

Rick Joyner

H
ΤΕΛΙΚΗ
ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Πρόλογος της ελληνικής έκδοσης

“Βεβαίως, ο Κύριος ο Θεός δε θα κάνει τίποτε, χωρίς να αποκαλύψει το μυστικό του στους δούλους του, τους προφήτες. Το λιοντάρι βρύχησε. Ποιος δε θα φοβηθεί; Ο Κύριος ο Θεός λάλησε. Ποιος δε θα προφητέψει;” (Αμώς 3:7).

“Και είπε: Ακούστε τώρα τα λόγια μου: Αν είναι μεταξύ σας προφήτης, εγώ ο Κύριος θα γνωριστώ σ’ αυτόν με οράματα, θα του μιλήσω σε όνειρο...” (Αριθμοί 12:6).

“Το Πνεύμα μη σβήνετε, προφητείες μην περιφρονείτε, αλλά όλα να τα δοκιμάζετε, το καλό να κατέχετε, από κάθε είδους κακό να απέχετε”. (Α’ Θεσσαλονικείς 5:19-22).

“Επιδιώκετε την αγάπη, να ποθείτε όμως με ζήλο τα πνευματικά¹, και περισσότερο για να προφητεύετε” (Α’ Κορινθίους 14:1).

“Και προφήτες δύο ή τρεις ας λαλούν και οι άλλοι ας διακρίνουν²” (Α’ Κορινθίους 14:29).

Οι χριστιανοί θα έπρεπε πάντοτε να είναι πρόθυμοι να δέχονται καθοδήγηση του Κυρίου μέσω προφητείας, αλλά και υποχρεωμένοι να εξετάζουν τις προφητείες αν προέρχονται πράγματι από το Θεό. Κανείς δεν καλείται να αποδέχεται τυφλά οποιαδήποτε προφητεία ή οποιοδήποτε αποκαλείται προφήτης, αλλά ούτε και να τους απορρίπτει εκ προοιμίου από προκατάληψη και καχυποψία. Η βάση για τη διάκριση είναι πάντοτε ο αλάνθαστος λόγος του Θεού, η Αγία Γραφή.

Άραγε ο Κύριος Ιησούς Χριστός μιλά και σήμερα μέσω προφητών του; Νομίζω πως το Άγιο Πνεύμα δίνει μια δυναμική καταφατική απάντηση σ’ αυτήν την ερώτηση με αυτό το βιβλίο.

Ο συγγραφέας είναι ένας ταπεινός Χριστιανός με πολλά πνευματικά χαρίσματα. Ηγείται μαζί με άλλους αδελφούς ενός πολύ ευλογημένου κινήματος στην Αμερική, της Morning Star Fellowship. Έχει καθαρά χάρισμα προφητείας, αλλά συγχρόνως και χάρισμα διδασκαλίας. Επίσης γνωρίζει καλά την Εκκλησιαστική Ιστορία, και έχει μάλιστα γράψει βιβλία και άρθρα που σχετίζονται με ιστορικά εκκλησιαστικά θέματα. Έχει ανοιχτό πνεύμα και συνεργάζεται με πιστούς από πολλές δογματικές εκκλησιαστικές αποχρώσεις. Προσωπικά, τον αισθάνομαι σαν “αδελφή ψυχή” σε όσα βιβλία του έχω διαβάσει.

Όταν διάβασα αυτό το βιβλίο, αισθάνθηκα σαν να προέρχεται σχεδόν κάθε φράση του από το στόμα του Ιησού Χριστού. Το Άγιο Πνεύμα συμμαρτυρούσε μέσα μου πως αυτά που γράφτηκαν είναι αληθινά και προέρχονται πράγματι από Εκείνον. Ελέγχτηκα, χάρηκα, ενθουσιάστηκα, αλλά και προβληματίστηκα για πολλά πράγματα, που λανθασμένα εμείς οι χριστιανοί τα θεωρούμε ως δεδομένα. Ξαναδιάβασα για δεύτερη φορά το βιβλίο και μου φάνηκε πιο δυνατό από την πρώτη. Άρχισα να το υπογραμμίζω και έφτασα να

¹ τα πνευματικά: Εννοεί τις εκδηλώσεις του Αγίου Πνεύματος κατά τη λατρεία. Βλέπε Α’ Κορινθίους 12:1-11.

² Οι άλλοι ας διακρίνουν: Σ.Μ. Εδώ ενδεχομένως «οι άλλοι» είναι είτε άλλοι προφήτες οι οποίοι, ακούγοντας τις προφητείες κάποιων, διακρίνουν αν πράγματι προέρχονται από το Πνεύμα το Άγιο, το οποίο συμμαρτυρεί στις καρδιές τους, είτε εκείνοι που είχαν το χάρισμα της διάκρισης πνευμάτων, είτε όλοι οι υπόλοιποι Χριστιανοί, όλοι οι παρόντες πιστοί στη συνάθροιση, εφόσον και αυτοί έχουν το Πνεύμα το Άγιο και μπορούν να έχουν ένα μέτρο διάκρισης και εκείνοι. Βεβαίως, η «λυδία λίθος» για την κρίση, πλην του υποκειμενικού προσωπικού παράγοντα για τη διάκριση, είναι πάντοτε ο αντικειμενικός παράγων του λόγου του Θεού, η Αγία Γραφή.

υπογραμμίζω σχεδόν κάθε φράση του. Αισθανόμουν έντονα την παρουσία και τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Δεν μπορούσα να προχωρήσω πολύ στο διάβασμα, γιατί τα λόγια του είχαν τέτοια δύναμη, ώστε καταλάβαινα πως έπρεπε να τα διαβάσω λίγο-λίγο, όπως μερικές φορές κάνουμε με τα λόγια της Γραφής, για να μπορέσω να τα εμπεδώσω, να τα “χωνέσω”, και κατόπιν να προχωρήσω στα επόμενα. Όλα αυτά που ο Κύριος αποκαλύπτει στο συγγραφέα τα απευθύνει προσωπικά και σε κάθε χριστιανό που διαβάζει αυτό το βιβλίο. Τα λόγια του Εκκλησιαστή μου ήρθαν στο νου: *“Τα λόγια των σοφών είναι σαν βούκεντρα και σαν καρφιά μπηγμένα από τους δασκάλους που τα συνάθροισαν. Δόθηκαν από τον ίδιο Ποιμένα”* (Εκκλησιαστ. 12:11).

Η εισαγωγή του συγγραφέα είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Αναφέρει διεξοδικά με ποιο τρόπο ο Κύριος του δίνει γενικά τις προφητικές εμπνεύσεις, και πώς ο Κύριος του έδωσε ειδικά αυτό το όραμα. *Και μόνο για την εισαγωγή του το βιβλίο αυτό αξίζει να διαβαστεί*, και πιστεύω πως θα γίνει κλασικό της προφητικής αποκαλυπτικής γραμματείας στο τέλος του αιώνα μας.

Στην αρχή του βιβλίου προσθέσαμε στην ελληνική έκδοση ύστερα από γραπτή έγκριση του συγγραφέα μια παλαιότερη προφητεία, την οποία είχε δώσει ο Κύριος στο συγγραφέα το 1993, η οποία είναι δημοσιευμένη στο βιβλίο του ***The Harvest II*** (Ο Θερισμός, 2ο μέρος), στο τελευταίο κεφάλαιο. Επειδή θεωρήσαμε και αυτήν την προφητεία πολύ σημαντική για τις ημέρες που περνά η Εκκλησία, γι’ αυτό τη δημοσιεύουμε σ’ αυτό το βιβλίο. Επίσης στο τέλος του βιβλίου παραθέσαμε ένα Παράρτημα με ένα κεφάλαιο που έχει τίτλο “Απαντήσεις σε εύλογες απορίες” που συχνά δημιουργούνται σε καλόπιστους αναγνώστες όταν διαβάσουν αυτό το βιβλίο. Και τελειώνουμε με ένα σύντομο πρόσφατο δημοσίευμα του συγγραφέα για μια πιθανή έκδοση ενός νέου βιβλίου όπου θα καταγράφει τις νέες αποκαλύψεις που του δίνει ο Κύριος σχετικά με την “Τελική Αναζήτηση”.

Διαβάστε το βιβλίο δυο φορές τουλάχιστον. Την πρώτη χωρίς τις υποσημειώσεις, τη δεύτερη διαβάζοντας τις υποσημειώσεις. Άλλωστε, είναι τόσο πολλές οι διδασκαλίες του και τόσο βαθιά τα νοήματά του, ώστε με την πρώτη φορά είναι αδύνατον να τα συλλάβετε όλα. Χρειάζεται πάντως να διαβάσουμε και τις υποσημειώσεις, για να δούμε πόσο είναι εμποτισμένο από το λόγο του Θεού αυτό το βιβλίο.

Η ένθερμη προσευχή μου είναι ο Κύριος μέσω αυτού του βιβλίου να σας μιλήσει βαθιά μέσα στην καρδιά και στο πνεύμα σας και να σας ευλογήσει πλούσια.

Και τώρα, απολαύστε το βιβλίο!

1 Οκτωβρίου 1997

Σπύρος Καραλής

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος της ελληνικής έκδοσης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πόλεμος και Δόξα

ΜΕΡΟΣ Α΄

Οι ορδές της Κόλασης προελαύνουν

ΜΕΡΟΣ Β΄

Το Άγιον Όρος

ΜΕΡΟΣ Γ΄

Η επιστροφή των αετών

ΜΕΡΟΣ Δ΄

Ο Λευκός Θρόνος

ΜΕΡΟΣ Ε΄

Οι Νικητές

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Απάντηση σε εύλογες απορίες

“Η Τελική Αναζήτηση” συνεχίζεται...

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στις αρχές του 1995, ο Κύριος μου έδωσε ένα όνειρο¹, που ήταν το πρώτο από ένα πλήθος προφητικών εμπειριών που συνδέονταν μεταξύ τους. Δημοσίευσα μια συνοπτική ερμηνεία του πρώτου ονείρου στο *Morning Star Prophetic Bulletin* και στο *The Morning Star Journal*, με τον τίτλο “*Οι ορδές της Κόλασης προελαύνουν*”. Καθώς συνέχιζα να αναζητώ τον Κύριο γι’ αυτήν τη μεγάλη πνευματική μάχη που είχα δει, είχα μια σειρά από οράσεις και προφητικές εμπειρίες σχετικά μ’ αυτό. Δημοσίευσα συνοπτικές αποδόσεις αυτών των οράσεων στο *The Morning Star Journal* με τίτλο: “*Οι ορδές της Κόλασης προελαύνουν, Μέρη Β’ και Γ’*”.

Αυτές οι σειρές έγιναν πιθανόν τα πιο δημοφιλή έργα που έχουμε δημοσιεύσει. Μας κατέκλυσαν από αιτήματα να δημοσιεύσουμε και τα τρία μέρη σ’ ένα βιβλίο. Αποφάσισα να το κάνω και συμπεριέλαβα όλα εκείνα τα σημεία που είχαν αφαιρεθεί από τη συνοπτική απόδοση. Όμως, όταν ήμουν έτοιμος να το δώσω προς έκδοση, είχα άλλη μια προφητική εμπειρία που είχε σχέση μ’ αυτήν την όραση και περιείχε όσα θεωρώ πως είναι τα πιο σημαντικά μέρη. Αυτά περιέχονται στα *Μέρη Δ’ και Ε’*, αυτού του βιβλίου (ένα τμήμα του *Μέρους Δ’* δημοσιεύτηκε στο *Μέρος Γ’* του *The Journal*). Υπάρχει επίσης ένα σημαντικό τμήμα στα πρώτα τρία μέρη αυτού του βιβλίου, που δεν έχει δημοσιευτεί προηγουμένως.

Πώς έλαβα την Όραση

Μια από τις πιο συνηθισμένες ερωτήσεις που μου έκαναν γι’ αυτήν την όραση αφορά το πώς την έλαβα. Πιστεύω ότι αυτή είναι μια σημαντική ερώτηση και γι’ αυτό θα προσπαθήσω να απαντήσω με συντομία. Πρώτα απ’ όλα, πρέπει να εξηγήσω τι εννοώ όταν λέω “οράσεις” και “προφητικές εμπειρίες”.

Οι προφητικές εμπειρίες, όπως τις ονομάζω, είναι πολυάριθμες και διαφορετικές. Περιέχουν όλους τους βασικούς τρόπους με τους οποίους ο Κύριος μίλησε στο λαό Του μέσα στις Γραφές. Γιατί ο Κύριος είναι ο ίδιος σήμερα όπως ήταν και χθες. Ποτέ δεν έπαψε να έχει σχέση με το λαό Του με τους ίδιους τρόπους, και αυτές τις εμπειρίες τις συναντούμε σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας της εκκλησίας. Όπως ο απόστολος Πέτρος εξήγησε στο κήρυγμά του που καταγράφηκε στο δεύτερο κεφάλαιο των Πράξεων, όνειρα, οράσεις και προφητείες είναι πρωταρχικά σημεία των έσχατων ημερών, όπως και η έκχυση του Αγίου Πνεύματος². Καθώς πλησιάζουμε καταφανώς προς το τέλος αυτής της εποχής, αυτά τα σημεία διαδίδονται όλο και περισσότερο στον καιρό μας.

¹“ Και (ο Κύριος) είπε: Ακούστε τώρα τα λόγια μου: Αν είναι μεταξύ σας προφήτης, εγώ ο Κύριος θα γνωριστώ σ’ αυτόν με οράματα, θα του μιλήσω σε όνειρο.. ” (Αριθμοί 12:6).

²Αναφέρεται στο Πράξεις 2:16-18: “αλλά αυτό είναι εκείνο που έχει ειπωθεί μέσω του προφήτη Ιωήλ: **Και θα γίνει κατά τις έσχατες ημέρες, λέει ο Θεός, θα εκχύσω από το Πνεύμα μου πάνω σε κάθε σάρκα, και θα προφητέψουν οι γιοι σας και οι θυγατέρες σας και οι νεαροί σας θα δουν οράματα και οι πρεσβύτεροί σας στην ηλικία θα δουν**

Ένας λόγος για τον οποίο γίνονται τώρα όλο και περισσότερο συνηθισμένα είναι επειδή τα χρειαζόμαστε, για να επιτελέσουμε τους σκοπούς μας κατ' αυτούς τους καιρούς. Είναι επίσης αλήθεια ότι ο Σατανάς, που δυστυχώς γνωρίζει τις Γραφές καλύτερα από πολλούς Χριστιανούς, καταλαβαίνει τη σπουδαιότητα των προφητικών αποκαλύψεων στη σχέση του Θεού με το λαό Του, και γι' αυτόν το λόγο ξεχύνει τα ψευτοχαρίσματά του σε μεγάλο βαθμό σ' αυτούς που τον υπηρετούν. Παρόλ' αυτά, δε θα υπήρχαν τα πλαστά χαρίσματα αν δεν υπήρχαν τα αυθεντικά, ακριβώς όπως δεν υπάρχουν πλαστά χαρτονομίσματα των 800 δραχμών¹, γιατί δεν υπάρχουν αληθινά. Μόλις έγινα Χριστιανός το 1972, διάβασα αυτό το χωρίο στις Πράξεις 2ο κεφάλαιο και κατάλαβα ότι, εάν αυτές είναι οι έσχατες ημέρες, είναι σπουδαίο να καταλάβουμε αυτούς τους τρόπους με τους οποίους ο Κύριος θα μας μιλάει. Δε θυμάμαι να προσευχήθηκα, ώστε να έχω αυτές τις εμπειρίες, αλλά άρχισα πράγματι να τις έχω, και αυτό μου προκάλεσε ακόμη μεγαλύτερο ενθουσιασμό, για να προσπαθήσω να τις κατανοήσω.

Από εκείνη την εποχή έχω περάσει περιόδους κατά τις οποίες είχα πολύ συχνά αυτές τις εμπειρίες. Έχω επίσης περάσει μεγάλες περιόδους κατά τις οποίες δεν είχα καμία τέτοια εμπειρία. Όμως, ύστερα από κάθε χρονική περίοδο που δεν είχα τέτοιες εμπειρίες, αυτές επέστρεφαν, και ήταν είτε πολύ δυνατότερες είτε πολύ συχνότερες. Τελευταία, μου συνέβηκαν και τα δύο. Περνώντας όλες αυτές τις εμπειρίες, έχω μάθει πολλά για τα προφητικά χαρίσματα, τις εμπειρίες και τους προφήτες, προς τους οποίους θα απευθυνθώ με περισσότερες λεπτομέρειες σ' ένα βιβλίο που σύντομα θα κυκλοφορήσει.

Υπάρχουν πολλά επίπεδα προφητικής αποκάλυψης. Τα αρχικά επίπεδα περιλαμβάνουν τις προφητικές "εντυπώσεις" (αντιλήψεις). Αυτές είναι αυθεντικές αποκάλυψεις. Μπορεί να είναι εκπληκτικά συγκεκριμένες και ακριβείς όταν ερμηνεύονται από ανθρώπους που έχουν εμπειρία και είναι ευαίσθητοι σ' αυτές. Όμως, είναι σ' αυτό το επίπεδο που οι "αποκαλύψεις" μας μπορεί να επηρεαστούν από τα συναισθήματα, τις προκαταλήψεις και τις δογματικές διδασκαλίες μας. Γι' αυτόν το λόγο αποφάσισα να μη χρησιμοποιώ σε τέτοιες περιπτώσεις τη φράση: "Έτσι είπε ο Κύριος", για οποιαδήποτε αποκάλυψη που εμφανίζεται σ' αυτό το επίπεδο.

Οράσεις μπορεί να έρθουν επίσης στο επίπεδο των εντυπώσεων. Είναι ήπιες και πρέπει να τις βλέπουμε με τα "μάτια της καρδιάς μας". Και αυτές επίσης μπορεί να είναι πολύ συγκεκριμένες και ακριβείς, ιδιαίτερα όταν λαμβάνονται και/ή ερμηνεύονται από εκείνους που είναι έμπειροι. Όσο περισσότερο είναι ανοικτά τα "μάτια της καρδιάς μας", καθώς προσευχήθηκε ο Παύλος στην Εφεσίους 1:18², τόσο περισσότερο δυνατές και χρήσιμες μπορεί να είναι αυτές οι οράσεις.

όνειρα. Και βέβαια πάνω στους δούλους μου και στις δούλες μου κατά τις ημέρες εκείνες θα εκχύσω από το Πνεύμα μου, και θα προφητέψουν".

¹ Πλαστά χαρτονομίσματα των 800 δραχμών. Κατά λέξη: πλαστά χαρτονομίσματα των 3 δολαρίων.

² «Γι' αυτό κι εγώ, επειδή άκουσα την πίστη σας στον Κύριο Ιησού και την αγάπη που έχετε προς όλους τους αγίους, δεν παύω να ευχαριστώ για σας το Θεό όταν σας αναφέρω στις προσευχές μου, ώστε ο Θεός του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο Πατέρας της δόξας, να σας δώσει Πνεύμα σοφίας και αποκάλυψης με την επίγνωσή του, για να έχετε φωτισμένους τους οφθαλμούς της καρδιάς σας, ώστε να γνωρίσετε ποια είναι η ελπίδα της κλήσης του, ποιος είναι ο πλούτος της δόξας της κληρονομιάς του στους αγίους" (Εφεσίους 1:15-18).

Το επόμενο επίπεδο αποκάλυψης είναι μια συνειδητή αίσθηση της παρουσίας του Κυρίου ή του χρίσματος του Αγίου Πνεύματος,¹ που δίνει ιδιαίτερη φώτιση στο νου μας. Αυτό μου συμβαίνει συχνά όταν γράφω ή μιλάω και μου δίνει πολύ μεγαλύτερη πεποίθηση για τη σπουδαιότητα ή την ορθότητα αυτών που λέω. Πιστεύω ότι αυτό πιθανώς δοκίμασαν οι Απόστολοι όταν έγραφαν τις επιστολές στην Καινή Διαθήκη. Αυτό μας δίνει μεγάλη πεποίθηση, αλλά βρισκόμαστε σ' ένα επίπεδο όπου μπορούμε ακόμη να επηρεαστούμε από τις προκαταλήψεις, τις δογματικές διδασκαλίες μας κλπ. Γι' αυτόν το λόγο, πιστεύω, σε ορισμένα θέματα ο Παύλος έλεγε ότι έδινε τη γνώμη του, αλλά νόμιζε πως είχε [συμφωνία με] το Πνεύμα του Κυρίου (Α' Κορινθ. 7:40). Γενικά, έχουμε πολύ περισσότερο ανάγκη από ταπεινώση παρά από δογματισμό όταν ασχολούμαστε με τα προφητικά θέματα.

“Ανοικτές οράσεις” εμφανίζονται σ' ένα επίπεδο υψηλότερο από τις εντυπώσεις. Τείνουν να μας δώσουν μεγαλύτερη διαύγεια από αυτήν που έχουμε ακόμα και όταν αισθανόμαστε συνειδητά την παρουσία του Κυρίου ή το χρίσμα Του. Οι ανοικτές οράσεις είναι εξωτερικές και τις βλέπουμε με την καθαρότητα που βλέπουμε την οθόνη του κινηματογράφου. Επειδή δεν μπορούν να ελεγχθούν από εμάς, πιστεύω ότι υπάρχει πολύ μικρότερη πιθανότητα να νοθευτούν οι αποκαλύψεις που έρχονται κατ' αυτόν τον τρόπο.

Ένα άλλο υψηλότερο επίπεδο προφητικών εμπειριών είναι η έκσταση, όπως ακριβώς συνέβηκε στον Πέτρο, όταν του δόθηκε η εντολή να πάει στον οίκο του Κορνήλιου και να κηρύξει το ευαγγέλιο στους Εθνικούς για πρώτη φορά,² και όπως ακριβώς συνέβηκε στον Παύλο όταν προσευχήθηκε στο ναό στις Πράξεις 22:17-21³. Οι εκστάσεις ήταν μια συνηθισμένη εμπειρία στους βιβλικούς προφήτες. Οι εκστάσεις μοιάζουν με τα όνειρα παρόλον ότι είσαι ξύπνιος. Αντί να βλέπει κανείς μια “οθόνη” όπως στην ανοικτή όραση, αισθάνεται σαν να είναι μέσα στην ταινία, ότι βρίσκεται πράγματι εκεί κατά έναν παράξενο τρόπο. Οι εκστάσεις μπορεί να ποικίλουν: από αυτές που είναι μάλλον ήπιες, έτσι ώστε έχει κανείς ακόμη συνείδηση του φυσικού του περιβάλλοντος και μπορεί ακόμη να έχει αλληλεπιδράσεις με αυτό, μέχρι του σημείου να αισθάνεται ότι βρίσκεται κυριολεκτικά στο μέρος όπου διεξάγεται η όρασή του. Αυτό φαίνεται πως ήταν μάλλον συχνή εμπειρία στον Ιεζεκιήλ, και πιθανώς αυτό είχε εμπειρία ο Ιωάννης όταν είχε καταγράψει τις οράσεις στο βιβλίο της Αποκάλυψης.

¹ Το “χρίσμα” συμβολίζει φυσικά το Άγιο Πνεύμα (Α' Ιωάννου 2:20,27). Στα γραπτά του Rick Joyner έχει συχνά την έννοια της κλήσης και της βαθμίδας στην ικανότητα κάποιου χάρισματος που δίνει το Άγιο Πνεύμα. Συνεπώς, όταν λέει “περισσότερο χρίσμα”, εννοεί μεγαλύτερη ικανότητα, δύναμη και αποτελεσματικότητα από το Άγιο Πνεύμα στο χάρισμα που δόθηκε σε κάποιον, για να υπηρετήσει τον Κύριο.

² Πράξεις 10:10-16: (Ο Πέτρος) Πείνασε όμως πολύ και ήθελε να γευτεί κάτι. Ενώ λοιπόν αυτοί παρασκεύαζαν το γεύμα, ήρθε πάνω του έκσταση και βλέπει τον ουρανό ανοιγμένο και να κατεβαίνει κάποιο σκεύος σαν σεντόνι μεγάλο και από τις τέσσερις άκρες του να χαμηλώνει πάνω στη γη, μέσα στο οποίο υπήρχαν όλα τα τετράποδα και τα ερπετά της γης και τα πετεινά του ουρανού. Και ήρθε φωνή προς αυτόν: «Σήκω, Πέτρο, σφάξε και φάε». Αλλά ο Πέτρος είπε: «Με κανέναν τρόπο, Κύριε, γιατί ποτέ δεν έφαγα τίποτα μολυσμένο και ακάθαρτο». Και φωνή πάλι, για δεύτερη φορά, ήρθε προς αυτόν: «Αυτά που ο Θεός καθάρισε, εσύ μην τα θεωρείς ακάθαρτα». Και αυτό έγινε για τρεις φορές και ευθύς αναλήφτηκε το σκεύος στον ουρανό.

³ Πράξεις 22:17-21: Μου συνέβηκε τότε, όταν επέστρεψα στην Ιερουσαλήμ και ενώ εγώ προσευχόμουν μέσα στο ναό, να έρθω σε έκσταση και να δω αυτόν να μου λέει: “Σπείσε και έξελθε γρήγορα από την Ιερουσαλήμ...”

Οι οράσεις που περιέχονται σ' αυτό το βιβλίο άρχισαν όλες μ' ένα όνειρο. Μερικές από αυτές ήρθαν κάτω από μια πολύ έντονη αίσθηση της παρουσίας του Κυρίου (Σ. Μ. αναφέρεται στην προφητική “φώτιση” του νου), αλλά στη συντριπτική τους πλειονότητα τις παρέλαβα σε κάποιο βαθμό έκστασης. Το μεγαλύτερο μέρος τους ήρθαν στο επίπεδο όπου είχα ακόμη συνείδηση του περιβάλλοντος και μπορούσα να αλληλεπιδράσω σ' αυτό, όπως π. χ. να απαντήσω στο τηλέφωνο. Όταν οι οράσεις διακόπτονταν ή όταν τα πράγματα γίνονταν τόσο έντονα, ώστε χρειαζόταν να σηκωθώ και να περπατήσω, τότε, όταν ξανακαθόμουν, επέστρεφα ακριβώς στο σημείο όπου είχα σταματήσει. Μια φορά, η εμπειρία έγινε τόσο έντονη, ώστε τότε σηκώθηκα πάνω και έφυγα από το ορεινό καταφύγιο όπου πηγαίνω, για να αναζητήσω τον Κύριο, και επέστρεψα σπίτι μου με το αυτοκίνητο. Αφού είχε περάσει περισσότερο από μια εβδομάδα, επέστρεψα, και σχεδόν αμέσως βρέθηκα ακριβώς στο σημείο όπου είχα σταματήσει την όραση.

Δε έμαθα ποτέ πώς να “ανάβω” τέτοιες εμπειρίες, αλλά είχα σχεδόν πάντοτε την ελευθερία να τις “σβήνω” όταν θέλω. Δύο φορές, μεγάλα τμήματα αυτής της όρασης ήρθαν σε στιγμές που θεωρούσα εντελώς ακατάλληλες, όταν είχα πάει στο ορεινό καταφύγιό μου, για να κάνω μια σπουδαία δουλειά, ενώ αντιμετώπιζα πειστικές προθεσμίες. Δύο από τα θέματα του περιοδικού μας (Morning Star Journal) κυκλοφόρησαν γι' αυτόν το λόγο αργότερα, και το τελευταίο βιβλίο που δημοσίευσα έλπιζα ότι θα το τελείωνα λίγους μήνες νωρίτερα. Αλλά ο Κύριος δε φαίνεται να πολυενδιαφέρεται για τις προθεσμίες μας!

Στα όνειρα και τις εκστάσεις, είχα ό,τι θεωρώ πως είναι χαρίσματα διάκρισης και λόγους γνώσης¹ σε μεγάλο βαθμό. Μερικές φορές, όταν κοιτώ ένα πρόσωπο, ή προσεύχομαι για μια εκκλησία ή διακονία, αρχίζω ακριβώς να γνωρίζω πράγματα γι' αυτούς ή γι' αυτά, για τα οποία δεν έχω φυσική γνώση. Κατά τη διάρκεια αυτών των προφητικών εμπειριών αυτά τα χαρίσματα λειτουργούσαν σε τέτοιο βαθμό που δεν έχω ποτέ δοκιμάσει προσωπικά στην “πραγματική ζωή”. Δηλαδή, σ' αυτήν την όραση μπορούσα να κοιτάξω σε μια στρατιωτική μονάδα της ορδής του κακού και να καταλάβω όλες τις στρατηγικές της και τις ικανότητές της αμέσως. Δεν ξέρω πώς μου ερχόταν η γνώση, αλλά απλώς είχα αυτήν τη γνώση και με πολλές λεπτομέρειες. Σε ορισμένες περιπτώσεις μπορούσα να κοιτάξω κάτι ή κάποιον και να γνωρίζω το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον τους αμέσως. Για να κερδίσω χρόνο και χώρο σ' αυτό το βιβλίο, έχω συμπεριλάβει αυτήν τη γνώση ως γεγονός, χωρίς να εξηγώ το πώς την έλαβα.

Ο σκοπός των προφητικών αποκαλύψεων

Πρέπει να δηλώσω με έμφαση ότι δεν πιστεύω πως οποιοδήποτε είδος προφητικής αποκάλυψης γίνεται με το σκοπό να εδραιωθεί δογματική διδασκαλία. Έχουμε τις Γραφές

¹ λόγος γνώσης: Αναφέρεται στο Α' Κορινθίους 12:8: “Γιατί σε έναν μέσω του Πνεύματος δίνεται λόγος σοφίας, σε άλλον όμως λόγος γνώσης κατά το

ίδιο Πνεύμα”. Ο λόγος γνώσης που αναφέρεται εδώ δεν έχει σχέση με τη γνώση που παίρνουμε, μελετώντας ένα βιβλίο ή ακούγοντας κάποιον να μας διδάσκει ή να μας πληροφορεί για κάτι. Είναι υπερφυσικό χάρισμα του Πνεύματος, αποκαλυπτική γνώση, που δίνεται απευθείας απ' τον Θεό για ένα θέμα.

¹ Πράξεις 16:9: Και ένα όραμα φανερώθηκε κατά τη διάρκεια την νύχτας στον Παύλο. Κάποιος άντρας Μακεδόνας είχε σταθεί και τον παρακαλούσε και έλεγε: «Διάβα στη Μακεδονία και βοήθησέ μας».

² Πράξεις 22:17-18: Μου συνέβηκε τότε, όταν επέστρεψα στην

γι' αυτό. Υπάρχουν δύο βασικές σκοπιμότητες για την προφητεία. Η πρώτη είναι, για να αποκαλυφτεί η παρούσα ή η μέλλουσα θέληση της στρατηγικής του Κυρίου σε ορισμένα θέματα. Έχουμε παραδείγματα γι' αυτό, όπως το όνειρο του Παύλου να πάει στη Μακεδονία (Πράξεις 16:9)¹, και την έκσταση κατά την οποία του ειπώθηκε να εγκαταλείψει αμέσως την Ιερουσαλήμ (Πράξεις 22:17-18)². Έχουμε επίσης αυτού του είδους παραδείγματα στη διακονία του Άγαβου. Ένα από αυτά έχει σχέση με την πείνα που επρόκειτο να έρθει σ' όλο τον κόσμο (Πράξεις 11:28)³, και το άλλο είχε να κάνει με την επίσκεψη του Παύλου στην Ιερουσαλήμ (Πράξεις 21:10-11)⁴.

Βλέπουμε, επίσης, να δίνονται τέτοιου είδους αποκαλύψεις, για να διαφωτίσουν κάποια διδασκαλία που διδάσκεται στη Γραφή, αλλά δε φαίνεται καθαρά. Το παράδειγμα της έκστασης του Πέτρου (Πράξεις 10:10-16, 11:1-18)⁵ είναι ένα κατά το οποίο διαφωτίστηκε το θέλημα του Κυρίου και η υγιής βιβλική διδασκαλία που υπήρχε καθαρά μέσα στις Γραφές⁶ (τα Έθνη ήταν ικανά να δεχτούν το Ευαγγέλιο), αλλά που δεν είχε γίνει μέχρι τότε κατανοητή από την εκκλησία.

Οι οράσεις μέσα σ' αυτό το βιβλίο περιέχουν μερικές στρατηγικές αποκαλύψεις, και επίσης διαφωτίζουν μερικές βιβλικές διδασκαλίες που ομολογουμένως δεν τις είχα κατανοήσει προηγουμένως, αλλά τώρα τις αντιλαμβάνομαι πολύ καθαρά. Εντούτοις, τις περισσότερες από αυτές τις διδασκαλίες, που μου διασαφηνίστηκαν με αυτές τις εμπειρίες, τις γνωρίζω και τις διδάσκω από χρόνια, αν και δεν μπορώ να πω ότι τις έχω βιώσει όλες πολύ καλά. Πολλές φορές σκεπτόμουν την προειδοποίηση του Παύλου προς τον Τιμόθεο, να προσέχει τις διδασκαλίες που κήρυττε.⁷ Πολλά από αυτά που μου

Ιερουσαλήμ και ενώ εγώ προσευχόμουν μέσα στο ναό, να έρθω σε έκσταση και να δω αυτόν να μου λέει: “Σπεύσε και έξελθε γρήγορα από την Ιερουσαλήμ, γιατί δε θα παραδεχτούν μαρτυρία σου για μένα”.

³ Πράξεις 11:28: Σηκώθηκε τότε ένας από αυτούς (τους προφήτες) με το όνομα Άγαβος και έδωσε σημείο μέσω του Πνεύματος, πως μέλλει να γίνει πείνα μεγάλη πάνω σε όλη την οικουμένη, που έγινε επί Κλαυδίου.

² Πράξεις 21:10-11: Παραμένναμε τότε περισσότερες ημέρες και κατέβηκε κάποιος προφήτης από την Ιουδαία με το όνομα Άγαβος και, αφού ήρθε προς εμάς και πήρε τη ζώνη του Παύλου, έδεσε τα πόδια του και τα χέρια του και είπε: «Αυτά λέει το Πνεύμα το Άγιο: “Τον άντρα στον οποίο ανήκει αυτή η ζώνη, έτσι θα τον δέσουν στην Ιερουσαλήμ οι Ιουδαίοι και θα τον παραδώσουν σε χέρια εθνικών”».

³ Πράξεις 10:10-16: (Ο Πέτρος) Πείνασε όμως πολύ και ήθελε να γευτεί κάτι. Ενώ λοιπόν αυτοί παρασκεύαζαν το γεύμα, ήρθε πάνω του έκσταση και βλέπει τον ουρανό ανοιγμένο και να κατεβαίνει κάποιο σκεύος σαν σεντόνι μεγάλο...

Πράξεις 11:1-18: Αρχισε λοιπόν ο Πέτρος και τους εξέθετε τα γεγονότα με τη σειρά, λέγοντας: «Εγώ ήμουν στην πόλη Ιόπη και προσευχόμουν και είδα μέσα σε έκσταση όραμα, να κατεβαίνει κάποιο σκεύος σαν σεντόνι μεγάλο και από τις τέσσερις άκρες του να χαμηλώνει από τον ουρανό, και ήρθε μέχρις εμένα». Βλέπε Αμώς 9:11-12 & Πράξεις 15:16-17: Κατά την ημέρα εκείνη θα σηκώσω τη σκηνή του Δαβίδ που είχε πέσει, και θα φράξω τις χαλαστές της, και θα ανεγείρω τα ερείπιά της και θα την ξαναχτίσω, όπως στις αρχαίες ημέρες, για να κληρονομήσουν το υπόλοιπο της Εδώμ, και όλα τα έθνη επάνω στα οποία αναφέρεται το όνομά μου, λέει ο Κύριος που τα κάνει αυτά.

⁷ Αναφέρεται στο Α' Τιμόθεον 4:13,16: “Ωσότου να έρθω, προσηλώσου στην ανάγνωση των Γραφών, στην προτροπή, στη διδασκαλία”. “Πρόσεχε τον εαυτό σου και τη διδασκαλία: επίμενε σ' αυτά. Γιατί κάνοντας αυτό, και τον εαυτό σου θα σώσεις και αυτούς που σε ακούν”.

Και Β' Τιμοθέον 2:15: “Φρόντισε να παρουσιάσεις τον εαυτό σου δόκιμο στο Θεό, εργάτη αντρόπιαστο, που ορθοτομεί το λόγο της αλήθειας”.

ειπώθηκαν σ' αυτές τις εμπειρίες εγώ ο ίδιος τα έχω κηρύξει πολλές φορές. Γνωρίζω ότι απέτυχα να βιώσω μερικές από τις διδασκαλίες μου κατά τον τρόπο που θα 'πρεπε να το κάνω, και επομένως πολλά από αυτά που άκουσα τα δέχτηκα ως προσωπική επίπληξη. Παρόλ' αυτά, αισθάνθηκα ότι υπήρχαν γενικά μηνύματα για όλους και τα συμπεριέλαβα εδώ.

Μερικοί με παρακίνησαν να γράψω αυτό το βιβλίο σαν μια αλληγορία, σε τρίτο πρόσωπο, όπως είναι γραμμένο *Το ταξίδι του Χριστιανού Αποδημητή* του Ιωάννη Βουνιάνου ("The Pilgrim's progress" του John Bunyan), αλλά το απέρριψα για διάφορους λόγους: Πρώτον, αισθάνομαι ότι μερικοί θα το εκλάμβαναν ως αποτέλεσμα δικής μου επινόησης και αυτό θα ήταν λάθος. Θα ήθελα να είμαι τόσο επινοητικός, αλλά δεν είμαι. Ένας άλλος λόγος είναι ότι αισθάνθηκα πως θα ήμουν πολύ πιο ακριβής αν ανάφερα ό,τι είδα ακριβώς όπως το έλαβα, και έκανα το καλύτερο δυνατό, για να μεταφέρω αυτές τις εμπειρίες με τον τρόπο ακριβώς που τις έλαβα. Ωστόσο, νομίζω ότι η ανάμνηση των λεπτομερειών είναι μία από τις μεγαλύτερες αδυναμίες μου. Μερικές φορές αμφέβαλα αν θυμόμουν καλά ορισμένες λεπτομέρειες αυτής της όρασης και νομίζω ότι κατά συνέπεια πρέπει κι εσείς να έχετε την ελευθερία να κάνετε το ίδιο. Νομίζω ότι αυτό είναι σωστό να γίνεται σε οποιοδήποτε ανάλογο μήνυμα. Μόνο οι Γραφές αξίζουν να θεωρούνται αλήθειες. Καθώς διαβάζετε, προσεύχομαι ώστε το Άγιο Πνεύμα να σας οδηγήσει στην αλήθεια, και να διαχωρίσετε κάποιο άχυρο, που μπορεί να υπάρχει, από το σιτάρι.¹

Rick Joyner (Ρικ Τζούνερ)

¹ Ας θυμόμαστε πάντοτε το λόγο του απ. Παύλου: «Εκ μέρους γαρ γινώσκομεν και εκ μέρους προφητεύομεν». (Γιατί μερικώς γνωρίζουμε και μερικώς προφητεύομε) Α' Κορινθίους 13:9.

Πόλεμος και Δόξα¹

Τον Αύγουστο του 1993, είχα μια όραση της Εκκλησίας. Η Εκκλησία φαινόταν σαν ένα νησί στο μέσο της θάλασσας. Υπήρχαν πολλοί διαφορετικοί τύποι κτιρίων πάνω σε όλο το νησί, καθένα από τα οποία κατάλαβα ότι αναπαριστούσε μια διαφορετική δογματική εκκλησιαστική απόχρωση (denomination) ή Κίνημα. Αυτά τα κτίρια φαινόταν να είναι αρχιτεκτονικά αταίριαστα μεταξύ τους, καθώς υπήρχαν μερικά πολύ παλαιά δίπλα σε άλλα πολύ σύγχρονα. Γινόταν πόλεμος που συνεχιζόταν μεταξύ πολλών κτιρίων, και τα περισσότερα από αυτά φαινόταν σαν βομβαρδισμένα από οβίδες. Άνθρωποι ζούσαν ακόμη μέσα στα κτίρια, αλλά οι περισσότεροι λιμοκτονούσαν και ήταν πληγωμένοι.

Τα πνεύματα που κυριαρχούσαν

Υπήρχαν δύο σκοτεινά πνεύματα πάνω στο νησί που κατεύθυναν τον πόλεμο. Το ένα ονομαζόταν Ζηλοφθονία, και το άλλο Φόβος. Έδιναν συγχαρητήρια το ένα στο άλλο κάθε φορά που ένα από τα κτίρια πάθαινε βλάβη ή οι άνθρωποι πληγώνονταν.

Τότε είδα δύο ισχυρά και τρομερά πνεύματα που σηκώθηκαν πάνω στη θάλασσα. Αυτά έγιναν καταιγίδες. Το ένα ονομαζόταν Οργή και το άλλο Ανομία. Δημιούργησαν τρικυμία στη θάλασσα και μεγάλα κύματα που ξεσπούσαν πάνω στο νησί. Γρήγορα αυτές οι καταιγίδες έγιναν τόσο μεγάλες, ώστε φάνηκαν να απειλούν περισσότερο το νησί απ' ό,τι ο πόλεμος. Αισθάνθηκα ότι ο λαός στην πόλη έπρεπε να προειδοποιηθεί γι' αυτές τις καταιγίδες, και μερικοί που φαινόταν πως ήταν φρουροί προσπαθούσαν να το κάνουν, αλλά κανένας δεν τους άκουγε. Ο λαός έκανε μόνο δημόσιες συζητήσεις, διαφωνώντας, και αμφισβητούσε για το αν θα έπρεπε να εμπιστευτούν τους φρουρούς. Αυτό ήταν αξιοσημείωτο, γιατί καθένας που απλά κοίταζε προς τα πάνω θα μπορούσε να δει από μόνος του τις καταιγίδες.

Αυτοί οι πόλεμοι είχαν αφήσει τόσο πολύ λαό πληγωμένο, ώστε τα νοσοκομεία έγιναν σύντομα τα μεγαλύτερα κτίρια πάνω στο νησί. Τα νοσοκομεία ήταν κινήματα ή εκκλησιαστικές δογματικές αποχρώσεις που είχαν αφιερωθεί στη θεραπεία των πληγωμένων. Καθώς αυτά μεγάλωναν, οι άλλες πολεμικές φατρίες δεν τα σέβονταν, παρόλο που ήταν το μέρος όπου ακόμη και τους δικούς τους πληγωμένους παρακολουθούσαν για θεραπεία. Γρήγορα οι διάφορες φατρίες έγιναν πιο αποφασισμένες να καταστρέψουν αυτά τα νοσοκομεία καθώς επίσης και τα άλλα κτίρια.

Καθώς ο πόλεμος συνεχιζόταν, ακόμη και αυτοί που δεν ήταν βαριά τραυματισμένοι είχαν την εμφάνιση φαντασμάτων, ή παραμορφώνονταν αφύσικα από την πείνα και την ασθένεια. Κάθε φορά που ένα κτίριο εφοδιαζόταν με τροφές, οι οποίες θα μπορούσαν να προσελκύσουν ανθρώπους, γινόταν στόχος. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ακόμη κι ένας πόλεμος μπορούσε να είναι τόσο σκληρός: και αυτό ήταν η Εκκλησία!

Στο μέσο της μάχης διάφοροι άνθρωποι προσπαθούσαν ακόμη να υψώσουν τα κτίριά τους ή να οικοδομήσουν άλλα νέα, αλλά ήταν ανώφελο. Κάθε φορά που ένα κτίριο άρχιζε να υψώνεται λίγο περισσότερο από τα άλλα ή κάθε φορά που ένα νέο κτίριο άρχιζε να

¹ Αυτή η προφητεία είναι το κεφάλαιο 12 από το βιβλίο The Harvest, Volume II, του Rick Joyner.

χτίζεται, γινόταν ο κύριος στόχος όλων των άλλων κτιρίων, και γρήγορα το μετάρρεπαν σε ερείπια.

Είδα τότε πολλούς ισχυρούς ηγέτες που οδηγούσαν τον πόλεμο. Όλοι τους είχαν την ίδια λέξη γραμμένη πάνω στα μέτωπά τους: “Προδοσία” (ή Δολιότητα) (αγγλικά: Treachery). Έμεινα κατάπληκτος που μερικοί αποφάσιζαν να ακολουθήσουν κάποιους ανθρώπους με κάτι τέτοιο γραμμένο πάνω τους, αλλά το έκαναν. Θυμήθηκα το Β΄ Κορινθίους 11:20: **“Γιατί ανέχεστε αν κάποιος σας καταδουλώνει, αν κάποιος σας κατατρώνει, αν κάποιος σας εκμεταλλεύεται, αν κάποιος έχει έπαρση, αν κάποιος σας δέρνει στο πρόσωπο”**.

Ένα υπόλοιπο.

Παρόλ’ αυτά υπήρχαν άνθρωποι που φαίνονταν σαν φώτα σχεδόν μέσα σε κάθε κτίριο. Αυτά τα φώτα αρνούσαν να λάβουν μέρος στον πόλεμο, αλλά αφιέρωναν το χρόνο τους προσπαθώντας να επισκευάσουν τα κτίρια ή να περιθάλψουν τους πληγωμένους. Παρόλον ότι ήταν αδύνατο να επισκευάζουν ανάλογα με την καταστροφή τις βλάβες των κτιρίων ή ανάλογα με τους τραυματίες να βοηθούν τους πληγωμένους, εκείνοι δε σταματούσαν την προσπάθεια.

Ήταν επίσης φανερό ότι καθένα από αυτά τα φώτα είχε τη δύναμη να θεραπεύει πληγές, και ότι η δύναμή τους αύξανε καθώς εργάζονταν. Εκείνοι που θεραπεύονταν γίνονταν φώτα όπως ακριβώς και οι θεραπευτές τους. Ήταν φανερό ότι αυτά τα άτομα που είχαν αφιερωθεί στη θεραπεία των πληγωμένων ήταν ικανά να προσφέρουν περισσότερο απ’ όσο τα νοσοκομεία εξαιτίας των άσπλαχνων επιθέσεων που γίνονταν σ’ αυτά. Επειδή το κατάλαβαν, τα νοσοκομεία διέσπειραν τους εργαζόμενους σ’ αυτά ως “ομάδες θεραπείας”, που απλώθηκαν σε όλο το νησί και σε πολλά από τα υπόλοιπα κτίρια.

Υπήρχαν επίσης πολλοί μικροί καταυλισμοί στην περιφέρεια του νησιού. Μερικοί από αυτούς είχαν εμπλακεί στον πόλεμο που γινόταν μεταξύ των κτιρίων. Ήθελαν να καταστρέψουν όλα τα κτίρια, έτσι ώστε να μεταφέρουν το λαό στους καταυλισμούς τους. Οι ηγέτες αυτών των καταυλισμών είχαν την ίδια λέξη, “Προδοσία” (ή Δολιότητα), γραμμένη πάνω στα μέτωπά τους.

Υπήρχαν επίσης λίγοι από αυτούς τους καταυλισμούς στην περιφέρεια που δεν είχαν εμπλακεί στον πόλεμο. Και αυτοί επίσης εμφανίζονταν σαν φώτα. Επιπλέον αύξαναν σε εξουσία, αλλά ήταν διαφορετική η εξουσία τους από εκείνη που είχαν αυτοί με τις θεραπευτικές δυνάμεις. Εκείνοι είχαν εξουσία πάνω στα γεγονότα. Προσεύχονταν να σταματήσουν οι μικρές μάχες, και να παραμένουν οι καταιγίδες μακριά. Οι προσευχές τους γίνονταν όλο και περισσότερο αποτελεσματικές.

Τα δύο πνεύματα πάνω από την πόλη και οι δύο καταιγίδες τρομοκρατήθηκαν πολύ από αυτούς τους μικρούς καταυλισμούς που προσεύχονταν. Ήταν φανερό ότι αυτές οι ομάδες μεσιτείας θα είχαν γρήγορα την εξουσία να σταματήσουν τις μεγάλες μάχες και τις μεγάλες καταιγίδες, πράγμα που προφανώς ήταν η αιτία της ανησυχίας αυτών των μεγάλων πνευμάτων.

Η Τραγωδία

Υπήρχαν πλήθη από βάρκες και πλοία γύρω από όλο το νησί που περίμεναν να μπουν στην πόλη μόλις θα σταματούσε η μάχη. Πολλά από αυτά τα πλοία ήταν γεμάτα από πρόσφυγες από άλλους πολέμους, και πολλοί ήταν πληγωμένοι. Υπήρχαν επίσης πλοία που έφεραν βασιλιάδες, προέδρους κρατών και εκείνους που φαίνονταν να είναι πλούσιοι και να ευημερούν. Όλοι αυτοί φοβούνταν τις καταιγίδες, αλλά δεν μπορούσαν να μπουν στην πόλη εξαιτίας της μάχης. Οι αναστεναγμοί τους και οι κραυγές τους ήταν τόσο δυνατές, ώστε έμεινα κατάπληκτος που κανένας μέσα στην πόλη δεν μπορούσε να τις ακούσει. Κανείς επίσης δε φαινόταν να ενδιαφέρεται που οι βάρκες βρισκόνταν εκεί έξω.

Η σοφία Του

Τότε είδα τον Κύριο να στέκεται και να παρατηρεί. Ήταν τόσο δοξασμένος, ώστε αναρωτήθηκα γιατί δεν τον είχα δει προηγουμένως ή γιατί κανένας μέσα στην πόλη δε σταματούσε, για να τον λατρέψει. Προς κατάπληξή μου, κανείς δε φαινόταν να είναι ικανός να τον δει. Τότε κοίταξα μέσα στα μάτια μερικών ανθρώπων και ήταν όλα τόσο ερεθισμένα από τη σκόνη της πόλης, ώστε έμεινα κατάπληκτος που μπορούσαν να δουν έστω και λίγο. Οι κόρες των ματιών τους ήταν τόσο μικρές που ήξερα ότι μπορούσαν να επιτρέψουν να περάσει μόνο ελάχιστη ποσότητα φωτός. Και σύντομα αυτοί οι άνθρωποι θα γίνονταν εντελώς τυφλοί.

Τότε αναρωτήθηκα, γιατί ο Κύριος δε σταματούσε τον πόλεμο, αλλά του αρκούσε απλώς να παρατηρεί. Σαν να κατάλαβε τις σκέψεις μου, γύρισε και μου είπε: ***“Αυτή είναι η Εκκλησία μου. Αυτοί είναι οι οίκοι που οι άνθρωποι προσπάθησαν να οικοδομήσουν για μένα. Χτύπησα την πόρτα σε καθέναν από αυτούς, αλλά δε θέλησαν να μου ανοίξουν. Θα έφερνα ειρήνη, γιατί εγώ κατοικώ μόνο στην πόλη της ειρήνης”***.

Τότε στράφηκε και, δείχνοντας το λαό μέσα στα πλοία, είπε: ***“Αν επέτρεπα σ’ όλους αυτούς τους ανθρώπους να έρθουν μέσα στην πόλη τώρα, θα τους χρησιμοποιούσαν ακριβώς για τον πόλεμο. Όταν οι φωνές τους γίνουν πιο δυνατές από τον πόλεμο, θα οικοδομήσω ένα μέρος γι αυτούς”***.

Τότε κοίταξε προς εμένα με μεγάλη σοβαρότητα και μου είπε: ***“Επέτρεψα αυτό να συμβεί, έτσι ώστε να μην ξανασυμβεί ποτέ πια!”*** Είναι δύσκολο να μεταφέρω τη δύναμη αυτής της δήλωσής του, αλλά μου μετάδωσε μια βαθιά κατανόηση ότι επέτρεψε αυτήν τη σύγκρουση εξαιτίας της μεγάλης του σοφίας. Τότε μου είπε: ***“Αν δε φτάσεις στο σημείο να καταλάβεις αυτό, δε θα μπορέσεις να καταλάβεις τι πρόκειται να κάνω”***.

Όταν οι φωνές εκείνων που βρισκόνταν μέσα στις βάρκες έγιναν δυνατώτερες από τη διαμάχη μέσα στην πόλη, ο Κύριος έδωσε εντολή και η θάλασσα ελευθερώθηκε. Μεγάλα παλιρροιακά κύματα υψώθηκαν και άρχισαν να σαρώνουν το νησί, ωστόσο κάλυψαν τα κτίρια. Τα πνεύματα που ήταν καταιγίδες ενώθηκαν με τα πνεύματα πάνω από το νησί, και όλα αύξησαν σχεδόν στο διπλάσιο το προηγούμενο μέγεθός τους. Τότε το νησί εξαφανίστηκε εντελώς μέσα στο σκοτάδι των πνευμάτων και στη θάλασσα που λυσομανούσε.

Ο Κύριος δεν κουνήθηκε καθώς αυτό συνέβαινε. Γνώριζα ότι η μόνη προστασία μου ήταν το να στέκομαι όσο το δυνατόν πλησιέστερα σ’ Αυτόν. Δεν μπορούσα να δω τίποτε

άλλο εκτός από Αυτόν κατά τη διάρκεια αυτής της μεγάλης καταιγίδας. Καθώς κοίταξα στο πρόσωπό Του, μπόρεσα να δω συγχρόνως πόνο και αποφασιστικότητα.

Ο Οίκος του Κυρίου οικοδομείται

Σιγά-σιγά, οι καταιγίδες εξασθένησαν και τα παλιρροιακά κύματα υποχώρησαν. Τα άτομα που ήταν τα φώτα μέσα στα κτίρια ξεπρόβαλαν και έμειναν όρθια εκεί όπου τα κτίρια κάποτε υπήρχαν. Τότε ο Κύριος, που βρισκόταν στην άκρη του νησιού, μετακινήθηκε προς το κέντρο του και είπε: ***“Τώρα θα οικοδομήσω τον Οίκο Μου”***.

Όλοι εκείνοι που ήταν φώτα άρχισαν να στρέφονται προς τον Κύριο. Καθώς στράφηκαν, έγιναν ακόμη φωτεινότεροι, και κάθε ομάδα μεταμορφώθηκε σε ζωντανό στύλο (κολόνα) ακριβώς εκεί όπου στεκόταν. Σύντομα έγινε φανερό ότι αυτοί οι στύλοι ήταν ο σκελετός ενός κτιρίου που θα κάλυπτε σχεδόν ολόκληρο το νησί.

Οι στύλοι ήταν διαφορετικοί σε χρώματα, σχήματα και μεγέθη. Μου ήταν δύσκολο να καταλάβω πώς όλοι αυτοί, ενώ ήταν τόσο διαφορετικοί, θα μπορούσαν να συνεργαστούν σαν ένας ενιαίος σκελετός. Εν τούτοις, ο Κύριος φάνηκε πολύ ευχαριστημένος με τον καθένα τους. Καθώς το κτίριο πήρε το σχήμα του, τα διαφορετικά κομμάτια πράγματι τελικά όλα συνταίριασαν σε ένα οικοδόμημα τόσο αρμονικό, ώστε δεν μπορούσα ούτε να φανταστώ ότι ακόμη και ένα μοναδικό κομμάτι θα ήταν δυνατό να μείνει απέξω.

Το μυαλό μου περιπλανήθηκε στην απίστευτη ισορροπία των δυνάμεων του σύμπαντος που απαιτούνται, για να διατηρήσουν τη ζωή μας πάνω στη γη. Αν η τροχιά της γης γύρω από τον ήλιο παρασυρόταν μόλις κατά 3 χιλιοστά πάνω από μια απόσταση 52,8 χιλιομέτρων, τότε είτε θα ψηνόμασταν είτε θα παγώναμε. Και επιπλέον αυτήν την τέλεια ισορροπία τη διατηρούν οι δυνάμεις της βαρύτητας από τους πλανήτες και τα άλλα ουράνια σώματα, καθώς επίσης από τον ήλιο. Σκέφτηκα την τέλεια ισορροπία των αερίων στην ατμόσφαιρα, και τα στοιχεία του εδάφους που όλα χρειάζονται να είναι σε τέλεια αρμονία, για να διατηρήσουν τη ζωή πάνω στη γη. Θυμήθηκα τι είχα διαβάσει για τις αναλογίες των αερίων ακριβώς στην ατμόσφαιρά μας. Αν είχαν γίνει κατά τύχη, σε σχέση με τη σπανιότητα που αυτά τα αέρια βρίσκονται στο σύμπαν, η εύρεση της πιθανότητας σύμφωνα με τους νόμους των πιθανοτήτων θα προκαλούσε εμπλοκή στους μεγαλύτερους ηλεκτρονικούς υπολογιστές μας.

Τότε άρχισα να αισθάνομαι ανασφάλεια καθώς συνειδητοποίησα πόσο ευαίσθητες είναι όλες αυτές οι ισορροπίες στο φυσικό βασίλειο. Γνωρίζοντας τις σκέψεις μου ο Κύριος μου είπε: ***“Όλες αυτές οι ισορροπίες συγκρατούνται από το λόγο της δύναμής Μου. Οι ισορροπίες είναι ευαίσθητες, και οι δυνάμεις εναντίον τους είναι τώρα μεγάλες, αλλά ο λόγος μου είναι μεγαλύτερος”***.

Τότε κοίταξα πίσω σ' αυτό το δοξασμένο κτίριο που ήταν η Εκκλησία. Γνώριζα ότι η αρμονία και η ισορροπία που απλώνονταν σ' αυτό το κτίριο, και οι οποίες προέρχονταν από την ανομοιότητα, είχαν φτάσει σε ένα νέο επίπεδο δημιουργίας. Γνώριζα ότι ακόμη και οι άγγελοι θαύμαζαν γι' αυτό το μεγάλο έργο. Κατάλαβα ότι, επειδή αυτό το θαύμα είχε εμφανιστεί προερχόμενο από το τρομερό σκοτάδι (και ο πόλεμος ήταν ακόμη μεγαλύτερος από αυτόν που γέννησε το σκοτάδι που υπήρχε, όταν το Πνεύμα κινούνταν

πάνω στο ασχημάτιστο κενό κατά την αρχή της δημιουργίας),¹ αυτή η Εκκλησία, αυτή η νέα δημιουργία, θα ήταν η κορωνίδα πάνω σε όλα τα δημιουργήματα του Θεού. Αυτή ήταν η πόλη που αναζητούσε ο Αβραάμ, και όλοι εκείνοι που από τότε είχαν την αληθινή όραση.

Τότε άρχισα να αισθάνομαι πάλι ανασφαλής σχετικά με το πώς θα μπορούσε να διατηρηθεί αυτή η απίστευτη ισορροπία ανάμεσα σε τόσο πολλές διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες. Βεβαίως, μερικοί θα άρχιζαν να ακολουθούν το δικό τους δρόμο και θα προκαλούσαν έτσι την κατάρρευση όλου του κτιρίου. Αυτή η ανασφάλεια ξεσήκωσε μια μεγάλη πάλη μέσα στην ψυχή μου, και μια πιεστική παρόρμηση να κάνω κάτι, παρόλο που δεν ήξερα τι να κάνω. Τότε ο Κύριος σταμάτησε τις σκέψεις της καρδιάς μου, αρπάζοντας σταθερά και τους δυο ώμους μου, λέγοντας: **“Θυμήσου το λόγο της δύναμής μου. Είμαι εγώ που έχω χτίσει αυτόν τον Οίκο και θα τον διατηρήσω. Η πάλη που αισθάνεσαι είναι αυτή που φέρνει τη δυσαρμονία και τις διαιρέσεις και την εξάντληση εκείνων που δε μένουν μέσα στην ισχύ του λόγου μου”**.

Οι λόγοι Του προκάλεσαν σ’ εμένα μεγάλη ειρήνη και δύναμη που κατέκλυσαν την ψυχή μου. Κατάλαβα ότι ο λόγος Του ήταν πολύ μεγαλύτερος απ’ όσο είχα ποτέ αντιληφτεί. Συνέχισε: **“Ποτέ δε θα έχεις ειρήνη αν κοιτάξεις στη δημιουργία, ακόμη και στη νέα δημιουργία που είναι ο Οίκος μου. Κοίταξε σ’ Εμένα. Κοίταξε στο λόγο Μου. Όταν περπατάς μέσα στο λόγο Μου, μπορείς να βαδίζεις οπουδήποτε και να έχεις ειρήνη. Όταν περπατάς μέσα στο λόγο Μου, μπορείς ακόμη και να βαδίζεις πάνω στην τρικυμισμένη θάλασσα, γιατί ο λόγος μου είναι μεγαλύτερος από την τρικυμία”**.

Ο λαός έρχεται

Τότε όλα τα πλοία και οι βάρκες άρχισαν να αποβιβάζουν τους ανθρώπους στη στεριά. Ήταν πλήθη λαού. Κάθε πλοίο προερχόταν από διαφορετική χώρα ή φυλή ενός λαού. Σύντομα άρχισα να σκέφτομαι ότι ο λαός ήταν υπερβολικά πολύς, για να χωρέσει στο κτίριο, παρόλο που ήταν μεγάλο. Τότε ο Κύριος με κοίταξε και είπε πολύ σοβαρά: **“Θα οικοδομήσουμε τόσα δωμάτια όσα χρειαζόμαστε – κανέναν δε θα διώξουμε”**.

Αυτό μου το είπε τόσο σοβαρά ώστε αποφάσισα ποτέ πια να μη θεωρήσω ως επιλογή τη δυνατότητα να διώξουμε το λαό. Επίσης συλλογίστηκα ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα ήταν προηγουμένως να κάνουμε το λαό να έρθει στα κτίρια. Τώρα το μεγάλο πρόβλημα ήταν τι θα κάνουμε με όλο αυτόν το λαό.

Το νεκροταφείο

Όταν έφτανε ένα πλοίο, ο λαός που ήταν πάνω σ’ αυτό οδηγούνταν απευθείας προς τον Κύριο. Αυτός κοιτούσε μέσα στα μάτια καθενός από αυτούς και έλεγε: **“Αν με εμπιστεύεσαι, θα πεθάνεις για μένα”**. Όταν ένας έλεγε: “Θα πεθάνω για σένα”, Αυτός αμέσως κάρφωνε τη μάχαιρά Του ακριβώς στην καρδιά. Αυτό προκαλούσε πραγματικά πολύ πόνο στον καθένα τους. Εκείνοι που προσπαθούσαν να αποφύγουν τη μάχαιρα

¹ Φαίνεται ότι ο συγγραφέας υποστηρίζει την “καταστροφική θεωρία”, ότι το πρώτο κεφάλαιο της Γενέσεως δεν αναφέρεται σε μια δημιουργία της γης από το μηδέν, αλλά σε μια αναδημιουργία ύστερα από την επανάσταση του Σατανά και την καταστροφή της γης, η οποία υπονοείται ανάμεσα στο 1^ο και το 2^ο εδάφιο του 1^{ου} κεφ. της Γένεσης.

αισθάνονταν καταφανώς περισσότερο πόνο. Εκείνοι που έμεναν χαλαροί δε φαίνονταν να πονούν τόσο πολύ.

Τους έφερναν τότε σε ένα νεκροταφείο που είχε πάνω από την πύλη την επιγραφή: “Αφάνεια” (είτε “Ασημότητα, Σκοτάδι”, Αγγλικά: Obscurity). Αισθάνθηκα επιτακτική την ανάγκη να τους ακολουθήσω. Έλεγχαν αυτούς που είχαν μαχαιρωθεί, για να δουν αν είναι πραγματικά νεκροί πριν να θαφτούν. Μερικοί προσκολλούνταν στη ζωή για πολύ καιρό, και τους έθεταν παράμερα. Εκείνοι που θάβονταν άρχιζαν να ανασταίνονται γρήγορα σαν φώτα, όπως ακριβώς κι εκείνοι που είχαν επιζήσει από την καταγίδα. Παρατήρησα ότι όλοι δεν παράμεναν μέσα στους τάφους τους για το ίδιο χρονικό διάστημα. Μερικοί από αυτούς είχαν αναστηθεί πριν από εκείνους που ήταν προσκολλημένοι στη ζωή και οι οποίοι ήταν επίσης θαμμένοι.

Όταν αρχικά είχα κοιτάξει το νεκροταφείο, φαινόταν να είναι ένα τρομερό μέρος και δεν είχα φανταστεί καθόλου ότι θα μπορούσε να ανήκει σ’ αυτό το δοξασμένο νησί. Καθώς εγκατέλειπα το νεκροταφείο, γύρισα πίσω να το κοιτάξω, και φαινόταν όμορφο. Δεν μπορούσα να καταλάβω ποιο πράγμα ήταν διαφορετικό. Τότε ένας από τους εργάτες μου είπε με νόημα: “Το νεκροταφείο δεν άλλαξε – εσύ άλλαξες”.

Πάλι ξανακοίταξα στο κτίριο και είχε ακόμη περισσότερη δόξα απ’ όση θυμόμουν. Τότε κοίταξα στο νησί και αισθάνθηκα το ίδιο πράγμα – είχε γίνει πολύ πιο όμορφο. Θυμήθηκα τη Γραφή: “**Πολύτιμος είναι μπροστά στον Κύριο ο θάνατος των οσίων του**” (Ψαλμός 116:15). Ο εργάτης, ο οποίος συνέχιζε ακόμη να με κοιτάζει, τότε είπε: “Δεν έχεις πεθάνει ακόμη, αλλά έχεις αλλάξει, επειδή βρισκόσουν δίπλα ακριβώς σ’ εκείνους που πέθαναν. Όταν πεθάνεις, θα δεις ακόμα μεγαλύτερη δόξα”.

Αυτοί που αναδύονταν σαν φώτα από το νεκροταφείο οδηγούνταν καθένας στη θέση του μέσα στο κτίριο, η οποία είχε τα ονόματά τους πάνω της. Μερικοί ενώνονταν με τους τοίχους, άλλοι ενώνονταν με τους στύλους (τις κολόνες), μερικοί έγιναν παράθυρα ή πόρτες. Παράμεναν άνθρωποι ακόμα και ύστερα από τότε που γίνονταν μέρος του κτιρίου. Αυτοί ήταν πραγματικά “ζωντανοί λίθοι”. Γνώρισα επίσης ότι, όταν πήραν τη “ζωντανή” θέση τους, έφθαναν σ’ ένα ανώτερο επίπεδο. Κάθε ζωή μεγαλωνόταν από τις ζωές όλων των άλλων.

Η δοκιμασία

Στράφηκα προς το μέρος του Κυρίου. Το να στέκομαι στην παρουσία Του ήταν τόσο υπέροχο ώστε δεν μπορούσα να φανταστώ ότι κάποιος δε θα ήθελε να πεθάνει γι’ Αυτόν. Παρόλ’ αυτά, πολλοί άνθρωποι που έρχονταν από τα πλοία αρνούσανται πράγματι να πεθάνουν. Όλοι αυτοί πήγαιναν μακριά Του μόλις το ζητούσαν. Πολλοί από αυτούς πήγαιναν πίσω στα πλοία, μερικοί έφευγαν και μερικοί παράμεναν στο λιμάνι.

Λίγοι από τους ανθρώπους που αρνήθηκαν να πεθάνουν έμειναν στο νησί και τους επέτρεψαν να περπατούν ελεύθερα. Επίσης τους επέτρεψαν να μπουν μέσα στον Οίκο του Κυρίου. Φάνηκαν να αγαπούν και να απολαμβάνουν τη δόξα όλων αυτών των πραγμάτων. Πολλοί από αυτούς άρχισαν να λάμπουν επίσης με δόξα, αλλά ποτέ δεν είχαν τη δόξα μέσα τους – μόνο αντανακλούσαν ό,τι προερχόταν από άλλους.

Καθώς σκεφτόμουν ότι δεν ήταν σωστό που τους επέτρεπαν να παραμένουν, ο Κύριος μου είπε: **“Η υπομονή μου θα κερδίσει πολλούς από αυτούς, αλλά ακόμη και αυτούς που ποτέ δε θα μου δώσουν τις ζωές τους, τους αγαπώ και ευχαριστιέμαι να τους αφήνω να χαίρονται τη δόξα μου. Ποτέ μη διώχνεις εκείνους που αγαπούν τη δόξα μου”**. Αυτοί πράγματι απολάμβαναν τον Οίκο, και απολάμβαναν την παρουσία του Κυρίου που ακτινοβολούσε από τον Οίκο, αλλά φαίνονταν συνεσταλμένοι, και απομακρύνονταν όταν ο ίδιος ο Κύριος ερχόταν πιο κοντά τους. Παρόλ’ αυτά, ο Κύριος τους αγαπούσε και χαιρόταν στη χαρά τους. Σκέφτηκα το Ματθαίος 5:44-45: **“Εγώ όμως σας λέω, αγαπάτε τους εχθρούς σας και προσεύχεστε για όσους σας καταδιώκουν, για να γίνετε γιοι του Πατέρα σας που είναι στους ουραμούς, γιατί τον ήλιο του τον ανατέλλει πάνω σε πονηρούς και αγαθούς και βρέχει πάνω σε δίκαιους και άδικους”**.

Τότε κοίταξα, και εκείνοι που είχαν αρνηθεί να πεθάνουν για τον Κύριο άρχισαν να ενεργούν σαν ο Οίκος Του να ήταν δικός τους, και σαν να είχε οικοδομηθεί γι’ αυτούς. Θέλησα να οργιστώ με τη μεγάλη τους αλαζονεία (θράσος, αυθάδεια), αλλά δεν μπορούσα να αισθανθώ οργή ακόμη κι αν το ήθελα. Τότε κατάλαβα ότι αυτό συνέβαινε, γιατί στεκόμουν τόσο κοντά στον Κύριο, ώστε δεν μπορούσα να γίνω εκτός εαυτού. Αυτό με έσπρωξε να κάνω την επιλογή μου: είτε να παραμείνω κοντά Του είτε να απομακρυνθώ, έτσι ώστε να μπορέσω να οργιστώ. Έμεινα κατάπληκτος όταν ένιωσα πως αυτό ήταν μια δύσκολη επιλογή, και μάλιστα ότι μπορούσε ακόμη και να μου περάσει η σκέψη πως θα ήθελα να απομακρυνθώ από τον Κύριο, αλλά ειλικρινά έτσι ήταν. Επειδή φοβήθηκα αυτό που ανέβαινε από μέσα μου, βημάτισα πιο κοντά στον Κύριο. Αυτός αμέσως με έφτασε και με άρπαξε σαν να επρόκειτο να πέσω από έναν απότομο βράχο. Καθώς κοίταξα πίσω μου, έμεινα κατάπληκτος όταν είδα ότι βρισκόμουν ακριβώς στο χείλος ενός γκρεμού, και ότι, αν είχα κάνει εκείνο το βήμα μακριά από τον Κύριο, για να αισθανθώ οργή, θα είχα γλυστρίσει κάτω.

Τότε μου είπε: **“Σ’ αυτόν τον Οίκο μπορώ να ανεχτώ την αλαζονεία (θράσος, αυθάδεια) περισσότερο από την οργή. Εκείνη η οργή θα άρχιζε πάλι τον πόλεμο”**. Συναισθάνθηκα πλήρως τότε ότι ούτε εγώ δεν είχα ακόμη πάρει την απόφαση να πεθάνω γι’ Αυτόν, και ότι κι εγώ επίσης είχα το αλαζονικό συναίσθημα της κατοχής του Οίκου και του Κυρίου. Όταν κατάλαβα αυτό το μεγάλο κακό μέσα στη δική μου καρδιά, συγκλονίστηκα, και αμέσως ikέτεψα τον Κύριο να καταστρέψει την κακή μου καρδιά με τη μάχαιρά Του.

Η ζωή της ανάστασης

Όταν ο Κύριος διαπέρασε την καρδιά μου, έμεινα έκπληκτος επειδή αισθάνθηκα τόσο λίγο πόνο, όταν φαινόταν ότι ήταν πολύ σκληρό για άλλους. Τότε μου είπε: **“Αυτοί που ζητούν το θάνατο πεθαίνουν ευκολότερα”**. Καθώς έχανα τις αισθήσεις μου, θυμήθηκα τη δήλωσή Του στο Ματθαίος 21:44: **“Και όποιος πέσει πάνω στο λίθο αυτό θα συντριφτεί. Ενώ πάνω σ’ όποιον πέσει θα τον θρυμματίσει”**.

Δε θυμάμαι τη μεταφορά μου στο νεκροταφείο, αλλά ακριβώς σαν να μην είχε περάσει καθόλου χρόνος, αναδύθηκα από αυτό πάλι. Τώρα η δόξα σε καθετί που έβλεπα ήταν ανείπωτη. Κοίταξα τα δέντρα, τον ουρανό και τα σύννεφα, και δεν μπορούσα να πιστέψω

πόσο ήταν όμορφα. Ένα σπυργίτι φαινόταν να έχει περισσότερη δόξα από οποιοδήποτε άλλο πουλί είχα ποτέ κοιτάξει, και θαύμαζα για το πόσο μεγάλος θησαυρός ήταν αυτό το πουλάκι. Αναρωτήθηκα πολύ γιατί δεν είχα εκτιμήσει όλ' αυτά προηγουμένως όπως τώρα.

Τότε κοίταξα τους αλαζονικούς ανθρώπους. Όχι μόνο δεν αισθάνθηκα τον πειρασμό να οργιστώ, αλλά τους αγάπησα τόσο πολύ που θα άφηνα καθέναν από αυτούς να μαχαιρώσει πάλι την καρδιά μου αν αυτό τους βοηθούσε. Τώρα, κατά την παρούσα στιγμή, ήθελα να παραμείνουν, και ούτε μπορούσα να καταλάβω πώς είχα κάποτε τον πειρασμό να οργιστώ μαζί τους – ήταν πολύ μεγαλύτεροι θησαυροί από το σπυργίτι!

Ο προδότης

Τότε είδα κάποιον που ήξερα πως ήταν ένας “Ιούδας”, ένας προδότης. Δεν τον φοβόμουν, αλλά ήξερα ότι είχε τη δύναμη να προξενήσει βλάβη στο κτίριο. Ήξερα ότι ήθελε σαν τρελός να γίνει μέρος του Οίκου, ώστε έκανε σχέδια για το πώς θα κάνει, για να γίνει αυτό που επιθυμούσε. Κοίταξα μέσα στα μάτια του και είδα δύο δαίμονες: την Υπερηφάνεια και το Φόβο. Δοκίμασα να μιλήσω στον άνθρωπο, παραβλέποντας τους δαίμονες, και του είπα: “Πρέπει να το κάνεις με το δικό Του τρόπο”. Ο άνθρωπος φάνηκε βαθιά προσβεβλημένος, και η Υπερηφάνεια απάντησε: “Το γνωρίζω!” Αλλά δεν το γνώριζε. Τότε είδα το Φόβο να του ψιθυρίζει: “Μην τον ακούς. Είναι απατεώνας”.

Τότε ο Κύριος βάδισε δίπλα μου. Καθώς το έκανε, είδα τότε το Φόβο και την Υπερηφάνεια να συγχωνεύονται σε ένα μεγαλύτερο δαίμονα που ονομαζόταν Θρησκεία, και που διακήρυξε: “Λάτρεψέ Τον”. Ο άνθρωπος προσκύνησε μέχρι το έδαφος και έκλαψε πάνω στα πόδια του Κυρίου, διακηρύττοντας υπερβολική αγάπη και δοξολογία. Γνώριζα ότι ήταν λατρεία που προερχόταν από αυτό το πνεύμα της Θρησκείας, στο οποίο ο Φόβος και η Υπερηφάνεια είχαν συγχωνευτεί, για να το σχηματίσουν. Η λατρεία ήταν τόσο διαχυτική (εκδηλωτική) ώστε γινόταν απωθητική. Τότε είδα γραμμένη τη λέξη “διαχυτική” (εκδηλωτική) και τη δαιμονική της προέλευση. (Αγγλικά: demonstrative. Demon=δαίμων).

Έμεινα κατάπληκτος όταν είδα ότι ο Κύριος δε φάνηκε να νοιάζεται. Άρχισε να εκφράζει την αγάπη Του προς τον άνθρωπο, αλλά πριν μπορέσει να τελειώσει την πρότασή Του, αυτός ο δαίμονας κραύγασε: “Γνωρίζω ότι με αγαπάς”, και άρχισε να αναφέρει από μνήμης εδάφια. Ο άνθρωπος τότε έπεσε στο έδαφος ξαπλωμένος μπρούμυτα σε προσποιητή θρησκευτική έκσταση. Ο Κύριος, τότε, χάιδεψε με αγάπη το κεφάλι του ανθρώπου, γνωρίζοντας ότι δεν μπορούσε να πει ούτε μια λέξη, χωρίς το θρησκευτικό πνεύμα να Τον διακόψει.

Ρώτησα τον Κύριο, γιατί δεν πετούσε έξω απλώς αυτό το δαιμόνιο. Απάντησε: ***“Έχει απομείνει μέσα του τόσο λίγο από τον πραγματικό άνθρωπο, ώστε θα πέθαινε. Αυτό το είδος των δαιμονίων μπορεί να βγει μόνο με την αγάπη”***. Σκέφτηκα την Ιεζάβελ στην εκκλησία των Θυατείρων και τι είπε ο Κύριος γι' αυτήν: ***“Της έδωσα χρόνο να μετανοήσει...”*** (Αποκάλυψη 2:21). Τότε σκέφτηκα τον Ιούδα που Τον πρόδωσε, και παρόλ' αυτά του επέτρεψε να μείνει μέσα στο στενότερο ηγετικό κύκλο των μαθητών Του. Ο Κύριος τότε είπε: ***“Αγάπησα τον Ιούδα, και οι Απόστολοί Μου έμαθαν την αγάπη, έχοντας αυτόν μαζί μας. Ο δικός μου λαός με παράδωσε στους Ρωμαίους, αλλά τους***

αγάπησα και πέθανα επίσης και γι' αυτούς. Όταν η αγάπη σου μπορεί να κερδίσει τους αδελφούς Μου τους Ιουδαίους, μπορείς να απελευθερώσεις κάθε Ιούδα και να τον κάνεις έναν Παύλο. Μπορείς να κερδίσεις κάθε Ιεζάβελ και να την κάνεις μια αγνή και άγια νύφη. Οι θρήσκοι άνθρωποι είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί σου, αλλά είναι εχθροί για χάρη σου¹. Επιθυμώ όλοι τους να σωθούν, και μόνον η αγάπη μπορεί να κερδίσει τους θρήσκους, έτσι οφείλεις αγάπη αν θέλεις να κάνεις το θέλημά Μου. Επιτίμησα τα Θυάτεια, επειδή ανέχονταν την Ιεζάβελ. Δεν πρέπει να ανέχεσαι το κακό, αλλά πρέπει να αγαπάς τους ανθρώπους που είναι δεμένοι με αυτό”.

Παρόλον ότι δε νόμιζα ότι ήταν δυνατό, ο Κύριος φάνηκε ακόμη περισσότερο δοξασμένος απ' όσο ήταν προηγουμένως. Έμεινα κατάπληκτος που μπορούσα να στέκομαι τόσο κοντά σε τέτοια δόξα. Μου είπε: **“Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο θάνατος του λαού Μου, είναι τόσο πολύτιμος σ' Εμένα. Εκείνοι που ζητούν να σώσουν τις ζωές τους πάντοτε τις χάνουν, αλλά εκείνοι που χάνουν τις ζωές τους για χάρη μου θα βρουν την αληθινή ζωή. Τώρα γνωρίζεις την αληθινή ζωή, γιατί γνωρίζεις την αγάπη. Μόνο με το θάνατό σου μπόρεσες να τη γνωρίσεις”.**

Τότε κοίταξα προς τον Οίκο και προς όλους εκείνους που τον αποτελούσαν. Καθετί και καθένας που είδα φαινόταν να διεγείρει αυτό το μεγάλο αίσθημα της αγάπης, το οποίο ήταν πιο θαυμάσιο από οτιδήποτε είχα αισθανθεί μέχρι τότε. Ήθελα να πάω να δω καθέναν από αυτούς ή να μιλήσω σε καθέναν από αυτούς, αλλά δεν ήθελα να αφήσω τον Κύριο, του οποίου η παρουσία ήταν ακόμη πιο ακαταμάχητη. Γνωρίζοντας τις σκέψεις μου, είπε: **“Δεν πρέπει ποτέ να φοβάσαι ότι θα με αφήσεις, γιατί έχω κάνει την κατοικία μου μέσα σου και θα είμαι μαζί σου οπουδήποτε πηγαίνεις”.**

Καθώς κοίταζα τους αλαζονικούς ανθρώπους, αυτοί απολάμβαναν όλες τις ευλογίες, και ακόμη σκέφτονταν ότι για τους εαυτούς τους ήταν ο λόγος που υπήρχαν όλ' αυτά, αλλά στην πραγματικότητα δεν αποτελούσαν μέρος αυτού που οικοδομούνταν. Επειδή κάποτε ήμουν ένας από αυτούς, γνώριζα επίσης πόσο ρηχή ήταν η απόλαυσή τους, σε σχέση με ό,τι θα μπορούσε να γίνει, και μια μεγάλη συμπόνια μού ήρθε γι' αυτούς. Καθώς συνέχιζα να κοιτάζω αυτούς τους ανθρώπους, σταδιακά έγιναν λεπτότεροι στην ουσία τους, ωστόσο έγιναν ακριβώς σαν τα φαντάσματα που είχα δει στην πόλη που είχε καταστραφεί. Ξανασκέφτηκα τα λόγια του Κυρίου: **“Εκείνοι που ζητούν να σώσουν τις ζωές τους πάντοτε τις χάνουν, αλλά εκείνοι που χάνουν τις ζωές τους για χάρη Μου θα βρουν την αληθινή ζωή”.**

Επίσης κοίταζα καθώς ο Ιούδας, κάνοντας τα караγκιοζλίκια του, απομάκρυνε πολλούς ανθρώπους από τον Οίκο. Μερικές φορές κήρυττε. Άλλες φορές ερχόταν σε κρίσεις προσποιητής έκστασης. Παρατήρησα ότι εκείνοι που επικέντρωναν την προσοχή τους σ' αυτόν για μεγάλο χρονικό διάστημα τελικά απομακρύνονταν. Εν τούτοις, εκείνοι που κοιτούσαν πέρα από αυτόν προς τη δόξα του Οίκου άρχισαν γρήγορα να βλέπουν

¹ *είναι εχθροί για χάρη σου*: Κάνει υπαινιγμό στους Ρωμαίους 11:28: “Βέβαια, όσον αφορά το ευαγγέλιο *είναι εχθροί για χάρη σας*, αλλά όσον αφορά την εκλογή *τους είναι αγαπητοί για τους πατέρες τους*”. Εννοεί, είναι εχθροί για χάρη σου, για να διευκολυνθεί η είσοδός σου στη βασιλεία του Θεού, την οποία οι θρήσκοι (όπως οι αρχαίοι Εβραίοι που δεν είχαν πιστέψει στον Ιησού ως το Μεσσία) θεωρούν αποκλειστικό προνόμιο δικό τους, επιμένοντας πως οι αληθινοί πιστοί αποκλείονται. Αλλά η αντίδρασή τους ωθεί τους πιστούς σε μεγαλύτερη εξάρτηση από τον Κύριο.

διαμέσου αυτού σαν να μην υπήρχε. Αυτό εξαργίωσε το δαίμονα που ήταν μέσα του, αλλά δεν είχε τη δύναμη να κάνει τίποτε σ' αυτήν την περίπτωση.

Δεν υπάρχουν όρια

Τότε παρατήρησα ότι το κτίριο συνέχιζε να υψώνεται. Όσο περισσότερο υψωνόταν τόσο περισσότερη δόξα έβγαινε από αυτό και τόσο περισσότερο μπορούσαν να τη δουν. Ως αποτέλεσμα, έρχονταν ακόμη περισσότερα πλοία και λαός διαμέσου των καταιγίδων, οι οποίες παρόλον ότι ακόμη λυσομανούσαν, φαίνονταν ανίκανες να προσβάλουν το νησί. Καθώς αναρωτιόμουν πόσο ψηλό θα μπορούσε να γίνει το κτίριο, ο Κύριος στράφηκε προς εμένα και είπε: **“Δεν υπάρχουν όρια για το πόσο ψηλά μπορούμε να το οικοδομήσουμε, γιατί εγώ είμαι το θεμέλιο και η αγάπη είναι το σκυρόδεμα (τσιμέντο)”**.

Αυτό με έκανε να κοιτάζω το σκυρόδεμα, το οποίο ήταν διαφανές, αλλά ακτινοβολούσε μεγάλη δύναμη. Αναρωτήθηκα γιατί δεν το είχα προσέξει προηγουμένως. Φαινόταν τόσο καθαρά και ήταν γοητευτικό. Τότε άρχισα να συλλογίζομαι πόσο τυφλός υπήρξα ακόμη και στα μεγαλύτερα θαύματα αυτού του κτιρίου, ωστόσο ο Κύριος κατεύθυνε την προσοχή μου προς αυτά. Αυτό με έκανε να στραφώ πίσω προς τον Κύριο και να παρατηρώ καθετί που κι Αυτός επίσης πρόσεχε.

Ο Κύριος τότε άρχισε να κοιτάζει στους ανθρώπους που τώρα συνέθεταν το κτίριο. Καθώς τους κοίταζα πάλι, εντυπωσιάστηκα από το γεγονός ότι ήταν κάτι περισσότερο από άνθρωποι. Γνώριζα ότι ήταν η “νέα δημιουργία” που είχε υπερβεί την τωρινή δημιουργία, αλλά τώρα είδα ότι είχαν γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στο υλικό και το πνευματικό βασίλειο, και επιπλέον ανήκαν καθαρά και στα δύο. Ήταν αναντίρρητα υπερφυσικοί, πράγμα που δε σήμαινε ότι δεν ήταν φυσικοί, αλλά ήταν πολύ περισσότερο φυσικοί από οτιδήποτε “φυσικό” είχα δει ποτέ. Ήταν περισσότερο πραγματικοί από οτιδήποτε είχα θεωρήσει ποτέ “πραγματικό”. Έκαναν οτιδήποτε άλλο να φαίνεται σαν σκιά.

Σύντομα αυτήν τη δόξα που ερχόταν από εκείνους που ήταν μέρος του κτιρίου μπορούσα να τη δω και να την αισθανθώ. Το αίσθημα δεν ήταν σαν της αφής, αλλά σαν συναίσθημα. Καθώς περπατούσα αρκετά κοντά σ' αυτήν την δόξα, με έκανε να αισθάνομαι τόσο καλά ώστε μπορώ μόνο να την περιγράψω ότι ήταν σαν μια υπέροχη μέθη. Όχι μέθη που θόλωνε το νου, αλλά αντίθετα τον φώτιζε. Αισθάνθηκα κατά κάποιον τρόπο σαν αριστοκράτης, όχι έχοντας υπερηφάνεια, αλλά έχοντας μια δυνατή αίσθηση προορισμού¹. Επίσης αισθάνθηκα μια βαθιά ασφάλεια, σαν να ήμουν σε πλήρη αρμονία με το έδαφος, τον αέρα, και ιδιαίτερα με τον Κύριο και τον Οίκο Του. Αυτό το αίσθημα ήταν τόσο καλό ώστε ήθελα πάντα να μένω σ' αυτό.

Καθώς προστίθονταν νέα φορτία πλοίων με ανθρώπους, η μεταμόρφωση εκείνων που αποτελούσαν ήδη μέρος του κτιρίου συνεχιζόταν, και η δόξα όλου του κτιρίου αύξανε και επεκτεινόταν. Αυτό έκανε καθέναν μέσα στο κτίριο να χαίρεται πάρα πολύ για τον ερχομό κάθε νέας ομάδας ανθρώπων.

¹ προορισμού Αγγλικά: destiny

Μοιράζοντας τη δόξα

Όταν εκείνοι που ήρθαν από το νεκροταφείο πήραν τη θέση τους μέσα στο κτίριο, εκείνοι που ήταν ήδη μέρος του κτιρίου προσπαθούσαν να δώσουν στους νεοφερμένους τη δική τους δόξα. Καθώς έκαναν αυτό, η δόξα που ακτινοβολούσε από τον Κύριο αυξανόταν, και Αυτός έδινε σ' εκείνους που είχαν μοιράσει τη δόξα τους ακόμη περισσότερη δόξα. Εκείνοι που είχαν αφιερωθεί περισσότερο σ' αυτήν τη μοιρασιά γίνονταν εκείνοι που χρησιμοποιούνταν, για να αρχίσει το επόμενο πάτωμα του Οίκου, που συνέχιζε όλο και περισσότερο να υψώνεται.

Σκέφτηκα πόσο αντίθετο ήταν αυτό από τη ζηλοφθονία που επικρατούσε προηγουμένως στην πόλη. Τότε προσπάθησα να συλλογιστώ τη ζηλοφθονία, για να την καταλάβω περισσότερο, αλλά σχεδόν μου ήταν αδύνατο να το κάνω. Επειδή δεν μπορούσα πια να αισθανθώ φθόνο, δυσκολευόμουν ακόμη και να καταλάβω τι πράγμα ήταν – φαινόταν τόσο εξωπραγματικό σαν να είχε υπάρξει μόνο σε κακά όνειρα. Η χαρά της μοιρασιάς ήταν τόσο μεγάλη, ώστε το να μην την κάνεις, φαινόταν τώρα αδιανόητο. Όσο περισσότερο κάποιος μοιραζόταν τη δόξα του τόσο δεχόταν δόξα, για να τη μοιράζεται.

Αυτή η χαρά της μοιρασιάς ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κατάλαβα πως όλοι μας θα καταναλώσουμε την αιωνιότητα, αναζητώντας απλώς άλλους με τους οποίους θα συμεριζόμαστε τη δόξα. Τότε κατά κάποιον τρόπο κατάλαβα ότι ο Κύριος θα δημιουργούσε πολλούς καινούργιους κόσμους ακριβώς για εμάς, ώστε να έχουμε νέους τόπους, για να συμεριζόμαστε τη δόξα Του. Κατάλαβα ότι αυτός ήταν ο λόγος που είχε δημιουργήσει το σύμπαν με τόση ανομοιότητα, και γιατί το δημιούργησε, ώστε συνεχώς να επεκτείνεται. Μας έδωσε το σύμπαν μέσω του οποίου θα μοιράζεται τη δόξα Του. Έθεσε σε κίνηση μια δοξασμένη αλυσιδωτή αντίδραση που ποτέ δε θα σταματήσει! Δεν υπήρχαν όρια στο χρόνο ή στο χώρο, και θα χρειαζόμασταν κάθε τμήμα τους. Καθώς κοίταζα στον Ιησού, κατάλαβα ότι ήταν ο Σοφία του Θεού. Αυτός ήταν η Σοφία που θα έβγαζε από τους θησαυρούς του πράγματα και παλιά¹. Ήταν η γέφυρα ανάμεσα στην παλιά δημιουργία και στην καινούργια, και Αυτός για πάντα θα συμμετείχε και στις δύο.

Οι καταιγίδες ξανάρχονται

Τότε ξαφνικά η προσοχή μου στάφηκε προς τις καταιγίδες που συνέχιζαν να μεγαλώνουν μέσα στη θάλασσα. Συγκλονίστηκα όταν είδα ότι μεγάλωναν περισσότερο και γρηγορότερα από τον Οίκο του Κυρίου, και τώρα έρχονταν προς το νησί.

Μεγάλα κύματα κάλυψαν το νησί και το κτίριο εξαφανίστηκε από το βλέμμα μου, παρόλον ότι βρισκόμουν ακόμη πολύ κοντά σ' αυτό. Η μανία αυτής της καταιγίδας υπερέβαινε την αντίληψή μου, αλλά δεν αισθάνθηκα καθόλου φόβο. Γνώριζα ότι δε

¹ καινούρια και παλιά. Βλέπε Ματθαίος 13:52: "...κάθε γραμματέας που μαθήτευε στη βασιλεία των ουρανών είναι όμοιος με άνθρωπο οικοδεσπότη, ο οποίος βγάζει από το θησαυρό του καινούρια και παλιά".

² Βλέπε Κολοσσαείς 3:3-4: "Γιατί πεθάνατε και η ζωή σας είναι κρυμμένη μαζί με το Χριστό μέσα στο Θεό. Όταν ο Χριστός φανερωθεί, η ζωή σας, τότε και εσείς μαζί του θα φανερωθείτε μέσα σε δόξα.

φοβόμουν, γιατί είχα ήδη πεθάνει γι' αυτόν τον κόσμο¹ και είχα μια ζωή που δεν μπορούσε κανείς να μου την αφαιρέσει. Πάνω απ' όλα, γνώριζα ότι είχα το λόγο Του. Στεκόμουν όρθιος πάνω σε κάτι που δεν μπορούσε να συντριφτεί. Όσο είχε γίνει υπέροχο το νησί τόσο ακριβώς ήμουν ευτυχισμένος να πεθάνω σωματικά, έτσι ώστε να είμαι ελεύθερος να μεταφέρω τη δόξα του Κυρίου στο υπόλοιπο σύμπαν που τόσο πολύ είχε ελκύσει την προσοχή μου. Πράγματι θα μου ήταν δύσκολο να διαλέξω ανάμεσα στο να μείνω ή να φύγω, γι' αυτό απλά παρέμεινα και περίμενα.

Σταδιακά οι καταιγίδες κόπασαν, και το κτίριο τότε αναδύθηκε ξανά. Το κτίριο και το νησί ήταν πολύ μικρότερα, αλλά είχαν ακόμη περισσότερη δόξα. Τότε παρατήρησα ότι οι καταιγίδες ήταν ακριβώς έξω στην παραλία και επέστρεφαν. Αυτό επαναλήφτηκε μερικές φορές, και κάθε φορά το κτίριο, που αναδύοταν ξανά, ήταν μικρότερο, αλλά είχε περισσότερη δόξα. Κάθε φορά που αυτό γινόταν οι καταιγίδες ήταν επίσης πολύ μικρότερες – εξασθενίζαν έξω από το νησί. Σύντομα οι καταιγίδες μπορούσαν μόνο να δημιουργήσουν μικρά κύματα που δεν προξενούσαν απειλή ή καμιά πραγματική βλάβη. Η δόξα του Οίκου ήταν τώρα πέρα από κάθε ανθρώπινη περιγραφή.

Τότε τα σύννεφα εξαφανίστηκαν εντελώς και εμφανίστηκε ο ωραιότερος ουρανός που είχα δει ποτέ. Καθώς ατένιζα στον ουρανό άρχιζα να συνειδητοποιώ ότι ήταν γεμάτος με τη δόξα που εξέπεμπε το κτίριο. Καθώς κοίταξα στον Οίκο έμεινα κατάπληκτος που δεν είχε καμιά βλάβη από την καταιγίδα παρόλον ότι ήταν πολύ μικρότερος. Ακόμη κι έτσι, η δόξα που ερχόταν τώρα από τον Οίκο ήταν πολύ μεγαλύτερη απ' όσο ήταν προηγουμένως και αντανακλούσε από καθετί. Αισθάνθηκα ότι ήταν τόσο μεγάλη ώστε πρέπει ήδη να επεκτεινόταν πέρα από τη γη.

Τότε το όραμα άλλαξε και βρέθηκα μόνος με τον Κύριο. Όλα τα δυνατά συναισθήματα είχαν φύγει – ακόμη και η αγάπη. Κοίταξε προς εμένα σταθερά και είπε: ***“Ο πόλεμος σχεδόν τελείωσε. Είναι καιρός να προετοιμάζεστε για τις καταιγίδες. Πες στο λαό μου ότι κανένας με το αίμα του αδελφού του στα χέρια του δε θα χρησιμοποιηθεί, για να οικοδομηθεί ο Οίκος μου”***.

Προσπαθούσα με δυσκολία να ακούσω αυτά τα λόγια, ώστε να τα λάβω σοβαρά υπόψη, ενώ ακόμη σκεφτόμουν τη μεγάλη αγάπη που είχα αισθανθεί. Τότε είπε: ***“Αυτό ήταν ένα όνειρο, αλλά είναι πραγματικό. Έχεις καταλάβει καθετί που σου έχω δείξει σ' αυτό το όνειρο μέσα στην καρδιά σου. Τώρα πίστεψε με την καρδιά σου και η αγάπη Μου θα γίνει πραγματική για σένα πάλι. Αυτή ας είναι η αναζήτησή σου: να γνωρίσεις την Αγάπη μου”***.

Σχόλια

Η γενική ερμηνεία αυτής της όρασης είναι φανερή, αλλά νομίζω ότι πράγματι πολλά από τα συναισθήματα που είχα κατά τη διάρκεια αυτής της εμπειρίας αποτελούν επίσης σημαντικό τμήμα του μηνύματος.

Κοιτάζοντας στα διαφορετικά κτίρια, τα οποία γνώριζα ότι αναπαρίσταναν διάφορες δογματικές εκκλησιαστικές αποχρώσεις ή κινήματα, η αρχιτεκτονική αντίθεση ήταν τόσο

χτυπητή, ώστε καταντούσε γελοία. Ήταν σαν να είχαν όλοι τόσο την πρόθεση να είναι διαφορετικοί ώστε είχε δημιουργηθεί ως αποτέλεσμα ο πιο κακόγουστος αρχιτεκτονικός συνδυασμός. Δε θα μπορούσα να φανταστώ κανέναν που θα συνέβαινε να περάσει από μια τέτοια πόλη να έχει την επιθυμία να μπει μέσα, ακόμη κι αν δε λάβαινε χώρα η διαμάχη.

Η Εκκλησία κάνει πολύ περισσότερο κακό στον εαυτό της μέσω του εμφύλιου πολέμου της παρά οι εχθροί της που βρίσκονται απέξω. Εκείνη την περίοδο έμενα κατάπληκτος με ανησυχία που ο Κύριος δεν επενέβαινε σ' αυτήν την καταστρεπτική μάχη. Εκείνοι που μάχονταν ενάντια στις άλλες δογματικές εκκλησιαστικές αποχρώσεις ή κινήματα, αποκλείστηκαν όλοι από το να γίνουν τμήμα του Οίκου που ο Κύριος έχτιζε.

Αυτό μου θύμισε το Βασιλιά Δαβίδ, στον οποίο, επειδή ήταν άνθρωπος πολέμων και είχε χύσει αίμα (Α' Χρονικών 28:3), δεν του επιτράπηκε να οικοδομήσει το Ναό του Κυρίου. Αυτό δεν απέκλεισε το Δαβίδ από τη σωτηρία ή από το να θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους ανθρώπους του Θεού όλων των εποχών. Αισθάνθηκα ότι πολλοί αληθινοί άγιοι, ακόμη και μεγάλοι άνθρωποι του Θεού, απέκλεισαν τραγικά τους εαυτούς τους από αυτό που είναι το πιο υπέροχο έργο από όλα τ' άλλα, έχοντας εμπλακεί σ' αυτόν τον πνευματικό εμφύλιο πόλεμο. Αυτή η εμπλοκή τους έκανε να χάσουν το φως που είχαν. Μόνο οι ειρηνοποιοί και εκείνοι που προσπαθούσαν να επισκευάσουν και να οικοδομήσουν αντί να κατεδαφίσουν ακτινοβολούσαν φως σ' αυτήν την όραση.

Νομίζω ότι ήταν σημαντικό ότι σχεδόν όλα, αν όχι όλα, εκείνα τα κτίρια περιείχαν αυτούς που ήταν αληθινά φώτα. Αυτοί μπορεί να φαίνονται σαν μικρά φώτα τώρα, αλλά θα γίνουν το θεμέλιο πάνω στο οποίο ο Κύριος θα οικοδομήσει τον Οίκο Του.

Επειδή η θάλασσα μερικές φορές αναπαριστάνει τη “μάζα της ανθρωπότητας” στη Γραφή (βλέπε Αποκάλυψη 17:18), τα πλήθη πρόκειται να εγερθούν σε μεγάλα κύματα, τα οποία θα καταστρέψουν μεγάλο μέρος της παρούσας, ορατής δομής της Εκκλησίας. Εκείνοι που είναι αληθινά φώτα δε σαρώθηκαν από τα κύματα. Εκείνοι που περπατούν στην αλήθεια έχουν ένα θεμέλιο που δεν μπορεί να σαλευτεί.

Δεν προκάλεσε τη φουσκοθαλασσιά η εντολή του Κυρίου να ελευθερωθεί η θάλασσα, αλλά η εντολή Του απλώς μετακίνησε αυτό που τη συγκρατούσε. Η θάλασσα τότε ήρθε με μανία ενάντια στο νησί, σαν να κυβερνιόταν από ένα μεγάλο μίσος. Πιστεύω ότι αυτό αναπαριστάνει ένα μεγάλο μίσος που θα εγερθεί ενάντια στην ορατή, θεσμοποιημένη χριστιανοσύνη, και ο Κύριος θα του επιτρέψει να καταστρέψει αυτούς τους θεσμούς.

Όταν αυτά τα μεγάλα παλιρροιακά κύματα είχαν σταματήσει, δεν υπήρχαν χριστιανικοί θεσμοί (Σ.Μ. διάφορες επίσημες Εκκλησίες, Οργανώσεις, Ιδρύματα, δογματικές εκκλησιαστικές αποχρώσεις κλπ), όπως τους αναπαριστούσαν τα κτίρια που οι άνθρωποι είχαν κατασκευάσει. Εν τούτοις, όλοι οι πραγματικοί Χριστιανοί παρέμειναν. Δε νομίζω ότι είναι λάθος να συνεχίζει κανείς την προσπάθεια για την επισκευή αυτών των οικοδομημάτων, επειδή ο Κύριος τίμησε και διαφύλαξε εκείνους που το έκαναν, αλλά αυτή η όραση επιβεβαίωσε βαθιά μέσα μου την ανάγκη να εστιάσουμε την προσοχή μας στην οικοδομή των ανθρώπων μάλλον παρά να προσπαθούμε να οικοδομήσουμε ένα άλλο ίδρυμα που θα είναι ικανό να σταθεί όρθιο κατ' αυτήν την εποχή – κανένα από αυτά δε θα σταθεί όρθιο.

Παρόλο που αυτά τα κτίρια καταστράφηκαν, καθένα τους περιείχε εκείνους που επρόκειτο να γίνουν στύλοι στον Οίκο Του. Ο Οίκος του Κυρίου ήταν ένα ιδιαίτερο είδος νέου κτιρίου, αλλά εκείνοι που έγιναν τα κύρια στηρίγματα σ' αυτό ήρθαν σχεδόν από κάθε δογματική εκκλησιαστική απόχρωση ή κίνημα. Ο Κύριος έχει πράγματι καινούργιο κρασί, για να παραθέσει, αλλά στον Ησαΐα 25:6 διακηρύττει ότι ο Κύριος επίσης θα παραθέσει “κρασιά με την τρυγιά τους, στραγγισμένα” (δηλαδή παλιά κρασιά). Ο Κύριος δε θα χρησιμοποιήσει είτε το παλιό είτε το νέο, αλλά και τα δύο, και το παλιό και το νέο.

Ο Οίκος του Κυρίου οικοδομήθηκε στο μέσο της καταιγίδας που η έντασή της αυξανόταν σε μανία και ανομία. Ακτινοβολούσε ένα ακόμη μεγαλύτερο φως εξαιτίας εκείνων των καταιγίδων. Ενθαρρύνθηκα βλέποντας ότι ο Κύριος θα οικοδομήσει πάνω σ' αυτήν τη γη μια Εκκλησία, η οποία πραγματικά θα αντανακλά τη δόξα Του, και ότι αυτή η εποχή δε θα τελειώσει ωσότου το κάνει.

Δε θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Ο Μωυσής διαφώνησε με τον Κύριο όταν απείλησε να καταστρέψει τον Ισραήλ, λέγοντας ότι αυτό θα έδινε την εντύπωση στους απίστευτους ότι Εκείνος μπορούσε να βγάλει το λαό έξω από την Αίγυπτο, αλλά δεν μπορούσε να τον οδηγήσει στη γη της επαγγελίας.¹ Ο Κύριος θα δώσει μέσω της Εκκλησίας μια μαρτυρία που θα διαρκέσει στην αιωνιότητα. Αυτή η μαρτυρία θα είναι ότι Αυτός όχι μόνο μπορεί να συγχωρήσει τις αμαρτίες της Εκκλησίας Του, αλλά ότι έχει επίσης τη δύναμη και τη σοφία να την απελευθερώσει από τις αμαρτίες της, και να την κάνει μια δοξασμένη νύφη χωρίς κηλίδα ή ρυτίδα².

«Και όταν ήρθε ο Ιησούς στα μέρη της Καισάρειας του Φιλίππου, ρωτούσε τους μαθητές του λέγοντας: “Ποιος λένε οι άνθρωποι πως είναι ο Υιός του ανθρώπου”;

Εκείνοι είπαν: “Μερικοί λένε ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, και άλλοι ο Ηλίας, άλλοι πάλι ο Ιερεμίας ή ένας από τους προφήτες”.

Τους λέει: “Κι εσείς ποιος λέτε πως είμαι”;

Αποκρίθηκε λοιπόν ο Σίμωνας Πέτρος και είπε: “Εσύ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζωντανού”.

Αποκρίθηκε τότε ο Ιησούς και του είπε: “Μακάριος είσαι, Σίμονα Βαριωνά, γιατί σάρκα και αίμα δεν σου το αποκάλυψε, αλλά ο Πατέρας μου που είναι στους ουρανούς. Κι εγώ λοιπόν σου λέω ότι εσύ είσαι Πέτρος (λίθος, πέτρα) και πάνω σ'

¹ Βλέπε Έξοδος 32:9-14 και Αριθμοί 14:10-20: Και είπε ο Κύριος στον Μωυσή: Μέχρι τότε θα με παροργίζει αυτός ο λαός: Και μέχρι τότε δεν θα πιστεύουν σε μένα ύστερα από όλα τα σημεία, που έκανα ανάμεσά τους θα τους χτυπήσω με θανατικό και θα τους εξολοθρεύσω, και θα σε κάνω ένα έθνος μεγαλύτερο και δυνατότερο απ' αυτούς. Και ο Μωυσής είπε στον Κύριο: Τότε η Αίγυπτος θα το ακούσει, επειδή, εσύ ανέβασες αυτό τον λαό με τη δύναμή σου από ανάμεσά τους, και θα το πουν στους κατοίκους αυτής της γης, που άκουσαν ότι εσύ Κύριε είσαι ανάμεσα σ' αυτό τον λαό ότι εσύ Κύριε φαίνεσαι πρόσωπο με πρόσωπο και η νεφέλη σου στέκεται επάνω τους κι εσύ προπορεύεσαι απ' αυτούς την ημέρα με στύλο νεφέλης, και τη νύχτα με στύλο φωτιάς. Αν, λοιπόν θανατώσεις αυτό τον λαό σαν άνθρωπο τότε τα έθνη που άκουσαν το όνομά σου θα πουν λέγοντας: Επειδή ο Κύριος δεν μπορούσε να φέρει αυτό τον λαό στη γη που ορκίστηκε σ' αυτούς γι' αυτό τους κατέστρεψε στην έρημο... Συγχώρησε, παρακαλώ την ανομία αυτού του λαού, σύμφωνα με το μεγάλο έλεός σου, και καθώς συγχώρησες αυτόν τον λαό από την Αίγυπτο και μέχρι τώρα. Και ο Κύριος είπε: Τους συγχώρεσα, σύμφωνα με τον λόγο σου”.

² Εφεσίους 5:25-27: “...ο Χριστός αγάπησε την εκκλησία και παράδωσε τον εαυτό του υπέρ αυτής, για να την αγιάσει, αφού την καθάρισε στο λουτρό του ύδατος με το λόγο, για να παρουσιάσει αυτός την εκκλησία ένδοξη στον εαυτό του, χωρίς να έχει κηλίδα ή ρυτίδα ή κάτι τέτοιο, αλλά να είναι άγια και άμωμη.

αυτήν την πέτρα (πελώριος βράχος) θα οικοδομήσω την εκκλησία μου και οι πύλες του Άδη δε θα υπερισχύσουν εναντίον της”» (Ματθαίος 16:13-18).

ΜΕΡΟΣ Α΄

Οι ορδές της Κόλασης προελαύνουν

Ο δαιμονικός στρατός ήταν τόσο μεγάλος ώστε εκτεινόταν μέχρι εκεί που τέλειωνε το βλέμμα μου. Ήταν χωρισμένος σε στρατιωτικές μονάδες, που η καθεμιά έφερε διαφορετική σημαία. Τα πρώτα τμήματα αυτού του στρατού προχωρούσαν κάτω από τις σημαίες που έγραφαν *Υπερηφάνεια, Αυτοδικαίωση, Καθωσπρεπισμός, Εγωϊστική Φιλοδοξία, Άδικη Κρίση και Ζηλοφθονία*. Υπήρχαν ακόμη πολλά τμήματα του στρατού του εχθρού πέρα από το οπτικό μου πεδίο, αλλά εκείνα της εμπροσθοφυλακής αυτής της τρομερής ορδής από την Κόλαση φαίνονταν να είναι τα πιο ισχυρά. Ο αρχηγός αυτού του στρατού ήταν ο ίδιος ο Κατήγορος των Αδελφών.

Τα όπλα που έφερε αυτή η ορδή είχαν επίσης ονόματα: οι μάχαιρες (ξίφη) ονομάζονταν *Εκφοβισμός*, τα ακόντια ονομάζονταν *Δολιότητα* και τα βέλη ονομάζονταν *Κατηγορία, Κουτσομπολιό, Συκοφαντία και Μεμψιμοιρία*¹. Ανιχνευτές και μικρότερες ομάδες δαιμόνων με ονομασίες όπως *Απόρριψη, Πικρία, Ανυπομονησία, Μνησικακία και Λαγνεία* προπορεύονταν σ' αυτόν το στρατό, για να ετοιμάσουν το έδαφος για την κυρίως επίθεση.

Αυτές οι μικρότερες ομάδες και οι ανιχνευτές ήταν πολύ λιγότεροι σε αριθμό, αλλά δεν ήταν λιγότερο ισχυροί από τα μεγαλύτερα τμήματα που ακολουθούσαν. Ήταν λιγότεροι μόνο για στρατηγικούς λόγους. Όπως ακριβώς ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν ένας μοναδικός άνθρωπος, αλλά του δόθηκε εξαιρετικό χρίσμα, για να βαπτίζει τις μάζες και να τις προετοιμάζει για τον Κύριο, έτσι κι αυτές οι μικρότερες δαιμονικές ομάδες είχαν εξαιρετικές διαβολικές δυνάμεις, για να “βαπτίζουν τις μάζες”. Ένας μόνο δαίμονας Πικρίας μπορούσε να σπείρει το δηλητήριό του σε πλήθη ανθρώπων, ακόμη και σε ολόκληρες φυλές ή πολιτισμικές ομάδες. Ένα δαιμόνιο Λαγνείας μπορούσε να προσκολληθεί σ' ένα μουσικό, ηθοποιό, κινηματογραφικό έργο ή ακόμη και διαφήμιση, και έστελνε κάτι που έμοιαζε με κεραυνούς ηλεκτρικού βόρβορου που μπορούσε να χτυπήσει και να αποευαισθητοποιήσει μεγάλες μάζες λαού. Όλα αυτά γίνονταν, για να προετοιμάσουν τους ανθρώπους για τη μεγάλη ορδή του κακού που ακολουθούσε.

Αυτός ο στρατός προχωρούσε ιδιαίτερος εναντίον της εκκλησίας, αλλά έκανε επίθεση και σε οποιονδήποτε μπορούσε. Γνώριζα ότι επιδίωκε να προκαταλάβει το έδαφος, εμποδίζοντας μια επερχόμενη κίνηση του Θεού που προοριζόταν να συμπαρασύρει μάζες λαού μέσα στην εκκλησία.

Η βασική στρατηγική αυτού του στρατού ήταν να προκαλέσει διαίρεση σε κάθε δυνατό επίπεδο σχέσεων: εκκλησιών μεταξύ τους, εκκλησιασμάτων με τους ποιμένες τους, σύζυγοι άντρες και γυναίκες μεταξύ τους, παιδιών με τους γονείς τους, και ακόμη παιδιών το ένα με το άλλο. Οι ανιχνευτές στέλνονταν, για να εντοπίσουν τα ανοίγματα στις εκκλησίες, τις οικογένειες ή τα άτομα, ώστε η Απόρριψη, Πικρία, Λαγνεία κλπ, να εκμεταλλευτούν τα ανοίγματα και να τα κάνουν μεγαλύτερα. Κατόπιν, τα τμήματα που θα

¹ Μεμψιμοιρία Αγγλικά: Faultfinding Αλλιώς: γκρίνια

ακολουθούσαν θα μπορούσαν να ξεχθούν διαμέσου των ανοιγμάτων και να υπερσχύσουν εντελώς πάνω στα θύματά τους.

Το πιο ανατριχιαστικό μέρος αυτής της όρασης ήταν ότι αυτή η ορδή δεν ίππευε πάνω σε άλογα, αλλά κυρίως πάνω σε Χριστιανούς! Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν καλοντυμένοι, αξιοπρεπείς και είχαν την εμφάνιση καλλιεργημένων και σπουδαγμένων ανθρώπων, αλλά φαίνονταν επίσης να αντιπροσωπεύουν σχεδόν κάθε επάγγελμα. Αυτοί οι άνθρωποι ομολογούσαν ότι είναι αληθινοί Χριστιανοί, για να καθησυχάζουν τις συνειδήσεις τους, αλλά ζούσαν τις ζωές τους σε συμφωνία με τις δυνάμεις του σκότους. Καθώς συμφωνούσαν μ' εκείνες τις δυνάμεις, τα δαιμόνια που είχαν ανατεθεί σ' αυτούς μεγάλωναν και κατεύθυναν πιο εύκολα τις πράξεις τους.

Πολλοί από αυτούς τους πιστούς φιλοξενούσαν περισσότερους από έναν δαίμονες, αλλά ένας ήταν προφανώς ο υπεύθυνος. Η φύση αυτού του υπεύθυνου καθόριζε σε ποια στρατιωτική μονάδα ανήκαν και προέλαυναν. Παρόλο που τα τμήματα βάδιζαν ταυτόχρονα, φαινόταν συγχρόνως ότι ολόκληρος ο στρατός βρισκόταν στο χείλος του χάους. Για παράδειγμα, τα δαιμόνια του μίσους μισούσαν τα άλλα δαιμόνια τόσο όσο μισούσαν τους Χριστιανούς. Όλα τα δαιμόνια της ζήλειας ζήλευαν το ένα το άλλο. Ο μόνος τρόπος που χρησιμοποιούσαν οι αρχηγοί αυτής της ορδής, για να εμποδίζουν τα δαιμόνια από το να επιτίθενται το ένα στο άλλο, ήταν να διατηρούν το μίσος, τη ζήλεια τους κλπ, επικεντρωμένα ενάντια στους ανθρώπους που ίππευαν. Ωστόσο, αυτοί οι άνθρωποι συχνά ξεσπούσαν σε μάχες μεταξύ τους. Κατάλαβα ότι κάτι τέτοιο συνέβαινε όταν κάποιοι από τους στρατούς που έρχονταν ενάντια στον Ισραήλ, όπως διαβάζουμε στις Γραφές, κατέληγαν να καταστραφούν μεταξύ τους.¹ Όταν ματαιωνόταν το σχέδιό τους ενάντια στον Ισραήλ, η μανία τους γινόταν ανεξέλεγκτη, ώστε απλά άρχιζαν να πολεμούν ο ένας τον άλλο.

Πρόσεξα ότι τα δαιμόνια ίππευαν πάνω σ' αυτούς τους Χριστιανούς, αλλά δεν βρίσκονταν μέσα τους, όπως στην περίπτωση των μη Χριστιανών. Ήταν φανερό ότι αρκούσε γι' αυτούς τους πιστούς να πάψουν να συμφωνούν με τα δαιμόνια τους, για να ελευθερωθούν από αυτά. Για παράδειγμα, εάν ο Χριστιανός πάνω στον οποίο ίππευε ένα δαιμόνιο ζήλειας άρχιζε απλώς να αμφισβητεί τη ζήλεια, εκείνο το δαιμόνιο αδυνατίζε πολύ γρήγορα. Όταν συνέβαινε αυτό, το αδυνατισμένο δαιμόνιο κραύγαζε δυνατά και ο αρχηγός της στρατιωτικής μονάδας κατεύθυνε όλα τα δαιμόνια γύρω από εκείνον το χριστιανό, για να του επιτεθούν, μέχρις ότου η πικρία κλπ, εδραιωθούν πάλι επάνω του. Εάν αυτό δεν απέδιδε, τα δαιμόνια άρχιζαν να απαγγέλουν αποσπάσματα από τις Γραφές, τα οποία διαστρέβλωναν με τέτοιο τρόπο που να δικαιώνουν την πικρία, τις κατηγορίες κλπ.

Φαινόταν καθαρά ότι η δύναμη των δαιμόνων είχε τις ρίζες της σχεδόν ολοκληρωτικά στη δύναμη της απάτης, αλλά είχαν τόσο εξαπατήσει αυτούς τους Χριστιανούς, μέχρι του

¹ Βλέπε π.χ. Κριτές 7:22: “ Και οι 300 σάλπισαν με τις σάλπιγγές τους, και ο Κύριος έστρεψε τη ρομφαία του καθενός ενάντια στον διπλανό του σε ολόκληρο το στρατόπεδο και ο στρατός έφυγε στη Βαιθ-ασεττά προς τη Ζερεράθ μέχρι την άκρη του Αβέλ-μεολά προς την Ταβάθ ”.

Και Ά' Σαμουήλ 14:20: “ Και συγκεντρώθηκαν ο Σαούλ κι ολόκληρος ο λαός που ήταν μαζί του και ήρθαν μέχρι τη μάχη και να, η ρομφαία κάθε άνδρα ήταν ενάντια στον σύντροφό του, μια υπερβολικά μεγάλη σφαγή”.

σημείου να τους χρησιμοποιούν, και εκείνοι να νομίζουν ότι τους χρησιμοποιούσε ο Θεός. Αυτό συνέβαινε γιατί σχεδόν όλα τα άτομα μετέφεραν το καθένα τους *σημαίες Αυτοδικαίωσης*, έτσι ώστε όσοι προέλαυναν δεν μπορούσαν καθόλου να δουν τις σημαίες που έδειχναν την αληθινή φύση των στρατιωτικών μονάδων στις οποίες ανήκαν.

Καθώς κοίταξα μακριά στην οπισθοφυλακή αυτού του στρατού, είδα την ακολουθία του, που περιέβαλλε τον ίδιο τον Κατήγορο. Αρχισα να καταλαβαίνω τη στρατηγική του και θαύμασα γιατί ήταν τόσο απλή. Ήξερε ότι ένας οίκος διαιρεμένος δεν μπορεί να σταθεί,¹ και αυτός ο στρατός αποτελούσε μια προσπάθεια να φέρει τέτοια διαίρεση στην εκκλησία, ώστε να ξεπέσει τελείως από τη χάρη. Ήταν φανερό ότι ο μόνος τρόπος, για να επιτύχει αυτό, ήταν να χρησιμοποιεί τους Χριστιανούς, ώστε να πολεμούν ενάντια στους αδελφούς τους, και αυτός ήταν ο λόγος που σχεδόν όλοι αυτοί που βρίσκονταν στα μπροστινά στρατιωτικά τμήματα ήταν Χριστιανοί ή τουλάχιστον επαγγέλλονταν τους Χριστιανούς. Κάθε βήμα υπακοής προς τον Κατήγορο, που έκαναν αυτοί οι εξαπατημένοι πιστοί, αύξανε τη δύναμή του επάνω τους. Αυτό έκανε να αυξάνει την αυτοπεποίθησή του και την αυτοπεποίθηση όλων των διοικητών του, επειδή προόδευε ο στρατός του καθώς προέλαυνε. Ήταν φανερό ότι η δύναμη αυτού του στρατού εξαρτιόταν από το γεγονός ότι αυτοί οι Χριστιανοί συμφωνούσαν με τις μεθόδους του κακού.

Οι αιχμάλωτοι

Πίσω από αυτά τα πρώτα τμήματα ακολουθούσε ένα πλήθος άλλων Χριστιανών που ήταν αιχμάλωτοι αυτού του στρατού. Όλοι αυτοί ήταν τραυματισμένοι και φυλάσσονταν από μικρότερα *δαιμόνια Φόβου*. Φαίνονταν να είναι περισσότεροι οι αιχμάλωτοι από όσα δαιμόνια υπήρχαν στο στρατό. Το εκπληκτικό ήταν ότι αυτοί οι αιχμάλωτοι είχαν μάχαιρες (ξίφη) και ασπίδες, αλλά δεν τα χρησιμοποιούσαν. Συγκλονίστηκα όταν είδα ότι τόσο πολλοί μπορούσαν να μένουν αιχμάλωτοι από τόσο λίγα και αδύναμα δαιμόνια Φόβου. Εάν οι Χριστιανοί είχαν χρησιμοποιήσει απλώς τα όπλα τους, θα μπορούσαν εύκολα να είχαν ελευθερωθεί, και πιθανόν θα έκαναν μεγάλη ζημιά σε όλη την ορδή του κακού. Αντίθετα, όμως, προχωρούσαν σταθερά υποταγμένοι.

Πάνω από τους αιχμαλώτους ο ουρανός ήταν μαύρος από όρνεα που ονομάζονταν *Κατάθλιψη*. Κατά καιρούς προσγειώνονταν στους ώμους ενός αιχμαλώτου και έκαναν εμετό επάνω του. Ο εμετός ήταν *Καταδίκη*. Όταν ο εμετός πετύχαινε έναν αιχμάλωτο, αυτός μπορούσε να σηκωθεί και να βαδίσει για κάποιο χρονικό διάστημα ευθύτερα, και στη συνέχεια σωριαζόταν κάτω πιο αδύναμος από πριν. Αναρωτιόμουν ξανά, γιατί οι αιχμάλωτοι δε σκότωναν απλώς τα όρνεα με τις μάχαιρές τους, πράγμα το οποίο θα μπορούσαν εύκολα να κάνουν.

Κατά καιρούς οι πιο αδύναμοι αιχμάλωτοι σκόνταφταν και έπεφταν κάτω. Καθώς έπεφταν στο έδαφος, οι άλλοι αιχμάλωτοι άρχιζαν να τους διαπερνούν με τις μάχαιρές τους, δείχνοντας συγχρόνως περιφρόνηση. Τότε έρχονταν τα όρνεα και καταβρόχθιζαν τον πεσμένο προτού ακόμη πεθάνει. Οι άλλοι αιχμάλωτοι Χριστιανοί στέκονταν εκεί κοντά

¹ Βλέπε Ματθαίος 12:25: Και ο Ιησούς, επειδή ήξερε τις σκέψεις τους, τους είπε: «Κάθε βασιλεία, όταν χωριστεί κατά του εαυτού της, ερημώνεται· και κάθε πόλη ή οικία, όταν χωριστεί κατά του εαυτού της, δε θα σταθεί”.

και παρακολουθούσαν αυτό επιδοκιμάζοντας, ενώ σποραδικά διατρυπούσαν τον πεσμένο με τις μάχαιρές τους.

Καθώς παρατηρούσα, κατάλαβα ότι αυτοί οι αιχμάλωτοι νόμιζαν ότι ο εμετός της Καταδίκης ήταν αλήθεια από το Θεό. Μετά αντιλήφθηκα ότι αυτοί οι αιχμάλωτοι πραγματικά νόμιζαν ότι προχωρούσαν μέσα στο στρατό του Θεού! Γι' αυτόν το λόγο δε σκότωναν τα μικρά δαιμόνια του Φόβου ή τα όρνεα – νόμιζαν ότι αυτά ήταν αγγελιοφόροι του Θεού! Το σκοτάδι από το νέφος των ορνέων δυσκόλευε πολύ τους αιχμαλώτους στο να βλέπουν ότι δέχονταν αφελώς καθετί που τους συνέβαινε σαν να ήταν από το Θεό. Νόμιζαν ότι αυτοί που σκόνταφταν και έπεφταν κάτω βρίσκονταν κάτω από την κρίση του Θεού, γι' αυτόν το λόγο έκαναν με τέτοιο τρόπο επίθεση στους πεσμένους – νόμιζαν ότι βοηθούν το Θεό!

Η μόνη τροφή που έδιναν σ' αυτούς τους αιχμαλώτους ήταν ο εμετός των ορνέων. Αυτοί που αρνούσαν να φάνε αδυνάτιζαν μέχρις ότου έπεφταν κάτω. Εκείνοι που έτρωγαν δυνάμωναν για λίγο, αλλά με τη δύναμη του Πονηρού. Κατόπιν αδυνάτιζαν, εκτός και αν έπιναν από τα νερά της πικρίας που προσφέρονταν σ' αυτούς συνεχώς. Αφού έπιναν τα νερά της πικρίας, άρχιζαν κατόπιν να κάνουν εμετό¹ επάνω στους άλλους. Όταν ένας αιχμάλωτος άρχιζε να κάνει αυτό, ένας δαίμονας που περίμενε να τον ιππεύσει ανέβαινε πάνω του, και τον μετέφερε στις στρατιωτικές μονάδες που βρίσκονταν μπροστά.

Χειρότερος ακόμη και από τον εμετό των ορνέων ήταν ένας αποκρουστικός βούρκος που αυτά τα δαιμόνια ουρούσαν και αφόδευαν επάνω στους Χριστιανούς που ίππευαν. Αυτός ο βούρκος ήταν η υπερηφάνεια, η εγωϊστική φιλοδοξία, κλπ. ανάλογα με αυτό που ήταν η φύση της στρατιωτικής μονάδας τους. Εντούτοις, αυτός ο βούρκος έκανε τους Χριστιανούς να αισθάνονται τόσο πολύ καλύτερα απ' όσο η καταδίκη, ώστε εύκολα πίστευαν ότι τα δαιμόνια ήταν αγγελιοφόροι του Θεού, και πράγματι νόμιζαν πως αυτός ο βούρκος ήταν το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος.

Αισθανόμουν τόση αποστροφή για το στρατό του κακού, ώστε ήθελα να πεθάνω. Τότε άκουσα τη φωνή του Κυρίου να μου λέει: ***“Αυτή είναι η αρχή του στρατού του εχθρού των τελευταίων ημερών. Αυτή είναι η τελική απάτη του Σατανά. Η τελική καταστρεπτική δύναμή του απελευθερώνεται όταν χρησιμοποιεί τους Χριστιανούς, για να επιτίθενται ο ένας στον άλλο. Διαμέσου των αιώνων χρησιμοποίησε αυτόν το στρατό, αλλά ποτέ δεν κατάφερε να χρησιμοποιήσει τόσο πολλούς για τους κακούς σκοπούς του όπως κάνει τώρα. Μη φοβάσαι. Έχω κι εγώ στρατό. Πρέπει τώρα να σταθείς όρθιος και να πολεμήσεις, επειδή δεν υπάρχει πλέον μέρος να κρυφτείς από αυτόν τον πόλεμο. Πρέπει να πολεμήσεις για τη Βασιλεία μου, για την αλήθεια και γι' αυτούς που έχουν εξαπατηθεί”***.

Αυτός ο λόγος του Κυρίου ήταν τόσο ενθαρρυντικός, ώστε αμέσως άρχισα να ουρλιάζω στους Χριστιανούς αιχμαλώτους και να τους λέω ότι έχουν εξαπατηθεί, νομίζοντας ότι θα με ακούσουν. Όταν το έκανα, φάνηκε σαν να στράφηκε προς εμένα όλος ο στρατός, για να

¹ Ο εμετός όπως είδαμε συμβολίζει την Καταδίκη.

με κοιτάζει. Ο φόβος και η κατάθλιψη που ήταν επάνω τους άρχισαν να έρχονται προς εμένα. Συνέχιζα ακόμη να ουρλιάζω, γιατί νόμιζα ότι οι Χριστιανοί θα ξυπνούσαν και θα συνειδητοποιούσαν τι τους συνέβαινε, αλλά αντίθετα πολλοί από αυτούς άρχισαν να απλώνουν τα χέρια, για να πιάσουν τα βέλη τους και να τα τοξεύσουν επάνω μου. Οι άλλοι απλώς δίσταζαν, σαν να μην ήξεραν τι να κάνουν μ' εμένα. Κατάλαβα τότε ότι αυτό το είχα κάνει πρόωρα και ότι ήταν ένα πολύ ανόητο λάθος.

Η Μάχη Αρχίζει

Τότε στράφηκα και είδα το στρατό του Κυρίου να στέκεται πίσω μου. Υπήρχαν χιλιάδες στρατιώτες, αλλά οι εχθροί τους ξεπερνούσαν αριθμητικά κατά πολύ. Ήμουν συγκλονισμένος και αποκαρδιωμένος καθώς φαινόταν ότι υπήρχαν πράγματι πολύ περισσότεροι Χριστιανοί που τους χρησιμοποιούσε ο Πονηρός¹ από αυτούς που βρίσκονταν στο στρατό του Κυρίου. Γνώριζα επίσης ότι τη μάχη που επρόκειτο ν' αρχίσει θα τη θεωρούσαν ως το “Μεγάλο Χριστιανικό Εμφύλιο Πόλεμο”, γιατί πολύ λίγοι θα καταλάβαιναν τις δυνάμεις που υπήρχαν πίσω από την επικείμενη σύγκρουση.

Καθώς κοίταξα πιο προσεκτικά στο στρατό του Κυρίου, η κατάσταση φάνηκε ακόμη πιο αποθαρρυντική. Λίγοι μόνο φορούσαν όλη την πανοπλία² τους. Πολλοί είχαν επάνω τους ένα ή δύο εξαρτήματα από την πανοπλία, μερικοί δεν είχαν τίποτε. Ένας μεγάλος αριθμός ήταν ήδη πληγωμένοι. Οι περισσότεροι από αυτούς που είχαν όλη την πανοπλία τους είχαν όμως πολύ μικρές ασπίδες³, για τις οποίες γνώριζα ότι δεν μπορούσαν να τους προστατεύσουν από τη σφοδρή επίθεση που ερχόταν. Αυτό που με εξέπληξε περισσότερο ήταν ότι η πλειονότητα αυτών των στρατιωτών αποτελούνταν από γυναίκες και παιδιά. Πολύ λίγοι από αυτούς που ήταν πλήρως οπλισμένοι ήταν κατάλληλα εκπαιδευμένοι, για να χρησιμοποιούν τα όπλα τους.

Πίσω από αυτόν το στρατό υπήρχε ένας όχλος που σερνόταν, όμοιος με τους αιχμαλώτους που ακολουθούσαν τη διαβολική ορδή, αλλά αυτοί είχαν διαφορετική ιδιοσυγκρασία. Φαίνονταν υπερβολικά ευτυχισμένοι σαν μεθυσμένοι. Έπαιζαν παιχνίδια, τραγουδούσαν, γλεντούσαν και περιπλανώνταν από το ένα μικρό στρατόπεδο στο άλλο. Αυτή η κατάσταση μου θύμιζε Γούντστοκ (Woodstock)⁴.

¹ ο Πονηρός σημαίνει: ο Κακός. Εννοεί: ο Σατανάς

² Η πανοπλία του Χριστιανού φαίνεται στα εδάφια Εφεσσίους 6:10-20: “...Ντυθείτε την πανοπλία του Θεού, για να δύναστε να σταθείτε ενάντια στα τεχνάσματα του διαβόλου. Γιατί δεν είναι η πάλη μας ενάντια σε αίμα και σάρκα, αλλά ενάντια στις αρχές, στις εξουσίες, στους κοσμοκράτορες του σκότους τούτου, ενάντια στα πνευματικά κακά όντα στα επουράνια. Γι' αυτό, λάβετε πάνω σας την πανοπλία του Θεού, για να δυναθείτε να αντισταθείτε κατά την ημέρα την κακή και, αφού τα εκτελέσετε όλα, να μείνετε σταθεροί. Σταθείτε σε παράταξη, λοιπόν, αφού ζωστείτε γύρω από τη μέση σας με την αλήθεια και αφού ντυθείτε το θώρακα της δικαιοσύνης. Και να φορέσετε σαν υποδήματα στα πόδια την ετοιμασία για το ευαγγέλιο της ειρήνης. Μέσα σε όλες τις περιστάσεις λάβετε μαζί σας την ασπίδα της πίστης, με την οποία θα δυναθείτε να σβήσετε όλα τα βέλη του Πονηρού τα φλογισμένα. Και δεχτείτε την περικεφαλαία της σωτηρίας και τη μάχαιρα του Πνεύματος, που είναι ο λόγος του Θεού. Με κάθε προσευχή και δέηση να προσεύχεστε σε κάθε καιρό μέσω του Πνεύματος...”

² μικρές ασπίδες. Εννοεί μικρή πίστη, εφόσον η ασπίδα συμβολίζει την πίστη.

⁴ Γούντστοκ (Woodstock). Είναι μια τοποθεσία στην Αμερική, όπου έλαβε χώρα ένα μεγάλο φεστιβάλ μουσικής ροκ, ορόσημο της δεκαετίας του '60, κατά το οποίο συγκεντρώθηκαν νέοι από όλη την Αμερική και άλλα μέρη του κόσμου. Εκεί χρησιμοποιούσαν ελεύθερα τα ναρκωτικά, πολλοί κυκλοφορούσαν γυμνοί, υπήρχε ελεύθερο σεξ, γινόταν μεγάλη κατανάλωση αλκοολικών ποτών. Έλαβαν μέρος τα περισσότερα μουσικά νεανικά συγκροτήματα της εποχής, και άφησε ιστορία στη μουσική ροκ και στη νεολαία της

Έτρεξα προς το στρατό του Κυρίου, για να αποφύγω την επίθεση που ήξερα ότι θα ερχόταν καταπάνω μου από τη ορδή του κακού. Με κάθε τρόπο φαινόταν πως βρισκόμασταν στο σημείο να υποστούμε μια τεράστια μονομερή σφαγή. Ήμουν ιδιαίτερα ανήσυχος γι' αυτόν τον όχλο που σερνόταν πίσω από το στρατό, έτσι προσπάθησα να υψώσω τη φωνή μου πάνω από την οχλοβοή, για να τους προειδοποιήσω ότι επρόκειτο να αρχίσει μάχη. Λίγοι μπόρεσαν με δυσκολία να με ακούσουν. Εκείνοι που με άκουσαν μου έδωσαν το “σήμα της ειρήνης”, και μου είπαν ότι δεν πίστευαν στον πόλεμο και ότι Κύριος δε θα άφηνε να τους συμβεί κανένα κακό. Προσπάθησα να τους εξηγήσω ότι ο Κύριος μας έδωσε μια πανοπλία επειδή τη χρειαζόμασταν γι' αυτό που επρόκειτο να συμβεί, αλλά μου απάντησαν ότι είχαν έρθει σ' ένα μέρος ειρήνης και χαράς, όπου τίποτε σαν κι αυτό δεν μπορούσε να τους συμβεί. Άρχισα να προσεύχομαι θερμά προς τον Κύριο να μεγαλώσει τις ασπίδες αυτών που φορούσαν πανοπλία, ώστε να βοηθήσουν και να προστατέψουν εκείνους που δεν ήταν έτοιμοι για τη μάχη.

Τότε ένας αγγελιοφόρος ήρθε προς εμένα, μου έδωσε μία σάλπιγγα και μου είπε να σαλπίσω γρήγορα. Το έκανα, και εκείνοι που είχαν τουλάχιστον ένα μέρος της πανοπλίας τους ανταποκρίθηκαν αμέσως και πήραν απότομα στάση προσοχής. Τους δόθηκε περισσότερη πανοπλία που τη φόρεσαν γρήγορα. Πρόσεξα ότι εκείνοι που είχαν πληγές δεν έβαζαν πανοπλία πάνω στις πληγές τους, αλλά προτού μπορέσω να πω κάτι γι' αυτό, εχθρικά βέλη άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή επάνω μας. Καθένας που δεν είχε φορέσει όλη την πανοπλία του πληγώθηκε. Εκείνοι που δεν είχαν καλύψει τις πληγές τους πληγώθηκαν ξανά στο ίδιο σημείο.

Εκείνοι που χτυπήθηκαν με βέλη συκοφαντίας άρχισαν αμέσως να συκοφαντούν εκείνους που δεν πληγώθηκαν. Εκείνοι που χτυπήθηκαν με κουτσομπολιό άρχισαν να κουτσομπολεύουν, και γρήγορα μια μεγαλύτερη διαίρεση είχε δημιουργηθεί μέσα στο δικό μας στρατόπεδο. Αισθάνθηκα ότι ήμασταν στα πρόθυρα να καταστραφούμε μεταξύ μας, ακριβώς όπως είχαν κάνει μερικά ειδωλολατρικά στρατεύματα στη Γραφή, όταν εγέρθηκαν, για να φονεύσουν ο ένας τον άλλο. Το αίσθημα της αδυναμίας ήταν τρομερό. Στη συνέχεια, τα όρνεα εφόρμησαν κάτω, για να μαζέψουν τους πληγωμένους και να τους παραδώσουν στο στρατόπεδο των αιχμαλώτων. Οι πληγωμένοι είχαν ακόμη μάχαιρες και μπορούσαν εύκολα να χτυπήσουν τα όρνεα, αλλά δεν το έκαναν. Στην πραγματικότητα, αφήνονταν να τους απαγάγουν πρόθυμα, γιατί ήταν πολύ οργισμένοι μ' εκείνους που δεν ήταν πληγωμένοι όπως αυτοί.

Σκέφθηκα γρήγορα τον όχλο που βρισκόταν πίσω από το στρατό και έτρεξα να δω τι τους συνέβη. Φαινόταν αδύνατο, αλλά η σκηνή ανάμεσά τους ήταν ακόμη χειρότερη. Χιλιάδες ήταν οι πεσμένοι στο έδαφος πληγωμένοι και βογγούσαν. Ο ουρανός από πάνω τους ήταν σκοτεινιασμένος από τα όρνεα που τους είχαν απαγάγει, για να γίνουν αιχμάλωτοι του εχθρού. Αρκετοί από αυτούς που δεν είχαν πληγωθεί απλώς κάθονταν, βρισκόμενοι σε απάθεια απιστίας, οι οποίοι, επίσης, μεταφέρονταν εύκολα από τα όρνεα. Λίγοι είχαν αρχίσει την προσπάθεια να καταπολεμήσουν τα όρνεα, αλλά δεν είχαν τα

εποχής εκείνης. Έγινε μάλιστα και κινηματογραφικό έργο που παίχτηκε σε όλο τον κόσμο. Πριν από λίγα χρόνια έγινε και δεύτερο φεστιβάλ ανάλογου είδους στο Γούντστοκ.

κατάλληλα όπλα, και τα όρνεα ούτε τους έδιναν σημασία. Οι πληγωμένοι ήταν τόσο οργισμένοι, ώστε απειλούσαν και έδιωχναν όποιον προσπαθούσε να τους βοηθήσει, αλλά γίνονταν υπάκουοι και πειθήνιοι στα όρνεα.

Εκείνοι από το πλήθος που δεν είχαν πληγωθεί και είχαν προσπαθήσει να καταπολεμήσουν τα όρνεα άρχισαν να απομακρύνονται τρέχοντας από τη σκηνή της μάχης. Αυτή η πρώτη σύγκρουση με τον εχθρό ήταν τόσο καταστρεπτική, ώστε μπήκα στον πειρασμό να συμμετάσχω στη φυγή τους. Στη συνέχεια, εκπληκτικά γρήγορα, μερικοί από εκείνους που είχαν φύγει άρχισαν να επανεμφανίζονται με πλήρη πανοπλία επάνω τους, κρατώντας μεγάλες ασπίδες. Αυτό ήταν το πρώτο ενθαρρυντικό σημείο που θυμάμαι ότι είδα.

Αυτοί οι πολεμιστές που επέστρεψαν δεν είχαν πλέον το φαιδρό ύφος σαν να βρίσκονταν σε πάρτι, αλλά το είχαν αντικαταστήσει με μια φοβερή αποφασιστικότητα. Ήξερα ότι είχαν εξαπατηθεί μία φορά, αλλά δε θα ήταν εύκολο να εξαπατηθούν πάλι. Άρχισαν να παίρνουν τις θέσεις εκείνων που είχαν πέσει, και επιπλέον άρχισαν να σχηματίζουν νέες σειρές, για να προστατεύσουν τα μετόπισθεν και τις πλευρές. Αυτό έγινε αιτία μεγάλου θάρρους που απλώθηκε σε όλο το στράτευμα, έτσι ώστε η αποφασιστικότητα του καθενός να σταθεί και να πολεμήσει άρχισε να αυξάνεται. Αμέσως τρεις μεγάλοι άγγελοι που ονομάζονταν Πίστη, Ελπίδα και Αγάπη ήρθαν και στάθηκαν πίσω από το στρατό. Καθώς κοιτάζαμε σ' αυτούς, οι ασπίδες όλων μας άρχισαν να μεγαλώνουν. Ήταν καταπληκτικό πόσο γρήγορα η απελπισία μεταστράφηκε σε πίστη. Ήταν μια συμπαγής πίστη, σκληραγωγημένη από την εμπειρία.

Ο Δρόμος προς τα Άνω

Τώρα όλοι είχαν μάχαιρες (ξίφη) που ονομάζονταν *ο Λόγος του Θεού*, και βέλη που ονομάζονταν με *διάφορες βιβλικές αλήθειες*. Θέλαμε να τοξεύσουμε πίσω, αλλά δεν ξέραμε πώς να αποφύγουμε να χτυπήσουμε τους Χριστιανούς που είχαν ιππεύσει επάνω τους τα δαιμόνια. Τότε μας ήρθε η σκέψη στο νου ότι αν αυτούς τους Χριστιανούς τους χτυπούσε η Αλήθεια, θα ξυπνούσαν και θα καταπολεμούσαν τους καταπιεστές τους. Εκτόξευσα λίγα βέλη, όπως έκαναν και μερικοί άλλοι. Σχεδόν όλα χτύπησαν Χριστιανούς. Εντούτοις, όταν το *βέλος της Αλήθειας* εισχωρούσε μέσα τους, δεν ξυπνούσαν ούτε έπεφταν κάτω πληγωμένοι, αλλά *εξαγριώνονταν*, και ο *δαίμονας* που τους ίππευε γινόταν *πολύ μεγαλύτερος*.

Αυτό μας συγκλόνησε όλους, και αρχίσαμε να αισθανόμαστε ότι ήταν αδύνατο να νικήσουμε σ' αυτήν τη μάχη. Παρόλ' αυτά, με την Πίστη, την Ελπίδα και την Αγάπη ήμασταν πεπεισμένοι ότι μπορούσαμε τουλάχιστον να διατηρήσουμε το δικό μας έδαφος. Ένας άλλος μεγάλος Άγγελος με το όνομα Σοφία παρουσιάστηκε τότε, και μας κατεύθυνε στο να πολεμήσουμε από το όρος που βρισκόταν πίσω μας.

Πάνω στο όρος υπήρχαν προεξοχές βράχων σε διαφορετικά επίπεδα που βρίσκονταν τόσο ψηλά όσο έφτανε το βλέμμα μας. Σε κάθε υψηλότερο επίπεδο οι προεξοχές γίνονταν στενότερες και γινόταν πιο δύσκολο να σταθεί κανείς επάνω. Κάθε επίπεδο ονομαζόταν με μια βιβλική αλήθεια. Τα κατώτερα επίπεδα ονομάζονταν με *θεμελιώδεις αλήθειες* όπως "Σωτηρία", "Αγιασμός", "Προσευχή", "Πίστη" κλπ, και τα υψηλότερα επίπεδα

ονομάζονταν με βαθύτερες βιβλικές αλήθειες. Όσο ψηλότερα σκαρφαλώναμε τόσο μεγαλύτερες γίνονταν οι ασπίδες και οι μάχαιρές μας, και λιγότερα βέλη του εχθρού μπορούσαν να φτάσουν στις θέσεις μας.

Ένα Τραγικό Λάθος

Μερικοί που είχαν μείνει στα κατώτερα επίπεδα άρχισαν να μαζεύουν τα βέλη του εχθρού και να τα τοξεύουν πίσω. Αυτό ήταν ένα πολύ σοβαρό λάθος. Τα δαιμόνια εύκολα απέφευγαν τα βέλη και τα άφηναν να χτυπούν τους Χριστιανούς. Όταν ένα βέλος κατηγορίας ή συκοφαντίας χτυπούσε ένα Χριστιανό, ένα δαιμόνιο πικρίας ή οργής πετούσε και καθόταν επάνω σ' αυτό το βέλος. Άρχιζε τότε να ουρεί και να αφοδεύει το δηλητήριό του επάνω σ' εκείνον το Χριστιανό. Όταν σ' ένα Χριστιανό είχαν προστεθεί δύο ή τρεις από αυτούς τους δαίμονες στην υπερηφάνεια ή την αυτοδικαίωση που ήδη είχε, μεταμορφωνόταν στη διεστραμμένη εικόνα των *ίδιων των δαιμόνων*.

Εμείς μπορούσαμε να δούμε από τα υψηλότερα επίπεδα ότι συνέβαιναν αυτά, αλλά εκείνοι που βρίσκονταν στα χαμηλότερα επίπεδα και που χρησιμοποιούσαν τα βέλη του εχθρού δεν μπορούσαν να τα δουν. Οι μισοί από εμάς αποφασίσαμε να συνεχίσουμε να ανεβαίνουμε στο βουνό, ενώ οι άλλοι μισοί κατέβηκαν πίσω στα χαμηλότερα επίπεδα, για να εξηγήσουν σ' αυτούς που ήταν κάτω τι συνέβαινε. Τότε όλοι προειδοποιήθηκαν να συνεχίσουν την ανάβαση και να μη σταματήσουν, εκτός από λίγους που στάθμευαν επάνω σε κάθε επίπεδο, για να προστατέψουν τους άλλους στρατιώτες που μετακινούνταν υψηλότερα.

Ασφάλεια

Όταν φτάσαμε στο επίπεδο που ονομαζόταν "Η Ενότητα των Αδελφών", κανένα από τα βέλη του εχθρού δεν μπορούσε να μας φτάσει. Πολλοί στο στρατόπεδό μας έκριναν ότι αυτή ήταν η απόσταση που χρειαζόνταν να ανεβούν. Αυτό το κατάλαβα, επειδή σε κάθε νέο επίπεδο η βάση γινόταν όλο και πιο επικίνδυνη. Ωστόσο, αισθάνθηκα επίσης πολύ πιο δυνατός και πιο επιδέξιος με τα όπλα μου καθώς πήγαινα υψηλότερα, έτσι συνέχισα να ανεβαίνω.

Γρήγορα οι ικανότητές μου έγιναν αρκετά καλές, ώστε να τοξεύω και να χτυπώ τα δαιμόνια, χωρίς να χτυπώ τους Χριστιανούς. Κατάλαβα ότι αν συνέχιζα να πηγαίνω υψηλότερα, θα μπορούσα να τοξεύω αρκετά μακριά, για να χτυπώ τους κύριους αρχηγούς της ορδής του κακού που στέκονταν πίσω από το στράτευμά τους. Λυπήθηκα που τόσο πολλοί σταμάτησαν στα κατώτερα επίπεδα όπου ήταν ασφαλείς, αλλά δεν μπορούσαν να χτυπήσουν τον εχθρό. Παρόλ' αυτά, η δύναμη και ο χαρακτήρας που αυξάνονταν σ' εκείνους που συνέχιζαν να ανεβαίνουν τους έκαναν μεγάλους πολεμιστές, ο καθένας τους ήταν ικανός να καταστρέψει πολλούς εχθρούς.

Σε κάθε επίπεδο υπήρχαν βέλη Αλήθειας διασκορπισμένα τριγύρω, τα οποία ήξερα ότι τα είχαν αφήσει εκείνοι που είχαν πέσει από εκείνη τη θέση (πολλοί είχαν πέσει από κάθε θέση). Όλα τα βέλη κατονομάζονταν σύμφωνα με την Αλήθεια εκείνου του επιπέδου. Μερικοί δίσταζαν να μαζέψουν αυτά τα βέλη, αλλά ήξερα ότι χρειαζόμασταν ό,τι μπορούσαμε να πάρουμε, για να καταστρέψουμε τη μεγάλη ορδή που βρισκόταν κάτω.

Σήκωσα ένα, το έριξα, και τόσο εύκολα χτύπησε ένα δαιμόνιο ώστε και οι άλλοι άρχισαν να μαζεύουν τα βέλη και να τα ρίχνουν. Αρχίσαμε να αποδεκατίζουμε μερικές από τις στρατιωτικές μονάδες του εχθρού. Γι' αυτόν το λόγο όλος ο εχθρικός στρατός επικέντρωσε την προσοχή του πάνω μας. Για κάποιο χρονικό διάστημα φαινόταν ότι όσο περισσότερο επιτυγχάναμε τόσο περισσότερο μας έκανε επίθεση ο εχθρός. Αν και το έργο μας φαινόταν ατελείωτο, είχε γίνει χαρούμενο.

Εφόσον ο εχθρός δεν μπορούσε να μας χτυπήσει στα υψηλότερα επίπεδα με τα βέλη του, σμήνη από όρνεα πετούσαν από πάνω μας, για να μας ρίξουν εμετό ή για να μεταφέρουν δαιμόνια που ουρούσαν ή αφόδευαν στις προεξοχές, ώστε να τις κάνουν πολύ ολισθηρές.

Η Άγκυρα

Οι μάχαιρές μας μεγάλωναν κάθε φορά που φτάναμε σ' ένα υψηλότερο επίπεδο, αλλά ετοιμαζόμουν ν' αφήσω πίσω τη δική μου, γιατί δε φαινόταν να τη χρειάζομαι στα υψηλότερα επίπεδα. Σχεδόν τυχαία αποφάσισα να την κρατήσω, επειδή σκέφτηκα ότι πρέπει να μου δόθηκε για κάποιο λόγο. Τότε, επειδή η προεξοχή στην οποία στεκόμουν ήταν πολύ στενή και έγινε ολισθηρή, έμπηξα τη μάχαιρα στο έδαφος και έδεσα τον εαυτό μου σ' αυτήν, ενώ τόξευα στον εχθρό. Η φωνή του Κυρίου ήρθε τότε σ' εμένα, λέγοντας: ***“Χρησιμοποίησες τη σοφία, που θα σε ικανώσει να συνεχίσεις την ανάβαση. Πολλοί έπεσαν επειδή δε χρησιμοποίησαν τις μάχαιρές τους σωστά, ώστε να στηρίζουν τους εαυτούς τους”***. Κανείς άλλος δε φαινόταν ν' ακούει αυτήν τη φωνή, αλλά πολλοί είδαν τι έκανα και έκαναν το ίδιο.

Αναρωτιόμουν, γιατί ο Κύριος δε μου είχε πει να το κάνω νωρίτερα. Τότε κατάλαβα ότι Αυτός ήδη μου είχε μιλήσει γι' αυτό κατά κάποιον τρόπο. Καθώς το συλλογιζόμουν, άρχισα να κατανοώ ότι σε ολόκληρη τη ζωή μου είχα εκπαιδευτεί γι' αυτήν την ώρα. Κατάλαβα ότι είχα προετοιμασθεί στο βαθμό που είχα ακούσει τον Κύριο και είχα υπακούσει στη φωνή Του κατά τη διάρκεια της ζωής μου. Επίσης κατάλαβα ότι για κάποιο λόγο η σοφία και η αντίληψη που τώρα είχα δεν μπορούσαν να αυξηθούν ή να αφαιρεθούν ενώ βρισκόμουν σ' αυτήν τη μάχη. Ήμουν πολύ ευγνώμονας για κάθε δοκιμασία που πέρασα στη ζωή μου, και λυπόμουν που δεν τις είχα εκτιμήσει περισσότερο την εποχή που δοκιμαζόμουν.

Γρήγορα χτυπούσαμε τα δαιμόνια με σχεδόν τέλεια ακρίβεια. Μανία υψώθηκε από τον εχθρικό στρατό σαν φωτιά και θειάφι. Ήξερα ότι οι Χριστιανοί που είχαν παγιδευτεί σ' αυτόν το στρατό ένιωθαν τώρα την ορμή εκείνης της μανίας. Μερικοί εξαγριώθηκαν τόσο πολύ, ώστε τόξευαν ο ένας στον άλλο. Φυσιολογικά αυτό έπρεπε να είναι πολύ ενθαρρυντικό, αλλά εκείνοι που υπέφεραν περισσότερο ήταν οι εξαπατημένοι Χριστιανοί που βρίσκονταν στο στρατόπεδο του εχθρού. Ήξερα ότι αυτό φαινόταν στον κόσμο σαν μια ακατανόηση κατάρρευση του ίδιου του Χριστιανισμού.

Μερικοί από εκείνους που δεν είχαν χρησιμοποιήσει τις μάχαιρές τους σαν άγκυρες κατάφερναν να χτυπήσουν, ρίχνοντας κάτω πολλά όρνεα, αλλά επίσης πιο εύκολα οι εχθροί τούς χτυπούσαν στις προεξοχές όπου στέκονταν. Μερικοί από αυτούς προσγειώθηκαν σε κατώτερο επίπεδο, αλλά κάποιοι καταράκησαν εντελώς και έφθασαν

στο κατώτατο σημείο όπου τους μάζεψαν και τους μετέφεραν τα όρνεα. Χρησιμοποίησα κάθε ελεύθερη στιγμή που είχα, προσπαθώντας να μπήξω τη μάχαιρα πιο βαθιά στην προεξοχή όπου βρισκόμουν, είτε προσπαθούσα να δεθώ πιο στερεά σ' αυτή. Κάθε φορά που το έκανα η Σοφία¹ στεκόταν δίπλα μου, έτσι κατάλαβα ότι αυτό ήταν πολύ σημαντικό.

Ένα Νέο Όπλο

Τα βέλη της Αλήθειας σπάνια μπορούσαν να διαπεράσουν τα όρνεα, αλλά τα πλήγωναν αρκετά, ώστε αναγκάζονταν να υποχωρούν. Κάθε φορά που υποχωρούσαν αρκετά μακριά, μερικοί από εμάς ανέβαιναν στο επόμενο επίπεδο. Όταν φτάσαμε στο επίπεδο που ονομαζόταν “Γαλάτας Δύο Είκοσι”², ήμασταν πάνω από το ύψος όπου τα όρνεα μπορούσαν να αντέξουν. Σ' αυτό το επίπεδο ο ουρανός από πάνω σχεδόν μας τύφλωσε με τη λαμπρότητα και την ομορφιά του. Αισθάνθηκα τέτοια ειρήνη που όμοιά της δεν είχα αισθανθεί ποτέ στο παρελθόν.

Μέχρι να φτάσω σ' αυτό το επίπεδο, μεγάλο μέρος από το πολεμικό μου πνεύμα είχε ως κίνητρο σχεδόν τόσο το φόβο, το μίσος ή την αποστροφή για τον εχθρό, όσο είχε κίνητρο το έργο για χάρη της βασιλείας ή της αλήθειας, είτε την αγάπη για τους αιχμαλώτους. Αλλά σ' αυτό το επίπεδο έφτασα στην Πίστη, την Ελπίδα και την Αγάπη, τις οποίες έβλεπα μέχρι τότε από απόσταση. Εδώ ήμουν κατακυριευμένος και σχεδόν αδύναμος από τη δόξα τους. Παρόλ' αυτά, αισθάνθηκα ότι μπορούσα να πλησιάσω κοντά τους. Όταν έφτασα δίπλα τους, στράφηκαν προς εμένα και άρχισαν να επιδιορθώνουν και να στυλιβάνουν την πανοπλία μου. Γρήγορα μεταμορφώθηκε και αντανακλούσε εκθαμβωτικά τη δόξα που προερχόταν από την Πίστη, την Ελπίδα και την Αγάπη. Όταν άγγιξαν τη μάχαιρά μου, μεγάλοι κερανοί από εκθαμβωτικές αστραπές άρχισαν να αστραποβολούν από αυτή. Η Αγάπη τότε είπε: “Σ' εκείνους που φτάνουν σ' αυτό το επίπεδο τούς εμπιστεύονται τις δυνάμεις του ερχόμενου αιώνα³”. Καπόπιν, γυρνώντας προς εμένα, μου είπε με μεγάλη σοβαρότητα: “Πρέπει ακόμη να σε διδάξω πώς να τις χρησιμοποιείς”.

Το επίπεδο “Γαλάτας Δύο Είκοσι” ήταν τόσο πλατύ ώστε εκεί δε φαινόταν να υπάρχει κανένας κίνδυνος πτώσης. Υπήρχαν επίσης αναρίθμητα βέλη με το όνομα *Ελπίδα* γραμμένο επάνω τους. Ρίξαμε μερικά βέλη κάτω προς τα όρνεα και αυτά τα βέλη τα σκότωσαν εύκολα. Σχεδόν οι μισοί από όσους είχαν φτάσει σ' αυτό το επίπεδο συνέχιζαν να τοξεύουν, ενώ οι άλλοι άρχισαν να μεταφέρουν αυτά τα βέλη κάτω σ' εκείνους που ήταν ακόμη στα κατώτερα επίπεδα.

Τα όρνεα συνέχιζαν να έρχονται κατά κύματα προς τα πάνω από τα κατώτερα επίπεδα, αλλά σε κάθε επόμενο κύμα έρχονταν λιγότερα απ' όσα ήταν στο προηγούμενο. Από τη θέση “Γαλάτας Δύο Είκοσι” μπορούσαμε να χτυπήσουμε κάθε εχθρό στο στράτευμα εκτός από τους ίδιους τους αρχηγούς, που έμεναν μόλις και μετά βίας έξω από την εμβέλειά μας.

¹ η Σοφία. Αγγλικά: Wisdom. Ο συγγραφέας θεωρεί πάντοτε τη Σοφία γένους αρσενικού, γι' αυτό και οι αντωνυμίες που χρησιμοποιεί είναι αρσενικού γένους.

² Γαλάτες 2:20: “Ζω, λοιπόν, όχι πια εγώ, αλλά ζει μέσα μου ο Χριστός. Και αυτό που τώρα ζω στη σάρκα το ζω με την πίστη που έχω στον Υιό του Θεού, ο οποίος με αγάπησε και παράδωσε τον εαυτό του για χάρη μου”.

³ ερχόμενου αιώνα. Εννοεί της μελλοντικής εποχής της βασιλείας του Θεού, όχι της επόμενης εκατονταετηρίδας...

Αποφασίσαμε να μη χρησιμοποιήσουμε τα βέλη της αλήθειας μέχρις ότου καταστρέψουμε όλα τα όρνεα,¹ επειδή το νέφος της κατάθλιψης που δημιουργούσαν έκανε την αλήθεια λιγότερο αποτελεσματική. Αυτό μας πήρε πάρα πολύ χρόνο, αλλά δεν κουραστήσαμε. Τελικά, ο ουρανός πάνω από το βουνό φάνηκε ότι ήταν σχεδόν τελείως απαλλαγμένος από τα όρνεα.

Η Πίστη, η Ελπίδα και η Αγάπη, που είχαν μεγαλώσει όπως και τα όπλα μας σε κάθε επίπεδο που φτάναμε, ήταν τώρα τόσο μεγάλες, ώστε ήξερα ότι οι άνθρωποι που ήταν πολύ μακρύτερα από την περιοχή της μάχης μπορούσαν να τις δουν. Η δόξα τους ακτινοβολούσε ακόμη και μέσα στο στρατόπεδο των αιχμαλώτων που συνέχιζαν να βρίσκονται κάτω από ένα μεγάλο νέφος ορνέων. Πολύ ενθαρρύνθηκα που μπορούσαν τώρα να τις δουν κατ' αυτόν τον τρόπο. Ίσως τώρα οι Χριστιανοί που είχαν χρησιμοποιηθεί από τους εχθρούς και οι αιχμάλωτοι που κρατούνταν από αυτούς να καταλάβαιναν ότι δεν ήμασταν εμείς οι εχθροί, αλλά ότι στην πραγματικότητα εκείνοι είχαν χρησιμοποιηθεί από αυτούς.

Αλλά τα πράγματα δεν εξελίχτηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο, τουλάχιστον όχι ακόμη. Εκείνοι που βρίσκονταν στο στρατόπεδο του εχθρού και που άρχισαν να βλέπουν το φως της Πίστης, της Ελπίδας και της Αγάπης, άρχισαν να τις ονομάζουν “αγγέλους φωτός”² που είχαν σταλεί, για να εξαπατήσουν τους αδύνατους ή εκείνους που δεν είχαν διάκριση. Κατάλαβα τότε ότι η εξαπάτησή τους και τα δεσμά τους ήταν πολύ μεγαλύτερα απ' όσο είχα αντιληφθεί.

Εντούτοις, εκείνοι που δεν ανήκαν σε κανένα από τα δύο στρατόπεδα, οι μη Χριστιανοί, είδαν τη δόξα τους και άρχισαν να έρχονται πιο κοντά στο βουνό, για να έχουν καλύτερη θέα. Εκείνοι που ήρθαν πιο κοντά, για να τις δουν,³ άρχισαν επίσης να καταλαβαίνουν τι ακριβώς συνέβαινε με τη μάχη. Αυτό ήταν για μας μεγάλη ενθάρρυνση.

Η χαρά της νίκης συνέχισε να αυξάνεται σε όλους μας. Αισθάνθηκα ότι το να είναι κανείς σ' αυτόν το στρατό, σ' αυτήν τη μάχη, έπρεπε να είναι μια από τις μεγαλύτερες περιπέτειες όλων των εποχών. Αφού εξολοθρεύτηκαν τα περισσότερα όρνεα που είχαν επιτεθεί στο όρος μας, αρχίσαμε να σημαδεύουμε και να σκοτώνουμε ένα-ένα τα όρνεα που ακόμη κάλυπταν τους αιχμαλώτους. Καθώς το νέφος του σκότους άρχισε να διαλύεται και ο ήλιος άρχισε να λάμπει εκεί κάτω από πάνω τους, κι εκείνοι, επίσης, άρχισαν να ξυπνούν σαν από βαθύ ύπνο. Αμέσως αισθάνθηκα αποστροφή για την κατάστασή τους, ειδικά για τον εμετό που τους σκέπαζε ακόμη, και άρχισαν να καθαρίζονται. Καθώς κοιτούσαν την Πίστη, την Ελπίδα και την Αγάπη, είδαν επίσης και το όρος, και έτρεξαν προς αυτό.

¹ Δεν χρησιμοποιούσαν τα βέλη της αλήθειας, γιατί δεν ήταν τόσο αποτελεσματικά. Τα βέλη της ελπίδας ήταν εκείνα που σκότωναν τα όρνεα (κατάθλιψη).

² Αναφέρεται στα λόγια του απ. Παύλου που τα απέδιδαν λανθασμένα στους πιστούς αδελφούς, στο Β' Κορινθ. 11:13-14: “Γιατί τέτοιοι άνθρωποι είναι ψευδαπόστολοι, εργάτες δόλιοι, που μετασχηματίζονται σε αποστόλους Χριστού. Και αυτό δεν είναι θαύμα· γιατί ο ίδιος ο Σατανάς μετασχηματίζεται σε άγγελο φωτός”.

³ Εννοεί την Πίστη, την Ελπίδα και την Αγάπη.

Η ορδή του κακού έριξε βέλη Κατηγορίας και Συκοφαντίας πίσω τους, αλλά δε σταμάτησαν. Από τη στιγμή που έφτασαν στο βουνό, πολλοί είχαν καμιά δωδεκάδα ή περισσότερα βέλη καρφωμένα επάνω τους, αλλά δε φαίνονταν ούτε να τους δίνουν σημασία. Μόλις άρχισαν να ανεβαίνουν στο βουνό, οι πληγές τους άρχισαν να θεραπεύονται. Καθώς διαλυόταν το νέφος της κατάθλιψης, όλα γίνονταν τώρα πιο εύκολα.

Η Παγίδα

Οι πρώην αιχμάλωτοι είχαν μεγάλη χαρά για τη σωτηρία τους. Φαίνονταν τόσο πολύ να ξεχειλίζουν από ευγνωμοσύνη για κάθε επίπεδο, καθώς άρχιζαν να αναρριχώνται στο όρος, ώστε μας έκαναν να εκτιμήσουμε περισσότερο αυτές τις αλήθειες. Μια σταθερή απόφαση να πολεμήσουν τον εχθρό εκδηλώθηκε επίσης γρήγορα στους πρώην αιχμαλώτους. Φόρεσαν την πανοπλία που τους προμήθευσαν και παρακάλεσαν να τους επιτραπεί να επιστρέψουν και να επιτεθούν στον εχθρό που τους κρατούσε αιχμαλώτους και τους εκμεταλλευόταν για τόσο πολύ χρόνο. Το σκεφθήκαμε, αλλά μετά αποφασίσαμε ότι έπρεπε όλοι να μείνουμε στο όρος, για να πολεμήσουμε. Η φωνή του Κυρίου μίλησε πάλι, λέγοντας: **“Για δεύτερη φορά διαλέξατε τη σοφία. Δεν μπορείτε να νικήσετε τον εχθρό αν πολεμάτε στο δικό του έδαφος, αλλά πρέπει να μένετε πάνω στο Άγιό Μου Όρος”**.

Με κατέπληξε το γεγονός ότι είχαμε πάρει μια απόφαση τόσης σπουδαιότητας απλώς σκεφτόμενοι και συζητώντας σύντομα γι’ αυτό. Τότε αποφάσισα να κάνω ό,τι καλύτερο μπορούσα, ώστε να μην πάρω άλλη απόφαση που θα είχε συνέπειες χωρίς προσευχή. Τότε η Σοφία βημάτισε γρήγορα προς εμένα, με κράτησε και από τους δυο ώμους μου σταθερά, με κοίταξε ίσια στα μάτια και μου είπε: **“Αυτό ακριβώς πρέπει να κάνεις!”**

Καθώς η Σοφία μου είπε αυτά τα λόγια, με τράβηξε προς τα εμπρός σαν να με έσωζε από κάτι. Κοίταξα πίσω και είδα ότι αν και βρισκόμουν στο πλατύ οροπέδιο του “Γαλάτας Δύο Είκοσι” είχα παρασυρθεί ακριβώς στο χείλος του γκρεμού, χωρίς καθόλου να το καταλάβω. Βρισκόμουν πολύ κοντά στο σημείο να πέσω κάτω από το βουνό. Κοίταξα πάλι μέσα στα μάτια της Σοφίας και μου είπε με τη μεγαλύτερη σοβαρότητα: **“Όταν νομίζεις ότι στέκεσαι, πρόσεχε να μην πέσεις.¹ Σ’ αυτήν τη ζωή μπορείς να πέσεις από οποιοδήποτε επίπεδο”**.

Σκέφτηκα αυτά τα λόγια για αρκετό χρονικό διάστημα. Μέσα στη μέθη της νίκης, που αρχίσαμε να επιτυγχάνουμε, και της ενότητας των αδελφών είχα γίνει απρόσεκτος. Ήταν πιο αριστοκρατικό να πέσω λόγω της επίθεσης του εχθρού παρά να πέσω λόγω απροσεξίας.

Τα Φίδια

Για μεγάλο χρονικό διάστημα συνεχίσαμε να σκοτώνουμε τα όρνεα, και να σημαδεύουμε και να σκοτώνουμε ένα-ένα τα δαιμόνια που ίππευαν τους Χριστιανούς. Ανακαλύψαμε ότι τα βέλη διαφορετικών Αληθειών είχαν μεγαλύτερη επίδραση σε διαφορετικά δαιμόνια. Γνωρίζαμε ότι επρόκειτο να γίνει μακροχρόνια μάχη, αλλά δεν

¹ “Όστε ο δοκών εστάναι, βλεπέτω μη πέση” (Όστε όποιος νομίζει πως έχει σταθεί, ας προσέχει μην πέσει) Α’ Κορινθ. 10:12.

είχαμε τώρα πλέον απώλειες, και συνεχίσαμε να ανεβαίνουμε πάνω από το επίπεδο της “Υπομονής”. Παρόλ’ αυτά, αφού τα δαιμόνια που βρίσκονταν σ’ αυτούς τους Χριστιανούς τράπηκαν σε φυγή, λίγοι ήρθαν στο όρος. Πολλοί είχαν πάρει τη φύση των δαιμονίων, και συνέχιζαν στην πλάνη τους χωρίς αυτά. Καθώς το σκοτάδι από τα δαιμόνια διαλυόταν, μπορέσαμε να δούμε το έδαφος να κινείται γύρω από τα πόδια αυτών των Χριστιανών. Τότε είδα ότι τα πόδια τους ήταν δεμένα με φίδια. Καθώς συνέχιζα να κοιτάζω τα φίδια, είδα ότι ήταν όλα από το ίδιο είδος, και είχαν το όνομα *Ντροπή* γραμμένο πάνω τους.

Τοξεύσαμε βέλη της Αλήθειας στα φίδια, αλλά είχαν μικρή επίδραση. Ύστερα δοκιμάσαμε τα βέλη της Ελπίδας αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Από το “Γαλάτας Δύο Είκοσι” ήταν πολύ εύκολο να πάμε ψηλότερα, γιατί όλοι βοηθούσαμε ο ένας τον άλλο. Εφόσον φαινόταν ότι λίγα πράγματα μπορούσαμε να κάνουμε τώρα ενάντια στον εχθρό, αποφασίσαμε απλώς να δοκιμάσουμε να ανεβούμε όσο περισσότερο μπορούσαμε, ωσότου βρούμε κάτι που θα ήταν αποτελεσματικό ενάντια στα φίδια.

Περάσαμε διάφορα επίπεδα της αλήθειας πολύ γρήγορα. Στα περισσότερα από αυτά δεν μπήκαμε καν στον κόπο να κοιτάξουμε γύρω μας μήπως φαινόταν κάποιο όπλο που να ήταν αποτελεσματικό ενάντια στα φίδια. Η Πίστη, η Ελπίδα και η Αγάπη στέκονταν ακριβώς μαζί μας, αλλά δεν πρόσεξα ότι είχαμε αφήσει πολύ πίσω τη Σοφία. Πέρασε πολύς χρόνος ωσότου αντιληφθώ τι είδους λάθος ήταν αυτό. Η Σοφία μάς πρόφτασε στην κορυφή, αλλά αφήνοντάς την πίσω, μάς στοίχισε το να μην πετύχουμε μια πολύ γρηγορότερη και ευκολότερη νίκη πάνω στην ορδή του κακού.

Σχεδόν χωρίς προειδοποίηση φτάσαμε σ’ ένα επίπεδο που άνοιγε σ’ έναν κήπο. Ήταν το ωραιότερο μέρος που είχα δει ποτέ. Πάνω από την είσοδο αυτού του κήπου ήταν γραμμένο: “Η Απεριόριστη¹ Αγάπη του Πατέρα”. Αυτή η είσοδος ήταν τόσο ένδοξη και ελκυστική, ώστε απλώς δεν μπορέσαμε να αντισταθούμε στο να μπούμε. Μόλις μπήκαμε, είδα ένα δέντρο το οποίο γνώριζα ότι ήταν το Δέντρο της Ζωής. Ήταν στο μέσον αυτού του κήπου, και ακόμη το φρουρούσαν άγγελοι με τρομερή δύναμη και εξουσία. Όταν τους κοίταξα, εκείνοι κοίταζαν πίσω. Φαίνονταν φιλικόι σαν να μας περίμεναν. Κοίταξα πίσω και υπήρχε τώρα ένα πλήθος από άλλους πολεμιστές μέσα στον κήπο. Αυτό έδωσε σ’ όλους μας θάρρος, και εξαιτίας της συμπεριφοράς των αγγέλων, αποφασίσαμε να τους προσπεράσουμε και να φτάσουμε στο δέντρο. Ένας από τους αγγέλους φώναξε: “Εκείνοι που κατορθώνουν να φτάσουν σ’ αυτό το επίπεδο, που γνωρίζουν την Αγάπη του Πατέρα, μπορούν να φάνε”.

Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο πεινούσα. Όταν δοκίμασα τον καρπό, ήταν το καλύτερο πράγμα που είχα δοκιμάσει ποτέ, αλλά ήταν κατά κάποιον τρόπο γνώριμος. Έφερνε αναμνήσεις από ανατολή ηλίου, βροχή, ωραία λιβάδια, δύση ηλίου πάνω από τον ωκεανό, αλλά ακόμη περισσότερο από αυτά, αναμνήσεις από τους ανθρώπους που αγαπούσα. Με κάθε μπουκιά αγαπούσα το καθετί και καθέναν περισσότερο. Τότε οι εχθροί μου άρχισαν να μου έρχονται στο νου, και αγαπούσα κι αυτούς επίσης. Το συναίσθημα γρήγορα έγινε ισχυρότερο από ό,τι είχα ποτέ δοκιμάσει, ακόμη και από την

¹ Απεριόριστη. Αγγλικά: Unconditional. Άλλες ερμηνείες: Άνευ όρων, απόλυτη, ανεπιφύλακτη.

ειρήνη στο “Γαλάτας Δύο Είκοσι”, όταν για πρώτη φορά φτάσαμε σ’ εκείνο το επίπεδο. Τότε άκουσα τη φωνή του Κυρίου να μου λέει: **“Αυτό είναι τώρα ο επιούσιος άρτος σου. Δε θα τον στερηθείς ποτέ. Μπορείς να τρως όσο και όποτε θέλεις. Δεν υπάρχει τέλος στην αγάπη Μου”**.

Κοίταξα επάνω προς το δέντρο να δω από πού είχε έρθει η φωνή, και είδα ότι ήταν γεμάτο με λευκούς καθαρούς αετούς. Είχαν τα πιο ωραία, διαπεραστικά μάτια που έχω δει ποτέ. Με κοιτούσαν σαν να περίμεναν να τους δώσω οδηγίες. Ένας από τους αγγέλους μου είπε: “Θα εκτελέσουν τις διαταγές σου. Αυτοί οι αετοί τρώνε φίδια”. Είπα: “Πηγαίνετε! Καταβροχθείστε την ντροπή που έχει δέσει τα αδέρφια μας”. Άνοιξαν τα φτερά τους και ήρθε ένας μεγάλος άνεμος που τους ύψωσε στον αέρα. Αυτοί οι αετοί γέμισαν τον ουρανό με εκτυφλωτική δόξα. Παρόλον ότι βρισκόμασταν ψηλά, μπορούσα να ακούω τις κραυγές του τρόμου από το στρατόπεδο του εχθρού, καθώς έβλεπαν τους αετούς να υψώνονται.

Ο Βασιλιάς εμφανίζεται.

Τότε ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς εμφανίστηκε ακριβώς στο μέσο μας. Χωρίς να βιάζεται, αφιέρωσε χρόνο, για να χαιρετήσει τον καθένα μας προσωπικά, και μας έδωσε συγχαρητήρια που φτάσαμε στην κορυφή του βουνού. Στη συνέχεια είπε: **“Πρέπει τώρα να συμμεριστώ μαζί σας ό,τι συμμερίστηκα με τους αδελφούς σας μετά την ανάληψή Μου: το μήνυμα της Βασιλείας Μου. Ο πιο ισχυρός στρατός του εχθρού έχει τώρα τραπεί σε φυγή, αλλά δεν έχει καταστραφεί. Τώρα ήρθε η ώρα να βαδίσουμε μπροστά με το ευαγγέλιο της βασιλείας Μου. Οι αετοί ελευθερώθηκαν και θα έρθουν μαζί μας. Θα πάρουμε βέλη από κάθε επίπεδο, αλλά εγώ είμαι η Ρομφαία¹ σας και εγώ είμαι ο Αρχηγός σας. Τώρα ήρθε η ώρα η Ρομφαία του Κυρίου να βγει από τη θήκη της”**.

Γύρισα τότε και είδα ότι ολόκληρος ο στρατός του Κυρίου στεκόταν σ’ εκείνο τον κήπο. Υπήρχαν άντρες, γυναίκες και παιδιά από όλες τις φυλές και τα έθνη, φέροντας το καθένα τη δική του σημαία που κυμάτιζε στον άνεμο με τέλεια ενότητα. Γνώριζα ότι τίποτε σαν κι αυτό δεν είχε δει η γη στο παρελθόν. Ήξερα ότι ο εχθρός είχε πολύ περισσότερα στρατεύματα και φρούρια σε όλη τη γη, αλλά κανένα δεν μπορούσε να σταθεί μπροστά σ’ αυτόν το περίφημο στρατό. Είπα τότε ψιθυριστά: “Αυτή πρέπει να είναι η Ημέρα του Κυρίου²”. Όλο το πλήθος τότε απάντησε με έναν τρομερό κεραυνό: “Η Ημέρα του Κυρίου των Στρατευμάτων³ έχει έρθει”⁴.

¹ η Ρομφαία. Αλλιώς: το Ξίφος

² η Ημέρα του Κυρίου. Βλέπε Αποκάλυψη 1:10: “Ήρθα σε πνευματική έκσταση κατά την ημέρα του Κυρίου (κείμενο: εν τη κυριακή ημέρα) και άκουσα πίσω μου φωνή μεγάλη σαν σάλπιγγα...”

³ Κύριος των Στρατευμάτων. Αλλιώς: Κύριος των Δυνάμεων ή Κύριος Σαβαώθ.

⁴ Βλέπε Ησαΐας 2:12: “Επειδή, η ημέρα του Κυρίου των Στρατευμάτων θα έρθει επάνω σε κάθε αλαζόνα και υπερήφανο, κι επάνω σε κάθε υψωμένο και θα ταπεινωθεί”.

Και Ησαΐας 13:9: “Να, η ημέρα του Κυρίου έρχεται, σκληρή, και γεμάτη από θυμό και φλογερή οργή, για να κάνει τη γη έρημη, και θα εξαλείψει απ’ αυτή τους αμαρτωλούς της”

Περίληψη

Μήνες αργότερα καθόμουν και συλλογιζόμουν αυτό το όνειρο. Ανησυχητικά, μερικά γεγονότα και καταστάσεις μέσα στην εκκλησία φάνηκαν να παραλληλίζονται ακριβώς με αυτά που είδα όταν η ορδή της κόλασης άρχισε να προελαύνει. Θυμήθηκα τότε τον Αβραάμ Λίνκολν. Ο μόνος τρόπος για να γίνει “ο Απελευθερωτής” και να διατηρήσει την Ένωση,¹ ήταν να είναι πρόθυμος να πολεμήσει έναν Εμφύλιο Πόλεμο. Όχι μόνο έπρεπε να τον πολεμήσει, αλλά να πολεμήσει αποφασισμένος να μη συμβιβαστεί μέχρις ότου ολοκληρωθεί η νίκη. Έπρεπε επίσης να έχει τη χάρη να πολεμήσει τον πιο αιματηρό πόλεμο της ιστορίας μας, χωρίς να “δαιμονοποιήσει” τον εχθρό με προπαγάνδα. Εάν το είχε κάνει, μπορεί να είχε κατορθώσει να εμψυχώσει την αποφασιστικότητα του Βορρά πολύ γρηγορότερα, και να κερδίσει μια γρηγορότερη στρατιωτική νίκη, αλλά θα έκανε την επανένωση μετά τον πόλεμο πολύ πιο δύσκολη. Επειδή αληθινά πολεμούσε, για να διατηρήσει την Ένωση, ποτέ δε θεώρησε τους άντρες και τις γυναίκες του Νότου ως εχθρούς, αλλά μάλλον θεωρούσε εχθρό το κακό που τους είχε υποδουλώσει.

Ένας μεγάλος πνευματικός εμφύλιος πόλεμος διαγράφεται τώρα μπροστά στην Εκκλησία. Πολλοί θα κάνουν ό,τι μπορούν, για να τον αποφύγουν. Αυτό είναι κατανοητό, ακόμη και ευγενικό². Ωστόσο ένας συμβιβασμός ποτέ δε θα διατηρήσει μια διαρκή ειρήνη. Θα κάνει μόνο την τελευταία σύγκρουση πολύ πιο δύσκολη όταν έρθει, και αυτή οπωσδήποτε θα έρθει.

Ο Κύριος τώρα ετοιμάζει μια ηγεσία που θα είναι πρόθυμη να πολεμήσει έναν πνευματικό εμφύλιο πόλεμο, για να ελευθερώσει ανθρώπους. Το *κύριο θέμα* θα είναι δουλεία εναντίον ελευθερίας. Το *δευτερεύον θέμα*, που θα είναι πρωτεύον για μερικούς, θα είναι τα χρήματα. Όπως ακριβώς ο Αμερικανικός Εμφύλιος Πόλεμος μερικές φορές φαινόταν ότι θα κατάστρεφε ολόκληρο το έθνος, αυτό που έρχεται πάνω στην Εκκλησία θα φαίνεται μερικές φορές σαν να είναι το τέλος της Εκκλησίας. Ωστόσο, όπως ακριβώς το Αμερικανικό έθνος όχι μόνο διασώθηκε, αλλά προχώρησε και έγινε το πιο δυνατό έθνος επάνω στη γη, το ίδιο πρόκειται να συμβεί στην Εκκλησία. Η Εκκλησία δεν θα καταστραφεί, *αλλά θα καταστραφούν οι θεσμοί και οι δογματικές διδασκαλίες που έχουν κρατήσει τους ανθρώπους σε πνευματική δουλεία*.

Ακόμη και ύστερα από αυτό, η τέλεια δικαιοσύνη δε θα πραγματοποιηθεί μέσα στην Εκκλησία μέσα σε μια νύχτα. Θα υπάρξουν ακόμη αγώνες για τα δικαιώματα των γυναικών, και για να ελευθερώσουν την Εκκλησία από άλλες μορφές ρατσισμού και εκμετάλλευσης. Όλα αυτά είναι ζητήματα που πρέπει να αντιμετωπισθούν. Εντούτοις, στο μέσον του ερχόμενου πνευματικού εμφύλιου πολέμου, η Πίστη η Ελπίδα και η Αγάπη, και η Βασιλεία του Θεού, που στέκονται από πάνω, θα αρχίσουν να φαίνονται όπως δεν είχε γίνει ποτέ πριν. Αυτό θα αρχίσει να ελκύει όλους τους ανθρώπους στη Βασιλεία. Η

¹ να διατηρήσει την Ένωση. Εννοεί την ένωση των Βόρειων και Νότιων Πολιτειών της Αμερικής (Η.Π.Α.)

² ευγενικό Αγγλικά: noble. Δηλαδή δείχνει ανθρώπους με ευγενικά, ανώτερα και αξιοσέβαστα αισθήματα.

διακυβέρνηση του Θεού πρόκειται να αποδειχτεί μεγαλύτερη από οποιαδήποτε ανθρώπινη διακυβέρνηση.

Και ας θυμόμαστε πάντοτε ότι με τον Κύριο “χίλια έτη είναι σαν μία ημέρα”¹. Μπορεί να κάνει μέσα μας σε μία ημέρα αυτό που μπορεί να νομίζουμε ότι θα χρειαστεί χίλια χρόνια. Η εργασία της απελευθέρωσης και της εξύψωσης της εκκλησίας θα είναι ένα έργο που θα πραγματοποιηθεί πολύ γρηγορότερα από όσο μπορεί να νομίζουμε ότι είναι ανθρώπινα δυνατό. Ωστόσο, δε μιλάμε για ανθρώπινες δυνατότητες.

¹ Βλέπε Β' Πέτρου 3:8: “Και ένα πράγμα ας μη σας διαφεύγει, αγαπητοί, αυτό: ότι μία ημέρα μπροστά στον ΚΥΡΙΟ είναι σαν χίλια έτη και χίλια έτη σαν μία ημέρα”.

ΜΕΡΟΣ Β΄

Το Άγιον Όρος ¹

Σταθήκαμε στον κήπο του Θεού κάτω από το Δέντρο της Ζωής. Φαινόταν ότι ολόκληρος ο στρατός ήταν εκεί, πολλοί από αυτούς ήταν γονατισμένοι μπροστά στον Κύριο Ιησού. Μόλις μας είχε ήδη δώσει την εντολή να επιστρέψουμε στη μάχη για χάρη των αδελφών μας που ήταν ακόμη στα δεσμά, και για τον κόσμο που αγαπούσε². Ήταν συγχρόνως μια θαυμάσια και μια τρομερή εντολή. Ήταν θαυμάσια, γιατί προερχόταν από Αυτόν. Ήταν τρομερή, γιατί συνεπαγόταν ότι έπρεπε να εγκαταλείψουμε τη φανερή παρουσία Του και τον Κήπο, που ήταν πιο όμορφος από οποιοδήποτε μέρος είχαμε δει στο παρελθόν. Το να εγκαταλείψουμε όλ' αυτά και να ξαναπάμε στη μάχη φαινόταν ακατανόητο.

Ο Κύριος συνέχισε την προτροπή Του: ***“Σας έδωσα πνευματικά χαρίσματα και δύναμη, και μια αυξανόμενη κατανόηση του λόγου Μου και της βασιλείας Μου, αλλά το μεγαλύτερο όπλο που σας έχει δοθεί είναι η αγάπη του Πατέρα. Όσο βαδίζετε στην Αγάπη του Πατέρα Μου δε θα αποτύχετε ποτέ. Ο καρπός αυτού του δέντρου είναι η αγάπη του Πατέρα που εκδηλώνεται μέσα Μου. Αυτή η αγάπη που είναι μέσα Μου πρέπει να γίνει ο επιούσιος άρτος σας”***.

Σ' αυτό το περιβάλλον τόσης ομορφιάς και δόξας δε φαινόταν ο Κύριος να εμφανίζεται στη δόξα Του. Πράγματι, η εμφάνισή Του ήταν μάλλον συνηθισμένη. Ακόμη κι έτσι, η χάρη με την οποία κινούνταν και μιλούσε Τον έκαναν το πιο ελκυστικό πρόσωπο που είχα δει ποτέ. Ξεπερνούσε την ανθρώπινη περιγραφή η μεγαλοπρέπεια και η αρχοντιά Του. Εύκολα μπορούσε κανείς να καταλάβει γιατί Αυτός ήταν όλα όσα ο Πατέρας αγαπούσε και εκτιμούσε. Είναι αληθινά γεμάτος χάρη και αλήθεια, στο σημείο που φαινόταν πως τίποτε άλλο δε θα έπρεπε να έχει σημασία διαρκώς εκτός από τη χάρη και την αλήθεια.

Καθώς έτρωγα τον καρπό από το Δέντρο της Ζωής, η σκέψη για κάθε καλό πράγμα που είχα ποτέ γνωρίσει γέμισε την ψυχή μου. Όταν ο Κύριος μιλούσε, γινόταν το ίδιο, μονάχα μεγεθυνόταν. Όλα όσα ήθελα να κάνω ήταν απλά να μένω εκεί και να Τον ακούω.³ Θυμήθηκα κάποτε πώς είχα σκεφτεί ότι θα πρέπει να πλήττουν εκείνοι οι άγγελοι που δεν

¹ Δεν έχει σχέση με τον Άθω. Ενδεχομένως αναφέρεται στο **Όρος του Κυρίου**, το όρος Σιών της Ιερουσαλήμ, κοιτώντας το πνευματικά. Βλέπε Ησαΐας 2:2-5: ***“Στις έσχατες ημέρες, το όρος του Κυρίου θα στηριχθεί επάνω στην κορυφή των βουνών και θα υψωθεί υπεράνω των βουνών και όλα τα έθνη θα συρρέουν σ’ αυτό και πολλοί λαοί θα πάνε, και θα πουν: Ελάτε κι ας ανέβουμε στο όρος του Κυρίου στον οίκο του Θεού του Ιακώβ και θα μας διδάξει τους δρόμους του και θα περπατήσουμε στα μονοπάτια του. Επειδή, από τη Σιών θα βγει νόμος, και λόγος Κυρίου από την Ιερουσαλήμ. Και θα κρίνει ανάμεσα στα έθνη, και θα ελέγξει πολλούς λαούς...”***

Επίσης Εβραίου 12:22-23α: ***“Αλλά έχετε προσέλθει στο όρος Σιών και στην πόλη του ζωντανού Θεού, στην επουράνια Ιερουσαλήμ, και σε μυριάδες αγγέλων, σε πανηγύρι και σε εκκλησία πρωτοτόκων που έχουν απογραφτεί στους ουρανούς...”***

² Βλέπε Ιωάννης 3:16: ***“Γιατί τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό του το μονογενή, για να μη χαθεί καθένας που πιστεύει σ’ αυτόν, αλλά να έχει ζωή αιώνια ”***.

³ Ας θυμηθούμε την αδελφή του Λαζάρου, τη Μαρία, που παρέμενε μπροστά στα πόδια του Ιησού και τον άκουγε (Λουκάς 10:39).

κάνουν τίποτε άλλο από το να Τον λατρεύουν συνεχώς μπροστά στο θρόνο. Τώρα κατάλαβα ότι δεν υπάρχει τίποτε πιο θαυμάσιο και που να μας γεμίζει χαρά, πράγμα που θα θέλαμε να κάνουμε πάντοτε, απλά από το να Τον λατρεύουμε. Αυτός είναι ο λόγος που δημιουργηθήκαμε, και θα είναι σίγουρα η καλύτερη πλευρά του ουρανού. Απλώς δεν μπορούσα να φανταστώ πόσο θαυμάσια θα ήταν αν ενώνονταν όλες οι ουράνιες χορωδίες. Δύσκολα μπορούσε να πιστέψει κανείς ότι είχα παλέψει τόσο πολύ με την πλήξη κατά τη διάρκεια της ώρας που είχαμε λατρεία. Κατάλαβα ότι αυτό συνέβαινε επειδή δεν είχα ιδέα σχεδόν καθόλου γι' αυτήν την πραγματικότητα εκείνη την εποχή.

Ήμουν σχεδόν πνιγμένος από την επιθυμία να πάω πίσω και να τακτοποιήσω εκείνες τις ώρες των λατρευτικών συνάξεων, κατά τη διάρκεια των οποίων είχα επιτρέψει στο νου μου να περιφέρεται ή είχα απασχοληθεί με άλλα πράγματα. Η επιθυμία να εκφράσω τη λατρεία μου για Εκείνον έγινε σχεδόν ακόρεστη. Έπρεπε να Τον λατρέψω! Καθώς άνοιξα το στόμα μου, συγκλονίστηκα από την αυθόρμητη λατρεία που ξέσπασε από ολόκληρο το στρατό την ίδια στιγμή. Είχα σχεδόν ξεχάσει την παρουσία των άλλων, αλλά ήμασταν όλοι σε τέλεια ενότητα. Η δοξασμένη λατρεία που ακολούθησε δεν μπορεί να εκφραστεί με ανθρώπινη γλώσσα.

Καθώς λατρεύαμε, μια χρυσή λάμψη άρχισε να εκπορεύεται από τον Κύριο. Ύστερα υπήρχε ασήμι γύρω από το χρυσάφι. Ύστερα χρώματα τόσο πλούσια, που δεν είχα δει ποτέ με τα φυσικά μου μάτια, μας περιέβαλλαν όλους. Με αυτήν τη δόξα εισήλθα σε μια σφαίρα συγκίνησης που ποτέ πριν δεν είχα δοκιμάσει. Κατάλαβα κατά κάποιον τρόπο ότι αυτή η δόξα ήταν πάντα εκεί, αλλά όταν επικεντρωνόμασταν σ' Αυτόν με τον τρόπο που κάναμε στη λατρεία, αρχίζαμε να βλέπουμε περισσότερο μέρος από τη δόξα Του. Όσο πιο έντονα Τον λατρεύαμε, τόσο περισσότερη δόξα βλέπαμε. Αν αυτό ήταν ο ουρανός, ήταν πολύ, πολύ καλύτερος απ' ό,τι είχα ποτέ ονειρευτεί.

Το μέρος όπου κατοικεί

Δεν έχω ιδέα πόσο διάρκεσε η λατρεία. Μπορούσε να ήταν λεπτά ή μπορούσε να ήταν μήνες. Απλά δεν υπήρχε τρόπος να μετρήσει κανείς το χρόνο μέσα σ' εκείνο το είδος της δόξας. Έκλεισα τα μάτια μου γιατί η δόξα που έβλεπα με την καρδιά μου ήταν τόσο μεγάλη όσο αυτή που έβλεπα με τα φυσικά μου μάτια. Όταν άνοιξα τα μάτια μου έμεινα έκπληκτος όταν είδα ότι ο Κύριος δεν ήταν πλέον εκεί, αλλά μια ομάδα αγγέλων στεκόταν στη θέση όπου Εκείνος βρισκόταν. Ένας από αυτούς με πλησίασε και είπε: “Κλείσε ξανά τα μάτια σου”. Όταν το έκανα, είδα τη δόξα του Κυρίου. Αυτό με ανακούφισε πολύ. Γνώριζα ότι απλά δεν μπορούσα να ζήσω χωρίς τη δόξα που τώρα είχα δοκιμάσει.

Τότε ο άγγελος εξήγησε: “Ό,τι βλέπεις με τα μάτια της καρδιάς σου¹ είναι πιο αληθινό από ό,τι βλέπεις με τα φυσικά σου μάτια”. Εγώ ο ίδιος είχα κάνει αυτήν τη δήλωση πολλές

¹ τα μάτια της καρδιάς σου. Βλέπε Εφεσίους 1:16-19: “...δεν παύω να ευχαριστώ για σας το Θεό όταν σας αναφέρω στις προσευχές μου, ώστε ο Θεός του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο Πατέρας της δόξας, να σας δώσει Πνεύμα σοφίας και αποκάλυψης με την επίγνωσή του, για να έχετε φωτισμένους τους οφθαλμούς της καρδιάς σας, ώστε να γνωρίσετε ποια είναι η ελπίδα της κλήσης του, ποιος είναι ο πλούτος της δόξας της κληρονομιάς του στους αγίους, και ποιο είναι το υπερβολικό μέγεθος της δύναμής του σ' εμάς που πιστεύουμε σύμφωνα με την ενέργεια της δύναμης της ισχύος του”.

² Βλέπε Ιωάννης 16:7: “Αλλά εγώ την αλήθεια σας λέω: συμφέρει σ' εσάς εγώ να φύγω. Γιατί, αν δε φύγω, ο Παράκλητος δε θα έρθει προς εσάς· αν όμως πορευτώ, θα τον στείλω προς εσάς”.

φορές, αλλά πόσο λίγο είχα βαδίσει σ' αυτήν την αλήθεια! Ο άγγελος συνέχισε: "Γι' αυτόν το λόγο ο Κύριος είπε στους πρώτους μαθητές του ότι ήταν καλύτερα Αυτός να φύγει, έτσι ώστε να μπορέσει να έρθει το Άγιο Πνεύμα.¹ Ο Κύριος κατοικεί μέσα σου. Αυτό το έχεις διδάξει πολλές φορές, αλλά τώρα πρέπει να το ζήσεις, γιατί έφαγες από το Δέντρο της Ζωής".

Ύστερα ο άγγελος άρχισε να με οδηγεί πίσω στην πύλη. Διαμαρτυρήθηκα, λέγοντας ότι δεν ήθελα να φύγω. Φάνηκε έκπληκτος, με κράτησε από τους ώμους και με κοίταξε στα μάτια. Τότε ήταν που Τον αναγνώρισα: ήταν η Σοφία. ***"Ποτέ δε χρειάζεται ν' αφήσεις αυτόν τον κήπο. Αυτός ο κήπος είναι μέσα στην καρδιά σου, γιατί ο ίδιος ο Δημιουργός είναι μέσα σου. Επιθύμησες την καλύτερη μερίδα, να λατρεύεις και να κάθεται στην παρουσία Του για πάντα, και αυτή η μερίδα ποτέ δε θα σου αφαιρεθεί.² Αλλά πρέπει να την πάρεις από εδώ και να την πας εκεί που τη χρειάζονται περισσότερο"***.

Ήξερα ότι είχε δίκιο. Τότε κοίταξα πίσω στο Δέντρο της Ζωής. Είχα μια παρόρμηση να αρπάξω όσο περισσότερους καρπούς μπορούσα πριν φύγω. Γνωρίζοντας τις σκέψεις μου, η Σοφία με έσπρωξε ευγενικά: ***"Όχι. Ακόμη κι αυτός ο καρπός, όταν μαζεύεται με φόβο, αποβαίνει κακός. Αυτός ο καρπός και αυτό το δέντρο είναι μέσα σου, γιατί Εκείνος είναι μέσα σου. Πρέπει να πιστεύεις"***.

Έκλεισα τα μάτια μου και προσπάθησα να δω τον Κύριο πάλι, αλλά δεν μπορούσα. Όταν τα άνοιξα, η Σοφία ακόμη με παρατηρούσε. Με μεγάλη υπομονή συνέχισε: ***"Δοκίμασες τον ουράνιο κόσμο, και κανείς ποτέ δε θέλει να γυρίσει πίσω στη μάχη όταν τον δοκιμάσει μια φορά. Κανείς ποτέ δε θέλει να αφήσει τη φανερή παρουσία του Κυρίου. Όταν ο απόστολος Παύλος ήρθε εδώ, πάλαιψε κατά το υπόλοιπο της ζωής του σχετικά με το αν θα έπρεπε να μείνει και να εργασθεί για χάρη της Εκκλησίας ή να γυρίσει εδώ, για να εισέλθει στην κληρονομιά Του. Η κληρονομιά Του αυξανόταν όσο έμενε και υπηρετούσε στη γη. Τώρα που έχεις την καρδιά ενός αληθινού λατρευτή θα θέλεις πάντα να είσαι εδώ, αλλά μπορείς να είσαι εδώ όταν εισέρχεσαι μέσα σε αληθινή λατρεία. Όσο περισσότερο επικεντρώνεις την προσοχή σου σ' Εκείνον, τόσο περισσότερη δόξα θα βλέπεις, ανεξάρτητα από το πού είσαι"***.

Τα λόγια της Σοφίας τελικά με ηρέμησαν. Έκλεισα πάλι τα μάτια μου, ακριβώς για να ευχαριστήσω τον Κύριο γι' αυτήν την υπέροχη εμπειρία και για τη ζωή που μου είχε δώσει. Καθώς το έκανα, άρχισα να ξαναβλέπω τη δόξα Του, και όλη η συγκίνηση της προηγούμενης λατρείας κατέκλυσε την καρδιά μου. Τα λόγια του Κυρίου προς εμένα ήταν τόσο δυνατά και καθαρά, ώστε ήμουν σίγουρος ότι τα άκουγα: ***"Ποτέ δε θα σε αφήσω ούτε θα σε εγκαταλείψω"***.³

³ Βλέπε Λουκάς 10:41-42: Αποκρίθηκε τότε ο Κύριος και της είπε:

«Μάρθα, Μάρθα, μεριμνάς και θορυβείσαι για πολλά, ενώ για ένα πράγμα υπάρχει ανάγκη. Η Μαριάμ, πράγματι, διάλεξε την αγαθή μερίδα, που δε θα της αφαιρεθεί».

³ εγκαταλείψω 13:5: "Αφιλάργυρος να είναι ο τρόπος σκέψης σας· να αρκείστε σ' αυτά που έχετε τώρα. Γιατί Αυτός έχει πει: Δε θα σε αφήσω ούτε θα σε εγκαταλείψω".

“Κύριε, συγχώρεσε την απιστία μου”, απάντησα. “Σε παρακαλώ βοήθησέ με ποτέ να μη σε αφήσω ούτε να σε εγκαταλείψω”. Ήταν συγχρόνως μια θαυμάσια και μια δύσκολη στιγμή. Εδώ “ο πραγματικός κόσμος” δεν ήταν πραγματικός, και ο πνευματικός κόσμος ήταν τόσο πολύ πιο πραγματικός, ώστε απλά δεν μπορούσα να φανταστώ ότι θα πήγαινα πίσω στον άλλο. Με είχε αιχμαλωτίσει η κατάπληξη και ένας τρομερός φόβος ότι μπορεί να ξυπνήσω οποιαδήποτε στιγμή και να διαπιστώσω ότι όλ’ αυτά ήταν απλώς ένα όνειρο.

Η Σοφία κατάλαβε αυτό που γινόταν μέσα μου. **“Ονειρεύεσαι”**, είπε. **“Αλλά αυτό το όνειρο είναι πιο πραγματικό από ό,τι νομίζεις ως πραγματικό. Ο Πατέρας έδωσε όνειρα στους ανθρώπους, για να τους βοηθήσει να δουν την πόρτα που οδηγεί στο μέρος όπου κατοικεί. Θα κατοικήσει μόνο στις καρδιές των ανθρώπων,¹ και τα όνειρα μπορεί να γίνουν μια πόρτα στην καρδιά σου, η οποία θα σε οδηγήσει σ’ Εκείνον. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι άγγελοί Του παρουσιάζονται τόσο συχνά στους ανθρώπους μέσα στα όνειρά τους.² Στα όνειρα μπορούν να προσπεράσουν τον ξεπεσμένο νου του ανθρώπου και να πάνε κατευθεία στην καρδιά του”**.³

Καθώς άνοιξα τα μάτια μου, η Σοφία κρατούσε σφικτά ακόμη τους ώμους μου: **“Είμαι το πρωταρχικό χάρισμα⁴ που σου δόθηκε για το έργο σου”**, είπε. **“Θα σου δείξω το δρόμο και θα σε κρατήσω σ’ αυτόν, αλλά μόνον η αγάπη θα σε διατηρήσει πιστό. Ο φόβος του Κυρίου είναι η αρχή της σοφίας, αλλά η ανώτερη σοφία είναι να Τον αγαπάς”**.

Κατόπιν, η Σοφία με άφησε και άρχισε να περπατά προς την πύλη. Τον ακολούθησα με διφορούμενα συναισθήματα. Θυμήθηκα τη χαρά της μάχης και την ανάβαση στο βουνό, και τα συναισθήματα που ένιωσα ήταν ακαταμάχητα, αλλά δεν υπήρχε σύγκριση με την παρουσία του Κυρίου και τη λατρεία που μόλις είχα δοκιμάσει. Το να εγκαταλείψω αυτά θα ήταν η μεγαλύτερη θυσία που είχα κάνει ποτέ. Ύστερα θυμήθηκα πως όλα ήταν μέσα μου, και έμεινα έκπληκτος που μπορούσα αυτό να το ξεχνάω τόσο γρήγορα. Ήταν σαν να μαινόταν μια μεγάλη μάχη μέσα μου, ανάμεσα σε ό,τι είδα με τα φυσικά μου μάτια και σε ό,τι είδα με την καρδιά μου.

Προχώρησα μπροστά, έτσι ώστε να περπατώ δίπλα στη Σοφία, και ρώτησα: “Έχω προσευχηθεί είκοσι πέντε χρόνια, για να αρπαχτώ στον τρίτο ουρανό όπως ο απόστολος Παύλος. Είναι αυτό ο τρίτος ουρανός;”

“Αυτό είναι ένα μέρος του”, απάντησε, “αλλά υπάρχουν πολύ περισσότερα”.

³ Βλέπε Ιωάννης 14:23: “Αποκρίθηκε ο Ιησούς και του είπε: «Αν κάποιος με αγαπά, θα τηρήσει το λόγο μου, και ο Πατέρας μου θα τον αγαπήσει και θα έρθουμε προς αυτόν και θα κάνουμε διαμονή μαζί του»”

και Εφεσίους 2:22: “ Πάνω σε αυτόν κι εσείς συνοικοδομείστε για να γίνετε κατοικητήριο του Θεού με την ενέργεια του Πνεύματος.”

και Εφεσίους 3:17: “...να κατοικήσει ο Χριστός μέσω της πίστης στις καρδιές σας...”

² Βλέπε Ματθαίος 1:18β-20: “Όταν μνηστεύτηκε η μητέρα του η Μαρία με τον Ιωσήφ, πριν αυτοί να συνευρεθούν, βρέθηκε να έχει παιδί στην κοιλιά της από το Άγιο Πνεύμα. Και ο Ιωσήφ ο άντρας της, επειδή ήταν δίκαιος και δεν ήθελε να τη διαπομπεύσει, αποφάσισε να την αποδιώξει κρυφά. Ενώ λοιπόν σκεφτόταν αυτά, ιδού, άγγελος ΚΥΡΙΟΥ φάνηκε σ’ αυτόν στο όνειρό του, λέγοντας: «Ιωσήφ, γιε του Δαβίδ, μη φοβηθείς να παραλάβεις τη Μαρία τη γυναίκα σου. Γιατί αυτό που μέσα της γεννήθηκε είναι από Πνεύμα Άγιο...”

“Θα μου επιτραπεί να δω περισσότερα;” ρώτησα.

“Θα δεις πολύ περισσότερα. Σε παίρνω να δεις περισσότερα τώρα”, αποκρίθηκε.

Άρχισα να σκέφτομαι το βιβλίο της Αποκάλυψης. “Η Αποκάλυψη του Ιωάννη ήταν μέρος του τρίτου ουρανού;” ρώτησα.

“Μέρος της Αποκάλυψης του Ιωάννη ήταν από τον τρίτο ουρανό, αλλά το μεγαλύτερο μέρος της ήταν από το δεύτερο ουρανό. Ο πρώτος ουρανός ήταν πριν από την Πτώση του ανθρώπου. Ο δεύτερος ουρανός είναι το πνευματικό βασίλειο κατά τη διάρκεια της βασιλείας του κακού πάνω στη γη. Ο τρίτος ουρανός είναι όταν η αγάπη και το κράτος της κυριαρχίας του Πατέρα υπερισχύσουν πάλι πάνω στη γη μέσω του Βασιλιά”.

“Πώς ήταν ο πρώτος ουρανός;” ζήτησα να μάθω, και αισθάνθηκα ένα παράξενο σύγκρυο καθώς ρωτούσα.

“Είναι σοφό να μην ασχολείται κανείς μ’ αυτό τώρα”, απάντησε η Σοφία με μεγάλη σοβαρότητα, καθώς η ερώτησή μου φάνηκε να Τον ξαφνιάζει. **“Σοφό είναι να ζητάς να γνωρίσεις τον τρίτο ουρανό, όπως έκανες. Υπάρχουν πολύ περισσότερα να γνωρίσεις για τον τρίτο ουρανό απ’ όσα μπορείς να γνωρίσεις σ’ αυτήν τη ζωή, και είναι ο τρίτος ουρανός, η Βασιλεία, που πρέπει να κηρύξεις σ’ αυτήν τη ζωή. Στους αιώνες που θα έρθουν θα σου μιλήσουν για τον πρώτο ουρανό, αλλά δεν είναι ωφέλιμο να γνωρίζεις γι’ αυτόν τώρα”**.

Αποφάσισα να θυμάμαι το σύγκρυο που μόλις είχα αισθανθεί, και η Σοφία έκανε ένα καταφατικό νεύμα, με το οποίο κατάλαβα ότι επιβεβαίωνε αυτό που σκεφτόμουν. “Τι μεγάλος σύντροφος είσαι”, υποχρεώθηκα να πω, καθώς κατάλαβα πόσο πολύτιμο δώρο ήταν αυτός ο άγγελος. “Πραγματικά θα με φυλάξεις στο σωστό μονοπάτι”.

“Θα το κάνω πράγματι”, απάντησε.

Ήμουν βέβαιος ότι αισθάνθηκα μια αγάπη να έρχεται από αυτόν τον άγγελο, που ήταν μοναδική, εφόσον δεν είχα αισθανθεί αυτό από άλλους αγγέλους. Συνήθως έδειχναν το ενδιαφέρον τους περισσότερο από καθήκον παρά από αγάπη. Η Σοφία αποκρίθηκε στις σκέψεις μου σαν να τις είχα πει φωναχτά.

“Είναι σοφό το να αγαπά κανείς και δε θα ήμουν η Σοφία αν δε σε αγαπούσα. Είναι επίσης σοφό το να παρατηρεί κανείς την καλοσύνη και την αυστηρότητα του Θεού.¹ Είναι σοφό να Τον αγαπάς και να Τον φοβάσαι. Έχεις εξαπατηθεί αν κάνεις διαφορετικά. Αυτό είναι το επόμενο μάθημα που πρέπει να μάθεις”, είπε.

“Το γνωρίζω και το έχω διδάξει πολλές φορές”, απάντησα, νομίζοντας για πρώτη φορά ότι ίσως η Σοφία δε με γνώριζε πλήρως.

“Υπήρξα σύντροφός σου για πάρα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, και γνωρίζω τις διδασκαλίες σου”, απάντησε η Σοφία. **“Τώρα πρόκειται να μάθεις ποια έννοια έχουν**

¹ την καλοσύνη και την αυστηρότητα του Θεού. Αναφέρεται στο Ρωμαίους 11:22 (αρχαίο κείμενο): “Ίδε ουν χρηστότητα και αποτομίαν Θεού”. Ερμηνεία: “Πρόσεξε λοιπόν την καλοσύνη και την αυστηρότητα του Θεού”.

μερικά από τα δικά σου κηρύγματα. Καθώς έχεις πει πολλές φορές, ‘Δεν καταλήγει σε δικαίωση όταν πιστεύει κανείς με το νου, αλλά με την καρδιά’¹”.

Ζήτησα συγγνώμη, αισθανόμενος λίγο ντροπή, που αμφισβήτησα τη Σοφία. Δέχτηκε ευγενικά τη συγγνώμη μου. Ήταν τότε που αντιλήφθηκα ότι την αμφισβητούσα και την προκαλούσα κατά το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου, και συχνά προς ζημία μου.

Το άλλο μισό της Αγάπης

“Υπάρχουν καιροί, για να λατρέψει κανείς τον Κύριο”, συνέχισε η Σοφία, “και υπάρχουν καιροί, για να Τον τιμήσει κανείς με το μεγαλύτερο φόβο και σεβασμό, όπως υπάρχει καιρός, για να σπείρει κανείς και καιρός για να θερίσει. Είναι σοφό να γνωρίζει κανείς τον καιρό για το καθένα. Η σοφία γνωρίζει τους καιρούς και τις εποχές του Θεού. Σε έφερα εδώ γιατί ήταν καιρός να λατρέψεις τον Κύριο, βρισκόμενος μέσα στη δόξα της αγάπης Του. Αυτό είναι που χρειαζόσουν περισσότερο ύστερα από μια τέτοια μάχη. Σε παίρνω τώρα σ’ ένα άλλο μέρος, επειδή είναι καιρός να Τον λατρέψεις φοβούμενος την κρίση Του. Αν δεν τα γνωρίσεις και τα δύο,² υπάρχει κίνδυνος να χωριστούμε ο ένας από τον άλλο”.

“Εννοείς ότι αν είχα μείνει εκεί πίσω σ’ εκείνη την ένδοξη λατρεία θα Σε έχανα;” ρώτησα με δυσπιστία.

“Ναι. Θα σε επισκεφτόμουν πάντοτε όποτε μπορούσα, αλλά σπάνια θα διασταυρώνονταν οι δρόμοι μας. Είναι δύσκολο να αφήσεις τέτοια δόξα και ειρήνη, αλλά αυτή δεν είναι ολόκληρη η αποκάλυψη του Βασιλιά. Αυτός είναι και τα δύο, και Λιοντάρι και Αρνί. Για τα πνευματικά μικρά παιδιά Του είναι Αρνί. Για τους ώριμους είναι Λιοντάρι. Για τους εντελώς ώριμους είναι συγχρόνως και τα δυο, Λιοντάρι και Αρνί. Εξάλλου, ξέρω ότι το καταλαβαίνεις αυτό, αλλά το γνώριζες με το νου σου. Γρήγορα θα το γνωρίζεις και με την καρδιά σου, γιατί πρόκειται να έχεις εμπειρία του βήματος του Χριστού³”.

¹ Βλέπε Ρωμαίους 10:9-10: “Γιατί αν ομολογήσεις με το στόμα σου ως Κύριο τον Ιησού και πιστέψεις με την καρδιά σου ότι ο Θεός έγειρε αυτόν από τους νεκρούς, θα σωθείς. Γιατί με την καρδιά πιστεύει κανείς για να έχει δικαίωση (κείμενο: εις δικαιοσύνην) και με το στόμα ομολογεί για να έχει σωτηρία”.

Η λέξη “καρδιά” στην Καινή Διαθήκη έχει πολλές και διάφορες έννοιες. Είναι 1) (π.χ. χαρά, πόνος, αγάπη, επιθυμία και λαγνεία). Βλέπε Πράξεις 2:26, Ιωαν 16:6, Α’ Β’ Κορινθ. 7:3, Ρωμ. 10:1, 1:24. 2) Η έδρα των σκέψεων και της νόησης (σύγκρισε Ματθ. 7:21, Ιωαν. 12:40, Πραξ. 8:22, Μαρκ. 11:23, Αποκ. 18:7, Ρωμ. 1:21). 3) Η έδρα της θέλησης (π.χ. Πραξ. 11:23, Β’ Κορινθ. 9:7, Λουκ. 21:14). 4) Το θρησκευτικό κέντρο στο οποίο στρέφεται ο Θεός, που είναι η ρίζα της θρησκευτικής ζωής, και το οποίο καθορίζει την ηθική συμπεριφορά (π.χ. Λουκ. 16:15, Ρωμ. 5:5, 8:27, Εφεσ. 3:17, Εβρ. 8:10, Β’ Πέτρ. 1:19. Η καρδιά του αμαρτωλού Μαρκ. 7:21, Ιωαν. 12:40, Εφεσ. 4:18, Ιακ. 1:26. Η καρδιά του λυτρωμένου Ματθ. 11:29, Ρωμ. 10:9-10, Α’ Τιμ. 1:5, Α’ Θεσ. 3:13, Κολ. 3:22, Α’ Πέτρ. 3:15, Ιακ. 4:8). (από το Theological Dictionary of the N.T. του G. Kittel, περιληπτική έκδοση).

² και τα δύο. Εννοεί: την αγάπη και το φόβο του Θεού

³ βήμα του Χριστού. Είναι η δικαστική έδρα που κάθεται ο Χριστός. Βλέπε Β’ Κορινθ. 5:10: “Γιατί όλοι εμείς πρέπει να φανερωθούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού, για να απολάβει ο καθένας αυτά που έγιναν σύμφωνα με όσα έπραξε με το σώμα του, είτε αγαθό είτε φαύλο”.

Επίσης Ρωμαίους 14:10: “Εσύ όμως γιατί κρίνεις τον αδελφό σου; Ή κι εσύ γιατί εξουθενώνεις τον αδελφό σου; Γιατί όλοι θα παρουσιαστούμε στο βήμα του Θεού”.

Η Επιστροφή στη Μάχη

Προτού αφήσουμε τις πύλες του Κήπου, ρώτησα τη Σοφία αν μπορούσα απλώς να καθήσω για λίγο να συλλογιστώ όλα αυτά που μόλις είχα περάσει εμπειρία. *“Ναι, θα έπρεπε να το κάνεις”*, απάντησε, *“αλλά σου έχω ένα καλύτερο μέρος, για να κάνεις αυτό”*.

Ακολούθησα τη Σοφία έξω από τις πύλες και αρχίσαμε να κατεβαίνουμε το βουνό. Προς έκπληξή μου η μάχη συνεχιζόταν ακόμη, αλλά όχι τόσο έντονα όπως όταν ανεβαίναμε. Υπήρχαν ακόμη βέλη κατηγορίας και συκοφαντίας που πετούσαν γύρω μας στα κατώτερα επίπεδα, αλλά το μεγαλύτερο μέρος της ορδής του εχθρού που είχε απομείνει έκανε μανιώδη επίθεση στους μεγάλους λευκούς αετούς. Οι αετοί εύκολα υπερίσχυαν.

Συνεχίσαμε να κατεβαίνουμε μέχρις ότου βρεθήκαμε σχεδόν στους πρόποδες. Ακριβώς πάνω από τα επίπεδα “Σωτηρία” και “Αγιασμός” ήταν το επίπεδο “Ευχαριστία και Δοξολογία”. Θυμώμουν αυτό το επίπεδο πολύ καλά, γιατί μία από τις μεγαλύτερες επιθέσεις του εχθρού μου ήρθε όταν είχα προσπαθήσει αρχικά να το φτάσω. Μόλις φτάσαμε εδώ, το υπόλοιπο ανέβασμα είναι πολύ ευκολότερο, και όταν ένα βέλος διαπερνούσε την πανοπλία μας, η θεραπεία γινόταν πολύ γρηγορότερα.

Μόλις οι εχθροί μας με εντόπισαν σ’ αυτό το επίπεδο (δεν μπορούσαν να δουν τη Σοφία), μια βροχή από βέλη άρχισε να πέφτει επάνω μου. Τα απέκρουσα με την ασπίδα μου τόσο εύκολα, ώστε σταμάτησαν να τοξεύουν. Τα βέλη τους τώρα είχαν σχεδόν τελειώσει και δεν μπορούσαν να επιτρέψουν στον εαυτό τους να τα σπαταλούν.

Οι στρατιώτες που πολεμούσαν ακόμη από αυτό το επίπεδο με κοιτούσαν κατάπληκτα με ένα σεβασμό που με έκανε να αισθάνομαι πολύ άβολα. Τότε ήταν που πρόσεξα για πρώτη φορά ότι η δόξα του Κυρίου εκπορευόταν από την πανοπλία και την ασπίδα μου. Τους είπα να ανέβουν στην κορυφή του βουνού, χωρίς να σταματήσουν, και θα έβλεπαν κι αυτοί επίσης τον Κύριο. Μόλις συμφώνησαν να πάνε, είδαν τη Σοφία. Άρχισαν να πέφτουν στο έδαφος, για να Τον προσκυνήσουν, αλλά τους εμπόδισε, και τους ξανάστειλε στο δρόμο τους.

Οι αξιόπιστοι

Ήμουν γεμάτος αγάπη γι’ αυτούς τους στρατιώτες, πολλοί από τους οποίους ήταν γυναίκες και παιδιά. Η πανοπλία τους είχε τα χάλια της και αυτοί ήταν γεμάτοι αίματα, αλλά δεν τα είχαν παρατήσει. Πράγματι, ήταν ακόμη ευδιάθετοι και γεμάτοι θάρρος. Τους είπα ότι άξιζαν περισσότερη τιμή από όση άξιζα εγώ, επειδή είχαν βαστάξει το μεγαλύτερο βάρος της μάχης και είχαν διατηρήσει το έδαφός τους. Φάνηκαν να μη με πιστεύουν, αλλά εκτιμούσαν που τους είπα αυτό. Ωστόσο, θεωρούσα πράγματι πως ό,τι τους είπα ήταν αληθινό.

Κάθε επίπεδο στο βουνό έπρεπε να καταληφθεί, διαφορετικά τα όρνεα που είχαν μείνει θα έρχονταν και θα το βεβήλωναν με εμετό και περιττώματα, ώστε θα ήταν δύσκολο να σταθεί κανείς επάνω. Οι περισσότερες προεξοχές είχαν καταληφθεί από στρατιώτες που αναγνώρισα ότι προέρχονταν από διαφορετικές εκκλησιαστικές δογματικές αποχρώσεις ή

κινήματα, που τόνιζαν την αλήθεια του επιπέδου που υπερασπίζονταν. Βρισκόμουν σε αμηχανία εξαιτίας της στάσης που είχα τηρήσει απέναντι σε μερικές από αυτές τις ομάδες. Τις είχα θεωρήσει πλανεμένες και στην καλύτερη περίπτωση πνευματικά πεσμένες, αλλά εδώ πολεμούσαν πιστά ενάντια στην τρομερή επίθεση του εχθρού. Η άμυνά τους γι' αυτές τις θέσεις μού είχε πιθανώς επιτρέψει να συνεχίσω την αναρρίχηση όπως είχα κάνει.

Μερικά από αυτά τα επίπεδα ήταν τοποθετημένα κατά τέτοιο τρόπο που είχαν θέα ενός μεγάλου μέρους του όρους και της μάχης, αλλά μερικά ήταν τόσο απομονωμένα, ώστε οι στρατιώτες που βρίσκονταν επάνω τους μπορούσαν να δουν μόνο τη δική τους θέση. Αυτοί φαίνονταν να μην είναι πληροφορημένοι για την υπόλοιπη μάχη που μαινόταν, ή για το υπόλοιπο μέρος του στρατού που επίσης πολεμούσε στη μάχη. Αυτοί ήταν τόσο πληγωμένοι από τη συκοφαντία και τις κατηγορίες, ώστε απωθούσαν οποιονδήποτε κατέβαινε από υψηλότερο επίπεδο, για να τους ενθαρρύνει να ανέβουν υψηλότερα. Εντούτοις, όταν μερικοί άρχισαν να κατεβαίνουν από την κορυφή, ακτινοβολώντας τη δόξα του Κυρίου, οι περισσότεροι από αυτούς άκουσαν με μεγάλη χαρά, και γρήγορα άρχισαν να ανεβαίνουν με θάρρος και αποφασιστικότητα. Καθώς παρατηρούσα όλ' αυτά, η Σοφία δεν έλεγε πολλά, αλλά έδειχνε πολύ ενδιαφέρον για τις αντιδράσεις μου.

Η πραγματικότητα αποκαλύπτεται

Παρατηρούσα καθώς πολλοί στρατιώτες που είχαν φτάσει στην κορυφή άρχισαν να κατεβαίνουν σε όλα τα επίπεδα, για να βοηθήσουν εκείνους που είχαν στηριχτεί σ' εκείνες τις αλήθειες. Καθώς το έκαναν, κάθε επίπεδο άρχισε να ακτινοβολεί με τη δόξα που μετέφεραν. Γρήγορα όλο το βουνό άρχισε να λάμπει με μια δόξα που τύφλωσε τα όρνεα και τα δαιμόνια, ώστε έφυγαν. Ύστερα από κάποιο χρονικό διάστημα υπήρχε τόση δόξα επάνω στο όρος, ώστε αρχίσαμε να έχουμε το ίδιο αίσθημα όπως στον κήπο.

Άρχισα να ευχαριστώ και να δοξολογώ τον Κύριο, και αμέσως βρέθηκα πάλι στην παρουσία Του. Ήταν δύσκολο να συγκρατήσω τα συναισθήματα και τη δόξα που αισθανόμουν όταν έκανα αυτό. Η εμπειρία ήταν τόσο δυνατή ώστε σταμάτησα. Η Σοφία στεκόταν δίπλα μου. Βάζοντας το χέρι Του¹ στους ώμους μου, είπε: **“Εισέρχεσαι στις πύλες Του με ευχαριστία και στις αυλές Του με ύμνο”**.²

“Αλλά αυτό ήταν τόσο πραγματικό! Αισθάνθηκα σαν να ήμουν πάλι εκεί”, αναφώνησα.

“Ήσουν εκεί”, αποκρίθηκε η Σοφία. **“Δεν έγινε αυτό πιο πραγματικό, αλλά εσύ έχεις γίνει. Ακριβώς όπως ο Κύριος είπε στο ληστή πάνω στο σταυρό: ‘Σήμερα θα είσαι μαζί Μου στον Παράδεισο’,³ μπορείς να μπεις στον Παράδεισο οποιαδήποτε στιγμή. Ο**

¹ χέρι Του. Αγγλικά: his hand. Όταν μιλά για τη Σοφία (Wisdom), εννοεί αρσενικό πρόσωπο. Γι' αυτό οι κτητικές αντωνυμίες είναι πάντοτε στο πρωτότυπο αγγλικό κείμενο σε αρσενικό γένος.

² Βλέπε Ψαλμός 100:4 (Βάμβαξ): **“Να μπειτε στις πύλες του με δοξολογία, και στις αυλές του με ύμνο** (εννοεί ύμνο δοξολογίας) **δοξολογείτε τον ευλογείτε το όνομά του”**.

³ Βλέπε Λουκάς 23:43.

⁴ το ουράνιο στρατεύμα. Βλέπε Β' Βασιλέων 6:15-17: “Κι όταν σηκώθηκε το πρωί ο υπηρέτης του ανθρώπου του Θεού, και βγήκε, να, στρατός είχε περικυκλώσει την πόλη με άλογα και άμαξες. Και του είπε ο υπηρέτης του: Ω κύριε Τι θα κάνουμε; Κι εκείνος είπε: Μη φοβάσαι επειδή περισσότεροι είναι αυτοί που είναι μαζί μας παρά εκείνοι που είναι μαζί τους. Και ο Ελισσαίε προσευχήθηκε, και είπε: Κύριε, άνοιξε, παρακαλώ, τα μάτια του για να δει. Και ο Κύριος άνοιξε τα μάτια του υπηρέτη και είδε και να, το βουνό ήταν γεμάτο από άλογα και άμαξες φωτιάς γύρω από τον Ελισσαίε”.

³ Παράδεισος στα περσικά σημαίνει «κήπος».

Κύριος, ο Παράδεισός Του και αυτό το βουνό, όλα μένουν μέσα σου, γιατί Αυτός είναι μέσα σου. Ότι ήταν μόνο μια πρόγευση στο παρελθόν, είναι τώρα πραγματικότητα για σένα, επειδή έχεις ανεβεί στο βουνό. Ο λόγος για τον οποίο εσύ μπορείς να Με δεις, ενώ οι άλλοι δεν μπορούν, δεν είναι γιατί εγώ εισήλθα στον κόσμο σου, αλλά γιατί εσύ εισήλθες στον δικό Μου. Αυτή είναι η πραγματικότητα που γνώριζαν οι προφήτες και τους έδινε μεγάλη τόλμη, ακόμη και όταν στέκονταν μόνοι ενάντια σε στρατιές. Είδαν το ουράνιο στράτευμα¹ που ήταν με το μέρος τους, όχι μόνο το γήινο που είχε παραταχθεί εναντίον τους”.

Η Θανάσιμη Παγίδα

Πρόσεξα τότε τη σφαγή που γινόταν κάτω, και την αργή υποχώρηση του δαιμονικού στρατού. Πίσω μου οι περισσότεροι από τους ένδοξους πολεμιστές κατακτούσαν σταθερά τις θέσεις τους επάνω στο βουνό. Ήξερα ότι τώρα ήμασταν αρκετά δυνατοί, για να επιτεθούμε και να καταστρέψουμε ό,τι απόμεινε από αυτήν την εχθρική ορδή. **“Όχι ακόμη”**, είπε η Σοφία. **“Κοίταξε εκεί”**. Κοίταξα προς την κατεύθυνση που μου έδειχνε, αλλά έπρεπε να προστατέψω τα μάτια μου από τη δόξα (λάμψη) που εκπορευόταν από τη δική μου πανοπλία, για να μπορέσω να δω κάτι. Τότε διέκρινα φευγαλέα κάτι να κινείται σε μια μικρή κοιλάδα.

Δεν μπορούσα να διακρίνω τι έβλεπα, επειδή η δόξα που έλαμπε από την πανοπλία μου με δυσκόλευε να δω μέσα στο σκοτάδι. Ρώτησα τη Σοφία αν υπήρχε κάτι, για να σκεπάσω την πανοπλία μου, ώστε να μπορέσω να δω. Τότε εκείνη μου έδωσε να φορέσω έναν πολύ απλό μανδύα. “Τι είναι αυτό;” ζήτησα να μάθω, λίγο προσβεβλημένος, που ήταν τόσο άχαρος. **“Ταπεινοφροσύνη”**, είπε η Σοφία. **“Δε θα κατορθώσεις να δεις πολύ καλά χωρίς αυτόν”**. Απρόθυμα τον φόρεσα και αμέσως είδα πολλά πράγματα που δεν μπορούσα να δω προηγουμένως. Κοίταξα προς την κοιλάδα και την κίνηση που είχα δει. Προς κατάπληξή μου υπήρχε ένα ολόκληρο στρατιωτικό τμήμα της ορδής του εχθρού που περίμενε, έχοντας στήσει ενέδρα, για να αιχμαλωτίσει όποιον επιχειρούσε να κατεβεί από το βουνό.

“Τι στρατός είναι αυτός;” ρώτησα, “και πώς διέφυγαν αλώβητοι από τη μάχη;”

“Αυτή είναι η Υπερηφάνεια”, εξήγησε η Σοφία. **“Αυτός είναι ο εχθρός που αντιλαμβάνεσαι δυσκολότερα αφότου βρέθηκες στη δόξα. Εκείνοι που αρνούνται να φορέσουν αυτόν το μανδύα θα υποφέρουν πολύ στα χέρια αυτού του υπουλότατου εχθρού”**.

Καθώς κοίταξα πίσω στο βουνό είδα πολλούς από τους ένδοξους πολεμιστές να διασχίζουν την πεδιάδα, για να επιτεθούν στα υπολείμματα της ορδής του εχθρού. Κανείς τους δε φορούσε το μανδύα της ταπεινοφροσύνης και δεν είχαν δει τον εχθρό που ήταν έτοιμος να τους επιτεθεί στα νώτα τους. Αρχισα να τρέχω, για να τους σταματήσω, αλλά η Σοφία με εμπόδισε. **“Δεν μπορείς να τους σταματήσεις”**, είπε. **“Μόνο οι στρατιώτες που φορούν αυτόν το μανδύα θα αναγνωρίσουν την εξουσία σου. Έλα μαζί μου. Υπάρχει**

κάτι άλλο που πρέπει να δεις πριν μπορέσεις να βοηθήσεις στην καθοδήγηση της μεγάλης μάχης που πρόκειται να γίνει”.

Το Θεμέλιο της Δόξας

Η Σοφία με οδήγησε κάτω στο χαμηλότερο επίπεδο του βουνού, που ονομαζόταν “Σωτηρία”. *“Νομίζεις ότι αυτό είναι το χαμηλότερο επίπεδο”,* δήλωσε η Σοφία, *“αλλά αυτό είναι το θεμέλιο ολόκληρου του βουνού. Σε κάθε ταξίδι, το πρώτο βήμα είναι το πιο σημαντικό, και είναι συνήθως το πιο δύσκολο. Χωρίς ‘Σωτηρία’ δεν θα υπήρχε βουνό”.*

Συγκλονίστηκα από τη σφαγή πάνω σ’ αυτό το επίπεδο. Κάθε στρατιώτης που βρισκόταν εκεί ήταν πολύ βαριά χτυπημένος, αλλά κανένας τους δεν ήταν νεκρός. Πλήθη στρατιωτών ήταν προσκολλημένοι ακάλυπτοι στο χείλος του γκρεμού. Πολλοί φαίνονταν έτοιμοι να πέσουν κάτω, αλλά κανείς τους δεν έπεφτε. Άγγελοι υπήρχαν παντού, διακονώντας τούς στρατιώτες με τόσο μεγάλη χαρά, ώστε υποχρεώθηκα να ρωτήσω: *“Γιατί είναι τόσο ευτυχισμένοι;”*

“Αυτοί οι άγγελοι έχουν δει το θάρρος που χρειάστηκαν αυτοί, για να αντέξουν. Μπορεί να μην προχώρησαν μακρύτερα, αλλά ούτε παραδόθηκαν. Σύντομα θα θεραπευτούν, και τότε θα δουν τη δόξα των υπόλοιπων στο βουνό, και θα αρχίσουν να ανεβαίνουν. Αυτοί θα είναι μεγάλοι πολεμιστές στη μάχη που έρχεται”.

“Αλλά δε θα ήταν καλύτερα να βρίσκονται μακριά, να ανεβούν στο βουνό μαζί με τους υπόλοιπους από μας;” διαμαρτυρήθηκα, βλέποντας την παρούσα κατάσταση τους.

“Θα ήταν καλύτερα γι’ αυτούς, αλλά όχι για σας. Μένοντας εδώ, έκαναν πιο εύκολη για σας την ανάβαση, απασχολώντας τους περισσότερους εχθρούς σας. Πολύ λίγοι από τα υψηλότερα επίπεδα άπλωσαν ποτέ το χέρι, για να βοηθήσουν άλλους να έρθουν στο βουνό, αλλά αυτοί το έκαναν. Ακόμη κι όταν αυτοί οι ίδιοι ήταν προσκολλημένοι στο βουνό χωρίς προστασία, άπλωναν το χέρι, για να τραβήξουν άλλους προς τα πάνω. Πράγματι, οι περισσότεροι από τους ισχυρούς πολεμιστές οδηγήθηκαν στο βουνό από αυτούς τους αξιόπιστους χριστιανούς. Αυτοί δεν είναι λιγότερο ήρωες από εκείνους που κατάφεραν να φτάσουν στην κορυφή. Έφεραν μεγάλη χαρά στον ουρανό, οδηγώντας άλλους στη Σωτηρία. Ήταν γι’ αυτόν το λόγο που όλοι οι άγγελοι στον ουρανό ήθελαν να έρθουν να τους διακονήσουν, αλλά δόθηκε η άδεια μόνο στους πιο αξιότιμους από αυτούς να το κάνουν”.

Πάλι αισθάνθηκα ντροπή για την προηγούμενη στάση μου απέναντι σ’ αυτούς τους μεγάλους αγίους. Πολλοί από εμάς τους περιφρόνησαν καθώς ανεβαίναμε στα υψηλότερα επίπεδα. Είχαν κάνει πολλά λάθη κατά τη διάρκεια της μάχης, αλλά είχαν επίσης φανερώσει σε μεγαλύτερο βαθμό την καρδιά του Ποιμένα απ’ όσο εμείς οι υπόλοιποι. Ο Κύριος άφησε τα ενενήντα εννέα πρόβατα, για να ψάξει να βρει το ένα που είχε χαθεί. Αυτοί είχαν σταθεί στο μέρος όπου μπορούσαν ακόμη να φτάσουν το χαμένο, και αυτό το πλήρωσαν ακριβά. Κι εγώ επίσης θέλησα να βοηθήσω, αλλά δεν ήξερα από πού ν’ αρχίσω.

Τότε είπε η Σοφία: *“Είναι σωστό που θέλεις να βοηθήσεις, αλλά θα βοηθήσεις περισσότερο, συνεχίζοντας να κάνεις αυτό για το οποίο έχεις κληθεί. Όλοι αυτοί θα θεραπευτούν και θ’ ανεβούν στο όρος. Μπορούν να αναρριχηθούν πιο γρήγορα, εξαιτίας σου και εξαιτίας των άλλων που πήγαν πριν από αυτούς, επειδή συγχρόνως καταστρέφετε τον εχθρό και χαράζετε το δρόμο. Θα ενωθούν πάλι μαζί σας στη μάχη. Αυτοί είναι άφοβοι και ποτέ δε θα υποχωρήσουν μπροστά στον εχθρό”*.

Η Δύναμη της Υπερηφάνειας

Συλλογιζόμουν πως έμαθα τόσα πράγματα κατεβαίνοντας το βουνό όσα έμαθα ανεβαίνοντας, όταν ο θόρυβος από το πεδίο της μάχης τράβηξε την προσοχή μου. Από αυτήν τη στιγμή υπήρχαν χιλιάδες ισχυροί πολεμιστές που είχαν διασχίσει την πεδιάδα, για να επιτεθούν στο υπόλοιπο της εχθρικής ορδής. Ο εχθρός έφευγε προς όλες τις κατευθύνσεις εκτός από ένα τμήμα του, την Υπερηφάνεια. Χωρίς καθόλου να γίνουν αντιληπτοί, οι εχθροί είχαν βαδίσει κατευθείαν στα νώτα των πολεμιστών που προέλαυναν, και ήταν έτοιμοι να εξαπολύσουν σαν χαλάζι τα βέλη. Τότε ήταν που πρόσεξα ότι οι ισχυροί πολεμιστές δεν είχαν πανοπλία στο πίσω μέρος τους. Ήταν ολοκληρωτικά εκτεθειμένοι και ευπρόσβλητοι σε ό,τι επρόκειτο να τους χτυπήσει.

Τότε η Σοφία παρατήρησε: *“Δίδαξες ότι δεν υπάρχει πανοπλία για το πίσω μέρος, πράγμα που σήμαινε ότι ήσασταν ευπρόσβλητοι αν τρεπόσασταν σε φυγή από τον εχθρό. Ωστόσο, ποτέ δεν πρόσεξες πόσο επίσης γίνεσαι ευπρόσβλητος, προελαύνοντας με υπερηφάνεια”*.

Μπορούσα μόνο να συγκατανεύσω, αναγνωρίζοντάς το. Ήταν πολύ αργά να κάνω οτιδήποτε, και μου ήταν σχεδόν αβάσταχτο να κοιτάζω, αλλά η Σοφία είπε ότι πρέπει. Ήξερα ότι η Βασιλεία του Θεού επρόκειτο να υποστεί μια οδυνηρή ήττα. Είχα αισθανθεί λύπη και στο παρελθόν, αλλά ποτέ δεν είχα αισθανθεί αυτό το είδος λύπης.

Προς κατάπληξή μου, όταν τα βέλη της Υπερηφάνειας χτύπησαν τους πολεμιστές, εκείνοι ούτε καν το αντιλήφθηκαν. Ωστόσο, ο εχθρός συνέχιζε να τοξεύει. Οι πολεμιστές αιμορραγούσαν και γρήγορα αποδυναμώνονταν, αλλά δεν το αναγνώριζαν. Γρήγορα έγιναν πολύ αδύναμοι, ώστε δεν μπορούσαν να κρατούν τις ασπίδες και τις μάχαιρές τους· τα πέταξαν κάτω, δηλώνοντας ότι δεν τα χρειάζονται πλέον. Άρχισαν να βγάζουν την πανοπλία τους, λέγοντας ότι ούτε αυτή δεν τη χρειάζονται πλέον.

Τότε, ένα άλλο τμήμα του εχθρού παρουσιάστηκε και κινήθηκε γρήγορα. Ονομαζόταν “Δυνατή Αυταπάτη”. Τα μέλη του εξαπόλυσαν βέλη σαν το χαλάζι, και όλα φάνηκαν ότι βρήκαν το στόχο τους. Στο τέλος μόνο λίγοι δαίμονες πλάνης, που ήταν όλοι τους μικροί και φαινομενικά αδύναμοι, παρέσυραν αυτόν τον άλλοτε μεγάλο στρατό ένδοξων πολεμιστών. Τους μετέφεραν σε διαφορετικά στρατόπεδα αιχμαλώτων, που το καθένα ονομαζόταν σύμφωνα με μια διαφορετική διδασκαλία δαιμονίων¹. Έμεινα εμβρόντητος

¹ διδασκαλία δαιμονίων. Βλέπε Α’ Τιμ. 4:1-2: “Αλλά το Πνεύμα ρητά λέει ότι σε υστερινούς καιρούς θα αποστατήσουν μερικοί από την πίστη, προσέχοντας σε πνεύματα πλάνης και σε διδασκαλίες δαιμονίων, με την υποκρισία ψευδολόγων, που έχουν καυτηριασμένη τη δική τους συνείδηση...”.

όταν είδα πώς αυτή η μεγάλη ομάδα των δικαίων είχε τόσο εύκολα ηττηθεί, και ακόμη ούτε καν ήξεραν τι τους είχε χτυπήσει.¹

Αποκάλυψα αθέλητα τη σκέψη μου: “Πώς μπόρεσαν εκείνοι που ήταν τόσο δυνατοί, που ανέβηκαν όλο το δρόμο μέχρι την κορυφή του βουνού, που είδαν τον Κύριο όπως τον είδαν, να είναι τόσο ευπρόσβλητοι;”

“Η Υπερηφάνεια είναι ο πιο δύσκολος εχθρός, για να τον δει κανείς, και πάντοτε κινείται ύπουλα από πίσω σου”, θρήνησε η Σοφία. **“Κατά κάποιον τρόπο, εκείνοι που έχουν πάει στα μεγαλύτερα ύψη βρίσκονται στο μεγαλύτερο κίνδυνο να πέσουν. Πρέπει πάντα να θυμάσαι ότι σ’ αυτήν τη ζωή μπορεί να πέσεις οποιαδήποτε στιγμή από οποιοδήποτε επίπεδο”.**

“Πρόσεχε όταν νομίζεις ότι στέκεσαι, μήπως πέσεις”², αποκρίθηκα. “Πόσο φοβερές αυτές οι Γραφές μου φαίνονται τώρα”.

“Όταν νομίζεις ότι είσαι ελάχιστα ευάλωτος να πέσεις, τότε είναι πράγματι που είσαι περισσότερο ευάλωτος. Οι περισσότεροι άνθρωποι πέφτουν αμέσως ύστερα από μια μεγάλη νίκη”, θρήνησε η Σοφία.

“Πώς μπορούμε να αποφύγουμε να μας επιτεθούν κατ’ αυτόν τον τρόπο;” ρώτησα.

“Να μένετε κοντά μου, ρωτήστε να μάθετε από τον Κύριο προτού να πάρετε μεγάλες αποφάσεις, και να φοράτε αυτόν το μανδύα. Τότε ο εχθρός δε θα κατορθώσει να σας πλευρίσει εύκολα, χωρίς να το καταλάβετε, όπως έκανε σ’ αυτούς”.

Κοίταξα το μανδύα μου. Φαινόταν τόσο απλός και ασήμαντος. Αισθάνθηκα ότι με έκανε να φαίνομαι σαν ένας άνθρωπος άστεγος παρά σαν πολεμιστής. Η Σοφία αποκρίθηκε σαν να είχα μιλήσει δυνατά.

“Ο Κύριος είναι πιο κοντά στους άστεγους παρά στους βασιλιάδες. Έχεις αληθινή δύναμη μόνο στο βαθμό που βαδίζεις με τη χάρη του Θεού και Έκείνος δίνει τη Χάρη Του στους ταπεινούς”³. Κανένα κακό όπλο δεν μπορεί να διαπεράσει αυτόν το μανδύα, γιατί τίποτε δεν μπορεί να υπερνικήσει τη χάρη Του. Όσο φοράς αυτόν το μανδύα είσαι ασφαλής από αυτού του είδους την επίθεση”.

Αρχισα, τότε, να κοιτάζω προς τα πάνω, για να δω πόσοι πολεμιστές υπήρχαν ακόμη στο βουνό. Συγκλονίστηκα όταν είδα πόσο λίγοι ήταν. Πρόσεξα, ωστόσο, ότι όλοι φορούσαν τον ίδιο μανδύα της ταπεινοφροσύνης. “Πώς συνέβηκε αυτό;” ζήτησα να μάθω.

“Όταν είδαν τη μάχη όπου μόλις παρευρέθηκες, ήρθαν όλοι σ’ εμένα για βοήθεια, και τους έδωσα τους μανδύες τους”, αποκρίθηκε η Σοφία.

“Αλλά νόμιζα πως ήσουν μαζί μου όλο αυτό το χρονικό διάστημα”.

“Είμαι μαζί με όλους εκείνους που προχωρούν μπροστά, για να κάνουν το θέλημα του Πατέρα Μου”, απάντησε η Σοφία.

“Είσαι ο Κύριος!” έκραξα.

¹ Αναφέρεται στο Α’ Κορινθ. 10:12: “Ωστε όποιος νομίζει πως έχει σταθεί ας προσέχει μην πέσει”.

³ Βλέπε Α’ Πέτρ. 5:5: “Ο Θεός στους υπερήφανους αντιτάσσεται, ενώ στους ταπεινούς δίνει χάρη”.

“Ναι”, απάντησε. “Σου είπα πως ποτέ δε θα σε άφηνα ούτε θα σε εγκατέλειπα. Είμαι μαζί με όλους τους πολεμιστές Μου, ακριβώς όπως είμαι μαζί σου. Θα είμαι για σένα οτιδήποτε χρειάζεσαι, για να εκπληρώνεις το θέλημά Μου, και έχεις χρειαστεί Σοφία”. Τότε εξαφανίστηκε.

Αξιώματα στη Βασιλεία

Είχα μείνει όρθιος στο μέσο μιας μεγάλης ομάδας αγγέλων που διακονούσαν τους πληγωμένους στο επίπεδο της “Σωτηρίας”. Καθώς άρχισα να προσπερνάω αυτούς τους αγγέλους, εκείνοι έκαναν υπόκλιση, γονατίζοντας στο ένα πόδι, και μου έδειξαν μεγάλο σεβασμό. Τελικά ρώτησα έναν από αυτούς, γιατί έκαναν αυτό, εφόσον ακόμη και ο μικρότερός τους ήταν πολύ πιο δυνατός από μένα. “Εξαιτίας του μανδύα”, απάντησε. “Αυτό είναι υψηλότερο αξίωμα στη βασιλεία”.

“Αυτός είναι μόνο ένας απλός μανδύας”, διαμαρτυρήθηκα.

“Όχι”, αντέταξε ο άγγελος. “Είσαι ντυμένος με τη χάρη του Θεού. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη δύναμη από αυτή”.

“Αλλά υπάρχουν χιλιάδες από όλους εμάς που όλοι φοράνε τον ίδιο μανδύα. Πώς θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει ένα αξίωμα;” ρώτησα.

“Είστε οι τρομεροί πρωταθλητές, οι γιοι και οι θυγατέρες του Βασιλιά. Αυτός φορούσε τον ίδιο μανδύα όταν περπατούσε σ’ αυτήν τη γη. Όσο τον φοράτε, δεν υπάρχει δύναμη στον ουρανό ή στη γη που να μπορεί να σας αντισταθεί. Όλοι στον ουρανό και στην κόλαση αναγνωρίζουν αυτόν το μανδύα. Είμαστε πράγματι υπηρέτες Του, αλλά Αυτός κατοικεί μέσα σου, κι εσύ είσαι ντυμένος με τη χάρη Του”.

Ήξερα κατά κάποιον τρόπο ότι, αν δεν είχα φορέσει το μανδύα και αν η ένδοξη πανοπλία μου είχε εκτεθεί σε κοινή θέα, τότε η δήλωση του αγγέλου και η συμπεριφορά τους προς εμένα θα είχε θρέψει την υπερηφάνειά μου. Ήταν απλά αδύνατον να αισθανθώ υπερήφανος ή αλαζόνας, ενόσω φορούσα τέτοιο άχαρο, απλό μανδύα. Ωστόσο, η εμπιστοσύνη μου στο μανδύα αυξήθηκε γρήγορα.

ΜΕΡΟΣ Γ΄

Η Επιστροφή των Αετών

Είδα στον ορίζοντα ένα μεγάλο άσπρο σύννεφο να πλησιάζει. Γέμισα ελπίδα αμέσως μόλις το είδα. Σύντομα γέμισε την ατμόσφαιρα με ελπίδα, ακριβώς όπως ο ήλιος, όταν ανατέλλει, σκορπίζει το σκοτάδι της νύκτας. Καθώς πλησίαζε και μεγάλωνε το σύννεφο, αναγνώρισα τους μεγάλους λευκούς αετούς που είχαν πετάξει από το Δέντρο της Ζωής. Άρχισαν να προσγειώνονται στο βουνό, παίρνοντας τη θέση τους σε κάθε επίπεδο δίπλα στις συντροφικές των πολεμιστών.

Πλησίασα προσεκτικά τον αετό που προσγειώθηκε κοντά μου, επειδή η παρουσία του μου προκαλούσε πολύ δέος. Όταν με κοίταξε με τα διαπεραστικά του μάτια, ήξερα ότι δεν μπορούσα να του κρύψω τίποτε. Τα μάτια του ήταν τόσο άγρια και αποφασιστικά, ώστε έτρεμα καθώς με διαπέρασαν ρίγη, απλώς κοιτώντας τα. Πριν μπορέσω καν να ρωτήσω, μου απάντησε:

“Θέλεις να μάθεις ποιοι είμαστε. Είμαστε οι κρυμμένοι προφήτες που έχουμε φυλαχτεί γι’ αυτήν την ώρα. Είμαστε οι οφθαλμοί¹ εκείνων που τους έχουν δοθεί τα θεϊκά ισχυρά όπλα. Μας έχουν δειχτεί όλα όσα κάνει ο Κύριος, και όλα όσα ο εχθρός σχεδιάζει εναντίον σας. Έχουμε ερευνησει εξονυχιστικά τη γη, και μαζί γνωρίζουμε όλα όσα χρειάζεται να είναι γνωστά για τη μάχη”.

“Δεν είδατε τη μάχη που έγινε μόλις τώρα;” ρώτησα με όσο εκνευρισμό τολμούσα να εκφράσω. “Δεν μπορούσατε να είχατε βοηθήσει εκείνους τους πολεμιστές που μόλις πριν από λίγο πιάστηκαν αιχμάλωτοι;”

“Ναι. Τα είδαμε όλα και μπορούσαμε να τους είχαμε βοηθήσει αν είχαν θελήσει τη βοήθειά μας. Θα τους είχαμε βοηθήσει, συγκρατώντας τους και λέγοντάς τους να καθίσουν και να παραμείνουν ήσυχοι. Αλλά μπορούμε να πολεμήσουμε μόνο στις μάχες που ο Πατέρας διατάζει, και μπορούμε να βοηθούμε μόνο εκείνους που πιστεύουν σ’ εμάς. Μόνο εκείνοι που μας δέχονται όπως είμαστε, ως προφήτες, μπορούν να λάβουν την ανταμοιβή του προφήτη ή την ωφέλεια των υπηρεσιών μας.² Εκείνοι που πιάστηκαν στην ενέδρα δεν είχαν ακόμη το μανδύα που εσύ φοράς, και εκείνοι που δεν έχουν αυτόν το μανδύα δεν μπορούν να καταλάβουν ποιοι είμαστε. Όλοι χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλο, χρειαζόμαστε και αυτούς εδώ που είναι ακόμη πληγωμένοι, και πολλούς άλλους που ακόμη δε γνωρίζεις”.

¹ οι οφθαλμοί. Βλέπε Α΄Σαμ. 9:9: Τον παλιό καιρό όταν κανείς πήγαινε να ρωτήσει τον Θεό έλεγε έτσι: «Ας πάμε μέχρι σ’ αυτόν που βλέπει», επειδή ο σημερινός προφήτης τον παλιό καιρό αποκαλείτο «αυτός που βλέπει».

Σύγκρινε Αποκάλυψη 4:6β-8: “Και στο μέσο του θρόνου και κυκλικά στο θρόνο *είναι* τέσσερα ζωντανά όντα γεμάτα οφθαλμούς από μπροστά και από πίσω. Και το ζωντανό *ον* το πρώτο *είναι* όμοιο με λέοντα και το δεύτερο ζωντανό *ον* όμοιο με μοσχάρι και το τρίτο ζωντανό *ον* έχει το πρόσωπο σαν ανθρώπου και το τέταρτο ζωντανό *ον* είναι όμοιο με αετό που πετάει. Και τα τέσσερα ζωντανά *όντα*, το καθένα τους ξεχωριστά έχουν από έξι φτερούγες, ενώ κυκλικά και από μέσα είναι γεμάτα οφθαλμούς”.

² Βλέπε Ματθ. 10:41: “Όποιος δέχεται προφήτη, γιατί είναι προφήτης (κείμενο: εις όνομα προφήτου), θα λάβει μισθό προφήτη· και όποιος δέχεται δίκαιο, γιατί *είναι* δίκαιος, θα λάβει μισθό δικαίου”.

Η Καρδιά του Αετού

Καθώς μιλούσα στον αετό, άρχισα να σκέπτομαι σαν κι αυτόν. Ύστερα από αυτήν τη σύντομη συζήτηση μπορούσα να δω μέσα στην καρδιά του αετού και μπορούσα να τον γνωρίζω όπως εκείνος γνώριζε εμένα. Ο αετός αυτό το αναγνώρισε.

“Έχεις μερικά από τα χαρίσματά μας”, παρατήρησε ο αετός, “αν και δεν έχουν πολύ καλά αναπτυχθεί. Δεν τα έχεις χρησιμοποιήσει πολύ. Είμαι εδώ, για να αφυπνίσω αυτά τα χαρίσματα μέσα σου, όπως και σε πολλούς άλλους σαν κι εσένα, και θα σε διδάξω πώς να τα χρησιμοποιείς. Με αυτόν τον τρόπο η επικοινωνία μας θα είναι ασφαλής. Πρέπει να είναι ασφαλής, διαφορετικά όλοι μας θα υποφέρουμε πολλές περιττές απώλειες, χωρίς να αναφέρουμε το γεγονός ότι θα αφήσουμε ανεκμετάλλευτες μεγάλες ευκαιρίες για τη νίκη”.

“Από πού ακριβώς ήρθατε;” ρώτησα.

“Τρώμε φίδια”, αποκρίθηκε ο αετός. “Ο εχθρός είναι ψωμί για μας. Η τροφή μας έρχεται με το να κάνουμε το θέλημα του Πατέρα,¹ που είναι το να καταστρέφουμε τα έργα του διαβόλου.² Κάθε φίδι που τρώμε μας βοηθά να αυξάνεται η όρασή μας. Κάθε φρούριο του εχθρού που γκρεμίζουμε³ μας δυναμώνει, έτσι μπορούμε να πετούμε ψηλότερα και να μένουμε στον αέρα περισσότερο χρόνο. Μόλις ήρθαμε από ένα συμπόσιο, όπου καταβροχθίσαμε τα φίδια της Ντροπής που είχαν δέσει πολλούς αδελφούς και αδελφές σας. Θα είναι σύντομα εδώ. Έρχονται με τους αετούς που αφήσαμε πίσω, για να τους βοηθήσουν να βρουν το δρόμο και για να τους προστατέψουν από τις αντεπιθέσεις τού εχθρού”.

Αυτοί οι αετοί ήταν πολύ σίγουροι για τον εαυτό τους, αλλά όχι θρασεείς. Ήξεραν ποιοί ήταν, και τι κλήθηκαν να κάνουν.

Επίσης ήξεραν εμάς και ήξεραν το μέλλον. Η εμπιστοσύνη τους με καθησύχασε, αλλά καθησύχασε ακόμη περισσότερο τους τραυματίες που ακόμη κείτονταν όλοι γύρω μας. Εκείνοι που πρόσφατα είχαν αδυνατίσει υπερβολικά, ώστε να μην μπορούν να μιλήσουν, ήταν σηκωμένοι τώρα και άκουγαν τη συνομιλία μου με τον αετό. Τον κοιτούσαν όπως τα χαμένα παιδιά θα κοιτούσαν τους γονείς τους που μόλις τα είχαν βρει.

Ο άνεμος του Πνεύματος

Όταν ο αετός κοίταξε τους πληγωμένους, η όψη του επίσης άλλαξε. Αντί να επιδείχνει την άγρια αποφασιστικότητα, στην οποία είχα παρευρεθεί προηγουμένως, συμπεριφερόταν προς τους πληγωμένους σαν ένας καλός, συμπονετικός γέρος παππούς. Ο αετός άνοιξε τα φτερά του και άρχισε να φτερουγίζει απαλά, σηκώνοντας ένα δροσερό

¹ Βλέπε Ιωάννης 4:34: “Τους λέει ο Ιησούς: «Δική μου τροφή είναι να κάνω το θέλημα εκείνου που με έστειλε και να τελειώσω το έργο του.”

² Βλέπε Α' Ιωάννου 3:8β: “Γι' αυτό φανερώθηκε ο Υιός του Θεού, για να λύσει (=καταλύσει, καταστρέψει) τα έργα του διαβόλου.”

³ Βλέπε Β' Κορινθ. 10:4-5: “επειδή τα όπλα της εκστρατείας μας δεν είναι σαρκικά, αλλά δυνατά με το Θεό προς καθαίρεση οχυρωμάτων, και γκρεμίζουμε λογισμούς και κάθε ύψωμα που υψώνεται με αλαζονεία κατά της γνώσης του Θεού...”

ζωογόνο αεράκι που φυσούσε πάνω στους πληγωμένους. Ήταν διαφορετικό από οποιοδήποτε άλλο αεράκι είχα ποτέ αισθανθεί. Με κάθε ανάσα κέρδιζα δύναμη και διαύγεια στο νου μου. Γρήγορα οι πληγωμένοι στέκονταν όρθιοι και λάτρευαν το Θεό με μια ειλικρίνεια που μου έφερνε δάκρυα στα μάτια.

Αισθάνθηκα πάλι βαθιά ντροπή γιατί είχα περιφρονήσει αυτούς που έμεναν σ' αυτό το επίπεδο. Είχαν φανεί πολύ αδύναμοι και ανόητοι σ' εκείνους από εμάς που ανεβαίναμε στο βουνό, αλλά είχαν υποφέρει πολύ περισσότερο από όσο εμείς, και παρέμειναν πιστοί. Ο Θεός τούς είχε φυλάξει, και Τον αγαπούσαν με μια μεγάλη αγάπη.

Κοίταξα επάνω προς το βουνό. Όλοι οι αετοί κουνούσαν τις φτερούγες τους απαλά. Όλοι επάνω στο βουνό είχαν αναζωογονηθεί από το αεράκι που είχαν σηκώσει, και όλοι άρχισαν να λατρεύουν τον Κύριο. Αρχικά υπήρχε μια ασυμφωνία ανάμεσα στη λατρεία που ερχόταν από τα διαφορετικά επίπεδα, αλλά ύστερα από κάποιο χρονικό διάστημα όλοι πάνω σε κάθε επίπεδο τραγουδούσαν με τέλεια αρμονία.

Ποτέ πάνω στη γη δεν είχα ακούσει κάτι τόσο όμορφο. Ποτέ δεν ήθελα να τελειώσει. Γρήγορα αναγνώρισα ότι ήταν η ίδια λατρεία που είχα γνωρίσει στον Κήπο, αλλά τώρα ηχούσε ακόμη πιο πλούσια και πλήρης. Ήξερα ότι αυτό συνέβαινε γιατί λατρεύαμε ακριβώς στην παρουσία των εχθρών μας, στο μέσον τόσου σκότους και κακού που περικύκλωναν το βουνό, ώστε φαινόταν πάρα πολύ ωραιότερη.

Δεν ξέρω πόσο διάρκεσε αυτή η λατρεία, αλλά τελικά οι αετοί σταμάτησαν να κινούν τις φτερούγες τους και τότε σταμάτησε και η λατρεία. “Γιατί σταματήσατε;” ρώτησα τον αετό με τον οποίο είχα συνομιλήσει.

“Γιατί είναι τώρα υγιείς”, αποκρίθηκε, δείχνοντας τους πληγωμένους, που τώρα όλοι στέκονταν όρθιοι και φαινόταν να είναι σε τέλεια κατάσταση. “Η αληθινή λατρεία μπορεί να θεραπεύσει κάθε πληγή”, πρόσθεσε.

“Σε παρακαλώ, κάντε το πάλι”, ικέτευσα.

“Αυτό θα το κάνουμε πολλές φορές, αλλά δεν εξαρτάται από εμάς να αποφασίσουμε το πότε. Το αεράκι που αισθάνθηκες ήταν το Άγιο Πνεύμα.¹ Εκείνος μας οδηγεί, όχι εμείς Εκείνον. Έχει θεραπεύσει τους πληγωμένους και έχει αρχίσει να επιφέρει την ενότητα που απαιτείται για τις μάχες που έχουμε μπροστά. Η αληθινή λατρεία επίσης εκχέει το πολύτιμο μύρο² επάνω στην Κεφαλή, τον Ιησού, το οποίο χύνεται κατόπιν προς τα κάτω, πάνω σε όλο το σώμα, κάνοντάς μας ένα με Αυτόν και μεταξύ μας.³ Κανένας που

¹ Βλέπε Α' Βασιλ. 19:11-13: “Και (ο Θεός) είπε: Βγες έξω, και στάσου επάνω στο βουνό, μπροστά στον Κύριο. Και να ο Κύριος διάβαινε, κι ένας δυνατός άνεμος έσχιζε τα βουνά, και έσπαζε τους βράχους μπροστά από τον Κύριο. Ο Κύριος δεν ήταν μέσα στον άνεμο. Και ύστερα από τον άνεμο ένας σεισμός. Ο Κύριος δεν ήταν μέσα στον σεισμό. Και ύστερα από τον σεισμό, φωτιά. Ο Κύριος δεν ήταν μέσα στη φωτιά. Και μετά τη φωτιά (ακούστηκε) ένας ήχος λεπτού αέρα. Και καθώς ο Ηλίας τον άκουσε, σκέπασε το πρόσωπό του με τη μηλωτή του, και βγήκε, και στάθηκε στην είσοδο της σπηλιάς. Και να, ακούστηκε σ' αυτόν μια φωνή που έλεγε: Τι κάνεις εδώ Ηλίας;”

Ο Ηλίας σκέπασε το πρόσωπό του, γιατί αναγνώρισε πως εκεί ήταν ο Κύριος, και από σεβασμό και για να μην πεθάνει, δεν έπρεπε να Τον κοιτάξει στο πρόσωπο.

² Το μύρο συμβολίζει το Άγιο Πνεύμα.

³ Βλέπε Ψαλμός 133:1-2: “ΝΑ, τι καλό και τι τερπνό, αδελφοί να συγκατοικούν με ομόνοια. Είναι όπως το πολύτιμο μύρο επάνω στο κεφάλι, που κατεβαίνει επάνω στο πιγούνι (στη γενειάδα), το πιγούνι (στη γενειάδα) του Ααρών, που κατεβαίνει στο στόμιο του ενδύματός του”.

ενώνεται μ' Εκείνον δεν μπορεί να παραμένει πληγωμένος ή ακάθαρτος. Το αίμα Του είναι καθαρή ζωή, και κυκλοφορεί όταν είμαστε ενωμένοι μαζί Του. Όταν είμαστε ενωμένοι μαζί Του, είμαστε ενωμένοι επίσης και με το υπόλοιπο σώμα, έτσι ώστε το αίμα Του κυκλοφορεί σε όλους μας. Έτσι δεν είναι που θεραπεύεις μια πληγή στο σώμα σου, κλείνοντας την πληγή, ώστε το αίμα να μπορέσει να κυκλοφορήσει στο πληγωμένο μέλος, για να ανανεώσει τους ιστούς; Όταν ένα μέρος του Σώματός Του είναι πληγωμένο, πρέπει να συνδεθούμε ενωμένοι με εκείνο το μέρος, ωστόσο πλήρως θεραπευτεί. Είμαστε όλοι ένα”.

Μέσα στην ευφορία που ακόμη μου είχε αφήσει η λατρεία, αυτή η σύντομη διδασκαλία μου φάνηκε σχεδόν μυστικιστική, παρόλ' αυτά ήξερα ότι ήταν πολύ βασική. Όταν το Άγιο Πνεύμα κινούνταν, κάθε λέξη φαινόταν ένδοξη, άσχετα από το πόσο απλή ήταν. Ήμουν τόσο γεμάτος από αγάπη, ώστε ήθελα να αγκαλιάσω τον καθέναν, ακόμη και τους άγριους γέροντες αετούς.

Τότε, ξαφνικά, θυμήθηκα τους ισχυρούς πολεμιστές που μόλις είχαν αιχμαλωτισθεί. Ο αετός αυτό το διαισθάνθηκε, αλλά δεν είπε τίποτε. Με κοίταξε μόνο επίμονα. Τελικά εγώ του μίλησα δυνατά και καθαρά: “Μπορούμε να ξανακερδίσουμε εκείνους που μόλις χάθηκαν;”

Η Καρδιά του Βασιλιά

“Ναι. Είναι σωστό να αισθάνεσαι ό,τι αισθάνεσαι”, είπε τελικά ο αετός. “Δεν είμαστε πλήρεις, και η λατρεία μας δε θα είναι πλήρης, μέχρις ότου όλο το σώμα αποκατασταθεί. Ακόμη και στην πιο ένδοξη λατρεία, ακόμη και μέσα στην ίδια την παρουσία του Βασιλιά, όλοι θα αισθανόμαστε αυτό το κενό μέχρις ότου γίνουμε όλοι ένα, επειδή ο Βασιλιάς μας επίσης αισθάνεται αυτό. Όλοι λυπούμαστε για τους αδελφούς μας που είναι στα δεσμά, αλλά λυπούμαστε ακόμη περισσότερο για την καρδιά του Βασιλιά μας. Παρόλο που αγαπάς όλα σου τα παιδιά, θα θλιβόσουν για το ένα αν ήταν άρρωστο ή πληγωμένο. Κι Αυτός, επίσης, αγαπά όλα τα παιδιά Του, αλλά τα πληγωμένα ή καταπιεσμένα ελκύουν περισσότερο την προσοχή Του τώρα. Για χάρη Του δεν πρέπει να παραιτηθούμε μέχρις ότου ξαναβρεθούν όλα. Όσο κάποια παιδιά Του είναι πληγωμένα, Εκείνος είναι πληγωμένος”.

Πίστη που μετακινεί τα Βουνά

Καθώς καθόμουν κάτω, δίπλα στον αετό, συλλογιζόμουν τα λόγια του. Τελικά ρώτησα: “Γνωρίζω ότι η Σοφία μιλάει τώρα σ' εμένα μέσα από σένα, επειδή ακούω τη φωνή της όταν μιλάς. Ήμουν τόσο σίγουρος για τον εαυτό μου πριν από εκείνη την τελευταία μάχη, αλλά είχα σχεδόν παρασυρθεί με την ίδια αλαζονεία που παρασύρθηκαν κι εκείνοι, και θα μπορούσα πολύ εύκολα να αιχμαλωτισθώ μαζί τους αν η Σοφία δε με είχε σταματήσει. Είχα υποκινηθεί περισσότερο από μίσος για τον εχθρό παρά από την επιθυμία να ελευθερώσω τ' αδέρφια μου. Από τότε που ήρθα αρχικά σ' αυτό το βουνό και πολέμησα στη μεγάλη μάχη, τώρα νομίζω ότι τα περισσότερα πράγματα που έκανα τα έκανα για λάθος λόγους, και για πολλά λανθασμένα πράγματα που έκανα είχα καλά κίνητρα. Όσο πιο πολλά μαθαίνω, τόσο περισσότερο αβέβαιος αισθάνομαι για τον εαυτό μου”.

“Θα πρέπει να ήσουν με τη Σοφία αρκετό χρόνο”, αποκρίθηκε ο αετός.

“Αυτός ήταν μαζί μου αρκετό χρόνο πριν αρχίσω να τον αναγνωρίζω, αλλά φοβάμαι ότι το μεγαλύτερο διάστημα εκείνης της εποχής τού αντιστεκόμουν. Κατά κάποιον τρόπο ξέρω τώρα ότι στερούμαι κάτι πολύ σημαντικό, κάτι που πρέπει να έχω πριν πάω πάλι στη μάχη, αλλά δεν ξέρω τι είναι αυτό”.

Τα μεγάλα μάτια του αετού έγιναν ακόμη περισσότερο διαπεραστικά καθώς απάντησε: “Επίσης γνωρίζεις τη φωνή της Σοφίας όταν μιλάει σ’ εσένα μέσα στη δική σου καρδιά. Μαθαίνεις καλά γιατί έχεις το μανδύα. Ό,τι αισθάνεσαι τώρα είναι η αληθινή πίστη”.

“Πίστη;” αποκρίθηκα απότομα. “Μιλάω για σοβαρές αμφιβολίες!”

“Είσαι σοφός που αμφιβάλεις για τον εαυτό σου. Αλλά η αληθινή πίστη εξαρτάται από το Θεό, όχι από τον εαυτό σου ούτε από τη δική σου πίστη. Είσαι κοντά στο είδος της πίστης που μπορεί να μετακινήσει αυτό το βουνό, και πρέπει να το μετακινήσουμε. Είναι καιρός να μεταφερθεί σε μέρη όπου δεν έχει ταξιδέψει στο παρελθόν. Παρόλ’ αυτά έχεις δίκιο. Σου λείπει κάτι πολύ σημαντικό. Πρέπει να έχεις ακόμη μιαν αποκάλυψη. Παρόλο που ανέβηκες στην κορυφή του όρους και δέχτηκες κάθε αλήθεια κατά μήκος της διαδρομής, και παρόλο που έχεις σταθεί στον Κήπο του Θεού, έχεις δοκιμάσει την απεριόριστη αγάπη Του και έχεις δει τον Υιό Του πολλές φορές μέχρι τώρα, ακόμη καταλαβαίνεις μόνο ένα μέρος από όλο το σχέδιο του Θεού, και αυτό μόνο επιφανειακά”.

Γνώριζα ότι αυτό που έλεγε ήταν τόσο αληθινό, ώστε στην πραγματικότητα με ανακούφιζε που το άκουγα. Αποκρίθηκα: “Έχω κρίνει τόσο πολλούς ανθρώπους και τόσο πολλές καταστάσεις λανθασμένα. Η Σοφία μού έχει σώσει τη ζωή πολλές φορές ως τώρα, αλλά η φωνή της Σοφίας ακούγεται ακόμη πολύ αμυδρά μέσα μου, ενώ ο θόρυβος των δικών μου σκέψεων και συναισθημάτων ακούγεται ακόμη υπερβολικά δυνατώτερα. Ακούω τη Σοφία να μου μιλάει μέσα από σένα πολύ δυνατώτερα από όσο ακούω Αυτόν¹ μέσα στην καρδιά μου, έτσι καταλαβαίνω ότι πρέπει να μένω πολύ κοντά σου”.

“Είμαστε εδώ, γιατί εσύ μας χρειάζεσαι”, απάντησε ο αετός. “Επίσης είμαστε εδώ, γιατί κι εμείς σε χρειαζόμαστε. Σου έχουν δοθεί χαρίσματα που εγώ δεν έχω, και μου έχουν δοθεί χαρίσματα που εσύ δεν έχεις. Έχεις δοκιμάσει πράγματα που εγώ δεν έχω δοκιμάσει, και έχω δοκιμάσει πράγματα που εσύ δεν έχεις δοκιμάσει. Οι αετοί έχουν δοθεί σ’ εσένα μέχρι το τέλος, και εσύ έχεις δοθεί σ’ εμάς. Θα είμαι πολύ κοντά σου για κάποιο χρονικό διάστημα, και μετά πρέπει να δεχθείς άλλους αετούς στη θέση μου. Κάθε αετός είναι διαφορετικός. Είναι ομαδικά, όχι ατομικά, που μας έχει δοθεί να γνωρίζουμε τα μυστικά τού Κυρίου.

Οι Θύρες της Αλήθειας

Ο αετός μετά υψώθηκε από το βράχο στον οποίο είχε καθίσει, και πέταξε ψηλά πάνω στην προεξοχή του επιπέδου όπου στεκόμασταν. “Ελα”, είπε. Καθώς τον πλησίαζα, είδα σκαλιά που οδηγούσαν κάτω, ακριβώς στη βάση του βουνού, και μια μικρή πόρτα.

“Γιατί δεν είδα αυτά προηγουμένως;” ρώτησα.

¹ Αυτόν. Εννοεί πάντα τη Σοφία που την προσωποποιεί με αρσενικό γένος.

“Όταν για πρώτη φορά ήρθες στο βουνό, δεν έμεινες σ’ αυτό το επίπεδο για αρκετό χρόνο, ώστε να προσέξεις γύρω σου”, απάντησε.

“Πώς το ήξερες αυτό; Ήσουν εδώ όταν ήρθα για πρώτη φορά στο βουνό;”

“Θα το ήξερα ακόμη κι αν δεν ήμουν, γιατί σε όλους όσους διαφεύγει αυτή η θύρα γίνεται σ’ αυτούς για τον ίδιο λόγο, αλλά πράγματι ήμουν εδώ”, απάντησε. “Ήμουν ένας από τους στρατιώτες που προσπέρασες πολύ γρήγορα, ανεβαίνοντας στο βουνό”.

Ήταν τότε που αναγνώρισα τον αετό ως έναν άνθρωπο που είχα συναντήσει σύντομα μετά τη μεταστροφή μου, με τον οποίο πράγματι είχα κάνει μαζί του λίγες συνομιλίες. Εκείνος συνέχισε: “Ήθελα πάρα πολύ να σε ακολουθήσω τότε. Είχα βρεθεί σ’ εκείνο το επίπεδο για τόσο πολύ καιρό, ώστε χρειαζόμουν μια αλλαγή. Απλά δεν μπορούσα να εγκαταλείψω όλες τις χαμένες ψυχές που ακόμη προσπαθούσα να τις οδηγήσω εδώ. Όταν τελικά αυτοδεσμεύτηκα στο να κάνω το θέλημα του Κυρίου, είτε ήταν να μείνω είτε να φύγω, η Σοφία μού παρουσιάστηκε και μου έδειξε αυτήν την πόρτα. Είπε ότι ήταν ένα μονοπάτι που συντομεύει την απόσταση προς την κορυφή. Αυτός είναι ο τρόπος που έφθασα στην κορυφή πριν από εσένα. Εκεί μεταμορφώθηκα σε αετό”.

Τότε θυμήθηκα ότι είχα δει πόρτες σαν κι αυτήν πάνω σε δυο επίπεδα. Είχα επίσης ρίξει μια γρήγορη ματιά μέσα σε μία από αυτές και θυμάμαι πόσο είχα μείνει κατάπληκτος γι’ αυτό που είδα. Δεν επιχείρησα να προχωρήσω πολύ μέσα σ’ αυτή, γιατί είχα πολύ συγκεντρώσει την προσοχή μου στη μάχη και στην προσπάθειά μου να φτάσω στην κορυφή του βουνού. “Θα μπορούσα να μπω σε οποιαδήποτε από αυτές τις πόρτες και να πάω κατευθείαν στην κορυφή;” ρώτησα.

“Δεν είναι φυσικά τόσο εύκολο”, παρατήρησε ο αετός, δείχνοντας λίγο εκνευρισμένος. “Σε κάθε πόρτα υπάρχουν περάσματα, ένα από τα οποία οδηγεί στην κορυφή”. Προλαμβάνοντας την επόμενη ερώτησή μου, συνέχισε: “Τα άλλα περάσματα οδηγούν στα άλλα επίπεδα του βουνού. Ο Πατέρας σχεδίασε κάθε πέραςμα έτσι ώστε καθένας να μπορεί να διαλέξει αυτό που του υπαγορεύει το επίπεδο ωριμότητάς του”.

“Απίστευτο! Πώς το έκανε αυτό;” Σκέφθηκα από μέσα μου, αλλά ο αετός άκουσε τις σκέψεις μου.

“Ήταν πολύ απλό”, συνέχισε ο αετός σαν να είχα πει τις σκέψεις μου φωναχτά. “Η πνευματική ωριμότητα καθορίζεται πάντοτε από την προθυμία μας να θυσιάσουμε τις δικές μας επιθυμίες για τα συμφέροντα της βασιλείας ή για χάρη άλλων. Η πόρτα που απαιτεί τη μεγαλύτερη θυσία, για να εισέλθει κανείς, θα μας πάει πάντοτε στο υψηλότερο επίπεδο”.

Προσπαθούσα να θυμάμαι όλα όσα ο αετός μού έλεγε. Γνώριζα ότι έπρεπε να εισέλθω από την πόρτα που βρισκόταν μπροστά μου, και ότι θα ήταν σοφό να μάθω όλα όσα μπορούσα από κάποιον που είχε προηγηθεί από μένα και είχε προφανώς διαλέξει τη σωστή πόρτα για την κορυφή.

“Δεν πήγα κατευθείαν στην κορυφή, και δεν έχω συναντήσει κανέναν που να το έχει κάνει”, συνέχισε ο αετός. “Αλλά πήγα εκεί πολύ γρηγορότερα από τους περισσότερους, γιατί είχα μάθει πάρα πολλά για την αυτοθυσία, καθώς πολεμούσα εδώ πάνω στο επίπεδο της Σωτηρίας. Σου έχω δείξει αυτήν την πόρτα επειδή φοράς το μανδύα και θα την είχες

βρει οπωσδήποτε, αλλά ο χρόνος είναι σύντομος, και είμαι εδώ, για να σε βοηθήσω να ωριμάσεις γρήγορα”.

“Υπάρχουν πόρτες σε κάθε επίπεδο, και καθεμιά οδηγεί σε θησαυρούς που είναι πέρα από την κατανόησή σου”, συνέχισε. “Δεν μπορούν να αποκτηθούν με φυσικό τρόπο, αλλά κάθε θησαυρό που κρατάς στα χέρια σου θα κατορθώσεις να τον μεταφέρεις στην καρδιά σου. Η καρδιά σου προορίζεται να γίνει το θησαυροφυλάκιο του Θεού. Από τη στιγμή που θα φτάσεις πάλι στην κορυφή, η καρδιά σου θα περιέχει θησαυρούς πιο πολύτιμους από όλους τους θησαυρούς της γης. Δε θα σου αφαιρεθούν ποτέ, αλλά θα είναι δικοί σου στην αιωνιότητα. Πήγαινε γρήγορα. Τα σύννεφα της καταιγίδας τώρα μαζεύονται, και άλλη μια μεγάλη μάχη διαφαίνεται απειλητικά”.

“Θα έρθεις μαζί μου;” παρακάλεσα.

“Όχι”, αποκρίθηκε. “Εδώ ανήκω τώρα. Πρέπει να βοηθήσω αυτούς που ήταν τραυματισμένοι. Αλλά θα σε δω εδώ ξανά. Θα συναντήσεις πολλούς από τους αετούς αδελφούς και αδελφές μου προτού επιστρέψεις, και θα καταφέρουν να σε βοηθήσουν καλύτερα από μένα στο μέρος όπου θα τους συναντήσεις”.

Οι Θησαυροί του Ουρανού

Αγαπούσα ήδη τον αετό τόσο πολύ, ώστε με δυσκολία άντεχα να τον αφήσω. Χάρηκα όταν έμαθα ότι θα τον έβλεπα ξανά. Τώρα η πόρτα με έλκυε σαν μαγνήτης. Την άνοιξα και εισήλθα.

Η δόξα που είδα ήταν τόσο εντυπωσιακή, ώστε αμέσως έπεσα στα γόνατά μου. Το χρυσάφι, το ασήμι και οι πολύτιμες πέτρες ήταν πολύ ωραιότερα απ’ όσο μπορούν να περιγραφούν. Πράγματι, συναγωνίζονταν τη δόξα του Δέντρου της Ζωής. Η αίθουσα ήταν τόσο μεγάλη ώστε φαινόταν ατελείωτη. Το πάτωμα ήταν από ασήμι, οι στύλοι χρυσάφι και η σκεπή ήταν ένα μοναδικό καθαρό διαμάντι που αντανακλούσε κάθε χρώμα που είχα γνωρίσει στο παρελθόν και πολλά που δεν είχα γνωρίσει. Αναρίθμητοι άγγελοι ήταν παντού τριγύρω, ντυμένοι με διαφορετικά ρούχα και στολές που δεν είχαν γήινη προέλευση.

Καθώς άρχισα να περπατώ στο δωμάτιο, όλοι οι άγγελοι υποκλίθηκαν χαιρετώντας με. Ένας προχώρησε μπροστά και με καλωσόρισε, αναφέροντας το όνομά μου. Μου εξήγησε ότι μπορούσα να πάω οπουδήποτε και να δω οτιδήποτε ήθελα μέσα στην αίθουσα. Τίποτε δεν ήταν κρυμμένο από εκείνους που έρχονταν διαμέσου της πόρτας.

Με είχε τόσο συνταράξει η ομορφιά, ώστε δεν μπορούσα ούτε να μιλήσω. Τελικά παρατήρησα ότι αυτό ήταν ακόμη πιο όμορφο απ’ όσο ήταν ο Κήπος. Έκπληκτος ο άγγελος αποκρίθηκε: “Αυτός είναι ο Κήπος! Αυτή είναι μια από τις αίθουσες του οίκου του Πατέρα σου. Είμαστε υπηρέτες σου”.

Καθώς περπατούσα, μια μεγάλη ομάδα αγγέλων με ακολουθούσε. Γύρισα και ρώτησα τον αρχηγό γιατί με ακολουθούσαν.

“Εξαιτίας του μανδύα”, είπε. “Έχουμε δοθεί σ’ εσένα, για να σε υπηρετούμε εδώ και στη μάχη που έρχεται”.

Δεν ήξερα τι να κάνω με τους αγγέλους, έτσι απλά συνέχισα να περπατώ. Με προσέκλυσε μια μεγάλη γαλάζια πέτρα που φάνηκε να έχει τον ήλιο και τα σύννεφα μέσα της. Όταν την άγγιξα, τα ίδια συναισθήματα με κατέκλυσαν όπως τότε που είχα φάει τον καρπό του Δέντρου της Ζωής. Αισθάνθηκα ενεργητικότητα, υπερφυσική διανοητική διαύγεια, και η αγάπη για όλους και για όλα αύξανε. Άρχισα να βλέπω τη δόξα του Κυρίου. Όσο περισσότερο χρόνο άγγιζα την πέτρα τόσο αύξανε η δόξα. Δεν ήθελα ποτέ να απομακρύνω το χέρι μου από την πέτρα, αλλά η δόξα έγινε τόσο έντονη ώστε τελικά χρειάστηκε να το αποσύρω.

Ύστερα, το βλέμμα μου έπεσε σε μια ωραία πράσινη πέτρα. “Τι έχει εκείνη μέσα της;” ρώτησα τον άγγελο που στεκόταν δίπλα μου.

“Όλες αυτές οι πέτρες είναι οι θησαυροί της σωτηρίας. Τώρα αγγίζεις το ουράνιο βασίλειο, και εκείνη η πέτρα είναι η αποκατάσταση της ζωής”, συνέχισε.

Καθώς άγγιζα την πράσινη πέτρα άρχισα να βλέπω τη γη μέσα σε πλούσια και θεαματικά χρώματα. Γίνονταν όλο και πιο πλούσια όσο περισσότερο χρόνο είχα το χέρι μου πάνω στην πέτρα, και η αγάπη μου για όλα αυτά που έβλεπα επίσης μεγάλωνε. Τότε άρχισα να βλέπω μιαν αρμονία μεταξύ όλων των ζωντανών όντων σε τέτοιο βαθμό που δεν είχα δει ποτέ στο παρελθόν. Τότε άρχισα να βλέπω τη δόξα του Κυρίου στη δημιουργία. Άρχισε να αυξάνεται ώσπου ξανά αναγκάστηκα να βηματίσω μακριά εξαιτίας της έντασης.

Συνειδητοποίησα ότι δεν είχα ιδέα πόσο χρόνο ήμουν εκεί. Πράγματι, όμως, ήξερα ότι η αντίληψή μου για το Θεό και το σύμπαν Του είχε αυξηθεί σημαντικά, απλώς αγγίζοντας αυτές τις δύο πέτρες, και υπήρχαν πολύ πολύ περισσότερες, για να αγγίξω. Υπήρχαν περισσότερα πράγματα σ’ εκείνη τη μία αίθουσα από όσα μπορούσε ένα άτομο να απορροφήσει σε μια ολόκληρη ζωή. “Πόσες επιπλέον αίθουσες υπάρχουν;” ρώτησα τον άγγελο.

“Υπάρχουν αίθουσες σαν κι αυτή σε κάθε επίπεδο του όρους που ανέβηκες”.

“Πώς μπορεί κανείς ποτέ να δοκιμάσει όλα αυτά που υπάρχουν μόνο σε μια από αυτές τις αίθουσες, πόσο λιγότερο σε όλες τους;” ρώτησα.

“Πρέπει να κάνεις αυτό για πάντα. Οι θησαυροί που περιέχονται στις πιο βασικές αλήθειες του Κυρίου Ιησού είναι αρκετοί, για να διαρκέσουν για τη διάρκεια περισσότερων γήινων ζωών απ’ όσες μπορείς να υπολογίσεις. Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να γνωρίσει όλ’ αυτά που υπάρχουν για να μάθει σχετικά με οποιοδήποτε θέμα, μέσα στο χρονικό διάστημα μόνο μιας γήινης ζωής, αλλά εσύ πρέπει να πάρεις ό,τι χρειάζεσαι και να συνεχίσεις να προχωράς προς τον προορισμό σου”.

Άρχισα να σκέπτομαι ξανά την επικείμενη μάχη, και τους πολεμιστές που είχαν αιχμαλωτισθεί. Δεν ήταν μια ευχάριστη σκέψη σ’ ένα τόσο ένδοξο μέρος, αλλά ήξερα ότι θα έπρεπε για πάντα να επιστρέφω σ’ αυτήν την αίθουσα. Είχα μόνο λίγο χρόνο, για να βρω το δρόμο μου πίσω προς την κορυφή του όρους, και ύστερα πίσω στο μέτωπο της μάχης ξανά.

Γύρισα πίσω προς τον άγγελο και του είπα: “Πρέπει να με βοηθήσεις να βρω την πόρτα που οδηγεί στην κορυφή”.

Ο άγγελος με κοίταξε αμήχανος. “Εμείς είμαστε υπηρέτες σου”, αποκρίθηκε, “αλλά εσύ πρέπει να μας οδηγήσεις. Ολόκληρο αυτό το βουνό είναι ένα μυστήριο για μας. Όλοι μας επιθυμούμε να δούμε μέσα σ’ αυτό το μεγάλο μυστήριο,¹ αλλά αφού εγκαταλείψουμε αυτό το δωμάτιο για το οποίο φτάσαμε στο σημείο να γνωρίζουμε μόνο λίγα πράγματα, πρόκειται να μάθουμε ακόμη περισσότερα απ’ όσα εσύ”.

“Ξέρετε πού βρίσκονται όλες οι πόρτες;” ρώτησα.

“Ναι. Αλλά δεν ξέρουμε πού οδηγούν. Υπάρχουν μερικές που φαίνονται πολύ ελκυστικές, μερικές που είναι απλές και μερικές που είναι πράγματι απωθητικές. Μία μάλιστα είναι τρομακτική”.

“Σ’ αυτό το μέρος υπάρχουν πόρτες που είναι απωθητικές;” ρώτησα με δυσπιστία. “Και μία που είναι τρομακτική; Πώς μπορεί να συμβαίνει αυτό;”

“Δεν ξέρουμε, αλλά μπορώ να σου τη δείξω”, απάντησε.

“Σε παρακαλώ, κάνε το”, είπα.

Περπατήσαμε για αρκετό χρόνο, περνώντας από θησαυρούς ανεκλάλητης δόξας, που ήταν όλοι τους δύσκολο να τους προσπεράσουμε. Υπήρχαν επίσης πολλές πόρτες με διάφορες βιβλικές αλήθειες πάνω από την καθεμιά τους. Όταν ο άγγελος τις είχε ονομάσει “ελκυστικές”, αντιλήφθηκα ότι είχε αρκετά καταλάβει τη σαγήνη τους. Ήθελα πάρα πολύ να περάσω μέσα από την καθεμιά τους, αλλά η περιέργειά μου για την “τρομακτική πόρτα” με έκανε να συνεχίσω το δρόμο μου.

Τότε την είδα. Η έννοια της λέξης “τρομακτική” υποβάθμιζε σκόπιμα τη σημασία της. Τρόμος με κυρίεψε, μέχρι του σημείου που νόμιζα ότι θα σταματούσε η αναπνοή μου.

Χάρη και Αλήθεια

Αποκρύνθηκα από αυτήν την πόρτα και οπισθοχώρησα γρήγορα. Υπήρχε εκεί κοντά μια ωραία κόκκινη πέτρα όπου σχεδόν έκανα βουτιά, για να απλώσω τα χέρια μου πάνω της. Αμέσως βρέθηκα στον Κήπο της Γεθσημανή, βλέποντας τον Κύριο σε προσευχή. Η αγωνία που έβλεπα ήταν ακόμη πιο τρομερή από την πόρτα που μόλις είχα δει. Συγκλονισμένος, τράβηξα απότομα το χέρι μου από την πέτρα και έπεσα στο πάτωμα εξαντλημένος. Ήθελα τόσο πολύ να επιστρέψω στη γαλάζια ή στην πράσινη πέτρα, αλλά έπρεπε να ξανασυγκεντρώσω τη δύναμή μου και την αίσθηση του προσανατολισμού μου. Όλοι οι άγγελοι βρέθηκαν γρήγορα γύρω μου, υπηρετώντας με. Μου έδωσαν ένα ποτό που άρχισε να με αναζωογονεί. Σύντομα αισθανόμουν αρκετά καλά, ώστε να στέκομαι όρθιος και να αρχίζω να περπατώ πίσω στις άλλες πέτρες. Ωστόσο, η εικόνα του Κυρίου που προσευχόταν, η οποία επανερχόταν στη μνήμη μου, τελικά με ανάγκασε να σταματήσω.

“Τι υπήρχε εκεί πίσω;” ρώτησα.

¹ Βλέπε Α’ Πέτρου 1:12: “Σ’ αυτούς αποκαλύφθηκε ότι όχι για τους εαυτούς τους αλλά για σας διακονούσαν αυτά, τα οποία τώρα σας αναγγέλληκαν διαμέσου αυτών που σας ευαγγέλισαν με Πνεύμα Άγιο που αποστάληκε από τον ουρανό. Σ’ αυτά τα πράγματα άγγελοι επιθυμούν να σκύψουν από πάνω, για να δουν ακριβέστερα”.

“Όταν αγγίζεις τις πέτρες, κατορθώνουμε να βλέπουμε λίγο από αυτό που βλέπεις, και να αισθανόμαστε λίγο από αυτό που αισθάνεσαι”, είπε ο άγγελος. “Γνωρίζουμε ότι όλες αυτές οι πέτρες είναι μεγάλοι θησαυροί, και όλες οι αποκαλύψεις που περιέχουν είναι ανεκτίμητες. Είδαμε για μια στιγμή την αγωνία του Κυρίου πριν από τη σταύρωσή Του, και αισθανθήκαμε για λίγο χρονικό διάστημα αυτό που αισθάνθηκε εκείνη την τρομερή νύχτα. Είναι δύσκολο για μας να καταλάβουμε πώς ο Θεός μας μπόρεσε ποτέ να υποφέρει κατ’ αυτόν τον τρόπο. Αυτό μας κάνει να αντιληφθούμε πολύ περισσότερο τι μεγάλη τιμή είναι να υπηρετούμε τους ανθρώπους, για τους οποίους Εκείνος πλήρωσε ένα τέτοιο τρομερό τίμημα”.

Τα λόγια των αγγέλων άστραψαν σαν κεραυνοί κατευθείαν στην ψυχή μου. Είχα πολεμήσει στη μεγάλη μάχη. Είχα ανεβεί στην κορυφή του βουνού. Είχα εξοικιωθεί τόσο πολύ με το πνευματικό βασίλειο, ώστε δύσκολα έδινα πια προσοχή στην παρουσία των αγγέλων, και μπορούσα να συζητώ σχεδόν με ίσους όρους με τους μεγάλους αετούς. Παρόλ’ αυτά δεν μπορούσα να αντέξω στο να συμμετέχω έστω και για μια στιγμή στους πόνους του Κυρίου, χωρίς να θέλω να φύγω, τρέχοντας σε μια πιο ευχάριστη εμπειρία. “Δεν έπρεπε να είμαι εδώ”, σχεδόν έκραξα. “Εγώ, περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον, αξίζω να είμαι αιχμάλωτος του Πονηρού”.

“Κύριε”, είπε ο άγγελος ανήσυχα. “Καταλαβαίνουμε ότι κανείς δεν είναι εδώ επειδή το αξίζει. Είσαι εδώ γιατί ήσουν εκλεγμένος πριν από τη δημιουργία του κόσμου για ένα σκοπό.¹ Δε γνωρίζουμε ποιος είναι ο ιδιαίτερος σκοπός σου, αλλά γνωρίζουμε ότι είναι πολύ μεγάλος για καθέναν που βρίσκεται πάνω σ’ αυτό το βουνό” .

“Σ’ ευχαριστώ. Ήσουν χρήσιμος. Τα συναισθήματά μου έχουν υποστεί μεγάλη υπερένταση από αυτό εδώ το μέρος, και έχουν την τάση να υπερνικούν τη λογική μου. Έχεις δίκιο. Κανείς δεν είναι εδώ επειδή είναι άξιος. Αληθινά, όσο πιο ψηλά ανεβαίνουμε στο βουνό, τόσο πιο ανάξιοι είμαστε, για να βρισκόμαστε εδώ, και τόσο περισσότερη χάρη χρειαζόμαστε, για να παραμένουμε εδώ. Πώς στο καλό τα κατάφερα να φτάσω στην κορυφή την πρώτη φορά;”

“Χάρη”, αποκρίθηκε ο άγγελός μου.

“Αν θέλεις να με βοηθήσεις”, είπα, “σε παρακαλώ συνέχιζε να μου υπενθυμίζεις αυτήν τη λέξη όταν με βλέπεις σε σύγχυση ή σε απελπισία. Αυτήν τη λέξη φτάνω στο σημείο να την κατανοώ περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη”.

Και συνέχισα: “Τώρα πρέπει να πάω πίσω στην κόκκινη πέτρα. Γνωρίζω τώρα πως αυτή η πέτρα είναι ο μεγαλύτερος θησαυρός μέσα σ’ αυτό το δωμάτιο, και δεν πρέπει να φύγω μέχρις ότου μεταφέρω αυτόν το θησαυρό μέσα στην καρδιά μου”.

Η Αλήθεια της Χάρης

Ο χρόνος που δαπάνησα στην κόκκινη πέτρα ήταν ο πιο οδυνηρός που είχα ποτέ δοκιμάσει. Πολλές φορές απλώς δεν μπορούσα να αντέξω περισσότερο και έπρεπε να

¹ Βλέπε Ιερεμίας 1:4-5: 4 “Και έγινε σε μένα λόγος του Κυρίου, λέγοντας: «Πριν σε μορφώσω στην κοιλιά, σε γνώρισα, και πριν βγεις από τη μήτρα σε αγίασα, σε κατέστησα προφήτη στα έθνη”.

αποσύρω το χέρι μου. Ορισμένες φορές πήγα πίσω στη γαλάζια ή την πράσινη πέτρα, για να αναζωογονήσω την ψυχή μου προτού επιστρέψω. Ήταν δυσκολότερο να επιστρέψω στην κόκκινη πέτρα κάθε φορά, αλλά η αγάπη και η εκτίμησή μου για τον Κύριο μεγάλωναν περισσότερο με αυτό που έκανα από οτιδήποτε άλλο είχα ποτέ μάθει ή δοκιμάσει.

Τελικά, όταν η παρουσία του Πατέρα έφυγε από τον Ιησού επάνω στο σταυρό, δεν μπορούσα να αντέξω άλλο. Τα εγκατέλειψα. Μπορούσα να πω ότι οι άγγελοι, που επίσης δοκίμαζαν μαζί μου ό,τι εγώ δοκίμαζα μέχρι ένα βαθμό, συμφωνούσαν απόλυτα μαζί μου. Η δύναμη της θελήσεως να αγγίξω την πέτρα πάλι, απλά δεν υπήρχε πλέον μέσα μου. Δεν αισθανόμουν ακόμη ούτε να επιστρέψω στη γαλάζια πέτρα. Απλώς παρέμεινα μπρούμυτα στο πάτωμα. Έκλαιγα για ό,τι είχε περάσει ο Κύριος. Έκλαιγα, επίσης, γιατί ήξερα ότι τον είχα εγκαταλείψει ακριβώς όπως οι μαθητές Του. Τον απογοήτεψα όταν με χρειαζόταν περισσότερο, ακριβώς όπως έκαναν κι εκείνοι.

Ύστερα από κάποιο χρονικό διάστημα, που μου φάνηκε σαν να ήταν μερικές ημέρες, άνοιξα τα μάτια μου. Ένας άλλος αετός στεκόταν δίπλα μου. Μπροστά του υπήρχαν τρεις πέτρες, μία γαλάζια, μία πράσινη και μία κόκκινη. “Φά’ τεξ”, μου είπε. Όταν το έκανα, όλη μου η ύπαρξη ανακαινίστηκε, και μεγάλη χαρά και μεγάλη ηρεμία κατέκλυσαν την καρδιά μου.

Όταν στάθηκα όρθιος, διέκρινα τις ίδιες τρεις πέτρες να είναι τοποθετημένες στη λαβή της μάχαιράς μου, και κατόπιν πάνω σε καθέναν από τους ώμους μου. “Αυτά είναι τώρα δικά σου για πάντα”, είπε ο αετός. “Δεν μπορούν να σου αφαιρεθούν, και δεν μπορείς να τα χάσεις”.

“Αλλά δεν τελείωσα αυτό το τελευταίο”, διαμαρτυρήθηκα.

“Μόνο ο Χριστός θα τελειώνει πάντοτε εκείνη τη δοκιμασία”, απάντησε. “Εσύ τα πήγες αρκετά καλά, και τώρα πρέπει να συνεχίσεις”.

“Προς τα πού;” ρώτησα.

“Εσύ πρέπει να αποφασίσεις, αλλά επειδή συντομεύει ο χρόνος σου, θα προτείνω να προσπαθήσεις να φτάσεις στην κορυφή γρήγορα”. Ο αετός στη συνέχεια αναχώρησε, προφανώς βιαστικά.

Τότε θυμήθηκα τις πόρτες. Ξεκίνησα να πάω προς εκείνες που ήταν πολύ ελκυστικές. Όταν έφθασα στην πρώτη, απλά δε με έλκυε άλλο πια. Τότε πήγα σε άλλη και αισθάνθηκα το ίδιο. “Κάτι φαίνεται να έχει αλλάξει”, παρατήρησα φωναχτά.

“Εσύ άλλαξες”, απάντησαν οι άγγελοι αμέσως. Γύρισα να τους κοιτάξω και έμεινα έκπληκτος για το πόσο είχαν αλλάξει. Δεν περιβάλλονταν πλέον από μια απλοϊκή εμφάνιση, αλλά τώρα ήταν πιο ηγεμονικοί και φαίνονταν σοφοί. Ήξερα ότι αντανακλούσαν επίσης ό,τι είχε συμβεί μέσα μου, αλλά τώρα δεν αισθανόμουν άνετα, σκεπτόμενος ακριβώς τον εαυτό μου.

“Ζητώ τη συμβουλή σου”, είπα στον αρχηγό τους.

“Άκουσε την καρδιά σου”, είπε. “Εκεί είναι όπου διαμένουν τώρα αυτές οι μεγάλες αλήθειες”.

“Ποτέ δεν κατάφερα να εμπιστευτώ την καρδιά μου”, απάντησα. “Υπόκειται σε τόσο πολλές ψυχικές συγκρούσεις. Επίσης υπόκειμαι σε πλάνες, εξαπατήσεις και εγωϊστικές φιλοδοξίες. Μου είναι δύσκολο ακόμη και να ακούσω τον Κύριο να μου μιλά πάνω από το θόρυβο που εκείνη κάνει”.

“Κύριε, με την κόκκινη πέτρα τώρα μέσα στην καρδιά σου, δεν πιστεύω ότι θα συνεχίζεται αυτή η κατάσταση”, ο αρχηγός διατύπωσε τη γνώμη του με αφύσικη πεποίθηση.

Έγεια προς τον τοίχο, σκεπτόμενος ότι ο αετός δεν ήταν εδώ όταν τον χρειαζόμουν περισσότερο. Είχε βαδίσει αυτόν το δρόμο προηγουμένως και θα ήξερε ποια πόρτα να διαλέξω. Αλλά ήξερα ότι δε θα γύριζε πίσω, και ήξερα ότι ήταν σωστό εγώ να διαλέξω. Καθώς συλλογίζομαι, η “τρομακτική πόρτα” ήταν η μόνη που μπορούσα να σκεφθώ. Από περιέργεια αποφάσισα να πάω πίσω και να την κοιτάξω. Έφυγα από αυτήν τόσο γρήγορα την πρώτη φορά, ώστε ούτε είχα προσέξει ποια αλήθεια αντιπροσώπευε.

Καθώς την πλησίαζα, μπορούσα να αισθανθώ το φόβο να αναπηδά μέσα μου, αλλά όχι τόσο έντονα όπως περίπου την πρώτη φορά. Αντίθετα από τις άλλες πόρτες, υπήρχε πολύ σκοτάδι γύρω από αυτήν την πόρτα, και έπρεπε να πλησιάσω πολύ κοντά, για να διαβάσω την αλήθεια από πάνω της. Λίγο έκπληκτος, διάβασα: **“ΤΟ ΒΗΜΑ¹ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ”**. “Γιατί είναι αυτή η αλήθεια τόσο τρομακτική;” ρώτησα δυνατά, γνωρίζοντας ότι οι άγγελοι δε θα μου απαντούσαν. Καθώς συνέχιζα να κοιτάζω προς αυτήν την πόρτα κατάλαβα ότι εκείνη ήταν από την οποία έπρεπε να περάσω.

“Υπάρχουν πολλοί λόγοι που είναι τρομακτική”, απάντησε η οικεία φωνή του αετού.

“Είμαι πολύ χαρούμενος που γύρισες πίσω”, αποκρίθηκα. “Μήπως έχω κάνει φτωχή επιλογή;”

“Όχι! Έχεις διαλέξει σωστά. Αυτή η πόρτα θα σε πάει πίσω στην κορυφή του βουνού γρηγορότερα από οποιαδήποτε άλλη. Είναι τρομακτική, γιατί ο μεγαλύτερος φόβος στη δημιουργία έχει την πηγή του από εκείνη την πόρτα. Η μεγαλύτερη σοφία που μπορούν να γνωρίσουν οι άνθρωποι σ’ αυτήν τη ζωή ή στη ζωή που έρχεται, βρίσκεται επίσης μέσα από αυτήν την πόρτα. Παρόλ’ αυτά, πολύ λίγοι θα την περάσουν”.

“Αλλά γιατί αυτή η πόρτα είναι τόσο σκοτεινή;” ρώτησα.

“Το φως που έχουν αυτές τις πόρτες αντανακλά την προσοχή που δίνει η εκκλησία κατά την παρούσα στιγμή στις αλήθειες που βρίσκονται από πίσω τους. Η αλήθεια πίσω από αυτήν την πόρτα είναι μία από τις πιο παραμελημένες κατ’ αυτούς τους καιρούς, αλλά είναι μια από τις πιο σημαντικές. Θα το καταλάβεις όταν εισέλθεις. Η μεγαλύτερη εξουσία που οι άνθρωποι μπορούν να δεχτούν θα ανατεθεί μόνο σ’ εκείνους που θα περάσουν από αυτήν την πόρτα. Όταν δεις τον Ιησού Χριστό, καθισμένο σ’ αυτόν το θρόνο, κι’ εσύ επίσης θα είσαι ετοιμασμένος να καθίσεις μαζί Του πάνω σ’ αυτόν”.

¹ βήμα: Η δικαστική έδρα που κάθεται ο Χριστός. Βλέπε Β’ Κορ. 5:10.

“Συνεπώς αυτή η πόρτα δε θα ήταν τόσο σκοτεινή και δε θα φαινόταν να είναι προάγγελος συμφορών, εάν μόνο είχαμε δώσει περισσότερη προσοχή σ’ αυτήν την αλήθεια;” ρώτησα.

“Σωστά. Εάν οι άνθρωποι ήξεραν τη δόξα που αποκαλύπτεται πίσω από αυτήν την πόρτα, θα ήταν μία από τις πιο φωτεινές”, θρήνησε ο αετός. “Ωστόσο, παραμένει να είναι μια δύσκολη πόρτα, για να την περάσεις. Μου ειπώθηκε να επιστρέψω και να σε ενθαρρύνω, γιατί σύντομα θα το χρειαστείς. Θα δεις τη μεγαλύτερη δόξα, αλλά επίσης το μεγαλύτερο τρόμο από όσο έχεις γνωρίσει ποτέ. Αλλά να ξέρεις ότι επειδή έχεις διαλέξει το δύσκολο δρόμο τώρα, θα είναι πολύ ευκολότερα για σένα αργότερα. Επειδή είσαι πρόθυμος να αντικρύσεις αυτήν τη σκληρή αλήθεια τώρα, δε θα ζημιωθείς αργότερα. Σε πολλούς αρέσει να γνωρίζουν την καλοσύνη Του, αλλά πολύ λίγοι είναι πρόθυμοι να γνωρίσουν την αυστηρότητά Του. Εάν δεν τα αγκαλιάσεις και τα δύο θα είσαι πάντοτε σε κίνδυνο πλάνης και πτώσης από τη μεγάλη χάρη Του”.

“Γνωρίζω ότι ποτέ δε θα ερχόμουν εδώ αν δεν είχα ξοδέψει το χρόνο που ξόδεψα στην κόκκινη πέτρα. Πώς θα μπορούσα να συνεχίσω, προσπαθώντας να πάρω τον εύκολο δρόμο, όταν αυτό είναι τόσο αντίθετο στη φύση του Κυρίου;” ρώτησα.

“Τώρα, όμως, έχεις διαλέξει, επομένως πήγαινε γρήγορα. Μια άλλη μεγάλη μάχη πρόκειται ν’ αρχίσει και σε χρειάζονται στο μέτωπο”, είπε.

Καθώς κοίταζα τον αετό, και τη μεγάλη αποφασιστικότητα μέσα στα μάτια του, η εμπιστοσύνη μου μεγάλωσε. Τελικά, στράφηκα προς την πόρτα.

ΜΕΡΟΣ Δ΄

Ο Λευκός Θρόνος ¹

Ατένισα για τελευταία φορά γύρω μου την πελώρια αίθουσα μέσα στο βουνό. Οι πολύτιμοι λίθοι και οι θησαυροί που αντιπροσώπευαν τις αλήθειες της Σωτηρίας σου έκοβαν την αναπνοή με τη δόξα τους. Φαινόταν σαν να μην υπάρχει τέλος στην έκτασή τους, και ούτε τρόπος να κατανοήσει κανείς την ομορφιά τους. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι οι αίθουσες που περιείχαν τις άλλες μεγάλες αλήθειες της πίστης θα μπορούσαν να είναι ακόμη πιο δοξασμένες. Αυτό με βοήθησε να καταλάβω γιατί τόσο πολλοί Χριστιανοί δεν ήθελαν ποτέ ν' αφήσουν αυτό το επίπεδο, μένοντας ευχαριστημένοι απλώς στο να θαυμάζουν τις βασικές διδασκαλίες της πίστης. Γνώριζα ότι θα μπορούσα να μένω εκεί αιώνια και ποτέ να μη βαρεθώ.

Τότε ο αετός που στεκόταν δίπλα μου με παρότρυνε: “Πρέπει να προχωρήσεις!” Καθώς γύρισα να κοιτάξω προς αυτόν, χαμήλωσε τη φωνή του, αλλά συνέχισε: “Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ειρήνη και ασφάλεια από το να διαμένεις στη σωτηρία του Κυρίου. Σε έφεραν εδώ, για να γνωρίσεις αυτό, γιατί θα χρειαστείς αυτήν την πίστη εκεί που τώρα πηγαίνεις, δεν πρέπει όμως να μείνεις εδώ περισσότερο”.

Η δήλωση του αετού για την ειρήνη και την ασφάλεια με έκανε να σκεφτώ τους γενναίους πολεμιστές που είχαν πολεμήσει στη μάχη από το πρώτο επίπεδο του βουνού, τη Σωτηρία. Είχαν πολεμήσει πολύ καλά και είχαν ελευθερώσει πάρα πολλούς, αλλά είχαν επίσης πληγωθεί βαριά. Δε φαινόταν να έχουν βρει ειρήνη και ασφάλεια εδώ. Τότε ο αετός διέκοψε πάλι τις σκέψεις μου σαν να τις άκουγε.

“Ο Θεός έχει ένα διαφορετικό ορισμό για την ειρήνη και την ασφάλεια από ό,τι εμείς. Το να τραυματιστούμε στη μάχη είναι μεγάλη τιμή. Είναι με τις πληγές² του Κυρίου που εμείς γιατρευτήκαμε³ και είναι με τις δικές μας πληγές που σ' εμάς, επίσης, δίνεται η εξουσία για θεραπεία. Ακριβώς στο σημείο που ο εχθρός μάς πληγώνει, όταν κάποτε θεραπευτούμε, μας δίνεται η δύναμη να θεραπεύουμε άλλους. Η θεραπεία ήταν ένα βασικό μέρος της διακονίας του Κυρίου, και είναι επίσης ένα βασικό μέρος δικό μας. Αυτός είναι ένας λόγος που ο Κύριος επιτρέπει να συμβαίνουν κακά πράγματα στο λαό Του, ώστε να μπορούν να αποκτούν συμπόνια για τους άλλους, μέσω της οποίας ενεργεί η δύναμη της θεραπείας. Αυτός είναι ο λόγος που ο απόστολος Παύλος μίλησε για τα χτυπήματα και τους λιθοβολισμούς του όταν αμφισβητούσαν την εξουσία του.⁴ Κάθε πληγή, κάθε κακό πράγμα που μας συμβαίνει, μπορεί να μεταστραφεί σε εξουσία να κάνει κανείς καλό. Κάθε χτύπημα που έλαβε ο μεγάλος απόστολος κατέληξε σε σωτηρία για

¹ Βλέπε Αποκάλυψη 20:11-12: “Και είδα θρόνο μεγάλο, λευκό, και αυτόν που κάθεται πάνω του, από του οποίου το πρόσωπο έφυγε η γη και ο ουρανός, και τόπος δε βρέθηκε γι' αυτούς. Και είδα τους νεκρούς, τους μεγάλους και τους μικρούς, να έχουν σταθεί μπροστά στο θρόνο. Και βιβλία ανοίχτηκαν, και άλλο βιβλίο ανοίχτηκε, το οποίο είναι της ζωής, και κρίθηκαν οι νεκροί από τα γραμμένα στα βιβλία κατά τα έργα τους.”

² πληγές Αγγλικά: stripes Άλλη ερμηνεία: μαστιγώσεις

³ βλέπε Ησαΐας 53:5: “Αυτός, όμως τραυματίστηκε για τις παραβάσεις μας, ταλαιπωρήθηκε για τις ανομίες μας η τιμωρία, που έφερε τη δική μας ειρήνη, ήταν επάνω σ' αυτόν και μέσω των πληγών του γιατρευτήκαμε εμείς.”

⁴ βλέπε Β' Κορινθ. 11:24-25: “Από τους Ιουδαίους έλαβα πέντε φορές σαράντα παρά μία μαστιγώσεις, τρεις φορές ραβδίσηκα, μια φορά λιθοβολήθηκα, τρεις φορές ναύαγησα, ένα ημερονύκτιο έχω κάνει στο βυθό”.

άλλους. Κάθε πληγή που λαβαίνει κάθε στρατιώτης θα καταλήξει στο να σωθούν άλλοι, να θεραπευθούν ή να αποκατασταθούν”.

Τα λόγια του αετού ήταν πολύ ενθαρρυντικά. Το να στέκεται κανείς εδώ ανάμεσα στη δόξα των θησαυρών της σωτηρίας, έκανε αυτήν την αλήθεια ακόμη πιο καθαρή και διαπεραστική. Ήθελα να πάω να τη φωνάξω από την κορυφή του βουνού, έτσι ώστε όλοι όσοι ακόμη πολεμούσαν να ενθαρρυνθούν από αυτή.

Ύστερα ο αετός συνέχισε: “Υπάρχει ένας ακόμη λόγος που ο Κύριος επιτρέπει να πληγωθούμε. Δεν υπάρχει θάρρος εκτός κι αν υπάρχει αληθινός κίνδυνος. Ο Κύριος είπε ότι θα πήγαινε μαζί με τον Ιησού του Ναυή, για να πολεμήσει για τη γη που του υποσχέθηκε¹ να του δώσει, αλλά επανειλημμένα τον παρότρυνε να είναι ισχυρός και ανδρείος.² Αυτό το έκανε γιατί επρόκειτο να πολεμήσει, και θα υπήρχε πραγματικός κίνδυνος σε μεγάλο βαθμό. Είναι με αυτόν τον τρόπο που ο Κύριος δοκιμάζει εκείνους που είναι άξιοι των Υποσχέσεων Του”.

Κοίταξα το γέρο αετό, και για πρώτη φορά πρόσεξα τις ουλές ανάμεσα στα σχισμένα και σπασμένα φτερά³ του. Ωστόσο, οι ουλές δεν ήταν άσχημες, αλλά ήταν επενδυμένες με χρυσάφι, το οποίο κατά κάποιον τρόπο δεν ήταν μέταλλο, αλλά μάλλον σάρκα και φτερά. Τότε μπόρεσα να δω ότι ήταν αυτό το χρυσάφι που έβγαζε τη δόξα που εκπορευόταν από τον αετό, κάνοντας την παρουσία του τόσο φοβερή.

“Γιατί αυτό δεν το είδα προηγουμένως;” ζήτησα να μάθω.

“Αν δεν έχεις δει και δεν έχεις εκτιμήσει τα βάθη των θησαυρών της σωτηρίας, δεν μπορείς να δεις τη δόξα που έρχεται από τον πόνο για χάρη του Ευαγγελίου. Όταν μια φορά δεις τη δόξα, είσαι έτοιμος για τις δοκιμασίες που θα ελευθερώσουν τα υψηλότερα επίπεδα πνευματικής εξουσίας μέσα στη ζωή σου. Αυτές οι ουλές είναι η δόξα που θα φέρουμε αιώνια. Αυτός είναι ο λόγος που ακόμη και οι πληγές που υπέφερε ο Κύριός μας είναι μαζί Του στον ουρανό.⁴ Μπορείς ακόμη να δεις τις πληγές Του και τις πληγές που όλοι οι εκλεκτοί Του έχουν λάβει για χάρη Του. Αυτά είναι τα μέταλλα τιμής στον ουρανό. Όλοι όσοι τα φέρουν αγαπούν το Θεό και την αλήθεια Του περισσότερο από τις ζωές τους. Αυτοί είναι εκείνοι που ακολουθούν το Αρνίο οπουδήποτε πηγαίνει,⁵ πρόθυμοι να υποφέρουν για χάρη της αλήθειας, της δικαιοσύνης και της σωτηρίας των ανθρώπων.

¹ τη γη που υποσχέθηκε Αγγλικά: Promised Land Αλλιώς: τη γη της επαγγελίας

² βλέπε Ιησούς του Ναυή 1:5,9: “ Άνθρωπος δεν θα μπορέσει να σταθεί εναντίον σου όλες τις ημέρες της ζωής σου, όπως ήμουν μαζί με τον Μωυσή θα είμαι και μαζί σου, δεν θα σε αφήσω ούτε θα σε εγκαταλείψω... Να είσαι ισχυρός και ανδρείος, να μη φοβηθείς ούτε να δειλιάσεις επειδή είναι μαζί σου ο Κύριος ο Θεός σου όπου κι αν πας ”.

³ φτερά. Δεν εννοεί ολόκληρη τη φτερούγα, αλλά τα πούπουλα.

⁴ βλέπε Ιωάννης 20:24-27: *Ο Θωμάς, όμως, ένας από τους δώδεκα, ο λεγόμενος, “Δίδυμος”, δεν ήταν μαζί τους όταν ήρθε ο Ιησούς Του έλεγαν λοιπόν οι άλλοι μαθητές: «Έχουμε δει τον Κύριο!» Εκείνος τους είπε: «Αν δε δω στα χέρια του το σημάδι των καρφιών και δε βάλω το δάχτυλό μου στο σημάδι των καρφιών και δε βάλω το χέρι μου στην πλευρά του, δεν θα πιστέψω».* Και μετά από οχτώ ημέρες ήταν πάλι μέσα οι μαθητές του και ο Θωμάς μαζί τους. Έρχεται ο Ιησούς, ενώ ήταν οι θύρες κλεισμένες, και στάθηκε στο μέσο και είπε: «Ειρήνη σ’ εσάς». Έπειτα λέει στο Θωμά: «Φέρε το δάχτυλό σου εδώ και δεσ τα χέρια μου, και φέρε το χέρι σου και βάλε το στην πλευρά μου, και μη γίνεσαι άπιστος αλλά πιστός».

⁵ Σύγκρινε Αποκάλυψη 14:4α: “Αυτοί (οι 144.000) είναι που μαζί με γυναίκες δε μολύνθηκαν, γιατί είναι παρθένοι· αυτοί είναι που ακολουθούν το Αρνίο όπου κι αν πηγαίνει”.

Οι αληθινοί αρχηγοί του λαού Του, που φέρουν γνήσια πνευματική εξουσία, πρέπει πρώτα να αποδείξουν την αφοσίωσή τους κατ' αυτόν τον τρόπο”.

Κοίταξα στον αρχηγό της ομάδας των αγγέλων που με ακολουθούσαν. Δεν είχα ποτέ πριν παραστεί σε μια βαθιά συγκίνηση που να είχε ένας άγγελος, αλλά αυτά τα λόγια αναμφισβήτητα τον συγκινούσαν πολύ, όπως και τους υπόλοιπους. Πραγματικά, νόμιζα ότι ήταν έτοιμοι να κλάψουν. Τότε μίλησε ο αρχηγός τους:

“Έχουμε γίνει μάρτυρες πολλών θαυμαστών πραγμάτων από τη στιγμή της δημιουργίας. Αλλά τα εθελοντικά βάσανα των ανθρώπων για τον Κύριο και για τους συνανθρώπους τους, είναι το πιο θαυμαστό απ' όλα. Κι εμείς, επίσης, πρέπει να πολεμάμε μερικές φορές, και πράγματι υποφέρουμε, αλλά κατοικούμε εκεί όπου υπάρχει τόσο φως και δόξα, ώστε είναι πολύ εύκολο να το κάνουμε. Όταν άντρες και γυναίκες που κατοικούν σε τέτοιο τόπο σκότους και κακού, με τόσο λίγη ενθάρρυνση, που δεν καταφέρνουν να δουν τη δόξα, αλλά έχουν μόνο κάποια ελπίδα γι' αυτήν, διαλέγουν να υποφέρουν γι' αυτήν την ελπίδα που μπορούν να δουν μόνο πολύ αμυδρά μέσα στις καρδιές τους, αυτό είναι η αιτία που κάνει ακόμη και τους μεγαλύτερους αγγέλους να λυγίζουν το γόνατό τους και ευχαρίστως να υπηρετούν αυτούς τους κληρονόμους της σωτηρίας. Στην αρχή δεν καταλαβαίναμε γιατί ο Πατέρας θέσπισε ότι οι άνθρωποι έπρεπε να βαδίζουν μέσω της πίστης, χωρίς να βλέπουν την πραγματικότητα και τις δόξες του ουράνιου βασιλείου, και να υποφέρουν τόση αντίθεση. Αλλά τώρα καταλαβαίνουμε ότι μέσω αυτών των βασάνων αποδεικνύεται με ασφάλεια ότι είναι άξιοι να δεχτούν τη μεγάλη εξουσία που θα τους δοθεί ως μέλη του οίκου Του. Τώρα, αυτός ο τρόπος βαδίσματος με την πίστη είναι το μεγαλύτερο θαύμα στον ουρανό. Εκείνοι που περνούν με επιτυχία αυτήν τη δοκιμασία είναι άξιοι να καθίσουν με το Αρνίο στο θρόνο Του,¹ καθώς Εκείνος τους έκανε άξιους, και έχουν αποδείξει την αγάπη τους”.

Τότε ο αετός επενέβηκε: “Το θάρρος είναι απόδειξη πίστης. Ο Κύριος ποτέ δεν υποσχέθηκε ότι ο δρόμος Του θα ήταν εύκολος, αλλά μας έχει διαβεβαιώσει ότι αξίζει. Το θάρρος εκείνων που πολέμησαν από το επίπεδο της Σωτηρίας παρακινούσε τους αγγέλους του ουρανού να εκτιμούν αυτό που ο Θεός εργάστηκε στον πεσμένο άνθρωπο. Δέχτηκαν τις πληγές τους κατά την τρομερή επίθεση, ενώ έβλεπαν μόνο σκοτάδι και μια φαινομενική ήττα της αλήθειας, ακριβώς όπως έκανε ο Κύριός μας πάνω στο σταυρό Του. Παρόλ' αυτά δεν παραιτήθηκαν και δεν υποχώρησαν”.

Αρχισα πάλι να λυπάμαι που δεν είχα παραμείνει στο επίπεδο της Σωτηρίας και δεν είχα πολεμήσει με εκείνες τις άλλες γενναίες ψυχές. Πάλι, καταλαβαίνοντας τις σκέψεις μου, ο αετός τις διέκοψε.

“Ανεβαίνοντας το βουνό, κι εσύ επίσης έδειξες πίστη και σοφία, οι οποίες επίσης παραχωρούν εξουσία. Η πίστη σου ελευθέρωσε πολλές ψυχές, έτσι ώστε μπόρεσαν να έρθουν στο βουνό για σωτηρία. Κι εσύ, επίσης, δέχτηκες μερικές πληγές, αλλά η εξουσία σου στη βασιλεία έχει έρθει περισσότερο από πράξεις πίστης παρά από βάσανα. Επειδή υπήρξες πιστός σε λίγα πράγματα, θα σου δοθεί τώρα η μεγάλη τιμή να πας πίσω να

¹ βλέπε Αποκάλυψη 3:21: “Σ' αυτόν που νικά θα του δώσω να καθίσει μαζί μου στο θρόνο μου, όπως κι εγώ νίκησα και κάθισα μαζί με τον Πατέρα μου στο θρόνο του”.

υποφέρεις, ώστε να μπορείς να κυβερνήσεις σε πολύ περισσότερα.¹ Αλλά θυμήσου ότι όλοι εργαζόμαστε μαζί για τους ίδιους σκοπούς, χωρίς να λογαριάζουμε αν οικοδομούμαστε ή αν υποφέρουμε. Πολύ περισσότερες ψυχές θα γεμίσουν αυτές τις αίθουσες προς μεγάλη χαρά του ουρανού αν πας υψηλότερα. Καλέστηκες τώρα να ανεβείς και να οικοδομήσεις, αλλά αργότερα θα σου δοθεί η τιμή να υποφέρεις,² αν μείνεις πιστός σ' αυτά”.

Στη συνέχεια γύρισα και κοίταξα τη σκοτεινή και δυσοίωνα πόρτα, πάνω από την οποία ήταν γραμμένο: **“Το βήμα της κρίσης του Χριστού”**. Όπως ακριβώς θαλπωρή και ειρήνη είχαν κατακλύσει την ψυχή μου κάθε φορά που κοιτούσα στους μεγάλους θησαυρούς της Σωτηρίας, φόβος και ανασφάλεια με κυρίευαν όταν κοίταζα σ' αυτήν την πόρτα. Τώρα φάνηκε ότι τα πάντα μέσα μου ήθελαν να μείνω σ' αυτήν την αίθουσα, και τίποτε μέσα μου δεν ήθελε να προχωρήσω μέσα από εκείνη την πόρτα. Πάλι ο αετός απάντησε στις σκέψεις μου:

“Προτού εισέλθεις από την πόρτα οποιασδήποτε μεγάλης αλήθειας θα έχεις τα ίδια συναισθήματα. Τα αισθάνθηκες ακόμα και όταν εισήλθες στο δωμάτιο που είναι γεμάτο με τους θησαυρούς της σωτηρίας. Αυτοί οι φόβοι είναι το αποτέλεσμα της Πτώσης. Είναι οι καρποί του Δέντρου της Γνώσεως του Καλού και του Κακού. Η γνώση από εκείνο το δέντρο μας έκανε όλους ανασφαλείς και εγωκεντρικούς. Η γνώση του καλού και του κακού κάνει την αληθινή γνώση του Θεού να φαίνεται τρομακτική, όταν στην πραγματικότητα κάθε αλήθεια του Θεού οδηγεί σε μια ακόμη μεγαλύτερη ειρήνη και ασφάλεια. Ακόμη και οι κρίσεις του Θεού πρέπει να είναι επιθυμητές, γιατί όλοι οι δρόμοι Του είναι τέλειοι”.

Μέχρι τώρα είχα αποκτήσει αρκετή πείρα, για να ξέρω πως ό,τι φαίνεται σωστό είναι συνήθως το λιγότερο καρποφόρο μονοπάτι, και συχνά η οδός της αποτυχίας. Καθόλη τη διάρκεια του ταξιδιού μου, το μονοπάτι με το μεγαλύτερο κίνδυνο ήταν το μονοπάτι που οδηγούσε στη μεγαλύτερη ανταμοιβή. Παρόλ' αυτά, κάθε φορά φαινόταν ότι διακυβεύονται περισσότερα πράγματα. Γι' αυτόν το λόγο, το να επιλέξει κανείς να πάει υψηλότερα γινόταν κάθε φορά πιο δύσκολο. Άρχισα να συμφωνώ με εκείνους που σταματούσαν σε κάποιο σημείο, όπου θα έπρεπε να διαμένουν μόνο προσωρινά, και αρνούνταν να προχωρήσουν, αν και ήξερα περισσότερο από ποτέ ότι αυτό ήταν λάθος. Η μόνη αληθινή ασφάλεια ερχόταν από τη διαρκή κίνηση προς τα εμπρός στις σφαίρες όπου χρειαζόταν περισσότερη πίστη, πράγμα που σήμαινε περισσότερη εξάρτηση από τον Κύριο.

“Ναι, χρειάζεται περισσότερη πίστη, για να περπατήσει κανείς στις υψηλότερες σφαίρες του Πνεύματος”, πρόσθεσε ο αετός. “Ο Κύριος μας έδωσε το χάρτη της βασιλείας Του όταν είπε: ‘Αν επιδιώξετε να σώσετε τη ζωή σας θα τη χάσετε, αλλά αν χάσετε τη ζωή

¹ Σύγκρινε Λουκάς 19:16-19: Παρουσιάστηκε τότε ο πρώτος, λέγοντας: “Κύριε, η μνα σου κέρδισε δέκα μνες”. Και είπε σ' αυτόν: “Εύγε, αγαθέ δούλε, επειδή στο ελάχιστο έγινες πιστός, έχε συνεγώς εξουσία πάνω σε δέκα πόλεις”. Και ήρθε ο δεύτερος, λέγοντας: “Η μνα σου, Κύριε, έκανε πέντε μνες”. Είπε λοιπόν και σ' αυτόν: “Κι εσύ γίνε εξουσιαστής πάνω σε πέντε πόλεις”.

² η τιμή να υποφέρεις. Βλέπε Φιλιπησίους 1:29: “Γιατί σ' εσάς χαρίστηκε αυτό υπέρ του Χριστού, όχι μόνο το να πιστεύετε σ' αυτόν, αλλά και το να πάσχετε υπέρ αυτού...”

σας για χάρη Μου θα τη βρείτε'.¹ Μόνο εκείνες οι λέξεις μπορούν να σε κρατήσουν στο μονοπάτι προς την κορυφή του όρους, και θα σε οδηγήσουν στη νίκη μέσα στη μεγάλη μάχη που βρίσκεται μπροστά μας. Θα σε βοηθήσουν επίσης να σταθείς μπροστά στο Βήμα της Κρίσης του Χριστού”.

Ήξερα ότι ήταν ώρα να φύγω. Αποφάσισα να θυμάμαι πάντοτε τη δόξα αυτής της αίθουσας που περιείχε τους θησαυρούς της σωτηρίας, αλλά επίσης ήξερα ότι έπρεπε να προχωρήσω πιο πέρα από αυτούς. Έπρεπε να συνεχίσω. Γύρισα και με όλο το θάρρος που μπόρεσα να συγκεντρώσω άνοιξα την πόρτα του Βήματος της Κρίσης του Χριστού και πέρασα από αυτή. Η συντροφιά των αγγέλων που μου είχε παραχωρηθεί, πήρε θέσεις γύρω από την πόρτα, αλλά δεν εισήλθε.

“Τι συμβαίνει; Δε θα έρθετε;” ρώτησα.

“Εκεί όπου πας τώρα πρέπει να πας μόνος. Θα σε περιμένουμε από την άλλη πλευρά”.

Χωρίς να αποκριθώ, γύρισα και άρχισα να βαδίζω πριν προλάβω ν' αλλάξω γνώμη. Κατά κάποιον τρόπο ήξερα ότι ήταν σωστό να μην εναποθέτω την ασφάλειά μου στη συντροφιά των αγγέλων. Καθώς προχωρούσα μέσα στο σκοτάδι, άκουσα τα τελευταία λόγια του αετού: “Υστερα από αυτό δε θα έχεις την εμπιστοσύνη σου σε κανέναν άλλον, ούτε ακόμη στον εαυτό σου, αλλά μόνο στον Κύριο”.

Βρισκόμουν στο πιο τρομακτικό σκοτάδι που είχα ποτέ δοκιμάσει. Για να κάνω κάθε βήμα, γινόταν μέσα μου μια τρομερή μάχη με το φόβο. Γρήγορα άρχισα να σκέφτομαι ότι είχα μπει μέσα στην ίδια την Κόλαση. Τελικά, αποφάσισα να οπισθοχωρήσω, αλλά όταν γύρισα, για να πάω πίσω, δεν μπορούσα να δω τίποτε. Η πόρτα ήταν κλειστή και ακόμη δεν μπορούσα ούτε να δω πού ήταν τοποθετημένη. Άρχισα να αισθάνομαι πως ό,τι μου είχε συμβεί, και οτιδήποτε μου είχαν πει οι αετοί και οι άγγελοι ήταν ένα τέχνασμα, για να με παγιδέψουν σ' αυτήν την Κόλαση. Είχα εξαπατηθεί!²

Φώναξα στον Κύριο να με συγχωρήσει και να με βοηθήσει. Αμέσως άρχισα να Τον βλέπω επάνω στο σταυρό, ακριβώς όπως όταν είχα τοποθετήσει τα χέρια μου πάνω στην κόκκινη πέτρα μέσα στην αίθουσα που μόλις είχα αφήσει. Ξανά, είδα το σκοτάδι της ψυχής Του καθώς στεκόταν μόνος, σηκώνοντας την αμαρτία του κόσμου. Σ' εκείνη την αίθουσα αυτό ήταν ένα τρομερό σκοτάδι όταν το έβλεπε κανείς, αλλά τώρα ήταν φως. Αποφάσισα ότι έπρεπε να προχωρήσω, προσηλώνοντας τη σκέψη μου πάνω Του. Καθώς το έκανα, η ειρήνη άρχισε να αυξάνεται μέσα στην καρδιά μου με κάθε βήμα, και η κατάσταση έγινε ευκολότερη απ' ό,τι ήταν μόλις πριν από λίγα λεπτά νωρίτερα.

Γρήγορα έπαψα να αντιλαμβάνομαι ακόμη και το σκοτάδι, και δεν αισθανόμουν πλέον κρύο. Τότε άρχισα να βλέπω ένα αμυδρό φως. Σταδιακά έγινε ένα ένδοξο φως. Τότε έγινε τόσο υπέροχο, ώστε αισθάνθηκα ότι εισερχόμουν στον ίδιο τον ουρανό. Η δόξα αυξανόταν με κάθε βήμα. Αναρωτιόμουν πώς κάτι τόσο υπέροχο μπορούσε να έχει μια είσοδο τόσο σκοτεινή και δυσοίωνα. Τώρα χαιρόμουν πολύ σε κάθε βήμα.

¹ Αναφέρεται στο Ματθ. 16:25: “Γιατί όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει. Όποιος όμως χάσει τη ζωή του εξαιτίας μου θα τη βρει”.

² Σύγκρινε Ιερεμίας 20:7-8: “Κύριε, με δελέασες και δελεάστηκα. Υπήρξες ισχυρότερος εναντίον μου, και υπερίσχυσες. Έγινα χλευασμός ολόκληρη την ημέρα. Όλοι με εμπαιζουν 8 επειδή, αφού άνοιξα το στόμα, βοώ, φωνάζω βία και αρπαγή γι' αυτό. Γι' αυτό ο λόγος του Κυρίου έγινε σε μένα για ονειδισμό και για χλευασμό ολόκληρη την ημέρα”.

Μετά, το μονοπάτι άνοιξε σε έναν προθάλαμο τόσο μεγάλο, ώστε δε νομίζω ότι ολόκληρη η γη θα μπορούσε να τον χωρέσει. Την ομορφιά του δεν μπορεί ούτε να τη φανταστεί κανείς, οποιαδήποτε αναφορά και αν κάνει στην ανθρώπινη αρχιτεκτονική. Αυτό υπερέβαινε την κατάπληξη για ό,τι είχα δοκιμάσει μέχρι τότε, συμπεριλαμβανόμενου και του κήπου ή της αίθουσας που περιείχε τους θησαυρούς της σωτηρίας. Εκείνη τη στιγμή με κατέκλυσε ακριβώς τόση χαρά και ομορφιά, όπως ακριβώς πριν από λίγα λεπτά είχα κατακλυστεί από σκοτάδι και φόβο. Τότε κατάλαβα ότι κάθε φορά που είχα δοκιμάσει μεγάλο πόνο ή σκοτάδι στην ψυχή, είχε ακολουθήσει μια πολύ μεγαλύτερη αποκάλυψη δόξας και ειρήνης.

Πολύ μακριά στο τέρμα ήταν η Πηγή της δόξας που εκπορευόταν από καθετί μέσα στην αίθουσα. Ήξερα ότι ήταν ο Κύριος, ο Ίδιος, και παρόλο που τώρα Τον είχα δει πολλές φορές, άρχισα να φοβάμαι λίγο καθώς περπατούσα προς Αυτόν. Ωστόσο, αυτός ο φόβος ήταν ένας άγιος φόβος, που μόνο μεγάλωνε τη μεγάλη χαρά και ειρήνη που επίσης αισθανόμουν. Ήξερα ότι το βήμα της κρίσης του Χριστού ήταν η πηγή της μεγαλύτερης ασφάλειας από οτιδήποτε είχα ποτέ δοκιμάσει, αλλά συγχρόνως, ήταν η πηγή ενός μεγαλύτερου, αλλά πιο καθαρού φόβου¹.

Δεν πρόσεξα πόσο μεγάλη ήταν η απόσταση μέχρι το θρόνο. Ήταν τόσο θαυμάσιο απλώς το να περπατά κανείς εδώ, ώστε δε μ' ενδιέφερε αν θα μου χρειάζονταν χίλια χρόνια, για να φτάσω εκεί. Αν υπολογίζαμε με τη γήινη διάρκεια χρόνου, χρειάστηκα πράγματι ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα. Κατά μίαν έννοια αισθάνθηκα ότι ήταν μέρες και κατά μία άλλη χρόνια. Αλλά κατά κάποιον τρόπο ο γήινος χρόνος δεν είχε σημασία εδώ.

Τα μάτια μου ήταν τόσο προσηλωμένα στη δόξα του Κυρίου, ώστε περπάτησα για πολύ χρόνο προτού προσέξω ότι περνούσα πλήθη ανθρώπων που στέκονταν σε σειρές στα αριστερά μου (υπήρχαν άλλοι τόσοι στα δεξιά μου, αλλά βρισκονταν τόσο μακριά ώστε δεν μπόρεσα να τους δω παρά μόνο όταν έφθασα στο θρόνο). Μόλις τους κοίταξα, έπρεπε να σταματήσω. Ήταν εκθαμβωτικοί, πιο βασιλοπρεπείς² από οποιονδήποτε είχα δει ποτέ μου. Η όψη τους ήταν σαγηνευτική. Τόση ειρήνη και θάρρος δεν είχε ποτέ κοσμήσει ανθρώπινο πρόσωπο. Ο καθένας τους ήταν όμορφος πέρα από κάθε γήινη σύγκριση. Καθώς στράφηκα προς αυτούς που ήταν κοντά μου, υποκλίθηκαν, χαιρετώντας με σαν να με αναγνώρισαν.

“Πώς γίνεται να με γνωρίζετε;” ρώτησα, έκπληκτος με το ίδιο μου το θάρρος που είχα στο να τους απευθύνω ερώτηση.

“Είσαι ένας από τους αγίους που πολεμούν στην τελευταία μάχη”, απάντησε ένας που ήταν κοντά μου. “Ο καθένας εδώ σε γνωρίζει, καθώς επίσης όλους εκείνους που τώρα πολεμούν επάνω στη γη. Είμαστε οι άγιοι που υπηρετήσαμε τον Κύριο στις γενεές πριν

¹ βλέπε Ψαλμό 19:9β: “Ο φόβος του Κυρίου είναι καθάρος, διαμένοντας στον αιώνα”.

² Ας μην ξεχνάμε ότι οι πιστοί είναι “βασιλικό ιερατείο” (Α' Πέτρου 2:9).

από σένα. Είμαστε το μεγάλο νέφος των μαρτύρων που τους δόθηκε το δικαίωμα να δουν την τελευταία μάχη.¹ Γνωρίζουμε όλους σας και βλέπουμε όλα όσα κάνετε”.

Προς έκπληξή μου, αναγνώρισα κάποιον που είχα γνωρίσει στη γη. Ήταν ένας αφιερωμένος πιστός, αλλά δε νομίζω ότι είχε κάνει ποτέ κάτι το σημαντικό. Ήταν τόσο απωθητική η εξωτερική εμφάνισή του στη γη, ώστε αυτό τον έκανε ντροπαλό. Εδώ είχε τα ίδια χαρακτηριστικά, αλλά ήταν κατά κάποιον τρόπο ομορφότερος από οποιοδήποτε άτομο είχα γνωρίσει πάνω στη γη. Βάδισε προς εμένα με μια βεβαιότητα και μια αξιοπρέπεια που δεν είχα δει ποτέ σ’ αυτόν ή σε άλλον άνθρωπο.

“Ο ουρανός είναι πολύ μεγαλύτερος απ’ ό,τι μπορούσαμε να ονειρευτούμε όσο ήμασταν στη γη”, άρχισε να λέει. “Αυτό το δωμάτιο δεν είναι παρά το κατώφλι των περιοχών της δόξας που είναι πολύ ανώτερη από την ικανότητα που είχαμε, για να την κατανοήσουμε. Είναι επίσης αλήθεια ότι ο δεύτερος θάνατος είναι πολύ πιο τρομερός από όσο καταλαβαίναμε. Ούτε ο ουρανός ούτε η κόλαση είναι όπως νομίζαμε ότι ήταν. Εάν είχα γνωρίσει στη γη ό,τι γνωρίζω εδώ, δε θα είχα ζήσει με τον τρόπο που έζησα. Είσαι πολύ ευλογημένος που έχεις έρθει εδώ πριν πεθάνεις”, είπε, κοιτώντας τα ρούχα μου.

Τότε κοίταξα τον εαυτό μου. Ακόμη είχα πάνω μου τον παλιό μανδύα της ταπεινοφροσύνης, και η πανοπλία ήταν ακόμη από κάτω του. Αισθάνθηκα συγχρόνως αποκρουστικός και χοντροκομμένος, καθώς στεκόμουν μπροστά σ’ εκείνους που ήταν τόσο ένδοξοι. Άρχισα να σκέπτομαι ότι θα βρισκόμουν σε άσχημη θέση αν σχεδίαζα να παρουσιασθώ μπροστά στον Κύριο κατ’ αυτόν τον τρόπο. Όπως οι αετοί, ο παλιός μου γνώριμος μπορούσε να καταλαβαίνει τις σκέψεις μου και απαντούσε σ’ αυτές.

“Εκείνοι που έρχονται εδώ, φορώντας αυτόν το μανδύα, δεν έχουν τίποτε να φοβηθούν.² Αυτός ο μανδύας είναι το ύψιστο αξίωμα τιμής, και αυτός είναι ο λόγος που όλοι υποκλίνονταν σ’ εσένα καθώς περνούσες”.

“Δεν πρόσεξα να υποκλίθηκε κάποιος σ’ εμένα”, απάντησα λίγο αμήχανος. “Στην πραγματικότητα, δεν πρόσεξα κανέναν παρά μόλις τώρα”.

“Δεν είναι λάθος αυτό που είπες”, συνέχισε. “Εδώ δείχνουμε ο ένας στον άλλο το σεβασμό που του οφείλεται. Ακόμη και οι άγγελοι μας υπηρετούν εδώ, αλλά μόνο ο Θεός μας και ο Χριστός Του λατρεύονται. Υπάρχει μια σημαντική διαφορά μεταξύ του να τιμά ο ένας τον άλλο με αγάπη, και να τον λατρεύει.³ Εάν είχαμε καταλάβει αυτό στη γη, θα συμπεριφερόμασταν στους άλλους πολύ διαφορετικά. Είναι εδώ, στο φως της δόξας Του,

¹ Αναφέρεται στο Εβραίους 12:1: “Γι’ αυτό λοιπόν και εμείς, επειδή έχουμε τοποθετημένο γύρω μας τόσο μεγάλο νέφος μαρτύρων, ας αποθέσουμε κάθε βάρος και την αμαρτία που εύκολα μας περιπλέκει, και ας τρέχουμε με υπομονή στον αγώνα που βρίσκεται μπροστά μας...”

² Ματθαίος 22:11-14: Όταν εισήλθε όμως ο βασιλιάς, για να δει εκείνους που κάθονταν, για να φάνε, είδε εκεί έναν άνθρωπο που δεν ήταν ντυμένος με ένδυμα γάμου, και του λέει: “Σύντροφε, πώς εισήλθες εδώ μην έχοντας ένδυμα γάμου”; Εκείνος αποστομώθηκε. Τότε ο βασιλιάς είπε στους διακόνους: “Δέστε του πόδια και χέρια και πετάξτε τον έξω στο σκότος το εξώτερο” – εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίξιμο των δοντιών. Γιατί πολλοί είναι κλητοί, αλλά λίγοι εκλεκτοί».

³ Αυτό αναφέρει και η Ορθόδοξη Εκκλησία όταν ορθά κάνει διάκριση μεταξύ τιμητικής προσκύνησης στους αγίους και λατρευτικής προσκύνησης στο Θεό. Το λάθος είναι ότι η τιμητική προσκύνηση γινόταν πάντοτε μπροστά σε ζωντανούς ανθρώπους, όχι μπροστά στις εικόνες τους. Το τελευταίο κατά τους βιβλικούς χρόνους θα χαρακτηριζόταν ειδωλολατρεία. Βλέπε την άρνηση των τριών συντρόφων του Δανιήλ να προσκυνήσουν την εικόνα του βασιλιά Ναβουχοδονόσοφρα, ενώ ενδεχομένως δε θα είχαν αντίρρηση να ποσκυνήσουν τιμητικά τον ίδιο το βασιλιά (Δανιήλ κεφ. 3).

που μπορούμε τέλεια να αντιληφθούμε και να καταλάβουμε ο ένας τον άλλο, και επομένως να έχουμε σωστή σχέση ο ένας με τον άλλο”.

Ακόμη ντρεπόμουν. Έπρεπε να συγκρατήσω τον εαυτό μου, για να μη γονατίσω μπροστά τους, ενώ την ίδια στιγμή ήθελα πολύ να κρυφτώ, γιατί αισθανόμουν τόσο χαμηλός. Έπειτα άρχισα να θρηνώ για το γεγονός ότι οι σκέψεις μου εδώ ήταν τόσο ανόητες όσο στη γη, και εδώ ο καθένας τις γνώριζε! Ένιωθα ρυπαρός και χαζός καθώς στεκόμουν μπροστά σ’ αυτούς που ήταν τόσο φοβεροί και καθαροί. Πάλι ο παλιός μου γνώριμος απάντησε στις σκέψεις μου:

“Έχουμε τα άφθαρτα σώματά μας τώρα, ενώ εσύ δεν έχεις.¹ Οι σκέψεις μας δεν εμποδίζονται πια από την αμαρτία. Καταφέρνουμε συνεπώς να καταλαβαίνουμε πολλές φορές περισσότερο απ’ ό,τι ακόμη και ο μεγαλύτερος γήινος εγκέφαλος μπορεί να κατανοήσει, και θα ξοδέψουμε την αιωνιότητα αυξανόμενοι στην ικανότητά μας να καταλαβαίνουμε. Είναι έτσι που μπορούμε να γνωρίζουμε τον Πατέρα, και να καταλαβαίνουμε τη δόξα της δημιουργίας Του. Στη γη δεν μπορείτε ούτε ακόμη ν’ αρχίσετε να καταλαβαίνετε ό,τι γνωρίζει και ο ελάχιστος από αυτούς που βρίσκονται εδώ, και είμαστε οι ελάχιστοι από εκείνους που βρίσκονται εδώ”.

“Πώς μπορείτε να είστε οι ελάχιστοι;” ρώτησα δύσπιστα.

“Υπάρχει ένα είδος αριστοκρατίας εδώ. Οι αμοιβές για τις επίγειες ζωές μας είναι οι αιώνιες θέσεις που θα έχουμε για πάντα. Αυτό είναι το μέγα πλήθος εκείνων που ο Κύριος ονόμασε ‘μωρές παρθένες’.² Γνωρίζαμε τον Κύριο και εμπιστευόμασταν στο σταυρό Του για σωτηρία, αλλά στην πραγματικότητα δε ζούσαμε γι’ Αυτόν, αλλά για τους εαυτούς μας. Δεν κρατούσαμε τα δοχεία μας γεμάτα με το λάδι του Αγίου Πνεύματος. Έχουμε αιώνια ζωή,³ αλλά σπαταλήσαμε τις ζωές μας στη γη”.

Ήμουν πράγματι ξαφνιασμένος μ’ αυτό που άκουσα, αλλά επίσης ήξερα ότι κανείς δεν μπορούσε να πει ψέματα σ’ αυτό το μέρος.

“Οι μωρές παρθένες έτριζαν τα δόντια τους στο σκοτάδι το εξώτερο”, υποστήριξα.⁴

“Και αυτό κάναμε. Η λύπη που δοκιμάσαμε όταν καταλάβαμε πως είχαμε έτσι σπαταλήσει τις ζωές μας ήταν πέρα από οποιαδήποτε δυνατή θλίψη πάνω στη γη. Το

¹ Βλέπε Α’ Κορινθ. 15:40: “Επίσης υπάρχουν σώματα επουράνια και σώματα επίγεια. Αλλά άλλη βέβαια είναι η δόξα των επουράνιων και άλλη η δόξα των επίγειων”.

² Αναφέρεται στην παραβολή των δέκα παρθένων Ματθαίος 25:1-13, και εδ. 30: «Τότε θα ομοιωθεί η βασιλεία των ουρανών με δέκα παρθένες που, αφού έλαβαν τις δικές τους λαμπάδες, εξήλθαν σε προϋπάντηση του νυμφίου. Πέντε λοιπόν από αυτές ήταν μωρές και πέντε φρόνιμες. Γιατί οι μωρές, ενώ έλαβαν τις λαμπάδες τους, δεν έλαβαν μαζί τους λάδι. Οι φρόνιμες, όμως, έλαβαν λάδι μέσα στα αγγεία μαζί με τις δικές τους λαμπάδες. Επειδή λοιπόν αργούσε ο νυμφίος, νύσταξαν όλες και κοιμούνται. Αλλά στο μέσο της νύχτας έχει γίνει μια κραυγή: “Ίδού ο νυμφίος, εξέρχεται προς συνάντησή του”. Τότε σηκώθηκαν όλες οι παρθένες εκείνες και κόσμησαν τις δικές τους λαμπάδες. Και οι μωρές είπαν στις φρόνιμες: “Δώστε σ’ εμάς από το λάδι σας, γιατί οι λαμπάδες μας σβήνουν”. Αποκρίθηκαν τότε οι φρόνιμες λέγοντας: “Όχι, μήπως δεν αρκεί για μας και για σας. Πηγαίστε μάλλον προς αυτούς που πουλούν και αγοράστε για τους εαυτούς σας”. Ενώ όμως αυτές έφευγαν, για να αγοράσουν, ήρθε ο νυμφίος, και οι έτοιμες εισήλθαν μαζί του στους γάμους και κλείστηκε η θύρα. Ύστερα, λοιπόν, έρχονται και οι υπόλοιπες παρθένες λέγοντας: “Κύριε, κύριε, άνοιξε μας”. Εκείνος αποκρίθηκε και είπε: “Αλήθεια σας λέω, δεν σας ξέρω”. Αγρυπνείτε, λοιπόν, γιατί δεν ξέρετε την ημέρα ούτε την ώρα... Και τον άχρηστο δούλο πετάξτε τον έξω στο σκότος το εξώτερο. Εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίζιμο των δοντιών».

⁴ Το εδάφιο στο οποίο αναφέρεται ο συγγραφέας (Ματθαίος 25:30) δε βρίσκεται άμεσα μέσα στο κείμενο της παραγράφου της παραβολής των δέκα παρθένων (Ματθαίος 25:1-13). Φαίνεται ότι ο συγγραφέας θεωρεί πως το τέλος της παραβολής των δέκα παρθένων δεν είναι το εδάφιο Ματθαίος 25:13, αλλά τα λόγια του Ιησού στο εδάφιο 30, θεωρώντας ότι νοηματικά η παραβολή “των δέκα παρθένων” συνεχίζεται χωρίς διακοπή ενιαία με την “παραβολή των ταλάντων”, γι’ αυτό οι δύο παραβολές έχουν το ίδιο τέλος.

σκοτάδι αυτής της θλίψης μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο από εκείνους που το έχουν δοκιμάσει. Τέτοιο σκοτάδι μεγαλώνει όταν αποκαλύπτεται δίπλα στη δόξα Εκείνου απέναντι στον οποίο αποτύχαμε. Στέκεσαι τώρα μεταξύ αυτών που βρίσκονται στην κατώτερη τάξη του ουρανού. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ανοησία από το να γνωρίζεις τη μεγάλη σωτηρία του Θεού, αλλά κατόπιν να συνεχίζεις να ζεις για τον εαυτό σου. Το να έρθει κανείς εδώ και να μάθει την πραγματικότητα γι' αυτά, είναι μια θλίψη πέρα από οτιδήποτε μπορεί να υποστεί μια ανθρώπινη ψυχή. Είμαστε εκείνοι που υποφέραμε αυτό το σκότος το εξώτερο λόγω αυτής της ανοησίας που είναι η μεγαλύτερη απ' όλες”.

Ήμουν ακόμη δύσπιστος. “Αλλά είσθε πιο ένδοξοι και γεμάτοι από περισσότερη χαρά και ειρήνη από ό,τι μπορούσα να φανταστώ ακόμη και για εκείνους που βρίσκονται στον ουρανό. Δεν αισθάνομαι να έχετε καμιά τύψη μέσα σας, και επιπλέον ξέρω ότι εδώ δεν μπορείτε να λέτε ψέματα. Αυτό δεν έχει νόημα για μένα”.

Κοιτάζοντάς με κατευθείαν στα μάτια, συνέχισε: “Και ο Κύριος επίσης μας αγαπά με μια αγάπη μεγαλύτερη από όσο μπορείς ακόμη να καταλάβεις. Μπροστά στο βήμα της κρίσης Του γέυτηκα το μεγαλύτερο σκοτάδι της ψυχής και τη δυνατότερη τύψη που μπορεί κανείς να δοκιμάσει. Αν και εδώ δε μετράμε το χρόνο όπως εσείς, φαινόταν να διαρκεί όσο είχε διαρκέσει η ζωή μου επάνω στη γη. Όλες οι αμαρτίες και οι ανοησίες μου για τις οποίες δεν είχα μετανοήσει πέρασαν μπροστά από μένα και μπροστά απ' όλους όσους βρίσκονται εδώ. Δεν μπορείς να καταλάβεις τη θλίψη γι' αυτό αν δεν την έχεις δοκιμάσει. Αισθανόμουν ότι ήμουν στη βαθύτερη φυλακή της κόλασης, παρόλο που στεκόμουν μπροστά στη δόξα του Κυρίου. Ήταν αποφασισμένος, ωστόσο η ζωή μου πλήρως επανεξετάστηκε. Όταν είπα ότι λυπόμουν και ζήτησα το έλεος του σταυρού Του, σκούπισε τα δάκρυά μου και απομάκρυνε το σκοτάδι. Δεν αισθάνομαι πλέον την πίκρα που γνώρισα καθώς στεκόμουν μπροστά Του, αλλά τη θυμάμαι. Μόνο εδώ μπορείς να θυμάσαι τέτοια πράγματα, χωρίς να συνεχίζεις να αισθάνεσαι τον πόνο. Μια στιγμή στο κατώτερο τμήμα του ουρανού είναι πολύ μεγαλύτερη από χίλια χρόνια της υψηλότερης ζωής στη γη. Τώρα το πένθος μου για την ανοησία μου έχει μεταστραφεί σε χαρά, και γνωρίζω ότι θα γνωρίζω χαρά για πάντα, παρόλο που είμαι στο κατώτερο μέρος του ουρανού”.

Άρχισα να ξανασκεύομαι τους θησαυρούς της Σωτηρίας. Κατά κάποιον τρόπο ήξερα ότι όλα αυτά που αυτός ο άνθρωπος μου είχε πει, ήταν αποκαλυμμένα σ' εκείνους τους θησαυρούς. Κάθε βήμα που είχα κάνει πάνω στο όρος ή μέσα σ' αυτό είχε αποκαλύψει ότι οι δρόμοι Του είναι συγχρόνως πιο φοβεροί και πιο θαυμαστοί απ' όσο είχα ποτέ κατορθώσει να κατανοήσω στο παρελθόν.

Κοιτώντας με επίμονα, ο άλλοτε γνώριμός μου συνέχισε: “Δεν είσαι εδώ, μόνο για να αποκτήσεις νόηση, αλλά και για να αποκτήσεις πείρα και ν' αλλάξεις. Η επόμενη τάξη εδώ βρίσκεται σ' ένα επίπεδο που είναι πολύ μεγαλύτερο από αυτό που εμείς έχουμε. Κάθε επόμενο επίπεδο είναι κατά πολύ μεγαλύτερο από το προηγούμενο. Δεν είναι μόνο ότι σε κάθε επίπεδο έχει κανείς πιο ένδοξο πνευματικό σώμα, αλλά κάθε επίπεδο βρίσκεται πιο κοντά στο θρόνο από όπου έρχεται όλη η δόξα. Παρόλ' αυτά, δεν αισθάνομαι πλέον τη θλίψη της αποτυχίας μου. Πραγματικά, δεν αξίζω τίποτε. Βρίσκομαι εδώ με τη χάρη μόνο, και είμαι πολύ ευγνώμονας για ό,τι έχω. Αυτός είναι τόσο άξιος ν' αγαπηθεί. Θα μπορούσα να κάνω πολλά θαυμαστά πράγματα τώρα στις διάφορες

ουράνιες σφαίρες, αλλά θα ήθελα να μένω μάλλον εδώ και να κοιτάζω μόνο τη δόξα Του, παρόλον ότι βρίσκομαι στις εξώτερες παρυφές”.

Μετά, με ένα μακρυνό βλέμμα στα μάτια του, πρόσθεσε: “Καθένας στον ουρανό είναι τώρα σ’ αυτήν την αίθουσα, για να παρακολουθήσει να ξετυλίγεται το μεγάλο Του μυστήριο, και να παρακολουθήσει εκείνους από εσάς που θα πολεμήσετε στην τελευταία μάχη”.

“Μπορείς να Τον δεις από εδώ;” ρώτησα. “Βλέπω τη δόξα Του μακριά, αλλά δεν μπορώ να δω Αυτόν”.

“Μπορώ να δω πολύ καλύτερα από όσο εσύ μπορείς”, απάντησε. “Και βέβαια, μπορώ να Τον βλέπω και όλα όσα κάνει, ακόμη και από εδώ. Μπορώ επίσης να Τον ακούω. Μπορώ επίσης να δω τη γη. Μας έδωσε όλη αυτήν τη δύναμη. Είμαστε το μεγάλο νέφος μαρτύρων που σας βλέπουν”, επανέλαβε.

Υποκλίθηκε και μετά επέστρεψε στη σειρά του. Άρχισα να βαδίζω ξανά, προσπαθώντας να καταλάβω όλα όσα μου είχε πει. Καθώς κοίταζα πάνω στο μεγάλο πλήθος που είχε πει ότι ήταν οι “μωρές παρθένες”, εκείνοι που είχαν αποκοιμηθεί πνευματικά, σπαταλώντας τη ζωή τους στη γη, ήξερα ότι αν κάποιος από αυτούς εμφανίζονταν τώρα πάνω στη γη, θα τους λάτρευαν σαν θεούς.¹ Κι όμως, ήταν οι πιο ελάχιστοι εκείνων που ήταν εδώ!

Τότε άρχισα να σκέπτομαι όλο το χρόνο που είχα σπαταλήσει στη ζωή μου. Ήταν μια τόσο αποπνικτική σκέψη, ώστε σταμάτησα. Στη συνέχεια, τμήματα της ζωής μου άρχισαν να περνούν από μπροστά μου. Άρχισα να δοκιμάζω μια τρομερή θλίψη γι’ αυτήν τη μία αμαρτία. Κι εγώ, επίσης, υπήρξα ένας από τους μεγαλύτερους των μωρών! Μπορεί να είχα φυλάξει περισσότερο λάδι στο λυχνάρι μου από όσο άλλοι, αλλά τώρα ήξερα πόσο μωρός ήμουν με το να μετράω αυτό που είχε απαιτηθεί από μένα με το πόσο έκαναν οι άλλοι. Κι εγώ, επίσης ήμουν μία από τις “μωρές παρθένες”!

Ακριβώς όταν νόμιζα ότι θα κατέρρεα κάτω από το βάρος αυτής της τρομερής ανακάλυψης, ένας άντρας τον οποίο είχα γνωρίσει και εκτιμήσει ως έναν από τους μεγάλους ανθρώπους του Θεού, ήρθε μπροστά να με ηρεμήσει. Κατά κάποιον τρόπο το άγγιγμά του με αναζωογόνησε. Τότε με χαιρέτησε θερμά.

Αυτός ήταν ένας άντρας δίπλα στον οποίο είχα θελήσει να μαθητεύσω. Είχαμε γνωριστεί, αλλά δεν τα πήγαμε καλά. Όπως μερικοί άλλοι είχα προσπαθήσει να τον πλησιάσω αρκετά, για να μάθω από αυτόν. Του ήμουν ερεθιστικός και τελικά μου είχε ζητήσει να φύγω. Για χρόνια αισθανόμουν ένοχος γι’ αυτό, θεωρώντας ότι είχα χάσει μια μεγάλη ευκαιρία εξαιτίας κάποιου ελαττώματος στο χαρακτήρα μου. Παρόλον ότι το είχα διώξει από τη σκέψη μου, ακόμη έφερα το βάρος αυτής της αποτυχίας. Όταν τον είδα, όλα αυτά ήρθαν στην επιφάνεια, και ένα άσχημο συναίσθημα με κυρίεψε. Τώρα ήταν τόσο ηγεμονικός, ώστε αισθάνθηκα ακόμη πιο αποκρουστικός και αμήχανος με την κατάστασή

¹ Ενδεχομένως αυτό συνέβηκε με τους αγγέλους στο Γένεση 6:4: “Κατά τις ημέρες εκείνες ήταν οι γίγαντες επάνω στη γη, κι ακόμα, ύστερα αφού οι γιοι του Θεού είχαν μπει στις θυγατέρες των ανθρώπων, κι αυτές τεκνοποίησαν σ’ αυτούς εκείνοι ήταν οι δυνατοί, οι ονομαστοί άνδρες από παλιά...”

Επίσης βλέπετε Β’ Πέτρου 2:4: “Γιατί αν ο Θεός δε λυπήθηκε αγγέλους που αμάρτησαν, αλλά με αλυσίδες ζόφου τους έριξε στον τάρταρο και τους παράδωσε να φυλάγονται για κρίση...”

Επίσης Ιουδα 6: “Και αγγέλους που δεν τήρησαν τη δική τους αρχή, αλλά εγκατέλειψαν τη δική τους κατοικία, τους έχει διατηρήσει με δεσμά αόρατα στο ζόφο για την κρίση της μεγάλης ημέρας...”

μου. Ήθελα να κρυφτώ, αλλά δεν υπήρχε τρόπος, για να μπορέσω να τον αποφύγω εδώ μέσα. Προς έκπληξή μου, η εγκαρδιότητά του προς εμένα ήταν τόσο γνήσια, ώστε γρήγορα με καθησύχασε. Δε φαινόταν να υπάρχουν εμπόδια ανάμεσά μας. Πράγματι, η αγάπη που αισθάνθηκα να έρχεται από αυτόν έδιωξε σχεδόν εντελώς την αμηχανία μου.

“Περίμενα με λαχτάρα αυτήν τη συνάντηση”, είπε.

“Περίμενες εμένα;” ρώτησα. “Γιατί;”

“Είσαι απλά ένας από τους πολλούς που περιμένω. Δεν κατάλαβα μέχρι την ώρα της κρίσης μου ότι ήσουν ένας από αυτούς που είχα καλεστεί να βοηθήσω, ακόμη και να μαθητέψω, αλλά σε απέρριψα”.

“Κύριε”, διαμαρτυρήθηκα. “Θα ήταν μεγάλη τιμή να μαθητέψω κοντά σας, και είμαι πολύ ευγνώμονας για το χρόνο που βεβαίως ήμουν μαζί σας, αλλά ήμουν τόσο αλαζονικός, ώστε μου άξιζε η απόρριψη. Ξέρω ότι η ανταρσία και η υπερηφάνειά μου με εμπόδισαν από το να έχω έναν πραγματικό πνευματικό πατέρα. Αυτό δεν ήταν δικό σας λάθος, αλλά δικό μου”.

“Είναι αλήθεια ότι ήσουν υπερήφανος, αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος που ήμουν προσβεβλημένος μαζί σου. Ήμουν προσβεβλημένος εξαιτίας της ανασφάλειάς μου, που με έκανε να θέλω να ελέγχω οποιονδήποτε γύρω μου. Ήμουν προσβεβλημένος που δε δεχόσουν ό,τι έλεγα, χωρίς να το θέτεις υπό εξέταση. Τότε άρχισα να ψάχνω οποιοδήποτε κακό είχες, για να δικαιολογήσω την απόρριψη του προσώπου σου. Άρχισα να αισθάνομαι ότι αν δεν μπορούσα να σε ελέγχω, κάποια μέρα θα έφερνες σε δύσκολη θέση εμένα και τη διακονία μου. Εκτιμούσα τη διακονία μου περισσότερο απ’ όσο εκτιμούσα τους ανθρώπους που μου είχαν δοθεί, έτσι σε ανάγκασα να φύγεις, όπως και πολλούς άλλους σαν εσένα”, είπε.

“Μερικές φορές πρέπει να παραδεχθώ ότι νόμιζα ότι είχες μεταβληθεί σε έναν...” είπα και σταμάτησα, βρισκόμενος σε αμηχανία γι’ αυτό που επρόκειτο να πω.

“Και είχες δίκιο”, είπε με μια ειλικρίνεια που είναι άγνωστη στις γήινες σχέσεις. “Μου είχε δοθεί η χάρη να είμαι πνευματικός πατέρας, αλλά ήμουν ένας πολύ κακός πατέρας. Όλα τα παιδιά είναι επαναστατικά. Είναι όλα εγωκεντρικά, και νομίζουν ότι ο κόσμος περιστρέφεται γύρω τους. Αυτός είναι ο λόγος που χρειάζονται γονείς, για να τα αναθρέψουν. Σχεδόν κάθε παιδί θα φέρει κατά καιρούς ντροπή στην οικογένειά του, αλλά εξακολουθεί να είναι μέλος της οικογένειας. Έδιωξα πολλά από τα παιδιά του Θεού, ο οποίος μου τα είχε εμπιστευθεί, για να τα οδηγήσω με ασφάλεια στην ωριμότητα. Απέτυχα με πολλά από αυτά που έμειναν μαζί μου. Τα περισσότερα από αυτά υπέφεραν τρομερά και περιττά τραύματα και αποτυχίες, που μπορούσα να τα είχα βοηθήσει να αποφύγουν. Πολλά από αυτά είναι τώρα αιχμάλωτοι του εχθρού. Έχτισα μια μεγάλη οργάνωση και είχα σημαντική επιρροή στην Εκκλησία, αλλά τα μεγαλύτερα δώρα που ο Κύριος μου εμπιστεύθηκε ήταν εκείνοι που μου έστειλε να μαθητέψω, πολλούς από τους οποίους απέρριψα. Αν δεν ήμουν τόσο εγωκεντρικός και δεν ενδιαφερόμουν για τη δική μου φήμη, θα ήμουν εδώ ένας Βασιλιάς. Είχα κληθεί να καθίσω σε έναν από τους υψηλότερους θρόνους. Όλα όσα έχεις πραγματοποιήσει και όλα όσα θα πραγματοποιήσεις θα

είχαν κατατεθεί επίσης στον ουράνιο λογαριασμό μου. Αντίθετα, πολλά από αυτά στα οποία έδωσα την προσοχή μου είχαν πολύ μικρή αληθινή αιώνια σημασία”.

“Ό,τι επιτέλεσες ήταν καταπληκτικό”, τον διέκοψα.

“Ό,τι φαίνεται καλό στη γη φαίνεται πολύ διαφορετικό εδώ. Ό,τι σε κάνει βασιλιά στη γη είναι συχνά ένα πρόσκομμα, για να σε εμποδίζει να γίνεις βασιλιάς εδώ. Ό,τι σε κάνει βασιλιά εδώ είναι ταπεινό και δεν το εκτιμούν στη γη. Απέτυχα σε μερικές από τις μεγαλύτερες δοκιμασίες και τις μεγαλύτερες ευκαιρίες που μου δόθηκαν, μια από τις οποίες ήσουν κι εσύ. Θα με συγχωρήσεις;”

“Βεβαίως”, είπα αμήχανος. “Αλλά κι εγώ, επίσης, χρειάζομαι τη συγχώρεσή σου. Ακόμη πιστεύω ότι ήταν ο δυσάρεστος τρόπος μου και η επαναστατικότητα μου που έκαναν δύσκολο το έργο σου. Πράγματι, κι εγώ επίσης, δεν άφησα μερικούς που το ήθελαν να με πλησιάσουν, για τους ίδιους λόγους που κι εσύ δε με ήθελες κοντά σου”.

“Είναι αλήθεια ότι δεν ήσουν τέλειος και διέκρινα κάποια από τα προβλήματά σου σωστά, αλλά αυτός δεν είναι ποτέ λόγος, για να απορρίψει κάποιον κανείς”, απάντησε. “Ο Κύριος δεν απέρριψε τον κόσμο όταν είδε τις αποτυχίες του. Δεν απέρριψε εμένα όταν είδε την αμαρτία μου. Θυσίασε τη ζωή Του για μας. Είναι πάντοτε ο μεγαλύτερος που πρέπει να θυσιάζει τη ζωή του για τον μικρότερο. Ήμουν πιο ώριμος. Είχα περισσότερη εξουσία από εσένα, αλλά έγινα σαν ένα από τα ερίφια της παραβολής. Απέρριψα τον Κύριο, απορρίπτοντας εσένα και τους άλλους που μου έστειλε”.

Καθώς μιλούσε, τα λόγια του με έπλητταν σε βάθος. Κι εγώ, επίσης, ήμουν ένοχος για όλα αυτά που είχε αναφέρει. Πολλοί νέοι άντρες και γυναίκες που είχα διώξει, σαν να μην ήταν αρκετά σπουδαίοι, για να τους αφιερώσω το χρόνο μου, τώρα περνούσαν από το νου μου. Ήθελα απελπισμένα να επιστρέψω και να τους μαζέψω όλους! Η θλίψη που άρχισα να αισθάνομαι ήταν ακόμη χειρότερη και από αυτήν που είχα αισθανθεί για το χαμένο χρόνο μου. Είχα χάσει ανθρώπους! Τώρα πολλοί από αυτούς ήταν αιχμάλωτοι του εχθρού, πληγωμένοι και αιχμαλωτισμένοι κατά τη διάρκεια της μάχης στο βουνό. Όλη αυτή η μάχη ήταν για τους ανθρώπους, και όμως οι άνθρωποι συχνά θεωρούνται οι λιγότερο σημαντικοί. Πολεμούμε περισσότερο για διάφορες αλήθειες παρά για τους ανθρώπους για τους οποίους έχουν δοθεί. Πολεμούμε για διακονίες, ενώ μεταχειριζόμαστε με σκληρότητα και απερισκεψία τους ανθρώπους μέσα σ’ αυτές.

“Και πολλοί άνθρωποι με θεωρούν πνευματικό ηγέτη! Είμαι πράγματι ο ελάχιστος των αγίων”, σκέφθηκα φωναχτά.

“Καταλαβαίνω πώς αισθάνεσαι”, παρατήρησε ένας άλλος άντρας. Τον αναγνώρισα ως έναν που είχα θεωρήσει πως ήταν από τους μεγαλύτερους Χριστιανούς ηγέτες όλων των εποχών. “Ο απόστολος Παύλος είπε προς το τέλος της ζωής του ότι ήταν ο ελάχιστος των αγίων.¹ Ύστερα, ακριβώς πριν από το θάνατό του, αποκάλεσε τον εαυτό του ‘το μεγαλύτερο των αμαρτωλών’.² Αν δεν είχε μάθει αυτό στη ζωή του πάνω στη γη, και

¹ Αναφέρεται στο Εφεσίους 3:8: “Σ’ εμένα, στον ελαχιστότερο απ’ όλους τους αγίους δόθηκε η χάρη αυτή: στους εθνικούς να ευαγγελίσω τον ανεξιχνίαστο πλούτο του Χριστού...”. Η επιστολή προς Εφεσίους γράφτηκε περίπου το 61 μ.Χ. Ο Παύλος ενδεχομένως γεννήθηκε το 2 μ.Χ. και πέθανε το 67 ή 68 μ.Χ.

² Αναφέρεται στο Α’ Τιμόθεον 1:15: “Πιστός είναι αυτός ο λόγος και άξιος πλήρους αποδοχής: ότι ο Χριστός Ιησούς ήρθε στον κόσμο, για να σώσει αμαρτωλούς, των οποίων πρώτος είμαι εγώ”. Η Α’ επιστολή προς Τιμόθεον γράφτηκε γύρω στο 63 μ.Χ.

αυτός επίσης θα διακινδύνευε να γίνει ένας από τους ελάχιστους των αγίων στον ουρανό. Επειδή το έμαθε στη γη, είναι τώρα ένας από εκείνους που βρίσκονται πιο κοντά στον Κύριο, και θα είναι ένας από τους υψηλότερους σε βαθμό για όλη την αιωνιότητα”.

Βλέποντας αυτόν τον άντρα στη συντροφιά “των μωρών παρθένων”, ήταν η μεγαλύτερη έκπληξη που είχα μέχρι τότε. “Δεν μπορώ να πιστέψω ότι κι εσύ, επίσης, είσαι ένας από τους μωρούς που αποκοιμήθηκαν, σπαταλώντας τη ζωή τους στη γη. Γιατί είσαι εδώ;”

“Είμαι εδώ, γιατί έκανα ένα από τα σοβαρότερα λάθη που μπορεί να κάνει κάποιος που του έχουν εμπιστευθεί το ένδοξο ευαγγέλιο του Σωτήρα μας. Ακριβώς όπως ο απόστολος Παύλος προχώρησε από το να μη θεωρεί τον εαυτό του κατώτερο των πρώτιστων αποστόλων,¹ στο να είναι ο μεγαλύτερος των αμαρτωλών², εγώ πήρα την αντίθετη πορεία. Ξεκίνησα, γνωρίζοντας ότι ήμουν ένας από τους μεγαλύτερους αμαρτωλούς που είχε βρει χάρη, αλλά τελείωσα, νομίζοντας ότι ήμουν ένας από τους πρώτιστους αποστόλους. Ήταν εξαιτίας της μεγάλης μου υπερηφάνειας και όχι της ανασφάλειάς μου, όπως ο φίλος μας από εδώ, που άρχισα να επιτίθεμαι σε οποιονδήποτε ο οποίος δεν έβλεπε το καθετί ακριβώς με τον τρόπο που εγώ το έβλεπα. Εκείνους που με ακολούθησαν τους απογύμνωσα από την κλήση τους, ακόμη και από τις προσωπικότητές τους, πιέζοντάς τους να γίνουν σε όλα ακριβώς όπως εγώ. Κανένας από τους γύρω μου δεν μπορούσε να είναι ο εαυτός του. Κανένας δεν τολμούσε να με αμφισβητήσει, γιατί θα τον σύντριβα και θα τον έκανα σκόνη. Νόμιζα ότι με το να κάνω τους άλλους μικρότερους έκανα τον εαυτό μου μεγαλύτερο. Νόμιζα ότι ήμουν υποχρεωμένος να παίζω το ρόλο του Αγίου Πνεύματος για τον καθέναν. Απέξω η διακονία μου φαινόταν σαν μια μηχανή που κινείται ομαλά, όπου όλοι ήταν ενωμένοι και υπήρχε τέλεια τάξη, αλλά ήταν η τάξη ενός στρατόπεδου συγκέντρωσης. Πήρα τα παιδιά του Κυρίου και τα έκανα ρομπότ κατά τη δική μου εικόνα αντί κατά τη δική Του. Στο τέλος δεν υπηρετούσα ούτε τον Κύριο, αλλά το είδωλο που είχα φτιάξει για τον εαυτό μου. Προς το τέλος της ζωής μου ήμουν στην πραγματικότητα εχθρός του αληθινού ευαγγελίου, τουλάχιστον στην πράξη, παρόλο που οι διδασκαλίες και τα γραπτά μου φαίνονταν άμεμπτα βιβλικά”.

Αυτό ήταν τόσο εκπληκτικό, επειδή προερχόταν από αυτό το πρόσωπο, ώστε άρχισα να αναρωτιέμαι αν κάθε συνάντηση που είχα εδώ είχε σκοπό να με συγκλονίσει περισσότερο από όσο η προηγούμενη.

“Εάν αυτό είναι αληθινό, ότι έγινες εχθρός του ευαγγελίου, πώς γίνεται να είσαι ακόμη εδώ;” ρώτησα.

“Με τη χάρη του Θεού, εμπιστεύθηκα πράγματι στο σταυρό για τη δική μου σωτηρία, παρόλον ότι στην πραγματικότητα εμπόδιζα άλλους ανθρώπους από αυτόν, οδηγώντας τους στον εαυτό μου μάλλον παρά στον Κύριο. Παρόλ’ αυτά, ο ευλογημένος Σωτήρας παραμένει πιστός σ’ εμάς ακόμη κι όταν εμείς είμαστε άπιστοι.³ Ήταν επίσης εξαιτίας της

¹ Αναφέρεται στο Β’ Κορινθίους 11:5: “Νομίζω, βεβαίως, ότι σε τίποτα δεν έχω υστερήσει από τους πρώτιστους αποστόλους” Επίσης, στο Β’ Κορινθίους 12:11: “...σε τίποτα δεν υστέρησα από τους πρώτιστους αποστόλους, αν και τίποτα δεν είμαι”. Η Β’ επιστολή προς Κορινθίους γράφτηκε περίπου το 57 μ.Χ.

² Βλέπε προηγούμενως την υποσημείωση όπου αναφέρεται το εδάφιο Α’ Τιμοθ. 1:15.

³ Αναφέρεται στο Β’ Τιμόθεον 2:13: “Αν απιστούμε, εκείνος πιστός μένει, γιατί να αρνηθεί τον εαυτό του δεν δύναται”.

χάρης Του που ο Κύριος με πήρε πιο νωρίς από τη γη από ό,τι κανονικά θα μ' έπαιρνε, ακριβώς ώστε αυτοί που ήταν κάτω από μένα να μπορέσουν να βρουν Εκείνον και να φτάσουν στο σημείο να Τον γνωρίσουν”.

Δεν μπορούσα να είχα μείνει πιο εμβρόντητος από το να σκέφτομαι ότι αυτό ήταν αλήθεια γι' αυτόν το συγκεκριμένο άνθρωπο. Η ιστορία μάς έχει δώσει μια πολύ διαφορετική εικόνα του. Διαβάζοντας αυτό που συνέβαινε μέσα στην καρδιά μου, συνέχισε:

“Ο Θεός έχει πράγματι μια διαφορετική συλλογή ιστορικών βιβλίων από εκείνα που υπάρχουν στη γη. Έριξες μια γρήγορη ματιά σ' αυτά, αλλά ακόμη δε γνωρίζεις πόσο διαφορετικά είναι. Οι γήινες ιστορίες θα παρέλθουν, αλλά τα βιβλία που φυλάσσονται εδώ θα διαρκέσουν για πάντα. Αν μπορείς να αγαλλιάζεις με ό,τι ο ουρανός καταγράφει για τη ζωή σου, είσαι πράγματι ευλογημένος. Οι άνθρωποι βλέπουν μέσα από κάτοπτρο αινιγματικά¹, έτσι οι ιστορίες που συντάσσονται θα είναι πάντοτε νεφελώδεις, και μερικές φορές εντελώς λάθος”.

“Πώς συνέβηκε που τόσοι άλλοι ηγέτες σε εκτίμησαν τόσο πολύ;” ρώτησα να μάθω, έχοντας ακόμη δυσκολία να αφομοιώσω ό,τι άκουγα.

“Πολύ λίγοι, ακόμη και πολύ λίγοι Χριστιανοί έχουν το αληθινό χάρισμα της διάκρισης. Χωρίς αυτό το χάρισμα είναι αδύνατο να διακρίνει κανείς επακριβώς την αλήθεια σ' εκείνους του παρόντος ή του παρελθόντος. Ακόμη και με αυτό το χάρισμα είναι δύσκολο. Αν δεν έχεις βρεθεί εδώ και δεν έχεις απογυμνωθεί, θα κρίνεις τους άλλους μέσα από παραμορφωτικές προκαταλήψεις, είτε θετικές είτε αρνητικές. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο προειδοποιούμαστε να μην κρίνουμε πριν έρθει ο καιρός.² Αν δεν έχουμε βρεθεί εδώ, δεν μπορούμε ακριβώς να γνωρίζουμε τι πραγματικά υπάρχει στην καρδιά των άλλων, είτε εκτελούν καλά είτε κακά έργα. Υπήρξαν καλά κίνητρα ακόμη και μέσα στους χειρότερους ανθρώπους, και κακά κίνητρα ακόμη και στους καλύτερους από αυτούς. Μόνο εδώ οι άνθρωποι μπορούν να κριθούν συγχρόνως και σύμφωνα με τα κίνητρά τους και σύμφωνα με τα έργα τους”.

“Όταν επιστρέψω στη γη, θα καταφέρνω να διακρίνω στην ιστορία ορθά, επειδή ήρθα εδώ;”

“Είσαι εδώ επειδή προσευχήθηκες στον Κύριο να σε κρίνει αυστηρά, να σε διορθώσει αλύπητα, έτσι ώστε να μπορέσεις να Τον υπηρετείς τελειότερα. Αυτό ήταν ένα από τα πιο σοφά αιτήματα που έχεις κάνει ποτέ. Οι σοφοί κρίνουν τους εαυτούς τους, για μην κριθούν.³ Εκείνοι που είναι ακόμη σοφότεροι ζητούν να τους κρίνει ο Κύριος, γιατί

¹ αινιγματικά Αλλιώς: σκοτεινά, δυσνόητα. Αναφέρεται στο Α' Κορινθ. 13:12: “Γιατί βλέπουμε τώρα μέσα από κάτοπτρο αινιγματικά, τότε όμως πρόσωπο με πρόσωπο. Τώρα γνωρίζω μερικώς, τότε όμως θα γνωρίσω καλά καθώς και γνωρίστηκα καλά”.

² Αναφέρεται στο Α' Κορινθ. 4:5: “Όστε μην κρίνετε κάτι πριν από τον ορισμένο καιρό, ωσότου έρθει ο ΚΥΡΙΟΣ, ο οποίος και θα φωτίσει τα κρυφά του σκότους και θα φανερώσει τις βουλές των καρδιών· και τότε ο έπαινος θα γίνει σε καθέναν από το Θεό”.

³ βλέπε Α' Κορινθ. 11:31-32: “ Αν λοιπόν εξετάζαμε τους εαυτούς μας, δε θα κρινόμασταν. Όταν κρινόμαστε όμως από τον Κύριο, εκπαιδευόμαστε, για να μην κατακριθούμε μαζί με τον κόσμο”.

συνειδητοποιούν ότι δεν μπορούν ούτε να κρίνουν καλά τον εαυτό τους.¹ Έχοντας έρθει εδώ, θα φύγεις με πολύ περισσότερη σοφία και διάκριση, αλλά στη γη θα βλέπεις πάντοτε μέσα από ένα κάτοπτρο αινιγματικά, τουλάχιστον μέχρι ενός βαθμού. Η εμπειρία σου εδώ θα σε βοηθήσει να γνωρίσεις τους ανθρώπους καλύτερα, αλλά μόνον όταν βρεθείς εδώ πλήρως, θα μπορείς να τους γνωρίζεις πλήρως. Όταν φύγεις από εδώ θα σου έχει κάνει περισσότερη εντύπωση το πόσο λίγο γνωρίζεις τους ανθρώπους μάλλον παρά το πόσο καλά τους γνωρίζεις. Αυτό ακριβώς είναι εξίσου αληθινό και σχετικά με τις ιστορίες των ανθρώπων. Μου δόθηκε η άδεια να μιλήσω μαζί σου,² επειδή σε έχω μαθητέψει κατά μίαν έννοια μέσω των γραπτών μου, και το να γνωρίζεις την αλήθεια για μένα θα σε βοηθήσει”, κατέληξε ο φημισμένος Μεταρρυθμιστής.

Μετά βάδισε μπροστά μία γυναίκα που δεν τη γνώριζα. Η ομορφιά της και η χάρη της σου έκοβαν την αναπνοή, αλλά δεν ήταν αισθησιακή ή αποπλανητική κατά κανέναν τρόπο.

“Ημουν η σύζυγός του στη γη”, άρχισε να λέει. “Πολλά από όσα γνωρίζεις γι’ αυτόν, στην πραγματικότητα ήρθαν από μένα, γι’ αυτό, ό,τι πρόκειται να πω δεν είναι μόνο γι’ αυτόν, αλλά για μας. Μπορεί να μεταρρυθμίσεις την εκκλησία, χωρίς να μεταρρυθμίσεις τη δική σου την ψυχή. Μπορεί να επιβάλλεις αυθαίρετα τη θέλησή σου στην πορεία της ιστορίας, και όμως να μην κάνεις το θέλημα του Πατέρα ούτε να δοξάσεις τον Υιό Του. Εάν αναλάβεις την υποχρέωση να διαμορφώσεις την ανθρώπινη ιστορία, μπορεί να τα καταφέρεις, αλλά είναι μια πρόσκαιρη εκπλήρωση που θα εξανεμισθεί σαν μια τολύπη καπνού”.

“Αλλά η δουλειά του συζύγου σου ή η δική σου επηρέασε πάρα πολύ κάθε γενιά ύστερα από αυτόν προς το καλό. Είναι δύσκολο να φανταστώ πόσο σκοτεινός θα ήταν ο κόσμος χωρίς αυτόν”, διαμαρτυρήθηκα.

“Είναι αλήθεια. Αλλά μπορεί να κερδίσεις όλο τον κόσμο και παρόλ’ αυτά να χάσεις την ψυχή σου.³ Μόνο αν κρατήσεις αγνή τη δική σου την ψυχή μπορείς να επηρεάσεις τον κόσμο για τους αληθινά μόνιμους αιώνιους σκοπούς του Θεού. Ο σύζυγός μου έχασε την ψυχή του για μένα, και την κέρδισε μόνο προς το τέλος της ζωής του, γιατί πάρθηκα από τη γη, έτσι ώστε να μπορέσει να την κερδίσει. Τα περισσότερα από όσα έκανε τα έκανε για μένα παρά για τον Κύριο. Τον καταπίεζα, και ακόμη του έδινα πολύ από τη γνώση που δίδασκε. Τον χρησιμοποιούσα σαν μια προέκταση του δικού μου εγώ, γιατί σαν γυναίκα εκείνης της εποχής δεν μπορούσα να αναγνωριστώ εγώ η ίδια ως πνευματικός ηγέτης. Ανάλαβα τη ζωή του, έτσι ώστε να μπορώ να ζω τη ζωή μου μέσω αυτού. Γρήγορα τον έβαζα να κάνει οτιδήποτε, μόνο για να αποδεικνύει ικανό τον εαυτό του σ’ εμένα”.

“Θα πρέπει να την είχες αγαπήσει πάρα πολύ”, είπα κοιτάζοντας προς αυτόν.

¹ βλέπε Α’ Κορινθ. 4:3-4: “Σ’ εμένα όμως είναι ελάχιστο να ανακριθώ γι’ αυτό από εσάς ή από ανθρώπινο δικαστήριο σε ημέρα δίκης. Αλλά ούτε τον εαυτό μου ανακρίνω, γιατί δεν έχω συνείδηση για τίποτα ενάντια στον εαυτό μου· αλλά με αυτό δεν έχω δικαιωθεί. Εκείνος λοιπόν που με ανακρίνει είναι ο ΚΥΡΙΟΣ”.

² Μου δόθηκε η άδεια να μιλήσω μαζί σου... Σ.Μ. Βλέπουμε ότι μόνο αν ο Θεός το επιτρέψει μπορεί κάποιος να έχει σχέση με κεκοιμημένους αγίους. Δεν πρέπει ποτέ να παίρνει τέτοια πρωτο βουλία ο ίδιος ο πιστός, αλλιώς μπορεί να υποπέσει στη βαριά αμαρτία και πλάνη της νεκρομαντείας, που ο Θεός απαγορεύει αυστηρά.

³ Βλέπε Ματθαίος 16:26: “Γιατί τι θα ωφεληθεί ο άνθρωπος αν όλο τον κόσμο κερδίσει, αλλά την ψυχή του ζημιωθεί; Ή τι θα δώσει ο άνθρωπος αντάλλαγμα για την ψυχή του;” Βλέπουμε ότι μπορεί να κερδίσει κανείς όλο τον κόσμο ακόμη και για το Χριστό, αλλά να χάσει την ψυχή του! Τρομερό!

“Όχι, δεν την αγάπησα καθόλου. Ούτε εκείνη με αγάπησε. Στην πραγματικότητα, μόλις ύστερα από λίγα χρόνια γάμου ούτε καν αρέσαμε ο ένας στον άλλο. Αλλά και οι δύο είχαμε ανάγκη ο ένας τον άλλο, έτσι βρήκαμε έναν τρόπο να εργαζόμαστε μαζί. Ο γάμος μας δεν ήταν ένας ζυγός αγάπης αλλά δεσμών. Όσο γινόμασταν πιο επιτυχημένοι, τόσο γινόμασταν πιο δυστυχείς και τόσο περισσότερη απάτη χρησιμοποιούσαμε, για να εξαπατούμε αυτούς που μας ακολουθούσαν. Ήμασταν κενοί, ταλαίπωροι, προς το τέλος της ζωής μας. Όσο μεγαλύτερη επιρροή κερδίζεις με την αυτοπροβολή σου, τόσο περισσότερο πρέπει να παλαίψεις, για να διατηρήσεις την επιρροή σου, και τόσο περισσότερο σκοτεινή και σκληρή θα γίνει η ζωή σου. Βασιλιάδες μάς φοβούνταν, αλλά εμείς φοβόμασταν όλους, από τους βασιλιάδες μέχρι τους χωριάτες. Δεν μπορούσαμε να εμπιστευτούμε κανέναν, γιατί εμείς οι ίδιοι ζούσαμε μέσα σε τόση απάτη, ώστε δεν είχαμε εμπιστοσύνη ούτε ο ένας στον άλλο. Κηρύτταμε αγάπη και εμπιστοσύνη, γιατί θέλαμε όλοι να μας αγαπούν και να μας εμπιστεύονται, αλλά εμείς οι ίδιοι φοβόμασταν και κρυφά τους περιφρονούσαμε όλους. Εάν διδάσκεις τις μεγαλύτερες αλήθειες αλλά δεν τις ζεις, είσαι μόνο ο μεγαλύτερος υποκριτής και η πιο βασανισμένη ψυχή”.

Τα λόγια τους άρχισαν να με σφυροκοπούν σαν σφυρί. Μπορούσα να δω ότι ήδη η ζωή μου εκτρεπόταν προς την ίδια κατεύθυνση. Πόσα έκανα, για να αναδείξω τον εαυτό μου μάλλον παρά το Χριστό; Άρχισα να βλέπω πόσα έκανα, μόνο για να αποδείξω ικανό τον εαυτό μου σε άλλους, ιδιαίτερα σ’ εκείνους που με αντιπαθούσαν, που με απέρριπταν ή προς τους οποίους αισθανόμουν ότι είμαι σε ανταγωνισμό μαζί τους κατά κάποιον τρόπο. Άρχισα να βλέπω πόση από τη δική μου ζωή ήταν χτισμένη στα προσώπια μιας προβαλλόμενης εικόνας που ερχόταν σε αντίθεση με αυτό που πραγματικά ήμουν. Αλλά εδώ δεν μπορούσα να κρυφτώ. Αυτό το μεγάλο νέφος μαρτύρων ήξεραν όλοι ποιος ήμουν πέρα από το πέπλο των προβαλλόμενων κινήτρων μου.

Κοίταξα πάλι προς αυτό το ζευγάρι. Ήταν τώρα τόσο άδολοι και τόσο ευγενείς, ώστε ήταν αδύνατο να αμφισβητήσω τα κίνητρά τους. Εξέθεταν ευχαρίστως τις πιο ύπουλες αμαρτίες τους για χάρη μου, και ήταν ειλικρινά ευτυχισμένοι που κατάφερναν να το κάνουν.¹

“Μπορεί να είχα μια λανθασμένη γενική ιδέα για σας από την ιστορία σας και τα γραπτά σας, αλλά τώρα έχω ακόμη περισσότερη εκτίμηση για σας. Προσεύχομαι, ώστε να μπορέσω να μεταφέρω από αυτό το μέρος την ακεραιότητα και την ελευθερία που τώρα έχετε. Κουράστηκα να προσπαθώ να ζω πάνω σε προβαλλόμενες εικόνες του εαυτού μου. Πόσο λαχταρώ γι’ αυτήν την ελευθερία!” θρήνησα, θέλοντας απελπισμένα να θυμάμαι κάθε λεπτομέρεια αυτής της συνάντησης. Τότε, ο φημισμένος Μεταρρυθμιστής μού προσέφερε μια τελική προτροπή:

“Μην προσπαθείς να διδάξεις τους άλλους να κάνουν ό,τι εσύ ο ίδιος δεν κάνεις. Η μεταρρύθμιση δεν είναι μόνο μια διδασκαλία. Η αληθινή Μεταρρύθμιση προέρχεται μόνο από την ένωση με το Σωτήρα. Όταν είσαι συζευγμένος με το Χριστό, μεταφέροντας τα

¹ Βλέπε Ιάκωβος 5:16: “Εξομολογείστε, λοιπόν, ο ένας στον άλλο τις αμαρτίες σας και προσεύχεστε ο ένας για τον άλλο, για να γιατρευτείτε”.

βάρη που Εκείνος σου δίνει, Εκείνος θα είναι μαζί σου και θα τα μεταφέρει για σένα.¹ Μπορείς μόνο να κάνεις το έργο Του όταν το κάνεις μαζί με Εκείνον και όχι απλά εξαιτίας Εκείνου. Μόνο το Πνεύμα μπορεί να γεννήσει αυτό που είναι Πνεύμα.² Εάν είσαι συζευγμένος μαζί Του, δε θα κάνεις τίποτε για χάρη της πολιτικής ή της ιστορίας. Καθετί που κάνεις εξαιτίας πολιτικών πιέσεων ή ευκαιριών θα σε οδηγήσει μόνο στο τέλος της αληθινής σου διακονίας. Τα πράγματα που γίνονται, προσπαθώντας να παραχτεί ιστορία, στην καλύτερη περίπτωση θα περιορίσουν τα κατορθώματά σου στην ιστορία, και θα αποτύχεις να επιδράσεις στην αιωνιότητα. Αν δε ζεις αυτό που κηρύττεις στους άλλους, θα αποκλείσεις τον εαυτό σου από την υψηλή κλήση του Θεού, ακριβώς όπως εμείς κάναμε”.

“Ούτε καν νομίζω ότι θα μπορούσα να σκεφτώ να αναζητήσω μια υψηλή κλήση”, τον διέκοψα. “Ούτε ακόμη αξίζω να καθίσω εδώ σ’ αυτό το μέρος που λέτε ότι είναι το χαμηλότερο μέρος στον ουρανό. Πώς θα μπορούσα ποτέ να σκεφτώ να αναζητήσω μια υψηλή κλήση;”

“Η υψηλή κλήση δεν είναι ακατόρθωτη για καθέναν που ο Θεός έχει καλέσει. Θα σου πω τι θα σε κρατήσει στο μονοπάτι της ζωής: αγάπα το Σωτήρα και αναζήτα μόνο τη δόξα Του. Καθετί που κάνεις, για να εξυψώσεις τον εαυτό σου, θα σου φέρει κάποια μέρα την πιο τρομερή ταπείνωση. Καθετί που κάνεις από αληθινή αγάπη για το Σωτήρα, για να δοξάσεις το όνομά Του, θα επεκτείνει τα όρια του αιώνιου βασιλείου Του, και τελικά θα προκύψει μια υψηλότερη θέση για τον εαυτό σου. Ζήσε για ό,τι καταγράφεται εδώ. Μην ενδιαφέρεσαι καθόλου για ό,τι καταγράφεται στη γη”.

Το ζευγάρι στη συνέχεια απομακρύνθηκε, χαιρετώντας με με ένα χαρούμενο εναγκαλισμό, όμως εγώ αισθανόμουν οτιδήποτε άλλο παρά χαρούμενος. Καθώς έφευγαν με κατέκλυσε πάλι η δική μου αμαρτία. Οι πολλές φορές που είχα χρησιμοποιήσει ανθρώπους για τους δικούς μου σκοπούς, ή ακόμη είχα χρησιμοποιήσει και το όνομα του Ιησού, για να προωθήσω τις δικές μου φιλοδοξίες ή για να κάνω τον εαυτό μου να φαίνεται καλύτερος, άρχισαν να πέφτουν σαν καταρράκτης επάνω μου. Εδώ, σ’ αυτό το μέρος όπου μπορούσα να βλέπω τη δύναμη και τη δόξα Εκείνου που είχα τόσο χρησιμοποιήσει, η συμπεριφορά μου γινόταν ακόμη πιο αποκρουστική, περισσότερο από όσο μπορούσα να αντέξω. Έπεσα με το πρόσωπό μου κάτω μέσα στη χειρότερη απελπισία που είχα ποτέ γνωρίσει. Ύστερα από ένα χρονικό διάστημα που μου φάνηκε σαν μια αιωνιότητα, όπου έβλεπα αυτούς τους ανθρώπους και τα γεγονότα να περνούν από μπροστά μου, αισθάνθηκα πως η γυναίκα του Μεταρρυθμιστή με σήκωσε ξανά στα πόδια μου. Ήμουν συντριμμένος από την αγνότητά της, ιδιαίτερα καθώς τώρα αισθανόμουν τόσο κακός και διεφθαρμένος. Είχα την πιο δυνατή επιθυμία να τη λατρεύσω, γιατί ήταν τόσο αγνή.³

“Να στραφείς προς τον Υιό”, είπε με έμφαση. “Η επιθυμία σου να λατρέψεις εμένα ή οποιονδήποτε άλλον αυτήν τη στιγμή, είναι μόνο μια προσπάθεια να απομακρύνεις την

¹ Αναφέρεται στο Ματθαίος 11:29-30: “Σηκώστε το ζυγό μου πάνω σας και μάθετε από εμένα, γιατί πρᾶος εἰμι και ταπεινός στην καρδιά, και θα βρείτε ανάπαυση στις ψυχές σας. Γιατί ο ζυγός μου είναι απαλός και το φορτίο μου ελαφρό”.

² Αναφέρεται στο Ιωάννης 3:6: “Το γεννημένο από τη σάρκα είναι σάρκα, και το γεννημένο από το Πνεύμα είναι πνεύμα”.

³ Αυτή η έντονη επιθυμία του συγγραφέα να λατρεύει τη γυναίκα του μεταρρυθμιστή μάς θυμίζει την έντονη επιθυμία για λατρεία πολλών ανθρώπων, ακόμη και αληθινών Χριστιανών, προς την Παρθένο Μαρία.

προσοχή σου από τον εαυτό σου, και να δικαιώσεις τον εαυτό σου, υπηρετώντας αυτό που δεν είσαι. Είμαι αγνή τώρα, γιατί στράφηκα προς Αυτόν. Χρειάζεσαι να δεις τη διαφθορά που υπάρχει μέσα στη δική σου ψυχή, αλλά μετά δεν πρέπει να ασχολείσαι με τον εαυτό σου, ή να αναζητάς να δικαιώσεις τον εαυτό σου με νεκρά έργα, αλλά να στραφείς προς Αυτόν”.

Αυτό ειπώθηκε με τόσο ειλικρινή αγάπη, ώστε ήταν αδύνατο να πληγωθώ ή να προσβληθώ από αυτό που είπε. Όταν είδε ότι κατάλαβα, συνέχισε:

“Η αγνότητα που είδες σ’ εμένα ήταν αυτό που ο άντρας μου είδε πρώτος σ’ εμένα όταν ήμασταν νέοι. Ήμουν σχετικά αγνή στα κίνητρά μου τότε, αλλά διέφθαιρα την αγάπη του και τη δική μου αγνότητα, επιτρέποντάς του να με λατρεύει λανθασμένα. Δεν μπορείς ποτέ να γίνεις καθαρός, μόνο λατρεύοντας αυτούς που είναι πιο καθαροί από τον εαυτό σου. Πρέπει να πας πέρα από αυτούς, να βρεις Εκείνον που τους έχει κάνει καθαρούς, και στον Οποίο μόνο δεν υπάρχει αμαρτία. Όσο περισσότερο οι άνθρωποι μας δόξαζαν, και όσο περισσότερο δεχόμασταν τη δόξα τους, τόσο περισσότερο παρεκκλίναμε από το μονοπάτι της ζωής. Στη συνέχεια αρχίσαμε να ζούμε για τους επαίνους των ανθρώπων, και για να ξεπεράσουμε σε δύναμη αυτούς που δεν ήθελαν να μας επαινούν. Αυτό ήταν ο θάνατός μας, και συνέβηκε το ίδιο σε πολλούς που είναι εδώ στο κατώτερο μέρος”.

Θέλοντας απλώς να παρατείνω τη συνομιλία μας, έκανα την επόμενη ερώτηση που μου ήρθε στο νου: “Είναι δύσκολο για σας και το σύζυγό σας να είστε εδώ μαζί;”

“Καθόλου. Όλες οι συγγένειες που έχεις στη γη συνεχίζονται εδώ, και είναι όλες καθαρισμένες από την κρίση, και από το γεγονός ότι είναι τώρα πνευματικές ακριβώς όπως τώρα είμαστε πνεύμα.¹ Όσο περισσότερο είσαι συγχωρεμένος τόσο περισσότερο αγαπάς. Αφού συγχωρήσαμε ο ένας τον άλλο, αγαπήσαμε περισσότερο ο ένας τον άλλο. Τώρα η σχέση μας συνεχίζεται σε πολύ μεγαλύτερο βάθος και πλούτο, επειδή είμαστε συγκληρονόμοι αυτής της σωτηρίας². Όσο βαθιά πήγαν οι πληγές που προξενήσαμε ο ένας στον άλλο, τόσο βαθιά κατόρθωσε να πάει η αγάπη όταν θεραπευθήκαμε. Μπορούσαμε να το είχαμε δοκιμάσει αυτό πάνω στη γη, αλλά δε μάθαμε τη συγχωρητικότητα έγκαιρα. Αν είχαμε μάθει τη συγχωρητικότητα, ο ανταγωνισμός που εισήλθε στη σχέση μας και έκανε τη ζωή μας να εκτραπεί δε θα είχε καταφέρει να κάνει ρίζα μέσα μας. Εάν αληθινά αγαπάς, αληθινά θα συγχωρείς. Όσο πιο δύσκολο είναι για σένα να συγχωρείς, τόσο πιο μακριά είσαι από την αληθινή αγάπη. Η συγχωρητικότητα είναι ουσιαστική, διαφορετικά θα σκοντάψεις, και κατά πολλούς τρόπους θα εκτραπείς από την πορεία που είναι διαλεγμένη για σένα”.

Την ίδια στιγμή συνειδητοποίησα ότι αυτή η γυναίκα, που με έφερε αντιμέτωπο με τόσο πόνο με τη διαφθορά μου, ήταν επίσης το πιο ελκυστικό πρόσωπο που μπορούσα ποτέ να θυμηθώ ότι είχα συναντήσει. Δεν αισθανόμουν μια ρομαντική έλξη, αλλά απλά δεν ήθελα

¹ τώρα είμαστε πνεύμα. Δεν εννοεί ότι αποτελούνται μόνο από πνεύμα, αλλά ότι το σώμα τους είναι πνευματικό, διαφορετικό από το σαρκικό που έχουμε τώρα. Βλέπε Α’ Κορινθ. 15:44: “Σπέρνεται σώμα ψυχικό, εγείρεται σώμα πνευματικό. Αν υπάρχει σώμα ψυχικό, υπάρχει και πνευματικό”.

² Βλέπε Ρωμαίους 8:17: “Και αν είμαστε τέκνα του, είμαστε και κληρονόμοι του. Αφενός κληρονόμοι Θεού, αφετέρου συγκληρονόμοι Χριστού, αν βέβαια συμπάσχουμε, για να συνδοξατούμε και μαζί του”.

να την αφήσω. Επειδή αντιλήφθηκε τις σκέψεις μου, τραβήχτηκε ένα βήμα, δείχνοντας ότι έπρεπε να φύγει, αλλά μου πρόσφερε μια τελευταία διορατική σκέψη.

“Η καθαρή αλήθεια, όταν λέγεται με καθαρή αγάπη, πάντα θα ελκύει. Θα θυμάσαι τον πόνο που αισθάνεσαι εδώ, και αυτό θα σε βοηθήσει στο υπόλοιπο της ζωής σου. Ο πόνος είναι καλός, σου δείχνει πού υπάρχει πρόβλημα. Μην προσπαθείς να μειώσεις τον πόνο, ωστόσο βρεις το πρόβλημα. Η αλήθεια του Θεού συχνά φέρνει πόνο, καθώς φωτίζει εντονότερα ένα πρόβλημα που έχουμε, αλλά η αλήθεια Του μας δείχνει πάντοτε, επίσης, το δρόμο προς την ελευθερία. Όταν γνωρίζεις αυτό, θα αρχίσεις ακόμη και να χαιρέσαι μέσα στις δοκιμασίες σου, που όλες επιτρέπονται, για να σε βοηθήσουν να παραμένεις στο μονοπάτι της ζωής”.

“Επίσης, η έλξη σου προς εμένα δεν είναι ανάρμοστη. Είναι η έλξη μεταξύ αρσενικού και θηλυκού που δόθηκε στην αρχή, που είναι πάντοτε καθαρή στην αυθεντική της μορφή. Όταν η καθαρή αλήθεια συνδυάζεται με την καθαρή αγάπη, οι άντρες μπορούν να είναι οι άντρες που δημιουργήθηκαν να είναι, χωρίς να χρειάζεται να κυριαρχούν από ανασφάλεια. Αυτό δεν είναι τίποτε άλλο παρά λαγνεία, που είναι η χαμηλότερη υποστάθμη στην οποία ξεπέφτει η αγάπη εξαιτίας της αμαρτίας μας. Με την αληθινή αγάπη, οι άντρες γίνονται αληθινοί άντρες, και οι γυναίκες μπορούν να είναι οι γυναίκες που δημιουργήθηκαν να είναι, γιατί η αγάπη τους έχει αντικαταστήσει το φόβο τους.¹ Η αγάπη ποτέ δε θα μεταχειριστεί ιδιοτελώς ούτε θα προσπαθήσει να ελέγξει από ανασφάλεια, γιατί η αγάπη διώχνει έξω κάθε φόβο². Ακριβώς στο μέρος όπου οι σχέσεις μπορούν να είναι περισσότερο διεφθαρμένες, εκεί είναι επίσης όπου μπορούν να είναι περισσότερο ικανοποιητικές, όταν η λύτρωση έχει εργαστεί σ’ αυτές. Η αληθινή αγάπη είναι μια γεύση του ουρανού, και η λαγνεία είναι η πιο ακραία³ διαστροφή που ο εχθρός προκαλεί στη δόξα του ουρανού. Στο βαθμό που είσαι ελεύθερος από τη λαγνεία στη γη, σ’ αυτόν το βαθμό θα αρχίσεις να έχεις εμπειρία του ουρανού”.

“Αλλά δε νομίζω ότι έχω αισθανθεί οποιαδήποτε λαγνεία εδώ, ή για σένα”, διαμαρτυρήθηκα ελαφρά. “Αντιθέτως, θαύμαζα που μπορούσα να βλέπω κάποια με την ομορφιά σου και να μην αισθάνομαι λαγνεία”.

“Αυτό συμβαίνει επειδή είσαι εδώ. Το φως της δόξας Του εδώ διώχνει όλο το σκοτάδι. Αλλά αν δεν ήσουν εδώ, η λαγνεία θα σε είχε αιχμαλωτίσει τώρα”, είπε.

“Είμαι βέβαιος ότι έχεις δίκιο. Μπορούμε ποτέ να ελευθερωθούμε από αυτήν την τρομερή διαστροφή στη γη;” ικέτευσα να μου πει.

“Ναι. Καθώς το μυαλό σου ανανεώνεται από το Πνεύμα της Αλήθειας, δε θα βλέπεις τις σχέσεις ως ευκαιρία να πάρεις από τους άλλους, αλλά να δώσεις. Το να δίνει κανείς παρέχει τη μεγαλύτερη ικανοποίηση που μπορούμε ποτέ να γνωρίσουμε. Οι πιο θαυμάσιες

¹ Η αγάπη τους έχει αντικαταστήσει το φόβο τους. Σ.Μ. Φαίνεται ότι ύστερα από την πτώση των προπατόρων μας οι γυναίκες έχουν την τάση να φοβούνται, να τρομάζουν περισσότερο από τους άντρες. Αυτό διαφαίνεται και από τα λόγια του απόστολου Πέτρου στην επιστολή του Α’ Πέτρου 3:5-6: «Γιατί έτσι κάποτε κοσμούσαν τους εαυτούς τους και οι άγιες γυναίκες που έλιζαν στο Θεό, καθώς υποτάσσονταν στους δικούς τους άντρες, όπως η Σάρρα υπάκουσε στον Αβραάμ και τον καλούσε «κύριο» – της οποίας γίνατε τέκνα αν αγαθοποιείτε και δε φοβάστε κανένα τρόμαγμα».

² Βλέπε Α’ Ιωάννου 4:18: “Φόβος δεν υπάρχει μέσα στην αγάπη, αλλά η τέλεια αγάπη έξω διώχνει το φόβο, γιατί ο φόβος έχει σχέση με τιμωρία, και αυτός που φοβάται δεν έχει τελειοποιηθεί στην αγάπη”.

³ Η πιο ακραία. Αγγλικά: ultimate Άλλες ερμηνείες: έσχατη, τελική, ύστατη, τελευταία, βασική, θεμελιώδης, απόλυτη.

ανθρώπινες σχέσεις δεν είναι παρά σαν μια φευγαλέα ματιά της έκστασης που έρχεται όταν παραχωρούμε τον εαυτό μας στον Κύριο σε καθαρή λατρεία. Αυτό που δοκιμάζουμε στη λατρεία εδώ, το αδύνατο, αδόξαστο σώμα σου δε θα μπορούσε ν' αντέξει. Η αληθινή λατρεία του Θεού καθαρίζει την ψυχή για τις δόξες των αγνών σχέσεων. Γι' αυτό, δεν πρέπει να αναζητάς σχέσεις, αλλά αληθινή λατρεία. Μόνο τότε μπορούν οι σχέσεις να αρχίσουν να είναι αυτές που θα έπρεπε να είναι. Η αληθινή αγάπη ποτέ δεν αναζητά να είναι πρώτη ή να ελέγχει, αλλά μάλλον αναζητά την υπηρεσία. Εάν ο σύζυγός μου κι εγώ είχαμε τηρήσει αυτό στο γάμο μας, θα καθόμασταν τώρα δίπλα στο Βασιλιά, και αυτή η μεγάλη αίθουσα θα ήταν γεμάτη με πολύ περισσότερες ψυχές”.

Λέγοντας αυτά, εξαφανίστηκε πίσω στις σειρές των δοξασμένων αγίων. Κοίταξα πάλι προς το θρόνο και ξαφνιάστηκα, επειδή η δόξα Του φάνηκε πολύ πιο όμορφη απ' όσο ήταν πριν. Ένας άλλος άντρας που στεκόταν κοντά μου εξήγησε:

“Με κάθε συνάντηση, ένα πέπλο αφαιρείται, έτσι ώστε να μπορείς να Τον βλέπεις πιο καθαρά. Δεν αλλάζεις μόνο κοιτώντας τη δόξα Του, αλλά κοιτώντας με ακάλυπτο πρόσωπο.¹ Καθένας που συνειδητοποιεί τις αληθινές κρίσεις του Θεού περπατά σ' ένα διάδρομο ακριβώς όπως αυτός, για να συναντήσει εκείνους που μπορούν να τον βοηθήσουν να αφαιρέσει όσα πέπλα ακόμη φορά, εκείνα τα πέπλα που παραμορφώνουν την όρασή του για Εκείνον”.

Είχα ήδη απορροφήσει περισσότερη νόηση από όση αντιλαμβανόμουν ότι μου είχαν δώσει τα πολλά χρόνια της διακονίας μου στη γη. Τότε άρχισα να αισθάνομαι ότι όλη η μελέτη μου και η αναζήτησή μου στη γη με είχαν οδηγήσει μπροστά με βήμα σαλιγκαριού. Πώς θα μπορούσαν πολλές διάρκειες ζωής να με προετοιμάσουν για την κρίση; Η ζωή μου με είχε ήδη καταστήσει ακατάλληλο περισσότερο από όλους εκείνους που είχα συναντήσει, και αυτοί μόλις που τα κατάφεραν να έρθουν εδώ!²

“Πώς θα μπορούσαν όλοι εκείνοι που δεν τους είχε δοθεί η χάρη αυτής της εμπειρίας να έχουν την παραμικρή ελπίδα;” ρώτησα.

Άκουσα μια νέα φωνή: “Ό,τι δοκιμάζεις εδώ σου έχει δοθεί στη γη. Κάθε σχέση, κάθε συνάντηση με ένα άλλο πρόσωπο, μπορεί να σε διδάξει ό,τι μαθαίνεις εδώ, αν εξακολουθείς να φοράς εκείνο το μανδύα της ταπεινοφροσύνης και μάθεις πάντοτε να κρατάς την προσοχή σου προσηλωμένη στη δόξα Του. Σου έχει δοθεί αυτή η εμπειρία τώρα, γιατί θα γράψεις την όραση, και εκείνοι που θα τη διαβάσουν θα την καταλάβουν. Πολλοί τότε θα κατορθώσουν να φέρουν τη δόξα και τη δύναμη που πρέπει να φέρουν κατά την τελευταία μάχη”.

Έμεινα κατάπληκτος όταν αναγνώρισα αυτόν τον άντρα ως ένα σύγχρονό μου, αλλά δεν ήξερα ότι είχε πεθάνει. Δεν τον είχα συναντήσει ποτέ στη γη, αλλά είχε μια μεγάλη διακονία που εκτιμούσα πάρα πολύ. Μέσω ανθρώπων που είχε εκπαιδεύσει, χιλιάδες

¹ Αναφέρεται στο Β' Κορινθ. 3:18: “Όλοι εμείς, λοιπόν, αντικατοπτρίζουμε τη δόξα του ΚΥΡΙΟΥ με ακάλυπτο πρόσωπο και μεταμορφωνόμαστε στην ίδια την εικόνα του από δόξα σε δόξα, καθώς ακριβώς γίνεται από τον ΚΥΡΙΟ, το Πνεύμα”.

² Βλέπε Α' Πέτρου 4:17-18: “Γιατί είναι καιρός να αρχίσει η κρίση από τον οίκο του Θεού· και αν αρχίζει πρώτα από εμάς, ποιο θα είναι το τέλος εκείνων που απειθούν στο ευαγγέλιο του Θεού; **Και αν ο δίκαιος μόλις σώζεται, ο ασεβής και αμαρτωλός που θα φανεί.**”

άλλοι είχαν οδηγηθεί στη σωτηρία, και πολλές μεγάλες εκκλησίες είχαν ιδρυθεί που όλες σχεδόν ήταν αφιερωμένες στον ευαγγελισμό.

Ρώτησε αν μπορούσε να με αγκαλιάσει μόνο για ένα λεπτό, και συμφώνησα, νιώθοντας πολύ αμήχανος. Όταν αγκαλιαστήκαμε, αισθάνθηκα τόση αγάπη να έρχεται από αυτόν, ώστε ένας μεγάλος πόνος που ήταν βαθιά μέσα μου σταμάτησε να με πληγώνει. Είχα τόσο πολύ συνηθίσει στον πόνο, ώστε δεν τον είχα καν προσέξει ωσότου σταμάτησε. Όταν ο άνθρωπος με άφησε, του είπα ότι το αγκάλιασμά του με θεράπευσε από κάτι. Η χαρά του γι' αυτό ήταν μεγάλη. Μετά, άρχισε να μου λέει γιατί βρισκόταν στην κατώτερη βαθμίδα του ουρανού.

“Έγινα τόσο υπερήφανος προς το τέλος της ζωής μου, ώστε δεν μπορούσα να φαντασθώ ότι ο Κύριος θα έκανε κάτι σπουδαίο, εκτός κι αν το έκανε διαμέσου του εαυτού μου. Άρχισα να αγγίζω τους κεχρισμένους του Κυρίου, και να κάνω κακό στους προφήτες Του.¹ Ήμουν εγωιστικά υπερήφανος όταν ο Κύριος χρησιμοποιούσε κάποιον από τους δικούς μου μαθητές, και ζήλευα όταν ο Κύριος κινούνταν μέσω οποιουδήποτε που ήταν έξω από τη δική μου διακονία. Έψαχνα να βρω οποιοδήποτε κακό υπήρχε σ' αυτούς, για να τους εκθέτω. Δεν ήξερα ότι κάθε φορά που έκανα αυτό υποβίβαζα μόνο τον εαυτό μου περισσότερο”.

“Ποτέ δεν ήξερα ότι είχες κάνει κάτι τέτοιο”, είπα έκπληκτος.

“Δεν το έκανα αυτό εγώ ο ίδιος, αλλά υποκινούσα ανθρώπους που ήταν κάτω από τις εντολές μου, να ανακρίνουν άλλους και να κάνουν το βρόμικο έργο μου. Τους είχα για να ερευνούν εξονυχιστικά τα πάντα, ώστε να βρίσκουν κάθε λάθος ή αμαρτία στη ζωή των άλλων, για να τους εκθέτω. Έγινα το χειρότερο πράγμα που μπορεί να γίνει ένας άνθρωπος πάνω στη γη: ένα σκάνδαλο² που γεννούσε άλλα σκάνδαλα. Σπέρναμε φόβο και διαίρεση απ' άκρο σ' άκρο στη εκκλησία, όλα στο όνομα της προστασίας της αλήθειας. Μέσα στην αυτοδικαίωσή μου κατευθυνόμουν προς την απώλεια. Με το μεγάλο Του έλεος, ο Κύριος επέτρεψε να χτυπηθώ από μια αρρώστια που μου προξένησε έναν αργό και ταπεινωτικό θάνατο. Λίγο προτού πεθάνω, ήρθα στα συγκαλά μου και μετάνιωσα. Είμαι ευγνώμονας απλά και μόνο που βρίσκομαι εδώ. Μπορεί να είμαι ένας από τους ελάχιστους δικούς Του εδώ, αλλά έχω πολύ περισσότερα απ' όσο αξίζω. Μονάχα δεν μπορούσα να αφήσω αυτό το δωμάτιο, μέχρι να μου δινόταν η ευκαιρία να ζητήσω συγγνώμη σ' εκείνους από εσάς που τόσο έβλαψα”.

“Αλλά ποτέ δε με έβλαψες”, είπα.

“Ω! Αλίμονο, το έκανα”, απάντησε. “Πολλές από τις επιθέσεις που ήρθαν εναντίον σου έγιναν από εκείνους που είχα υποκινήσει και ενθαρρύνει στις βίαιες επιθέσεις τους σε άλλους. Παρόλον ότι μπορεί να μην είχα πραγματοποιήσει τις επιθέσεις εγώ προσωπικά, ο Κύριος με θεωρεί υπεύθυνο σαν εκείνους που το έκαναν”.

¹ Αναφέρεται στον Ψαλμό 105:15: “Μην αγγίζετε τους χρισμένους μου και μην κάνετε κακό στους προφήτες μου”. Αραγε πόσοι καταλαβαίνουμε πως, όταν καταλαλούμε με ελαφριά καρδιά αδελφούς εν Χριστώ κάνουμε το ίδιο;

² σκάνδαλο Αγγλικά: stumbling block Άλλες ερμηνείες: πρόσκομμα, εμπόδιο, ηθικό κώλυμα, ανασταλτικός φραγμός. Βλέπε Ρωμαίους 14:13: “Ας μην κρίνουμε λοιπόν πια ο ένας τον άλλο. Αλλά αυτό μάλλον να αποφασίσετε: το να μη θέτετε πρόσκομμα στον αδελφό ή σκάνδαλο”.

Επίσης Ματθαίος 18:7: “Αλίμονο στον κόσμο από τα σκάνδαλα. Γιατί είναι ανάγκη να έρθουν τα σκάνδαλα, όμως αλίμονο στον άνθρωπο μέσω του οποίου έρχεται το σκάνδαλο”.

“Καταλαβαίνω. Βεβαίως σε συγχωρώ”.

Άρχισα τότε να θυμάμαι πως κι εγώ είχα κάνει το ίδιο ακριβώς πράγμα, αν και σε μικρότερη κλίμακα. Θυμήθηκα πως είχα επιτρέψει σε δυσαρεστημένα πρώην μέλη μιας εκκλησίας να απλώσουν το δηλητήριό τους για εκείνη την εκκλησία, χωρίς να τους σταματήσω. Ήξερα ότι ακριβώς με το να τους επιτρέπω να κάνουν αυτό, χωρίς να τους διορθώσω, τους είχα ενθαρρύνει να το συνεχίζουν. Θυμάμαι ότι σκεπτόμουν πως αυτό ήταν δικαιολογημένο λόγω των σφαλμάτων εκείνης της εκκλησίας. Στη συνέχεια άρχισα να θυμάμαι πως είχα επιπλέον επαναλάβει πολλές από τις ιστορίες τους, δικαιολογώντας το με το πρόσχημα ότι παρακινούσα γι’ αυτούς προσευχές. Γρήγορα ένας μεγάλος χείμαρος από άλλα τέτοια περιστατικά άρχισαν να εμφανίζονται στην καρδιά μου. Άρχισε πάλι να με καταπνίγει το κακό και το σκοτάδι της δικής μου της ψυχής.

“Κι εγώ επίσης υπήρξα ένα σκάνδαλο!” κραύγασα γοερά. Ήξερα ότι άξιζα το θάνατο, ότι άξιζα το χειρότερο είδος κόλασης. Ποτέ δεν είχα δει τόση ασπλαχνία και σκληρότητα όπως έβλεπα τώρα μέσα στη δική μου καρδιά.

“Και πάντοτε παρηγορούσαμε τον εαυτό μας, σκεπτόμενοι ότι στην πραγματικότητα κάναμε χάρη στο Θεό όταν κάναμε επίθεση στα δικά Του παιδιά”, ήρθε η φωνή με κατανόηση αυτού του ανθρώπου. “Είναι καλό για σένα αυτά να τα βλέπεις εδώ, γιατί μπορείς να πας πίσω. Σε παρακαλώ, προειδοποίησε τους μαθητές μου για την επικείμενη καταδίκη τους αν δε μετανοήσουν. Πολλοί από αυτούς καλέστηκαν να είναι εδώ βασιλιάδες, αλλά αν δε μετανοήσουν, θα αντιμετωπίσουν τη χειρότερη κρίση απ’ όλες: την κρίση εκείνων που γίνονται σκάνδαλο.¹ Η ταπεινωτική μου αρρώστια ήταν χάρη από το Θεό. Όταν στάθηκα μπροστά στο θρόνο, ζήτησα από τον Κύριο να στείλει τέτοια χάρη στους μαθητές μου.² Δεν μπορώ να διασχίσω το χάσμα και να περάσω απέναντι σ’ αυτούς, αλλά Εκείνος μου επέτρεψε να περάσω αυτό το χρονικό διάστημα μαζί σου.³ Σε παρακαλώ, συγχώρεσε και δώσε άφεση σ’ αυτούς που σου έχουν επιτεθεί. Πραγματικά δεν καταλαβαίνουν ότι κάνουν το έργο του Κατήγορου. Σ’ ευχαριστώ που με συγχώρησες, αλλά σε παρακαλώ συγχώρησε κι αυτούς επίσης. Είναι στην εξουσία σου να κρατάς

¹ Βλέπε Λουκάς 17:1-2: “Είπε μάλιστα προς τους μαθητές του: Αδύνατο είναι το να μην έρθουν τα σκάνδαλα, όμως αλίμονο σ’ αυτόν μέσω του οποίου έρχεται. Είναι προτιμότερο γι’ αυτόν αν μυλόπετρα τοποθετηθεί γύρω από τον τράχηλό του και ριχτεί στη θάλασσα παρά να σκανδαλίσει έναν από τους μικρούς αυτούς”.

² Ζήτησα από τον Κύριο να στείλει τέτοια χάρη στους μαθητές μου. Σ.Μ. Αυτό το αίτημα του νεκρού αδερφού μας δε σημαίνει ότι επιτρέπεται να ζητούμε κι εμείς οι ζωντανοί πιστοί τη μεσιτεία των νεκρών αγίων για δικά μας αιτήματα. Πουθενά ούτε η Αγία Γραφή ούτε αυτό το βιβλίο διδάσκουν κάτι τέτοιο. Το τι μπορεί να κάνουν οι κεκοιμημένοι πιστοί στον ουρανό είναι άλλο θέμα. Σ’εμάς τους ζωντανούς δεν επιτρέπεται καμιά επικοινωνία μαζί τους με δική μας πρωτοβουλία.

³ Εκείνος μου επέτρεψε να περάσω αυτό το χρονικό διάστημα μαζί σου. Σ.Μ. Πάλι βλέπουμε ότι ο Κύριος έδωσε την άδεια να συνομιλήσει αυτός ο νεκρός πιστός με το συγγραφέα. Δεν πήραν την πρωτοβουλία ούτε εκείνος ο πιστός ούτε ο συγγραφέας από μόνοι τους.

αμαρτίες¹ ή να τις καλύπτεις με αγάπη². Σε ικετεύω να αγαπάς εκείνους που είναι τώρα εχθροί σου³”.

Μπορούσα με δυσκολία να ακούω αυτόν τον άνθρωπο, ήμουν τόσο καταφορτωμένος με τη δική μου αμαρτία. Ήταν τόσο ένδοξος, αγνός, και είχε ολοφάνερα τώρα δυνάμεις που ήταν άγνωστες στη γη. Παρόλ’ αυτά, με εκλιπαρούσε με μεγάλη ταπείνωση. Αισθανόμουν τόση αγάπη να έρχεται από αυτόν, ώστε δεν μπορούσα να φανταστώ ότι ήταν δυνατό να του το αρνηθώ. Αλλά ακόμη και χωρίς την επίδραση της αγάπης του, ένιωθα πολύ περισσότερο ένοχος από οποιονδήποτε άλλον που πιθανόν μου έκανε επίθεση.

“Σίγουρα πρέπει να μου αξίζει οτιδήποτε μου έχουν κάνει και θα άξιζα να μου κάνουν πολύ περισσότερα”, αποκρίθηκα.

“Αυτό είναι αλήθεια, αλλά το θέμα μας δεν είναι αυτό”, ικέτευσε. “Καθένας στη γη αξίζει το δεύτερο θάνατο, αλλά ο Σωτήρας μας μας έφερε χάρη και αλήθεια.⁴ Εάν πρόκειται να κάνουμε το έργο Του πρέπει να κάνουμε καθετί συγχρόνως και με χάρη και με αλήθεια. Αλήθεια χωρίς χάρη είναι αυτό που ο εχθρός φέρνει όταν έρχεται σαν άγγελος φωτός⁵”.

“Αν μπορέσω να ελευθερωθώ από αυτό,⁶ ίσως κατορθώσω να τους βοηθήσω”, απάντησα. “Αλλά δεν μπορείς να αναγνωρίσεις πως είμαι πολύ χειρότερος από όσο αυτοί πιθανόν μπορεί να είναι;”

“Γνωρίζω ότι αυτό που μόλις πέρασε από τη μνήμη σου ήταν κακό”, απάντησε, αλλά με μια αγάπη και μια χάρη που ήταν βαθιές. Ήξερα ότι τώρα ενδιαφερόταν για μένα και την κατάστασή μου όπως ενδιαφερόταν για τους δικούς του μαθητές.

“Αυτό πράγματι είναι ουρανό”, μου ξέφυγε και είπα αθέλητα. “Αυτό πράγματι είναι φως και αλήθεια. Πώς μπορούμε εμείς που ζούμε μέσα σε τέτοιο σκοτάδι να γινόμαστε τόσο υπερήφανοι, νομίζοντας ότι γνωρίζουμε τόσο πολλά για το Θεό; Κύριε!” ούρλιαξα προς την κατεύθυνση του θρόνου. “Σε παρακαλώ, άσε με να πάω και να μεταφέρω αυτό το φως πίσω στη γη!”

Αμέσως ολόκληρο το στράτευμα του ουρανού φάνηκε να στέκεται σε στάση προσοχής, και ήξερα ότι ήμουν το κέντρο της προσοχής τους. Αισθανόμουν τόσο ασήμαντος απέναντι μόλις σε έναν από αυτούς τους ένδοξους, αλλά όταν κατάλαβα ότι όλοι με

¹ Αναφέρεται όχι στο Ιωάννης 20:23: “Αν σε κάποιους αφήσετε τις αμαρτίες, έχουν αφεθεί σ’ αυτούς, αν σε κάποιους τις κρατάτε, έχουν κρατηθεί”, αλλά στο Ματθαίος 18:28: “Όταν όμως εξήλθε εκείνος ο δούλος, βρήκε έναν από τους σύνδουλούς του που του όφειλε εκατό δηνάρια και, αφού τον κράτησε, τον έπνιγε λέγοντας: “Απόδωσε ό,τι μου οφείλεις”, και εδάφια 32-33: “Τότε, τον προσκάλεσε ο κύριός του και του λέει: “Δούλε κακέ, όλη την οφειλή εκείνη σου άφησα, επειδή με παρακάλεσες. Δεν έπρεπε κι εσύ να ελεήσεις το σύνδουλό σου όπως κι εγώ σε ελέησα”;

² να τις καλύπτεις με αγάπη. Αναφέρεται στο εδάφιο Α’ Κορινθ. 13:7 (κείμενο): “Η αγάπη πάντα στέγει. Εννοεί: (η αγάπη) όλα τα καλύπτει σιωπηλά. Επίσης στο Α’ Πέτρου 4:8: “Η αγάπη καλύπτει πλήθος αμαρτιών”.

³ Βλέπε Ματθαίος 5:44-45: “Εγώ όμως σας λέω, αγαπάτε τους εχθρούς σας και προσεύχεστε για όσους σας καταδιώκουν, για να γίνετε γιοι του Πατέρα σας που είναι στους ουραμούς, γιατί τον ήλιο του τον ανατέλλει πάνω σε κακούς και καλούς και βρέχει πάνω σε δίκαιους και άδικους”.

⁴ Αναφέρεται στο Ιωάννης 1:17: “Γιατί ο νόμος δόθηκε μέσω του Μωυσή, η χάρη και η αλήθεια έγιναν μέσω του Ιησού Χριστού”.

⁵ Βλέπε Β’ Κορινθ. 11:14: “...ο ίδιος ο Σατανάς μετασχηματίζεται σε άγγελο φωτός”.

⁶ να ελευθερωθώ από αυτό. Σ.Μ. Μάλλον εννοεί, “να ελευθερωθώ από το να λέω την αλήθεια χωρίς τη χάρη”.

κοιτούσαν, φόβος με κατέκλυσε σαν παλιρροιακό κύμα. Αισθάνθηκα ότι δεν μπορούσε να υπάρχει μεγαλύτερη καταδίκη από αυτήν που επρόκειτο να δοκιμάσω. Αισθάνθηκα σαν να ήμουν ο μεγαλύτερος εχθρός της δόξας και της αλήθειας που τόσο γέμιζαν αυτό το μέρος.

Μετά σκέφθηκα το αίτημά μου να γυρίσω πίσω. Ήμουν υπερβολικά διεφθαρμένος. Ποτέ δε θα μπορούσα να παρουσιάσω κατάλληλα τέτοια δόξα και αλήθεια. Δεν υπήρχε τρόπος που να μπορούσα μέσα στη διαφθορά μου να μεταφέρω την πραγματικότητα εκείνου του ένδοξου τόπου και της Παρουσίας Του. Αισθανόμουν ότι ούτε ο Σατανάς δεν είχε πέσει τόσο χαμηλά όσο εγώ. “Αυτό είναι κόλαση”, σκέφτηκα. Δεν μπορεί να υπάρχει χειρότερος πόνος από το να είναι κανείς τόσο κακός όσο είμαι εγώ, και να γνωρίζει ότι υπάρχει αυτού του είδους η δόξα. Το να απαγορεύουν σε κάποιον αυτό το μέρος είναι ένα βασανιστήριο χειρότερο από οτιδήποτε φοβήθηκα ποτέ. “Δεν απορώ που οι δαίμονες είναι τόσο εξαγριωμένοι και μανιακοί”, είπα χαμηλόφωνα.

Ακριβώς μόλις αισθάνθηκα ότι επρόκειτο να με στείλουν στα βαθύτερα μέρη της κόλασης, απλά έκραξα: “ΙΗΣΟΥ!” Γρήγορα ήρθε επάνω μου ειρήνη. Ήξερα ότι έπρεπε να προχωρήσω μπροστά προς τη δόξα ξανά, και κατά κάποιον τρόπο είχα την πεποίθηση ότι έπρεπε να το κάνω. Συνέχισα να προχωρώ μέχρις ότου είδα έναν άντρα τον οποίο θεωρούσα πως ήταν ένας από τους μεγαλύτερους συγγραφείς όλων των εποχών. Είχα υπολογίσει ότι το βάθος της οξυδέρκειάς του στην αλήθεια ήταν πιθανώς το μεγαλύτερο που είχα συναντήσει κατά τη διάρκεια όλων των σπουδών μου.

“Κύριε, πάντοτε ήθελα αυτήν τη συνάντηση”, αποκάλυψα σχεδόν αθέλητα.

“Όπως κι εγώ”, απάντησε με γνήσια ειλικρίνεια.

Ξαφνιάστηκα με το σχόλιό του, αλλά ήμουν τόσο συγκινημένος που τον συνάντησα, ώστε συνέχισα: “Αισθάνομαι ότι σας γνωρίζω, και στα γραπτά σας σχεδόν αισθάνθηκα σαν κι εσείς κατά κάποιον τρόπο να με γνωρίζατε. Νομίζω ότι οφείλω σ’ εσάς περισσότερα από οποιονδήποτε άλλον που τα γραπτά του δεν περικλείονται στον ιερό κανόνα της Γραφής”, συνέχισα.

“Είστε πολύ καλός”, απάντησε. “Αλλά λυπάμαι που δε σας υπηρέτησα καλύτερα. Ήμουν ένα επιφανειακό άτομο και τα γραπτά μου ήταν ρηχά και γεμάτα περισσότερο με κοσμική σοφία παρά με θεϊκή αλήθεια!”.

“Αφότου βρέθηκα εδώ, και έμαθα όσα έχω μάθει, ξέρω ότι αυτό πρέπει να είναι η αλήθεια, γιατί εδώ μπορείτε να λέτε μόνο την αλήθεια, αλλά μου είναι δύσκολο να το καταλάβω. Θεωρώ ότι τα γραπτά σας είναι μερικά από τα καλύτερα που έχουμε στη γη”, απάντησα.

“Έχεις δίκιο”, παραδέχτηκε αυτός ο φημισμένος συγγραφέας με ειλικρίνεια. “Είναι τόσο λυπηρό. Καθένας εδώ, ακόμη και αυτοί που κάθονται πιο κοντά στο Βασιλιά, θα ζούσαν τη ζωή τους διαφορετικά αν έπρεπε να την ξαναζήσουν, αλλά νομίζω ότι εγώ θα ζούσα τη δική μου ακόμη πιο διαφορετικά από τους περισσότερους. Με τίμησαν

¹ Σύγκρινε Α' Κορινθ. 1:21: “Επειδή, πράγματι, διαμέσου της σοφίας του Θεού, δε γνώρισε ο κόσμος μέσω της σοφίας του το Θεό, ευδόκησε ο Θεός διαμέσου της μωρίας του κηρύγματος να σώσει εκείνους που πιστεύουν”.

βασιλιάδες, αλλά πρόδωσα τις προσδοκίες του Βασιλιά των Βασιλιάδων. Χρησιμοποίησα τα μεγάλα χαρίσματα και την οξυδέρκεια που μου είχαν δοθεί, για να οδηγήσω τους ανθρώπους περισσότερο στον εαυτό μου και στη σοφία μου παρά σ' Εκείνον. Εκτός αυτού, Τον γνώριζα μόνον εξ ακοής, που είναι ο τρόπος τον οποίο επέβαλλα και στους άλλους ανθρώπους να Τον γνωρίζουν. Τους έκανα να εξαρτώνται από μένα, και άλλους τους έκανα σαν κι εμένα. *Τους έστρεψα περισσότερο προς τον επαγωγικό συλλογισμό παρά προς το Άγιο Πνεύμα, τον Οποίο¹ σχεδόν δεν γνώριζα.* Δεν κατεύθυνα τους ανθρώπους στον Ιησού, αλλά στον εαυτό μου και σε άλλους σαν και μένα που προφασίζονταν ότι Τον γνώριζαν. Όταν Τον είδα εδώ, ήθελα να αλέσω τα βιβλία μου και να τα κάνω σκόνη, ακριβώς όπως ο Μωυσής έκανε στο χρυσό μοσχάρι.² Ο νους μου ήταν το είδωλό μου, και ήθελα όλοι να λατρεύουν το νου μου μαζί μ' εμένα. Η εκτίμησή σου για μένα δεν μου προκαλεί αγαλλίαση. Εάν είχα δαπανήσει τόσο χρόνο, ζητώντας να γνωρίσω Αυτόν, όσο έκανα ζητώντας να γνωρίσω περί Αυτού, ώστε να εντυπωσιάζω τους άλλους με τη γνώση μου, πολλοί από εκείνους που βρίσκονται στις χαμηλότερες συντροφίες θα ήταν καθισμένοι στους θρόνους που ήταν ετοιμασμένοι γι' αυτούς, και πολλοί άλλοι θα ήταν μέσα σ' αυτήν την αίθουσα”.

“Ξέρω ότι αυτά που λέτε για το έργο σας πρέπει να είναι αλήθεια, αλλά δεν είσθε κάπως υπερβολικά σκληρός με τον εαυτό σας;” ρώτησα. “Τα έργα σας με έθρεψαν πνευματικά για πολλά χρόνια, και όπως ξέρω έχουν θρέψει πλήθος άλλων”.

“Δεν είμαι υπερβολικά σκληρός με τον εαυτό μου. Ό,τι έχω πει είναι αλήθεια, όπως επαληθεύτηκε όταν στάθηκα μπροστά στο θρόνο. Παρήγαγα πολύ έργο, αλλά μου είχαν δοθεί περισσότερα τάλαντα από όλους σχεδόν εδώ πέρα, και τα έθαψα κάτω από την πνευματική μου υπερηφάνεια και τις φιλοδοξίες. Ακριβώς όπως ο Αδάμ μπορούσε να είχε φέρει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος στο πιο ένδοξο μέλλον, αλλά με την αποτυχία του οδήγησε δισεκατομμύρια ψυχές στη χειρότερη καταδίκη, με την εξουσία έρχεται η ευθύνη. Όσο περισσότερη εξουσία σου είναι δοσμένη, τόσο περισσότερες δυνατότητες θα έχεις, συγχρόνως και για το καλό και το κακό. Εκείνοι που θα κυβερνήσουν μαζί Του στους αιώνες θα γνωρίζουν υπευθυνότητα του μέγιστου είδους. Κανείς άνθρωπος δε στέκεται μόνος,³ και κάθε ανθρώπινη αποτυχία ή νίκη αντηχεί πολύ πέρα από τη δική μας αντίληψη, ακόμη και στις γενιές που έρχονται”.

Αναλογιζόμουν ότι αυτός ο άνθρωπος είχε γράψει με τις πιο ωραίες και ευκρινείς φράσεις, και έδινε την αίσθηση ότι ο ίδιος ήταν ο ακριβής ορισμός ενός “σιδερά λέξεων”, ένας καλλιτέχνης που μετέστρεφε τις λέξεις σε έργα τέχνης. Αλλά εδώ, μιλούσε σαν ένας κοινός άνθρωπος, χωρίς το καλλιτεχνικό ύφος εξαιτίας του οποίου τα γραπτά του ήταν γνωστά πολύ καλά. Γνώριζα ότι γνώριζε αυτό που σκεπτόμουν, όπως όλοι εδώ, αλλά συνέχισε με αυτό που προφανώς θεωρούσε πιο σημαντικό.

¹ τον Οποίο. Αγγλικά: Who. Διαφαίνεται η προσωπικότητα του Αγίου Πνεύματος αλλιώς θα έλεγε Which. Σύγκρινε Ιωάννης 16:3: “Όταν όμως έρθει Εκείνος (Σ.Μ. όχι εκείνο), το Πνεύμα της αλήθειας, θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια”.

² Βλέπε Έξοδος 32:19-20: “Και καθώς πλησίασε στο στρατόπεδο, είδε το μοσχάρι και τους χορούς, κι άναψε ο θυμός του Μωυσή, κι έριξε τις πλάκες από τα χέρια του και τις σύντριψε στη βάση του βουνού, και παίρνοντας το μοσχάρι που είχαν κάνει, το κατέκαψε σε φωτιά, κι αφού το σύντριψε μέχρι που το λέπτυνε, το σκόρπισε επάνω στο νερό και πότισε τους γιους Ισραήλ”.

³ Κανείς άνθρωπος δε στέκεται μόνος. Σ.Μ. Θυμίζει τη φημισμένη ρήση του ποιητή: “Κανείς άνθρωπος δεν είναι νησί...”

“Εάν είχα αναζητήσει τον ίδιο τον Κύριο αντί για τη γνώση περί Αυτού, πολλές χιλιάδες άνθρωποι, που θα μπορούσα να είχα οδηγήσει επιτυχώς, θα είχαν γίνει τώρα πολύ περισσότερα εκατομμύρια ανθρώπων που θα βρίσκονταν εδώ. Όλοι εκείνοι που καταλαβαίνουν την αληθινή φύση της εξουσίας ποτέ δεν την αναζητούν, αλλά μόνο τη δέχονται όταν γνωρίσουν ότι είναι συζευγμένοι με τον Κύριο, που είναι ο Μοναδικός που μπορεί να φέρει την εξουσία, χωρίς να προσκόψει. Ποτέ μην αναζητάς επιρροή για τον εαυτό σου, αλλά ζήτα μόνο τον Κύριο και να είσαι πρόθυμος να πάρεις το ζυγό Του. Η επιρροή μου δεν έθρεψε την καρδιά σου, αλλά μάλλον την υπερηφάνειά σου στη γνώση¹”.

“Πώς μπορώ να ξέρω ότι δεν κάνω το ίδιο;” ρώτησα, καθώς άρχισα να σκέφτομαι για τα δικά μου γραπτά.

“Φρόντισε να δείξεις τον εαυτό σου δόκιμο στο Θεό, όχι στους ανθρώπους”, απάντησε καθώς περπάτησε πίσω στις γραμμές των αγίων. Προτού εξαφανιστεί, γύρισε, και με ένα πολύ ανεπαίσθητο χαμόγελο μού πρόσφερε μια τελευταία μικρή συμβουλή: “Και μην ακολουθείς εμένα”.

Σ’ αυτό το πρώτο πλήθος είδα πολλούς άντρες και γυναίκες του Θεού, συγχρόνως και της εποχής μου και της ιστορίας. Σταμάτησα και μίλησα σε πολύ περισσότερους. Συνεχώς συγκλονιζόμουν που τόσο πολλοί που περίμενα να βρίσκονται στις υψηλότερες θέσεις ήταν στη χαμηλότερη βαθμίδα της βασιλείας. Πολλοί συμμερίστηκαν μαζί μου την ίδια βασική ιστορία: όλοι είχαν πέσει στη θανάσιμη αμαρτία της υπερηφάνειας ύστερα από τις μεγάλες τους νίκες, ή είχαν πέσει σε ζήλεια όταν άλλοι άνθρωποι ήταν χρισμένοι τόσο όσο ήταν αυτοί. Άλλοι είχαν πέσει σε λαγνεία, αποθάρρυνση ή πικρία προς το τέλος της ζωής τους, και ο Θεός έπρεπε να τους πάρει από τη ζωή προτού διασχίσουν τη γραμμή της απώλειας. Όλοι μου έδωσαν την ίδια προειδοποίηση: όσο υψηλότερη είναι η πνευματική εξουσία στην οποία βαδίζεις, τόσο περισσότερο μπορεί να πέσεις αν είσαι χωρίς αγάπη και ταπείνωση.

Καθώς συνέχιζα να βαδίζω προς το βήμα της κρίσης άρχισα να περνάω από εκείνους που είχαν υψηλότερο βαθμό στο βασίλειο. Αφού μου αφαιρέθηκαν πολύ περισσότερα πέπλα με τις συναντήσεις που είχα με εκείνους που είχαν προσκόψει στα ίδια προβλήματα που κι εγώ είχα, άρχισα να συναντώ μερικούς που είχαν νικήσει. Συνάντησα ζευγάρια που είχαν υπηρετήσει τον Κύριο και ο ένας τον άλλο πιστά μέχρι το τέλος. Η δόξα τους εδώ ήταν ανεκλάλητη, και η νίκη τους με ενεθάρρυνε, σκεφτόμενος ότι ήταν δυνατό να παραμείνω στο μονοπάτι της ζωής και να Τον υπηρετώ με πιστότητα. Εκείνοι που είχαν προσκόψει, είχαν προσκόψει με πολλούς διαφορετικούς τρόπους. Εκείνοι που υπερίσχυσαν, όλοι το έκαναν με τον ίδιο τρόπο: δεν παρέκκλιναν από την αφιέρωσή τους στην πρώτη και μεγαλύτερη εντολή: να αγαπούν τον Κύριο. Κατ’ αυτόν τον τρόπο η υπηρεσία τους προσφερόταν σε Αυτόν, όχι στους ανθρώπους, ούτε ακόμη γινόταν για χάρη των πνευματικών ανθρώπων. Αυτοί ήταν εκείνοι που λάτρευαν το Αρνίο, και το ακολουθούσαν όπου κι αν πήγαινε.²

¹ Βλέπε Α’ Κορινθ. 8:1β: “Η γνώση φουσκώνει από υπερηφάνεια, η αγάπη όμως οικοδομεί”.

² Βλέπε Αποκάλυψη 14:3-4: “Και τραγουδούν ωδή καινούργια μπροστά στο θρόνο και μπροστά στα τέσσερα ζωντανά όντα και στους πρεσβυτέρους. Και κανείς δεν μπορούσε να μάθει την ωδή παρά μόνο οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι αγορασμένοι από τη γη. Αυτοί είναι που μαζί με γυναίκες δε μολύνθηκαν, γιατί είναι παρθένοι· αυτοί είναι που ακολουθούν το Αρνίο όπου κι αν

Όταν βρισκόμουν σε απόσταση μικρότερη από τη μέση του δρόμου για το θρόνο, αυτό που ήταν η απεριγράπτη δόξα της πρώτης σειράς, τώρα φαινόταν σαν να είναι το σκοτάδι το εξώτερο σε σχέση με τη δόξα εκείνων από τους οποίους τώρα περνούσα. Η μεγαλύτερη ομορφιά πάνω στη γη δε θα μπορούσε να διαθέτει τα τυπικά προσόντα, για να βρεθεί οπουδήποτε στον ουρανό. Και μου είχαν πει ότι αυτή η αίθουσα ήταν μόνο το κατώφλι κόσμων απεριγράπτων!

Η πορεία μου προς το θρόνο μπορεί να είχε κρατήσει ημέρες, μήνες ή ακόμη και χρόνια. Δεν υπήρχε τρόπος να μετρήσω το χρόνο σ' αυτό το μέρος. Όλοι εκεί έδειχναν σεβασμό προς εμένα, όχι εξαιτίας του ποιος ήμουν ή για ό,τι είχα κάνει, αλλά απλώς επειδή ήμουν ένας πολεμιστής στη μάχη των τελευταίων ημερών. Κατά κάποιον τρόπο, μέσω αυτής της τελευταίας μάχης, η δόξα του Θεού πρόκειται να αποκαλυφθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε θα είναι μια μαρτυρία σε κάθε δύναμη και εξουσία, που δημιουργήθηκαν ή πρόκειται ακόμη να δημιουργηθούν, για όλη την αιωνιότητα.¹ Κατά τη διάρκεια αυτής της μάχης η δόξα του σταυρού θα αποκαλυφθεί, και η σοφία του Θεού θα γίνει γνωστή με έναν ιδιαίτερο τρόπο. Το να βρίσκεται κανείς σ' εκείνη τη μάχη σημαίνει ότι του δόθηκε μια από τις μεγαλύτερες δυνατές τιμές.

Καθώς πλησίαζα στο Βήμα της Κρίσης του Χριστού, εκείνοι στις υψηλότερες τάξεις κάθονταν επίσης πάνω σε θρόνους που ήταν όλοι μέρος του θρόνου Του. Ακόμη και ο ελάχιστος από αυτούς τους θρόνους ήταν ενδοξότερος πολύ περισσότερο από οποιονδήποτε επίγειο θρόνο. Μερικοί από αυτούς που κάθονταν στους θρόνους ήταν κυβερνήτες πάνω σε πόλεις στη γη, οι οποίοι θα έπαιρναν σύντομα τις θέσεις τους. Άλλοι ήταν κυβερνήτες πάνω στις υποθέσεις του ουρανού και άλλοι πάνω στις υποθέσεις της φυσικής δημιουργίας, όπως αστρικά συστήματα και γαλαξίες. Εντούτοις, ήταν φανερό ότι εκείνοι στους οποίους είχε δοθεί εξουσία πάνω σε πόλεις εκτιμώνταν περισσότερο από εκείνους που τους είχε δοθεί εξουσία ακόμη και πάνω σε γαλαξίες. Η αξία ενός μόνου παιδιού ξεπερνούσε εκείνη ενός γαλαξία αστέρων, γιατί το Άγιο Πνεύμα κατοικεί σε ανθρώπους, και ο Κύριος έχει διαλέξει τους ανθρώπους ως το αιώνιο κατοικητήριό Του. Στην παρουσία της δόξας Του ολόκληρη η γη φαινόταν τόσο ασήμαντη όσο ένα μόριο σκόνης. Και όμως την εκτιμούσαν άπειρα τόσο πολύ, ώστε η προσοχή όλης της δημιουργίας ήταν επάνω της.

Τώρα που στεκόμουν μπροστά στο θρόνο, αισθάνθηκα ακόμη πιο μικρός και από ένα μόριο σκόνης. Παρόλ' αυτά, ένιωσα το Άγιο Πνεύμα επάνω μου κατά ένα μεγαλύτερο τρόπο απ' όσο ποτέ Το είχα νιώσει. Ήταν μόνο λόγω της δύναμής Του που κατόρθωνα να σταθώ όρθιος. Ήταν εδώ που αληθινά έφτασα να καταλάβω τη διακονία Του ως του

πηγαίνει". Σ.Μ. Δε φαίνεται πως οι νικητές άγιοι που συνάντησε ο συγγραφέας στον ουρανό είναι οι ίδιοι οι 144.000 άγιοι της Αποκάλυψης, αλλά μάλλον είναι άγιοι του ίδιου είδους, της ίδιας βαθμίδας ή τάξης.

¹ Βλέπε Εφεσίους 3:8-11: "Σ' εμένα, στον ελαχιστότερο απ' όλους τους αγίους δόθηκε η χάρη αυτή: στους εθνικούς να ευαγγελίσω τον ανεξιχνίαστο πλούτο του Χριστού και να φωτίσω όλους για το ποια είναι η οικονομία του μυστηρίου που ήταν αποκρυμμένο από την αρχή των αιώνων μέσα στο Θεό που έχτισε τα πάντα, για να γνωριστεί τώρα στις αρχές και στις εξουσίες στα επουράνια διαμέσου της εκκλησίας η πολυποίκιλη σοφία του Θεού σύμφωνα με την πρόθεσή του για τους αιώνες, που την πραγματοποίησε μέσω του Χριστού Ιησού του Κυρίου μας".

Παράκλητου¹. Αυτός με είχε οδηγήσει διαμέσου όλου του ταξιδιού, παρόλο που αγνοούσα την παρουσία Του κατά το μεγαλύτερο μέρος του ταξιδιού μου.

Ο Κύριος ήταν συγχρόνως και πιο πράος και πιο τρομερός απ' όσο είχα ποτέ φανταστεί. Σ' Αυτόν είδα τη Σοφία που με είχε συντροφέψει πάνω στο βουνό. Ένιωσα επίσης κατά κάποιον τρόπο την οικειότητα πολλών φίλων μου στη γη, κάτι που κατάλαβα ότι υπήρχε, επειδή μου είχε συχνά μιλήσει μέσω αυτών. Επίσης Τον αναγνώρισα ως Εκείνον που συχνά είχα απορρίψει όταν είχε έρθει σ' εμένα διαμέσου άλλων. Είδα σ' Αυτόν συγχρόνως ένα Λέοντα και ένα Αρνίο, τον Ποιμένα και το Νυμφίο, αλλά περισσότερο απ' όλα Τον είδα ως τον Κριτή.

Ακόμη και μπροστά στη φοβερή παρουσία Του, ο Παράκλητος² ήταν τόσο δυνατά μαζί μου, ώστε αισθανόμουν άνετα. Ήταν φανερό ότι ο Κύριος δεν ήθελε κατά κανέναν τρόπο να αισθάνομαι άβολα. Ήθελε μόνο να γνωρίσω την αλήθεια. Οι ανθρώπινες λέξεις δεν είναι κατάλληλες να περιγράψουν ούτε πόσο τρομερό ούτε πόσο ανακουφιστικό ήταν το να στέκεται κανείς μπροστά Του. Είχα ξεπεράσει πλέον το σημείο όπου ανησυχούσα αν η κρίση επρόκειτο να αποβεί καλή ή κακή. Ήξερα μόνο ότι θα ήταν δίκαιη, και ότι μπορούσα να εμπιστευθώ τον Κριτή μου.

Σε κάποια στιγμή ο Κύριος κοίταξε προς τους εξώστες των θρόνων γύρω Του. Πολλοί ήταν κατελιημμένοι, αλλά πολλοί άλλοι ήταν άδειοι. Τότε είπε: **“Αυτοί οι θρόνοι είναι για τους νικητές που με υπηρέτησαν πιστά σε κάθε γενιά. Ο Πατέρας Μου κι Εγώ τους ετοιμάσαμε πριν από τη δημιουργία του κόσμου.³ Είσαι άξιος να καθίσεις σ' έναν από αυτούς;”**

Θυμήθηκα αυτό που ένας φίλος μου είχε πει κάποτε: “Όταν ο παντογνώστης Θεός σου κάνει μια ερώτηση, δεν το κάνει επειδή ζητά μια πληροφορία”. Κοίταξα προς τους θρόνους. Κοίταξα και προς αυτούς που τώρα κάθονταν. Μπορούσα να αναγνωρίσω μερικούς από τους μεγάλους ήρωες της πίστης, αλλά οι περισσότεροι από εκείνους που κάθονταν ήξερα ότι δεν ήταν ούτε καν καλά γνωστοί πάνω στη γη. Πολλοί που ήξερα υπήρξαν ιεραπόστολοι που είχαν δαπανήσει τη ζωή τους στην αφάνεια. Δεν είχαν ενδιαφερθεί ποτέ να τους θυμούνται στη γη, αλλά ήθελαν μόνο να τους θυμάται Εκείνος. Έμεινα λίγο έκπληκτος όταν είδα μερικούς που ήταν πλούσιοι, ή κυβερνήτες που ήταν πιστοί με ό,τι τους είχε δοθεί. Ωστόσο, φάνηκε ότι πιστές, προσευχόμενες γυναίκες και μητέρες καταλάμβαναν περισσότερους θρόνους από οποιαδήποτε άλλη ξεχωριστή ομάδα.

Δεν υπήρχε τρόπος, ώστε να μπορέσω ν' απαντήσω “ναι” στην ερώτηση του Κυρίου, αν θεωρούσα τον εαυτό μου άξιο να καθίσω εδώ. Δεν ήμουν άξιος να καθίσω στη συντροφιά κανενός από εκείνους που ήταν εκεί. Γνώριζα ότι μου είχε δοθεί η ευκαιρία να διαγωνιστώ για τη μεγαλύτερη τιμή στον ουρανό ή στη γη, και είχα αποτύχει. Ήμουν απελπισμένος, αλλά υπήρχε ακόμη μία ελπίδα. Αν και το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου υπήρξε μια

¹ Παράκλητου. Το αγγλικό κείμενο γράφει Comforter, δηλαδή Παρηγορητή, Ενισχυτή.

² ο Παράκλητος. Βλέπε προηγούμενη υποσημείωση.

³ πριν από τη δημιουργία του κόσμου. Σύγκρινε Εφεσίου 1:3-4: “Ευλογητός *ας είναι* ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος μας ευλόγησε με κάθε ευλογία πνευματική στα επουράνια μέσω του Χριστού, καθώς μας εξέλεξε *ενωμένους* με αυτόν πριν από τη δημιουργία του κόσμου, για να είμαστε άγιοι και άμωμοι μπροστά του με αγάπη...”

αποτυχία, ήξερα ότι ήμουν εδώ πριν από το τέλος της ζωής μου στη γη. Όταν ομολόγησα ότι δεν ήμουν άξιος, ρώτησε:

“Αλλά θέλεις αυτήν τη θέση;”

“Τη θέλω με όλη την καρδιά μου”, αποκρίθηκα.

Ο Κύριος τότε κοίταξε προς τους εξώστες και είπε: **“Εκείνα τα άδεια καθίσματα θα μπορούσαν να είναι γεμισμένα σε κάθε γενεά. Έδωσα την πρόσκληση να καθίσει εδώ σε καθέναν που έχει επικαλεστεί το όνομά Μου.¹ Είναι ακόμη διαθέσιμα. Τώρα η τελευταία μάχη έχει αρχίσει, και πολλοί που είναι τελευταίοι θα γίνουν πρώτοι. Αυτά τα καθίσματα θα γεμίσουν πριν τελειώσει η μάχη. Εκείνοι που θα καθίσουν εδώ θα γίνουν γνωστοί από δύο πράγματα: θα φορούν το μανδύα της ταπεινοφροσύνης² και θα Μου μοιάζουν³. Εσύ τώρα έχεις το μανδύα. Αν μπορέσεις να τον κρατήσεις και να μην τον χάσεις στη μάχη, όταν επιστρέψεις, κι εσύ επίσης θα Μου μοιάζεις. Τότε θα είσαι άξιος να καθίσεις μαζί με αυτούς, γιατί Εγώ θα σε έχω κάνει άξιο. Όλη η εξουσία και η δύναμη έχει δοθεί σ’ Εμένα, και Εγώ μόνο μπορώ να την ασκώ⁴. Θα υπερισχύσεις και θα σου εμπιστευθώ την εξουσία Μου μόνον όταν φτάσεις στο σημείο να μένεις πλήρως σ’ Εμένα. Τώρα γύρνα και κοίταξε τον οίκο Μου”**.

Γύρισα και κοίταξα πίσω προς την κατεύθυνση απ’ όπου είχα έρθει. Μπροστά από το θρόνο Του μπορούσα να δω ολόκληρη την αίθουσα. Το θέαμα ήταν πέρα από κάθε σύγκριση υπερβολικά ένδοξο. Εκατομμύρια άτομα γέμιζαν τις σειρές. Κάθε άτομο στην κατώτερη σειρά ήταν φοβερότερο και είχε περισσότερη δύναμη από ένα στρατό. Ξεπερνούσε κατά πολύ τις δυνάμεις μου η ικανότητά μου να απορροφήσει τέτοιο πανόραμα δόξας. Εντούτοις, μπορούσα να δω ότι ήταν κατειλημμένο μόνο ένα πολύ μικρό τμήμα της μεγάλης αίθουσας.

Τότε κοίταξα πίσω προς τον Κύριο και έμεινα κατάπληκτος όταν είδα δάκρυα στα μάτια Του. Είχε εξαλείψει τα δάκρυα από κάθε μάτι εδώ, εκτός από τα δικά Του. Καθώς ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό Του το έπιασε με το χέρι Του. Μετά μου το πρόσφερε.

“Αυτό είναι το ποτήρι μου. Θα το πιεις μαζί Μου;”⁵

Δεν υπήρχε τρόπος που να μπορούσα να Του αρνηθώ. Καθώς ο Κύριος συνέχιζε να με κοιτάζει, άρχισα να αισθάνομαι τη μεγάλη αγάπη Του. Αν και ήμουν τόσο ρυπαρός,

¹ Βλέπε Αποκάλυψη 3:21: “Σ’ αυτόν που νικά θα του δώσω να καθίσει μαζί μου στο θρόνο μου, όπως κι εγώ νίκησα και κάθισα μαζί με τον Πατέρα μου στο θρόνο του”.

Και Πράξεις 2:21: “Και θα συμβεί καθέναν που επικαλεστεί το όνομα του Κυρίου να σωθεί”.

² Βλέπε Κολοσσαείς 3:12: “Ντυθείτε, λοιπόν, ως εκλεκτοί του Θεού άγιοι και αγαπημένοι, με σπλάχνα οικτιρμού, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνη, πραότητα, μακροθυμία”.

Επίσης Α’ Πέτρου 5:5: “Και όλοι μεταξύ σας ντυθείτε την ταπεινοφροσύνη, γιατί ο Θεός στους υπερήφανους αντιτάσσεται, ενώ στους ταπεινούς δίνει χάρη”.

³ Θα μου μοιάζουν. Βλέπε Α’ Ιωάννου 3:2: “Αγαπητοί, τώρα τέκνα Θεού είμαστε, και ακόμη δε φανερώθηκε τι θα είμαστε στο μέλλον. Ξέρουμε ότι όταν φανερωθεί, θα είμαστε όμοιοι με αυτόν, γιατί θα τον δούμε καθώς είναι”. Πρέπει η ομοιότητά μας μ’ Εκείνον να ξεκινάει από τη γη.

⁴ Αναφέρεται στο Ματθαίος 28:18: “Τότε πλησίασε ο Ιησούς και τους μίλησε, λέγοντας: «Μου δόθηκε κάθε εξουσία στον ουρανό και πάνω στη γη»”

Επίσης Αποκάλυψη 5:12: «Άξιο είναι το Αρνίο το σφαγμένο να λάβει τη δύναμη και τον πλούτο και τη σοφία και τη ισχύ και την τιμή και τη δόξα και την ευλογία».

⁵ Αναφέρεται στο Ματθαίος 20:22: “Αποκρίθηκε τότε ο Ιησούς και είπε: «...Μπορείτε να πιείτε το ποτήρι που εγώ μέλλω να πιω;»»

παρόλ' αυτά με αγαπούσε. Όσο ανάξιος και αν ήμουν με ήθελε να ζω κοντά Του.¹ Τότε μου είπε:

“Αγαπώ όλους αυτούς με μian αγάπη που τώρα δεν μπορείς να την καταλάβεις. Αγαπώ επίσης όλους αυτούς που έπρεπε να ήταν εδώ αλλά δεν ήρθαν. Αφησα τα ενενήντα εννέα, για να ψάξω να βρω το ένα που ήταν χαμένο. Οι ποιμένες μου δε θα άφηναν το ένα, για να ψάξουν τα ενενήντα εννέα που είναι ακόμη χαμένα. Ήρθα για να σώσω το χαμένο.² Θα συμεριστείς το αίσθημα της καρδιάς Μου, για να πας να σώσεις το χαμένο; Θα βοηθήσεις να γεμίσει αυτή η αίθουσα; Θα βοηθήσεις να γεμίσουν αυτοί οι θρόνοι, και κάθε άλλο κάθισμα σ' αυτόν τον προθάλαμο; Θα αναλάβεις το σκοπό αυτής της αναζήτησης³, για να φέρεις χαρά στον ουρανό, σ' Εμένα και στον Πατέρα Μου; Αυτή η κρίση είναι για τη δική Μου οικογένεια, και ο δικός Μου οίκος δεν είναι γεμάτος. Η τελευταία μάχη δε θα τελειώσει μέχρις ότου ο οίκος Μου γεμίσει. Μόνο τότε θα έρθει ο καιρός για μας να λυτρώσουμε τη γη, και να απομακρύνουμε το κακό από τη δημιουργία Μου. Αν πεις το ποτήρι Μου, θα αγαπάς τους χαμένους με τον τρόπο που Εγώ τους αγαπώ”.

Ύστερα, πήρε ένα κύπελλο τόσο απλό ώστε φαινόταν αταίριαστο σ' ένα δωμάτιο με τόση δόξα, και τοποθέτησε το δάκρυ Του μέσα σ' αυτό. Μετά, το έδωσε σ' εμένα. Ποτέ δεν έχω δοκιμάσει κάτι τόσο πικρό. Ήξερα ότι δεν μπορούσα κατά κανέναν τρόπο να το πιω όλο ή ακόμα και ένα μεγάλο μέρος του, αλλά ήμουν αποφασισμένος να πιω όσο περισσότερο μπορούσα. Ο Κύριος περίμενε υπομονετικά μέχρις ότου τελικά ξέσπασα σε τέτοιο κλάμα ώστε αισθανόμουν σαν να κυλούν ποτάμια τα δάκρυα από τα μάτια μου. Έκλαιγα για τους χαμένους, αλλά ακόμη περισσότερο έκλαιγα για τον Κύριο.

Τον κοίταξα με απελπισία, καθώς δεν μπορούσα να αντέξω περισσότερο αυτόν το μεγάλο πόνο. Μετά η ειρήνη Του άρχισε να με γεμίζει και να ρέει μαζί με την αγάπη Του που αισθανόμουν. Δεν είχα νιώσει ποτέ κάτι τόσο θαυμάσιο. Αυτό ήταν το ζωντανό νερό που ήξερα ότι μπορούσε να αναβλύζει στην αιωνιότητα.⁴ Μετά αισθάνθηκα σαν τα νερά που έρεαν μέσα μου να έπιασαν φωτιά. Άρχισα να αισθάνομαι ότι αυτή η φωτιά θα με κατέτρωγε αν δεν άρχιζα να διακηρύττω τη μεγαλειότητα της δόξας Του.⁵ Ποτέ δεν αισθάνθηκα τέτοια ακατανίκητη τάση να κηρύττω, να Τον λατρεύω, και να αναπνέω κάθε αναπνοή που μου είχε δοθεί για χάρη του ευαγγελίου Του.

¹ Βλέπε Ρωμαίους 5:8-10: “Ο Θεός, όμως, δείχνει τη δική του αγάπη σ' εμάς με το ότι, ενώ ήμασταν ακόμη αμαρτωλοί, ο Χριστός πέθανε για χάρη μας. Πολύ περισσότερο, λοιπόν, τώρα που δικαιωθήκαμε με το αίμα του θα σωθούμε μέσω αυτού από την οργή. Γιατί αν, όταν ήμασταν εχθροί, συμφιλιωθήκαμε με το Θεό μέσω του θανάτου του Υιού του, πολύ περισσότερο, αφού συμφιλιωθήκαμε, θα σωθούμε με τη ζωή του”.

² Βλέπε Λουκάς 19:9-10: “Ο Ιησούς είπε τότε προς αυτόν (το Ζακχαίο τον τελώνη): «Σήμερα έγινε σωτηρία στον οίκο τούτο, καθότι και αυτός είναι γιος του Αβραάμ· γιατί ο Υιός του ανθρώπου ήρθε να ζητήσει και να σώσει το χαμένο»”

³ αναζήτηση Αγγλικά: quest Άλλη ερμηνεία: εξερευνητική εκστρατεία ή αποστολή. Σχετίζεται με τον τίτλο του βιβλίου “The final Quest”.

⁴ Αναφέρεται στο Ιωάννης 4:13-14: “Αποκρίθηκε ο Ιησούς και της είπε: «Καθένας που πίνει από το νερό τούτο θα διψάσει πάλι. Όποιος όμως πει από το νερό που εγώ θα του δώσω δε θα διψάσει στον αιώνα, αλλά το νερό που θα του δώσω θα γίνει μέσα του πηγή νερού που θα αναβλύζει για ζωή αιώνια»”.

⁵ Θυμίζει τα λόγια του Ιερεμία: “Και είπα: ‘Δεν θα αναφέρω γι’ αυτό ούτε θα μιλήσω πλέον στο όνομά Του’. Όμως ο λόγος του ήταν στην καρδιά μου σαν φωτιά που έκαιγε περικλεισμένη μέσα στα κόκαλά μου, κι απόκανα να χαλινώνω τον εαυτό μου και δεν μπορούσα πλέον” (Ιερεμίας 20:9).

“Κύριε!” κραύγασα, ξεχνώντας οποιονδήποτε άλλον εκτός από Αυτόν. “Γνωρίζω τώρα ότι αυτό το βήμα της κρίσης είναι επίσης ο θρόνος της χάρης, και σου ζητώ τώρα τη χάρη να Σε υπηρετήσω. Πάνω από όλα τα πράγματα, Σου ζητώ χάρη! Σου ζητώ τη χάρη να τελειώσω το δρόμο μου. Σου ζητώ τη χάρη να σε αγαπώ έτσι όπως αισθάνομαι τώρα, ώστε να μπορέσω να ελευθερωθώ από τις αυταπάτες και τον εγωκεντρισμό που έχουν τόσο διαστρέψει τη ζωή μου. Σε επικαλούμαι, για να με σώσεις από τον εαυτό μου και από το κακό της καρδιάς μου, και για να έχω αυτήν την αγάπη που τώρα αισθάνομαι να ρέει συνεχώς μέσα στην καρδιά μου. Σου ζητώ να μου δώσεις την καρδιά Σου, την αγάπη Σου. Σου ζητώ τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, να με ελέγχει για την αμαρτία μου. Σου ζητώ τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, να μαρτυρώ για Σένα έτσι όπως πραγματικά είσαι. Σου ζητώ τη χάρη να μαρτυρώ για όλα όσα έχεις ετοιμάσει για εκείνους που έρχονται σ’ Εσένα. Ζητώ να βρίσκεται επάνω μου η χάρη, για να κηρύξω την πραγματικότητα αυτής της κρίσης. Ζητώ τη χάρη να συμμετέχω με εκείνους που είναι καλεσμένοι να κατέχουν αυτούς τους άδειους θρόνους, να δώσω σ’ αυτούς λόγια ζωής που θα τους κρατήσουν στο μονοπάτι της ζωής, τα οποία θα τους μεταδώσουν την πίστη να κάνουν αυτό το οποίο καλέστηκαν να κάνουν. Κύριε, σε ικετεύω γι’ αυτήν τη χάρη”.

Ο Κύριος τότε στάθηκε όρθιος, και όλοι όσοι ήταν καθισμένοι πάνω στους θρόνους, όσο μακριά μπορούσα να δω, επίσης στάθηκαν όρθιοι. Τα μάτια Του έκαιγαν με μια φωτιά¹ που δεν είχα δει προηγουμένως.

“Με επικαλέστηκες για χάρη. Αυτό το αίτημα ποτέ δεν το αρνούμαι. Θα επιστρέψεις, και το Άγιο Πνεύμα θα είναι μαζί σου. Εδώ γεύθηκες συγχρόνως και την καλοσύνη Μου και την αυστηρότητά Μου.² Πρέπει να τα θυμάσαι και τα δύο αν θέλεις να μένεις στο μονοπάτι της ζωής. Η αληθινή αγάπη του Θεού περιέχει την κρίση του Θεού. Πρέπει να γνωρίζεις συγχρόνως και την καλοσύνη Μου και την αυστηρότητά Μου, αλλιώς θα υποπέσεις σε πλάνη. Αυτή είναι η χάρη που σου έχει δοθεί εδώ, να τα γνωρίζεις και τα δύο. Οι συνομιλίες που είχες με τους αδελφούς σου εδώ ήταν χάρη δική μου. Να τις θυμάσαι”.

Μετά έστρεψε τη ρομφαία Του προς την καρδιά μου, μετά στο στόμα μου, μετά στα χέρια μου. Όταν το έκανε αυτό, φωτιά βγήκε από τη ρομφαία Του και με έκαψε.³ Ο πόνος ήταν πολύ μεγάλος. ***“Κι αυτό, επίσης, είναι χάρη”,*** είπε. ***“Δεν είσαι παρά ένας από τους πολλούς που έχουν ετοιμαστεί γι’ αυτήν την ώρα. Κήρυξε και γράψε για όλα όσα είδες εδώ.⁴ Ό,τι σου είπα πες το στους αδελφούς Μου. Πήγαινε και κάλεσε τους αρχηγούς Μου στην τελευταία μάχη. Πήγαινε και υπερασπίσου τον φτωχό και τον καταπιεσμένο,***

¹ Βλέπε Αποκάλυψη 1:14: “Και η κεφαλή του και οι τρίχες είναι λευκές σαν μαλλί λευκό, σαν χιόνι, και οι οφθαλμοί του σαν πύρινη φλόγα”.

² την καλοσύνη Μου και αυστηρότητά Μου. Βλέπε Ρωμαίους 11:22: “Δες, λοιπόν, τη χρηστότητα και την αυστηρότητα του Θεού: αφενός σ’ αυτούς που έπесαν αυστηρότητα, αφετέρου σ’ εσένα χρηστότητα Θεού – αν επιμένεις στη χρηστότητα, αλλιώς κι εσύ θα αποκοπείς”. Κείμενο: χρηστότητα και αποτομία Θεού.

³ Θυμίζει το Ησαΐας 6:6-7: “Τότε πέταξε προς εμένα ένα από τα Σεραφεΐμ, έχοντας στο χέρι του ένα κάρβουνο φωτιάς που πήρε με τη λαβίδα από το θυσιαστήριο. Και το άγγιξε στο στόμα μου, και είπε: Να, αυτό άγγιξε τα χείλη σου και η ανομία σου εξαλείφθηκε και η αμαρτία σου καθαρίστηκε”.

⁴ Σ.Μ. Ας προσέξουμε ότι ο συγγραφέας ισχυρίζεται, και δεν έχουμε λόγους να αμφισβητήσουμε την ειλικρίνειά του, ότι ο ίδιος ο Κύριος του έδωσε την εντολή να γράψει αυτό το βιβλίο με τις εμπειρίες του στον τρίτο ουρανό.

τις χήρες και τα ορφανά.¹ Αυτό είναι το έργο που αναθέτω στους αρχηγούς Μου, και εκεί είναι όπου θα τους βρεις. Τα παιδιά Μου αξίζουν περισσότερο σ' Εμένα απ' όσο οι αστέρες στους ουραμούς. Βόσκει τα αρνιά Μου. Πρόσεχε τα μικρά Μου.² Δίνε το Λόγο του Θεού σ' αυτά, για να μπορέσουν να ζήσουν. Πήγαινε στη μάχη. Πήγαινε και μην υποχωρείς. Πήγαινε γρήγορα, γιατί θα έρθω γρήγορα. Υπάκουσέ Με και να επισπεύδεις την ημέρα του ερχομού Μου³”.

Μια συντροφιά αγγέλλων ήρθε τότε και με συνόδεψε μακριά από το θρόνο. Ο αρχηγός τους περπατούσε δίπλα μου και άρχισε να μου λέει:

“Τώρα Αυτός που σηκώθηκε όρθιος δε θα ξανακαθήσει μέχρις ότου τελειώσει η τελευταία μάχη. Έχει λάβει θέση εξουσίας μέχρι τον καιρό που οι εχθροί Του θα τεθούν κάτω από τα πόδια Του. Η ώρα τώρα έχει έρθει. Οι λεγεώνες των αγγέλλων που έχουν σταθεί έτοιμες από τη νύχτα του Πάθους Του⁴ έχουν τώρα ελευθερωθεί πάνω στη γη. Οι ορδές της κόλασης έχουν επίσης ελευθερωθεί. Αυτός είναι ο καιρός που περιμένει όλη η δημιουργία. Το μεγάλο μυστήριο του Θεού θα τελειώσει σύντομα.⁵ Τώρα θα πολεμήσουμε μέχρι το τέλος. Θα πολεμήσουμε μαζί σου και μαζί με τους αδελφούς σου”.

¹ Βλέπε Λουκάς 4:18-19: “Πνεύμα Κυρίου είναι πάνω μου. Γι' αυτό με έχρισε, για να ευαγγελίσω φτωχούς. Με έχει αποστείλει, για να κηρύξω σε αιχμαλώτους άφεση, και σε τυφλούς ανάβλεψη, να αποστείλω συντριμμένους με άφεση, να κηρύξω έτος Κυρίου ευπρόσδεκτο”.

Και Ιάκωβος 1:27: “Θρησκεία καθαρή και αμόλυντη μπροστά στο Θεό και Πατέρα είναι αυτή: το να επισκέπτεται κανείς ορφανούς και χήρες μέσα στη θλίψη τους, και να τηρεί τον εαυτό του άσπιλο από τον κόσμο”.

² Βλέπε Ιωάννης 21:15-17: “Όταν λοιπόν προγευμάτισαν, λέει ο Ιησούς στο Σίμωνα Πέτρο: «Σίμωνα, για του Ιωάννη, με αγαπάς περισσότερο από αυτούς;» Του απαντά: «Ναι, Κύριε, εσύ ξέρεις ότι σε αγαπώ ως φίλος». Του λέει: «Βόσκει τα αρνιά μου». Λέει σ' αυτόν πάλι, για δεύτερη φορά: «Σίμωνα, για του Ιωάννη, με αγαπάς;» Του απαντά: «Ναι, Κύριε, εσύ ξέρεις ότι σε αγαπώ ως φίλος». Του λέει: «Ποίμαινε τα πρόβατά μου». Λέει σ' αυτόν για τρίτη φορά: «Σίμωνα, για του Ιωάννη, με αγαπάς ως φίλος;» Λυπήθηκε ο Πέτρος, επειδή του είπε για τρίτη φορά: «Με αγαπάς ως φίλος;» Και του απαντά: «Κύριε, τα πάντα εσύ ξέρεις, εσύ γνωρίζεις ότι σε αγαπώ ως φίλος». Λέει σ' αυτόν ο Ιησούς: «Βόσκει τα πρόβατά μου.” Σ.Μ. Τα πρόβατα είναι ενήλικα ζώα, ενώ τα αρνιά είναι μικρά.

³ να επισπεύδεις την ημέρα του ερχομού μου. Αναφέρεται στο Β' Πέτρου 3:11-12: “Επειδή όλα αυτά διαλύονται κατ' αυτόν τον τρόπο, τι είδους άνθρωποι πρέπει να είστε εσείς, ζώντας με άγια συμπεριφορά και με ευσέβεια, προσδοκώντας και επισπεύδοντας την παρουσία της ημέρας του Θεού, εξαιτίας της οποίας οι ουρανοί θα διαλυθούν καθώς θα πυρπολούνται και τα στοιχεία θα λιώνουν καθώς θα καίγονται!”

⁴ Ενδεχομένως αναφέρεται στο Ματθαίος 26:53: “Η νομίζεις ότι δε δύναμαι να παρακαλέσω τον Πατέρα μου και θα μου παρατάξει τώρα περισσότερες από δώδεκα λεγεώνες αγγέλων;”

⁵ Αναφέρεται στο Ρωμαίους 16:25-26: “...σύμφωνα με την αποκάλυψη του μυστηρίου για το οποίο είχε τηρηθεί σιγή από χρόνους αιώνιους, αλλά που φανερώθηκε τώρα και με γραφές προφητικές κατ' εντολή του αιώνιου Θεού, και που γνωρίστηκε σ' όλα τα έθνη, για να υπακούσουν στην πίστη οι άνθρωποι”.

ΜΕΡΟΣ Ε΄

Οι Νικητές

Καθώς συνέχιζα ν' απομακρύνομαι από το θρόνο της κρίσης άρχισα να σκέπτομαι όλα όσα είχα μόλις δοκιμάσει. Ήταν συγχρόνως τρομερά και θαυμάσια. Όσο κι αν αποτελούσαν πρόκληση και σπάραζαν την καρδιά μου, αισθανόμουν περισσότερο ασφαλής από ποτέ. Δεν ήταν εύκολο στην αρχή να απογυμνωθώ τόσο πολύ μπροστά σε τόσα άτομα, ανίκανος να κρύψω έστω και μια μοναδική σκέψη, αλλά όταν απλά χαλάρωσα και το δέχτηκα, γνωρίζοντας ότι καθαριζόταν η ίδια η ψυχή μου, η κατάσταση έγινε βαθιά απελευθερωτική. Μην έχοντας τίποτε να κρύψω ήταν σαν να αφαιρέθηκε ο βαρύτερος ζυγός και τα βαρύτερα δεσμά. Άρχισα να αισθάνομαι σαν να μπορούσα να αναπνέω όπως ποτέ πριν δεν είχα αναπνεύσει.

Όσο πιο άνετα ένιωθα τόσο περισσότερο φαινόταν να πολλαπλασιάζεται η ικανότητα του νου μου. Μετά άρχισα να αισθάνομαι ότι είχα μιαν επικοινωνία, την οποία ανθρώπινα λόγια δεν μπορούν να εκφράσουν. Σκέφθηκα τα σχόλια του αποστόλου Παύλου για την επίσκεψή του στον τρίτο ουρανό όπου είχε ακούσει ανεκκλάλητα λόγια¹. Υπάρχει μια πνευματική επικοινωνία στον ουρανό που υπερβαίνει κατά πολύ κάθε μορφή ανθρώπινης επικοινωνίας. Είναι πιο βαθιά και με περισσότερα νοήματα από όσα οι ανθρώπινες λέξεις κατορθώνουν να εκφράσουν. Κατά κάποιον τρόπο είναι μια καθαρή επικοινωνία ταυτόχρονα της καρδιάς και του νου, και είναι τόσο καθαρή ώστε δεν υπάρχει δυνατότητα παρεξήγησης.

Μόλις κοίταζα κάποιον στην αίθουσα, άρχιζα να καταλαβαίνω τι σκεπτόταν όπως ακριβώς κι αυτός κατόρθωνε να καταλάβει εμένα. Όταν κοίταζα τον Κύριο, άρχιζα να Τον καταλαβαίνω κατά τον ίδιο τρόπο. Συνεχίζαμε να χρησιμοποιούμε λέξεις, αλλά η έννοια της καθεμιάς είχε ένα βάθος που κανένα λεξικό δε θα μπορούσε ποτέ να περιλάβει. Ο νους μου είχε ελευθερωθεί έτσι ώστε η ικανότητά του είχε αυξηθεί κατά πολύ. Αυτή η κατάσταση ήταν ευχάριστη περισσότερο από οποιαδήποτε προηγούμενη εμπειρία.

Ήταν επίσης φανερό ότι ο Κύριος χαιρόταν που κατόρθωνε να επικοινωνεί με αυτόν τον τρόπο μαζί μου ακριβώς τόσο όσο κι εγώ μ' Εκείνον. Ποτέ πριν δεν είχα καταλάβει τόσο βαθιά τι σήμαινε γι' Αυτόν να είναι ο Λόγος του Θεού. Ο Ιησούς είναι η Επικοινωνία του Θεού με τη δημιουργία Του. Οι λόγοι Του είναι πνεύμα και ζωή,² και η σημασία και η δύναμή τους υπερβαίνουν κατά πολύ τους τωρινούς ανθρώπινους ορισμούς μας. Τα ανθρώπινα λόγια είναι μια επικοινωνία του πνεύματος πολύ επιφανειακής μορφής. Ο Θεός μάς έκανε ικανούς να επικοινωνούμε σε ένα επίπεδο που υπερβαίνει κατά πολύ τις ανθρώπινες λέξεις, αλλά εξαιτίας της Πτώσης και της καταστροφής στον Πύργο της Βαβέλ, έχουμε χάσει αυτήν την ικανότητα. Δεν μπορούμε να είμαστε αυτοί που δημιουργηθήκαμε

¹ Αναφέρεται στο Β' Κορινθ. 12:2-4: "Ξέρω έναν άνθρωπο στο Χριστό πριν από δεκατέσσερα χρόνια – είτε μέσα στο σώμα, δεν ξέρω, είτε εκτός του σώματος δεν ξέρω, ο Θεός ξέρει – που αρπάχτηκε τέτοιος άνθρωπος ως τον τρίτο ουρανό. Και ξέρω ότι τέτοιος άνθρωπος – είτε μέσα στο σώμα είτε χωρίς το σώμα δεν ξέρω, ο Θεός ξέρει – αρπάχτηκε στον παράδεισο και άκουσε ανεκκλάλητα λόγια που δεν είναι δυνατό σε άνθρωπο να τα μιλήσει.

² Αναφέρεται στο Ιωάννης 6:63: "Το Πνεύμα είναι εκείνο που ζωοποιεί, η σάρκα δεν ωφελεί τίποτα. Τα λόγια που εγώ σας έχω μιλήσει είναι Πνεύμα και είναι ζωή".

να είμαστε, ωστόσο ανακτήσουμε αυτήν την ικανότητα, και μπορούμε να το κατορθώσουμε μόνον όταν είμαστε απελευθερωμένοι στην παρουσία Του.

Αρχισα να καταλαβαίνω πως, όταν η παράβαση του Αδάμ τον έκανε να κρυφθεί από το Θεό, αυτό ήταν η αρχή μιας μέγιστης τρομερής παραμόρφωσης από αυτό που ο άνθρωπος δημιουργήθηκε να είναι, όπως επίσης μιας σοβαρής μείωσης των διανοητικών και πνευματικών ικανοτήτων του. Αυτά θα μπορούσαν να αποκατασταθούν μόνον όταν βγούμε έξω από τον “κρυψώνα” μας και ανοίξουμε τους εαυτούς μας στο Θεό και ο ένας στον άλλο, όταν γίνουμε ειλικρινά διαφανείς. Όταν βλέπουμε τη δόξα του Κυρίου με “ακάλυπτο πρόσωπο”¹, τότε είναι που αλλάζουμε στη δική Του τη μορφή. Τα “πέπλα” προέρχονται από το κρύψιμό μας.

Όταν ο Κύριος ρώτησε τον Αδάμ πού είναι μετά την παράβαση,² ήταν ακριβώς η πρώτη του ερώτηση στον άνθρωπο και είναι η πρώτη στην οποία πρέπει να απαντήσουμε εάν πρόκειται πλήρως να αποκατασταθούμε σ’ Αυτόν. Βεβαίως, ο Κύριος γνώριζε πού ήταν ο Αδάμ. Η ερώτηση έγινε για χάρη του Αδάμ. Εκείνη η ερώτηση ήταν η αρχή της αναζήτησης³ του Θεού για τον άνθρωπο. Η ιστορία της λύτρωσης είναι η επίμονη αναζήτηση του Θεού για τον άνθρωπο, όχι η επίμονη αναζήτηση του ανθρώπου για το Θεό. Όταν μπορούμε ν’ απαντήσουμε πλήρως σ’ αυτήν την ερώτηση, γνωρίζοντας πού είμαστε σε σχέση με το Θεό, θα έχουμε πλήρως αποκατασταθεί σ’ Αυτόν. Μπορούμε να ξέρουμε την απάντηση σ’ αυτήν την ερώτηση, μόνον όταν είμαστε στην παρουσία Του.

Αυτή ήταν η ουσία όλης της εμπειρίας μου στο βήμα της κρίσης. Ο Κύριος ήξερε ήδη όλα εκείνα που έπρεπε να ξέρει για μένα. Όλα έγιναν για χάρη μου, έτσι ώστε να θελήσω να γνωρίσω πού ήμουν. Όλα έγιναν, για να βγω από τον κρυψώνα μου, να με φέρει από το σκοτάδι έξω στο φως.

Αρχισα επίσης να καταλαβαίνω ακριβώς πόσο ο Κύριος επιθυμούσε να είναι ένα με το λαό Του. Διαμέσου ολόκληρης της κρίσης δεν προσπαθούσε να με κάνει να δω κάτι ως καλό ή κακό, όσο να το δω ενωμένος μ’ Εκείνον. Ο Κύριος με έψαχνε περισσότερο από όσο εγώ έψαχνα Αυτόν. Οι κρίσεις Του με κατέστησαν ελεύθερο και η κρίση που θα κάνει στον κόσμο θα καταστήσει τον κόσμο ελεύθερο.

Όταν έρθει η ημέρα της κρίσης του Θεού, θα επιφέρει την τελική απελευθέρωση του Αδάμ από το μέρος όπου κρύβεται. Αυτό θα είναι η τελική ελευθέρωση του Αδάμ, και θα αρχίσει επίσης η τελική ελευθέρωση της δημιουργίας, η οποία υποτάχτηκε σε δεσμά εξαιτίας του Αδάμ.⁴ Το σκοτάδι στον κόσμο διαιωνίστηκε από την πιεστική παρόρμηση να κρυφτεί κανείς,⁵ πράγμα που άρχισε μετά την πτώση. “Το να περπατάμε στο φως”¹

¹ ακάλυπτο πρόσωπο. Βλέπε Β’ Κορινθ. 3:18: “Όλοι εμείς, λοιπόν, αντικατοπτρίζουμε τη δόξα του ΚΥΡΙΟΥ με ακάλυπτο πρόσωπο και μεταμορφωνόμαστε στην ίδια την εικόνα του από δόξα σε δόξα, καθώς ακριβώς γίνεται από τον ΚΥΡΙΟ, το Πνεύμα”.

² Αναφέρεται στο Γένεση 3:9: “Και κάλεσε ο Κύριος ο Θεός τον Αδάμ, και του είπε: Πού είσαι;”

³ αναζήτηση. Αγγλικά: quest. Άλλη ερμηνεία: εξερευνητική αποστολή ή εκστρατεία. Σχετίζεται με τον τίτλο του βιβλίου “The Final Quest”.

⁴ Αναφέρεται στο Ρωμαίους 8:20-21: “Επειδή η κτίση υποτάχτηκε στη ματαιότητα όχι εκούσια, αλλά εξαιτίας αυτού που την υπόταξε, με την ελπίδα ότι και αυτή η κτίση θα ελευθερωθεί από τη δουλεία της φθοράς προς την ελευθερία της δόξας των τέκνων του Θεού”.

⁵ Αναφέρεται στο Ιωάννης 3:19-21: “Και αυτή είναι η κατηγορία για την κρίση: ότι το φως έχει έρθει στον κόσμο, αλλά οι άνθρωποι αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το φως· γιατί τα έργα τους ήταν κακά. Γιατί καθέννας που πράττει κακά μισεί το

σημαίνει κάτι περισσότερο από το να γνωρίζουμε και να υπακούμε μόνο σε μερικές αλήθειες: σημαίνει να είμαστε γνήσιοι και σημαίνει να είμαστε ελεύθεροι από την πιεστική παρόρμηση να κρυφτούμε.

“Το να περπατάμε στο φως” σημαίνει να μην κρυβόμαστε πλέον από το Θεό ή από οποιονδήποτε άλλον. Η γυμνότητα του Αδάμ και της Εύας πριν από την πτώση δεν ήταν μόνο σωματική αλλά επίσης πνευματική. Όταν η σωτηρία μας γίνει πλήρης, θα γνωρίσουμε πάλι αυτό το είδος της ελευθερίας. Το να είμαστε εντελώς ανοιχτοί στους άλλους αυτό θ’ ανοίξει πράγματι τις καρδιές και τα μυαλά μας σε περιοχές που δεν ξέρουμε ότι καν υπάρχουν. Αυτό είναι που ο Σατανάς προσπαθεί να πλαστογραφήσει μέσα από την Κίνηση της Νέας Εποχής.

Καθώς περπατούσα, στοχαζόμενος όλα όσα είχα μάθει, ξαφνικά ο Κύριος παρουσιάστηκε δίπλα μου, πάλι με τη μορφή της Σοφίας. Μόνο που τώρα παρουσιάστηκε πολύ πιο ένδοξος από όσο τον είχα δει ποτέ, περισσότερο και από τότε που βρισκόταν πάνω στο βήμα της κρίσης. Ήμουν συγχρόνως εμβρόντητος και καταχαρούμενος.

“Κύριε, επιστρέφεις μαζί μου κατ’ αυτόν τον τρόπο;” ρώτησα.

“Θα είμαι πάντοτε μαζί σου κατ’ αυτόν τον τρόπο. Ωστόσο, θέλω να με γνωρίσεις ακόμη πιο βαθιά από τον τρόπο που με βλέπεις τώρα. Έχεις δει την καλοσύνη Μου και την αυστηρότητά Μου, αλλά ακόμη δε με γνωρίζεις πλήρως ως το Δίκαιο Κριτή”.

Αυτό με εξέπληξε, εφόσον είχα μόλις δαπανήσει όλον αυτόν το χρόνο μπροστά στο βήμα της κρίσης Του, και αισθάνθηκα ότι όλα όσα είχα μάθει ήταν σχετικά με την κρίση Του. Σταμάτησε, για να αφήσει να κατασταλάξει μέσα μου αυτό που μου είπε, και μετά συνέχισε.

“Υπάρχει ελευθερία που έρχεται όταν αντιληφθείς την αλήθεια,² αλλά όποιον εγώ ελευθερώσω είναι πράγματι ελεύθερος.³ Η ελευθερία της παρουσίας Μου είναι μεγαλύτερη από το να γνωρίζεις απλά την αλήθεια. Έχεις δοκιμάσει απελευθέρωση στην παρουσία Μου, αλλά υπάρχουν ακόμη πολύ περισσότερα να καταλάβεις για τις κρίσεις Μου. Όταν κρίνω, δεν επιδιώκω να καταδικάσω ή να δικαιολογήσω, αλλά να αναδείξω τη δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη βρίσκεται μόνο έχοντας ενότητα μαζί Μου. Αυτή είναι η δίκαιη κρίση: εκείνη που φέρνει τους ανθρώπους σε ενότητα μαζί Μου.⁴

Η εκκλησία μου είναι τώρα ντυμένη με ντροπή επειδή δεν έχει κριτές. Δεν έχει κριτές επειδή δε με γνωρίζει ως τον Κριτή. Τώρα θα αναδείξω κριτές για το λαό Μου που γνωρίζει την κρίση Μου. Δε θα αποφασίζουν απλά μεταξύ ανθρώπων ή θεμάτων, αλλά θα αποφασίζουν, για να κάνουν τα πράγματα σωστά, που σημαίνει να τα φέρουν σε συμφωνία μαζί Μου.

φως και δεν έρχεται προς το φως, για να μην ελεγχτούν τα έργα του. Αυτός όμως που εφαρμόζει την αλήθεια έρχεται προς το φως, για να φανερωθούν τα έργα του ότι έχουν γίνει μέσα στο θέλημα του Θεού”.

¹ Το να περπατάμε στο φως. Αναφέρεται στο Α’ Ιωάννης 1:7: “**Αν όμως περπατούμε μέσα στο φως, όπως αυτός είναι μέσα στο φως, έχουμε κοινωνία μεταξύ μας και το αίμα τού Ιησού, του Υιού του, μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία”.**

² Βλέπε Ιωάννης 8:31-32: Ο Ιησούς, λοιπόν, έλεγε προς τους Ιουδαίους που είχαν πιστέψει σ’ αυτόν: «**Αν εσείς μείνετε στο λόγο το δικό μου, είστε αληθινά μαθητές μου, και θα γνωρίσετε την αλήθεια, και η αλήθεια θα σας ελευθερώσει.**»

³ Βλέπε Ιωάννης 8:36: “**Αν λοιπόν σας ελευθερώσει ο Υιός, όντως θα είστε ελεύθεροι**”.

⁴ Βλέπε Ιωάννης 7:24: “**Μην κρίνετε επιφανειακά, αλλά τη δίκαιη κρίση να κρίνετε**”.

Όταν παρουσιάστηκα στον Ιησού του Ναυή ως ο Αρχιστράτηγος της Στρατεύματος¹, δήλωσα ότι δεν ήμουν εκεί ούτε με το μέρος του ούτε με το μέρος των εχθρών του. Ποτέ δεν έρχομαι, για να πάρω το μέρος κάποιων. Όταν έρχομαι, είναι για να αναλάβω υπηρεσία, όχι για να πάρω το μέρος κάποιων. Παρουσιάστηκα ως ο Αρχιστράτηγος του Στρατεύματος, πριν ο Ισραήλ μπορέσει να εισέλθει στη Γη της Επαγγελίας². Η Εκκλησία πρόκειται τώρα να εισέλθει στη Γη της Επαγγελίας της, και πρόκειται να παρουσιαστώ πάλι ως ο Αρχιστράτηγος του Στρατεύματος. Όταν το κάνω, θα εκτοπίσω όλους αυτούς που έχουν εξαναγκάσει το λαό Μου να πάρει θέσεις ενάντια στους αδερφούς τους. Η δικαιοσύνη Μου δεν παίρνει θέσεις σε ανθρώπινες συγκρούσεις, ακόμη και σ' εκείνες του δικού Μου λαού. Ό,τι έκανα μέσω του Ισραήλ το έκανα επίσης και για χάρη των εχθρών τους, όχι εναντίον τους. Είναι μόνο επειδή βλέπετε από τη γήινη, προσωρινή προοπτική, ο λόγος που δε βλέπετε τη δικαιοσύνη Μου. Πρέπει να βλέπετε τη δικαιοσύνη Μου, για να βαδίζετε με την εξουσία Μου, γιατί η δικαιοσύνη και η κρίση είναι το θεμέλιο του θρόνου Μου³.

Έχω καταλογίσει δικαιοσύνη στο λαό που έχω εκλέξει,⁴ αλλά όπως ο Ισραήλ στην έρημο, ακόμη και οι μεγαλύτεροι άγιοι της εποχής της Εκκλησίας έχουν ευθυγραμμίσει τους εαυτούς τους με τους δρόμους Μου μόνο κατά ένα μικρό τμήμα του χρόνου τους ή με ένα μικρό τμήμα του νου και της καρδιάς τους. Δεν είμαι με το μέρος τους ή εναντίον των εχθρών τους, αλλά έρχομαι, για να χρησιμοποιήσω το λαό Μου να σώσει τους εχθρούς του. Αγαπώ όλους τους ανθρώπους, και επιθυμώ για όλους να σωθούν”.

Δεν μπορούσα να αποφύγω τη σκέψη για τη μεγάλη μάχη που είχαμε πολεμήσει στο βουνό. Πράγματι, πληγώσαμε πολλούς από τους δικούς μας αδελφούς, καθώς πολεμούσαμε εναντίον του κακού που τους εξουσίαζε. Υπήρχαν ακόμη πολλοί από αυτούς στο στρατόπεδο του εχθρού, που είτε τους χρησιμοποιούσε αυτός είτε τους κρατούσε αιχμαλώτους του. Άρχισα να αναρωτιέμαι αν η επόμενη μάχη θα ήταν πάλι εναντίον των αδελφών μας. Ο Κύριος με παρακολουθούσε να συλλογίζομαι όλ' αυτά, και μετά συνέχισε:

“Ωστόσο να τελειώσει η τελευταία μάχη, θα υπάρχουν πάντα μερικοί αδελφοί μας που θα χρησιμοποιούνται από τον εχθρό. Αλλά δεν είναι γι' αυτόν το λόγο που σου λέω αυτό τώρα. Σου το λέω, για να σε βοηθήσω να δεις, πώς ο εχθρός μπαίνει μέσα στη δική σου την καρδιά και το νου, και πώς χρησιμοποιεί εσένα! Ακόμη και τώρα, ακόμη δε βλέπεις το καθετί με τον τρόπο που Εγώ το βλέπω.

¹ Αρχιστράτηγος του Στρατεύματος. Αναφέρεται στα εδάφια Ιησούς του Ναυή 5:13-15: “ΚΑΙ όταν ο Ιησούς (του Ναυή) ήταν κοντά στην Ιεριχώ ύψωσε τα μάτια του και είδε και να στεκόταν απέναντί του ένας άνθρωπος και η ρομφαία του ήταν γυμνωμένη στο χέρι του, και καθώς ο Ιησούς πλησίασε του είπε: Δικός μας είσαι ή από τους εχθρούς μας; Κι εκείνος είπε: Όχι, αλλά εγώ είμαι ο Αρχιστράτηγος της δύναμης (του στρατεύματος) του Κυρίου. Τώρα ήρθα. Και ο Ιησούς έπεσε με το πρόσωπό του επάνω στη γη και προσκύνησε, και του είπε: Τι προστάζει ο κύριός μου στον δούλο του; Και ο Αρχιστράτηγος της δύναμης (του στρατεύματος) του Κυρίου είπε στον Ιησού: Λύσε το υπόδημά σου από τα πόδια σου, επειδή ο τόπος επάνω στον οποίο στέκεσαι είναι άγιος. Και ο Ιησούς το έκανε”.

² Επαγγελία. Αλλιώς: Υπόσχεση

³ Αναφέρεται στον Ψαλμό 89:14: “Η δικαιοσύνη και η κρίση είναι η βάση του θρόνου σου”.

⁴ Έχω καταλογίσει δικαιοσύνη στο λαό που έχω εκλέξει. Εννοεί πως θεωρεί το λαό Του κατά χάρη δίκαιους.

Αυτό συμβαίνει συχνά στο λαό Μου. Κατ' αυτήν τη στιγμή, ακόμη και οι μεγαλύτεροι ηγέτες Μου σπάνια βρίσκονται σε αρμονία μαζί Μου. Πολλοί κάνουν καλά έργα, αλλά πολύ λίγοι κάνουν αυτό το οποίο τους έχω καλέσει να κάνουν. Αυτό είναι το αποτέλεσμα των διαιρέσεων μεταξύ σας. Δεν έρχομαι, για να πάρω το μέρος κάποιας ομάδας, αλλά έρχομαι να συγκεντρώσω εκείνους που θα διαβούν προς το μέρος Μου.

Εντυπωσιάζεστε όταν σας δίνω ένα 'λόγο γνώσης'¹ σχετικά με τη σωματική ασθένεια κάποιου ή άλλη γνώση που δεν είναι γνωστή σ' εσάς. Αυτή η γνώση έρχεται όταν αγγίζετε το νου Μου μόλις κατά ένα μικρό βαθμό. Γνωρίζω τα πάντα. Αν γινόταν να έχετε πλήρως το νου Μου, θα κατορθώνατε να γνωρίζετε τα πάντα για τον καθέναν που συναντάτε απροσδόκητα, ακριβώς όπως άρχισες να έχεις εμπειρία εδώ. Θα βλέπατε όλους τους ανθρώπους ακριβώς με τον τρόπο που εγώ τους βλέπω. Αλλά ακόμη και τότε, υπάρχει η δυνατότητα να διαμένει κανείς πληρέστερα μέσα σ' Εμένα. Πρέπει να έχεις την καρδιά Μου, για να γνωρίζεις πώς να χρησιμοποιείς τέτοια γνώση ορθά. Μόνο τότε θα κρίνεις όπως Εγώ.

Μπορώ να σας εμπιστευτώ την υπερφυσική γνώση μου μόνο στο βαθμό που γνωρίζετε την καρδιά Μου. Τα χαρίσματα του Πνεύματος που έχω παραχωρήσει στην εκκλησία Μου δεν είναι παρά μικρά δείγματα των δυνάμεων της εποχής² που έρχεται. Σας έχω καλέσει να είστε αγγελιοφόροι εκείνης της εποχής, και πρέπει, συνεπώς, να γνωρίζετε τις δυνάμεις της. Θα έπρεπε να επιθυμείτε σοβαρά³ με ζήλο τα χαρίσματα⁴, γιατί είναι ένα κομμάτι από Μένα,⁵ και τα έχω δώσει σ' εσάς, έτσι ώστε να μπορέσετε να γίνετε σαν Εμένα. Έχετε δίκιο που αναζητάτε να γνωρίσετε το νου Μου, τους δρόμους Μου και τους σκοπούς Μου, αλλά πρέπει επίσης επίμονα να επιθυμείτε να γνωρίσετε και την καρδιά Μου. Όταν γνωρίσετε την καρδιά Μου, τότε τα μάτια της καρδιάς σας θ' ανοίξουν.⁶ Τότε θα βλέπετε όπως Εγώ βλέπω, και θα κάνετε ό,τι Εγώ κάνω.

Πρόκειται να εμπιστευθώ στην εκκλησία Μου περισσότερα πράγματα που ανήκουν στις δυνάμεις του ερχόμενου αιώνα⁷. Ωστόσο, υπάρχει μια μεγάλη πλάνη που συχνά έρχεται πάνω σ' εκείνους που τους έχω εμπιστευθεί μεγάλη δύναμη, και αν δεν καταλάβεις αυτό που πρόκειται να σου δείξω, κι εσύ, επίσης, θα υποπέσεις σε πλάνη.

¹ λόγο γνώσης. Αναφέρεται σε αποκαλυπτική γνώση του Αγίου Πνεύματος.

² εποχή. Αγγλικά: age. Εννοεί το μελλοντικό αιώνα της Βασιλείας του Θεού.

³ σοβαρά. Αγγλικά: earnestly Άλλη ερμηνεία: επίμονα, ειλικρινά, σταθερά

⁴ Αναφέρεται στο Α' Κορινθ. 12:31 (κείμενο): “Ζηλούτε δε τα χαρίσματα τα μείζονα” & 14:1 “Διώκετε την αγάπην, ζηλούτε δε τα πνευματικά, μάλλον δε ίνα προφητεύητε”. Το ρήμα “ζηλώω” σημαίνει “προσπαθώ με ζήλο να αποκτήσω” (Λεξικό Καινής Διαθήκης Ευστρατιάδου). Βάμβας: “ζητείτε μετά ζήλου τα πνευματικά”.

⁵ τα χαρίσματα είναι ένα κομμάτι από Μένα. Αναφέρεται στο Εφεσίους 4:7-8, 11-13: “Και ξεχωριστά στον καθέναν από εμάς δόθηκε η χάρις κατά το μέτρο της δωρεάς του Χριστού. Γι' αυτό λέει: Όταν ανέβηκε ψηλά, αιχμαλώτισε αιχμαλώτους· έδωσε δώρα (χαρίσματα) στους ανθρώπους... Και αυτός έδωσε άλλους αποστόλους, άλλους προφήτες, άλλους ευαγγελιστές, άλλους ποιμένες και δασκάλους, για τον καταρτισμό των αγίων σε έργο διακονίας, στην οικοδομή του σώματος του Χριστού, μέχρι να καταλήξουμε όλοι στην ενότητα της πίστης και της επίγνωσης του Υιού του Θεού, σε άνθρωπο τέλει, στο μέτρο του πλήρους αναστήματος του Χριστού...”.

⁶ τα μάτια της καρδιάς σας θ' ανοίξουν. Αναφέρεται στο Εφεσίους 1:17-18α: “...ο Θεός του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο Πατέρας της δόξας, να σας δώσει Πνεύμα σοφίας και αποκάλυψης με επίγνωσή του, για να έχετε φωτισμένους τους οφθαλμούς της καρδιάς σας...”.

⁷ ερχόμενου αιώνα. Υπάρχει “ο νυν αιών”, η σημερινή εποχή κατά την οποία βασιλεύει ο Πονηρός, και “ο μέλλον αιών” ή “ο ερχόμενος αιών”, η εποχή κατά την οποία θα βασιλέψει ο Ιησούς Χριστός πάνω στη γη.

Έχεις ζητήσει τη χάρη Μου και θα την έχεις. Η πρώτη χάρη που θα σε κρατήσει στο μονοπάτι της ζωής είναι να γνωρίζεις το επίπεδο της πλάνης σου στην οποία βρίσκεσαι κατά την παρούσα στιγμή. Η πλάνη περιλαμβάνει καθετί που δεν το καταλαβαίνεις όπως εγώ το καταλαβαίνω. Γνωρίζοντας το επίπεδο της πλάνης σου κατά την παρούσα στιγμή, αυτό επιφέρει ταπεινοφροσύνη, κι Εγώ δίνω τη χάρη Μου στους ταπεινούς. Γι' αυτόν το λόγο είπα: 'Ποιος είναι τόσο τυφλός παρά ο δούλος Μου...' ¹ Γι' αυτό είπα στους Φαρισαίους: 'Για καταδίκη εγώ ήρθα στον κόσμο τούτο, για να βλέπουν όσοι δε βλέπουν και να γίνουν τυφλοί όσοι βλέπουν... Αν ήσασταν τυφλοί, δε θα είχατε αμαρτία. Τώρα όμως λέτε: Βλέπουμε. Η αμαρτία σας μένει'.² Γι' αυτό, όταν κάλεσα το δούλο Μου τον Παύλο, το φως Μου τον τύφλωσε.³ Το φως Μου αποκάλυψε μόνο την αληθινή του κατάσταση. Σαν κι αυτόν, πρέπει να τυφλωθείς ως προς τα φυσικά πράγματα, ώστε να μπορείς να δεις μέσω του Πνεύματός Μου".

Τότε αισθάνθηκα αναγκασμένος να κοιτάξω προς εκείνους που κάθονταν πάνω στους θρόνους που προσπερνούσαμε. Καθώς το έκανα, η ματιά μου έπεσε επάνω σ' έναν άντρα που ήξερα ότι ήταν ο απόστολος Παύλος. Καθώς κοίταξα πίσω προς τον Κύριο, Αυτός μου έκανε νεύμα να του μιλήσω.⁴

“Περίμενα με τόση χαρά αυτό”, είπα, αισθανόμενος αμήχανα, αλλά συγκινημένος από αυτήν τη συνάντηση. “Ξέρω ότι είσαι ακριβώς ενήμερος για το πόσο ακριβώς έχουν οδηγήσει την εκκλησία οι επιστολές σου, και πιθανώς ακόμη επιτελούν περισσότερα απ' όσα όλοι εμείς βάζουμε μαζί. Ακόμη παραμένεις ένα από τα μεγαλύτερα φώτα πάνω τη γη”.

“Ευχαριστώ”, είπε ευγενικά. “Αλλά δεν μπορείς να καταλάβεις πόσο εμείς ακριβώς περιμέναμε με χαρά να σε συναντήσουμε. Είσαι ένας στρατιώτης της τελευταίας μάχης: είσαι από εκείνους που ο καθένας εδώ περιμένει να συναντήσει. Εμείς είδαμε αυτές τις ημέρες μόνο αμυδρά, με την περιορισμένη προφητική μας όραση, αλλά εσείς έχετε εκλεγεί να ζήσετε σ' αυτές. Είσαι ένας στρατιώτης που προετοιμάζεται για την τελευταία μάχη. Είστε εκείνοι τους οποίους όλοι εμείς περιμένουμε”.

Αισθανόμενος ακόμη αμήχανα, συνέχισα: “Αλλά δεν υπάρχει τρόπος που να μπορώ να εκφράσω την εκτίμηση που αισθανόμαστε για σένα, και για όλους εκείνους που βοήθησαν να σταθεροποιηθεί η πορεία μας με τη ζωή τους και τα γραπτά τους. Γνωρίζω επίσης ότι θα έχουμε μια αιωνιότητα, για να ανταλλάσσουμε την εκτίμησή μας. Γι' αυτό, σε παρακαλώ, όσο είμαι εδώ, επίτρεψέ μου να σε ρωτήσω: Τι θα έλεγες στη γενεά μου, που θα μας βοηθήσει σ' αυτήν τη μάχη;”

“Μπορώ μόνο να πω σ' εσένα τώρα ό,τι ήδη σας έχω πει με τα γραπτά μου. Θα ήθελα όμως να τα καταλάβεις καλύτερα, γνωρίζοντας ότι υστέρησα σε όλα εκείνα που καλέστηκα να κάνω”, δήλωσε ο Παύλος, κοιτώντας με αποφασιστικά στα μάτια.

¹ Αναφέρεται στο Ησαΐα 42:19: “Ποιος είναι τυφλός παρά ο δούλος μου; Η κουφός παρά ο μηνυτής μου που έστειλα; Ποιος είναι τυφλός παρά ο τέλειος; Και ποιος είναι τυφλός παρά ο δούλος του Κυρίου;”

² Αναφέρεται στο Ιωάννης 9:39-41.

³ Αναφέρεται στο Πράξεις 9:3-4.

⁴ Πάλι βλέπουμε ότι ο Κύριος δίνει την άδεια στο συγγραφέα να μιλήσει στον Παύλο. Δεν πήρε την πρωτοβουλία από μόνος του.

“Αλλά είσαι εδώ, σ’ έναν από τους μεγαλύτερους θρόνους. Ακόμη θερίζεις τους περισσότερους καρπούς για αιώνια ζωή απ’ όσους οποιοσδήποτε από εμάς θα μπορούσε ποτέ να ελπίζει ότι θα θερίσει”, διαμαρτυρήθηκα.

“Με τη χάρη του Θεού κατόρθωσα να τελειώσω το δρόμο μου, αλλ’ όμως δεν πορεύτηκα σε όλα εκείνα στα οποία είχα κληθεί. Υστέρησα στους υψηλότερους στόχους όπου θα μπορούσα να είχα πορευτεί. Καθένας μας έχει υστερήσει. Γνωρίζω ότι μερικοί νομίζουν ότι είναι βλασφημία να σκέπτονται για μένα ότι ήμουν κάτι λιγότερο από το μεγαλύτερο παράδειγμα χριστιανικής διακονίας, αλλά ήμουν ειλικρινής όταν έγραψα προς το τέλος της ζωής μου ότι ήμουν ο μεγαλύτερος των αμαρτωλών. Δεν έλεγα ότι είχα υπάρξει ο μεγαλύτερος των αμαρτωλών, αλλά ότι ήμουν ο μεγαλύτερος των αμαρτωλών τότε.¹ Μου είχαν δοθεί πάρα πολλά να καταλάβω, και εγώ πορεύτηκα σε πολύ λίγα από αυτά”.

“Πώς μπορεί αυτό να είναι δυνατό; Νόμιζα ότι ήσουν μόνο ταπεινός”, ρώτησα.

“Η αληθινή ταπείνωση συμφωνεί με την αλήθεια. Μη φοβάσαι. Οι επιστολές μου ήταν αληθινές, και ήταν γραμμένες με το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος. Ωστόσο, μου δόθηκαν πάρα πολλά, αλλά δε χρησιμοποίησα όλα όσα μου δόθηκαν. Κι εγώ, επίσης, υστέρησα. Όλοι εδώ έχουν υστερήσει εκτός από Έναν. Αλλά πρέπει ειδικά να κατανοήσεις αυτό σχετικά μ’ εμένα, γιατί πολλοί ακόμη διαστρεβλώνουν τις διδασκαλίες μου,² επειδή έχουν μια διαστρεβλωμένη άποψη για μένα.

Καθώς είδες την πρόοδο στις επιστολές μου, προχώρησα από το να αισθάνομαι ότι δεν ήμουν κατώτερος ακόμη και από τους “υπερλίαν αποστόλους”³, στο να αναγνωρίσω ότι ήμουν ο ελάχιστος των αποστόλων⁴, μετά ο ελαχιστότερος των αγίων⁵, για να συνειδητοποιήσω τελικά ότι ήμουν ο μεγαλύτερος των αμαρτωλών⁶. Δεν ήμουν απλά ταπεινός, μιλούσα ισορροπημένη αλήθεια. Μου είχαν εμπιστευθεί πάρα πολλά, πολύ περισσότερα από όσα χρησιμοποίησα. Υπάρχει μόνον Ένας εδώ που πίστεψε πλήρως, που

¹ Αναφέρεται στο Α΄ Τιμόθεον 5:15: “Πιστός είναι αυτός ο λόγος και άξιος πλήρους αποδοχής: ότι ο Χριστός Ιησούς ήρθε στον κόσμο να σώσει αμαρτωλούς, των οποίων πρώτος είμαι εγώ”.

² Θυμίζει τα λόγια του απ. Πέτρου στην Β΄ Πέτρου 3:15-16: “Και τη μακροθυμία του Κυρίου μας να τη θεωρείτε σωτηρία καθώς και ο αγαπητός μας αδελφός Παύλος σας έγραψε σύμφωνα με τη σοφία που του δόθηκε, όπως και σε όλες τις επιστολές του μιλά μέσα σ’ αυτές γι’ αυτά, μέσα στις οποίες είναι μερικά δυσνόητα, τα οποία οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλώνουν, όπως και τις λοιπές Γραφές, για τη δική τους απόλεια”.

³ υπερλίαν αποστόλους (κείμενο). Μπορεί να μεταφραστεί ως “υπεραπόστολοι”. Οι “υπερλίαν απόστολοι” είναι είτε ο στενότερος κύκλος των δώδεκα αποστόλων του Ιησού (οπότε σ’ αυτήν την περίπτωση δεν έχει αρνητική έννοια) είτε ψευδαπόστολοι που εμφανίζονταν ότι δήθεν ήταν ιδιαίτερα διακεκριμένοι απόστολοι του Θεού. Στη δεύτερη περίπτωση ο Παύλος μιλά γι’ αυτούς ειρωνικά. Ο Παύλος αναφέρεται στα εδάφια Β΄ Κορινθίους 11:5: “Νομίζω, βεβαίως, ότι σε τίποτα δεν έχω υστερήσει από τους πρώτιστους αποστόλους...” & 12:11: “...επειδή σε τίποτα δεν υστέρησα από τους πρώτιστους αποστόλους, αν και τίποτα δεν είμαι”. Η Β΄ επιστολή προς Κορινθίους του Παύλου γράφτηκε από τη Μακεδονία το 57 μ.Χ. (Reese). Άλλοι θεωρούν ότι γράφτηκε το 40-47 μ.Χ. (Klassen).

⁴ Αναφέρεται στο Α΄ Κορινθίους 15:9: “Γιατί εγώ είμαι ο ελάχιστος των αποστόλων, που δεν είμαι άξιος να καλούμαι απόστολος, γιατί καταδίωξα την εκκλησία του Θεού”. Η Α΄ επιστολή προς Κορινθίους του Παύλου γράφτηκε από την Εφεσο το 57 μ.Χ. (Reese). Άλλοι θεωρούν ότι γράφτηκε το 54 μ.Χ. (Klassen).

⁵ Αναφέρεται στο Εφεσίους 3:8: “Σ’ εμένα, στον ελαχιστότερο απ’ όλους τους αγίους δόθηκε η χάρη αυτή: στους εθνικούς να ευαγγελίσω τον ανεξιχνίαστο πλούτο του Χριστού...”. Η επιστολή προς Εφεσίους γράφτηκε το 63 μ.Χ. (Reese). Μερικοί όμως θεωρούν πως γράφτηκε νωρίτερα γύρω στο 52 μ.Χ. (Klassen).

⁶ Αναφέρεται στο Α΄ Τιμόθεον 1:15: “Πιστός είναι αυτός ο λόγος και άξιος πλήρους αποδοχής: ότι ο Χριστός Ιησούς ήρθε στον κόσμο να σώσει αμαρτωλούς, των οποίων πρώτος είμαι εγώ”. Η επιστολή προς Τιμόθεον Α΄ γράφτηκε το 64 μ.Χ. (Reese). Άλλοι θεωρούν ότι γράφτηκε πολύ νωρίτερα γύρω στο 45 μ.Χ. (Klassen).

υπάκουσε πλήρως και που αληθινά τελείωσε όλα όσα του είχαν δοθεί να κάνει, αλλά εσείς μπορείτε να περπατήσετε σε πολύ περισσότερα πράγματα απ' όσα εγώ”.

Η απόκρισή μου ήταν αδύναμη: “Ξέρω πως ό,τι λες είναι αληθινό, αλλά είσαι βέβαιος ότι αυτό είναι το πιο σπουδαίο μήνυμα που θα έδινες σ’ εμάς για την τελευταία μάχη;”

“Είμαι βέβαιος”, απάντησε με απόλυτη πεποίθηση. “Εκτιμώ πολύ τη χάρη του Κυρίου, που χρησιμοποιεί τις επιστολές μου όπως το έχει κάνει. Αλλά ανησυχώ με τον τρόπο που πολλοί από σας τις χρησιμοποιείτε λανθασμένα. Οι επιστολές είναι η αλήθεια του Αγίου Πνεύματος και είναι Γραφή. Ο Κύριος μου έδωσε πράγματι μεγάλες πέτρες, για να τοποθετήσω στη δόμηση της αιώνιας εκκλησίας Του, αλλά δεν είναι οι θεμέλιοι λίθοι. Οι θεμέλιοι λίθοι τέθηκαν από τον Ιησού, μόνο. Η ζωή μου και η διακονία μου δεν είναι το παράδειγμα αυτού που καλείστε να είστε.¹ Μόνο ο Ιησούς είναι αυτό το παράδειγμα. Εάν αυτά που έγραψα χρησιμοποιούνται ως θεμέλιο, δεν θα καταφέρουν να κρατήσουν το βάρος εκείνου που χρειάζεται να χτιστεί επάνω του. Ό,τι έγραψα πρέπει να χτιστεί επάνω στο μόνο Θεμέλιο που μπορεί να αντέξει αυτό που πρόκειται να υπομένετε: δεν πρέπει να χρησιμοποιηθεί σαν το θεμέλιο.² Πρέπει να βλέπετε τις διδασκαλίες μου διαμέσου των διδασκαλιών του Κυρίου, όχι να προσπαθείτε να καταλάβετε Αυτόν από τη δική μου άποψη. Τα δικά Του Λόγια είναι το θεμέλιο.³ Έχω χτίσει μόνο πάνω σ’ αυτά, αναπτύσσοντας σκέψεις πάνω τα Λόγια Του.⁴ Η μεγαλύτερη σοφία και οι πιο δυνατές αλήθειες είναι λόγια δικά Του, όχι δικά μου.

Πρέπει επίσης να γνωρίζετε ότι δεν περπάτησα σε όλα εκείνα που ήταν διαθέσιμα σ’ εμένα. Υπάρχουν πολύ περισσότερα διαθέσιμα πράγματα για τον κάθε πιστό, ώστε να περπατήσει σ’ αυτά, απ’ ό,τι εγώ έκανα. Κάθε αληθινός πιστός έχει το Άγιο Πνεύμα μέσα του. Η δύναμη Εκείνου που δημιούργησε τα πάντα ζει μέσα του. Ο ελάχιστος των αγίων έχει τη δύναμη μέσα του να μετακινεί βουνά, να σταματά στρατεύματα ή να ανασταίνει νεκρούς. Εάν πρόκειται να επιτελέσετε όλα αυτά για τα οποία έχετε κληθεί στις ημέρες σας, τη διακονία μου δεν πρέπει να τη βλέπετε σαν τέρμα αλλά σαν αφετηρία.⁵ Ο σκοπός σας δεν πρέπει να είναι να γίνετε σαν εμένα, αλλά να γίνετε σαν τον Κύριο. Μπορείτε να

¹Αυτά τα λόγια φαίνονται να αντιβαίνουν τα εδάφια Α΄ Κορινθίους 4:16, 11:1 και Φιλιπησίους 3:17 όπου ο Παύλος προτρέπει τους μαθητές να γίνονται μιμητές του. Αλλά η μίμηση έχει σχέση με το κατά πόσο εκείνος μιμήθηκε τον Κύριο. Καλούμαστε να είμαστε μιμητές κάθε Χριστιανού όσο αυτός μιμείται τον Ιησού Χριστό. Από τη στιγμή που παρεκκλίνει από το πρότυπο του Χριστού η μίμηση γίνεται επιβλαβής.

²Αναφέρεται στο Α΄ Κορινθίους 3:10-11: “Κατά τη χάρη του Θεού που μου δόθηκε σαν σοφός αρχιτέκτονας έθεσα θεμέλιο, άλλος όμως εποικοδομεί. Καθένας λοιπόν ας βλέπει πώς εποικοδομεί. Γιατί θεμέλιο άλλο κανείς δε δύναται να θέσει παρά εκείνο που κείται, που είναι ο Ιησούς Χριστός”.

³Αναφέρεται στο Λουκάς 6:47-48: “Καθένας που έρχεται προς εμένα και ακούει τα λόγια μου και τα εφαρμόζει θα σας υποδείξω με ποιον είναι όμοιος: όμοιος είναι με άνθρωπο που οικοδομεί οικία, ο οποίος έσκαψε και βάθυνε και έθεσε θεμέλιο πάνω στο βράχο”.

⁴Βλέπε Α΄ Κορινθίους 3:12-15: “Και αν κάποιος οικοδομεί πάνω στο θεμέλιο χρυσάφι, άργυρο, πολύτιμους λίθους, ξύλα, χορτάρι, καλάμι, καθενός το έργο θα γίνει φανερό, γιατί η Ημέρα θα το φανερώσει, επειδή με φωτιά αποκαλύπτεται. Και καθενός το έργο, τι είδους είναι, η φωτιά θα το δοκιμάσει. Αν κάποιου το έργο θα μείνει που εποικοδόμησε, μισθό θα λάβει. Αν κάποιου το έργο θα κατακαεί, θα ζημιωθεί, αυτός όμως θα σωθεί, αλλά έτσι σαν διαμέσου φωτιάς”.

⁵Σ.Μ. Αυτά τα λόγια του Παύλου δεν πρέπει να παρερμηνευτούν. Δεν εννοεί ότι οι πιστοί μπορούν να προσθέτουν διδασκαλίες και πρακτικές που να είναι διαφορετικές από τις αρχικές διδασκαλίες που δόθηκαν στην Εκκλησία. Αυτό δεν είναι εξέλιξη, αλλά παρέκλιση, της Εκκλησίας από την αποστολική διδασκαλία. Εννοεί ότι η βαθύτερη και γνησιότερη κατανόηση της χριστιανικής διδασκαλίας, που είναι “η πίστη που μια φορά για πάντα παραδόθηκε στους αγίους” (Ιούδας 3β), οι δυνάμεις του Πνεύματος, τα σημεία και τέρατα που εργάστηκε ο Θεός μέσω του Παύλου και άλλων πιστών, το έργο της διακονίας, τα χαρίσματα, όπως και η αλλαγή του χαρακτήρα, της αγιότητας και της αφιέρωσης των αγίων δεν ήρθαν στο αποκορύφωμα με την εμφάνιση του Παύλου ή κατά την εποχή γενικά της αρχέγονης εκκλησίας, αλλά ήταν η “αφετηρία”.

γίνετε όπως Εκείνος, και μπορείτε να κάνετε οτιδήποτε έκανε Εκείνος και ακόμη περισσότερο, γιατί Εκείνος φύλαξε το καλύτερο κρασί Του για το τέλος¹”.

Ήξερα ότι μόνο αλήθεια μπορούσε να ειπωθεί εδώ. Ήξερα πως ό,τι έλεγε ο Παύλος ήταν αληθινό σχετικά με τον τρόπο που πολλοί είχαν χρησιμοποιήσει λανθασμένα τις διδασκαλίες του σαν θεμέλιο μάλλον παρά σαν οικοδόμημα επάνω στο θεμέλιο των ευαγγελίων, αλλά ήταν ακόμη δύσκολο για μένα να δεχθώ ότι ο Παύλος είχε υστερήσει στην κλήση του. Κοίταξα το θρόνο του Παύλου και τη δόξα της ύπαρξής του. Ήταν πολύ περισσότερο απ’ όσο ονειρευτήκα ότι θα είχαν οι μεγαλύτεροι άγιοι στον ουρανό. Εκείνος ήταν κάθε στιγμή τόσο ευθύς και αποφασιστικός όπως τον περίμενα να είναι. Μου έκανε εντύπωση πόσο ήταν ολοφάνερο ότι ακόμη συνέχιζε να διατηρεί το μεγάλο ενδιαφέρον του για όλες τις εκκλησίες. Τον είχα ειδωλοποιήσει, και αυτό ήταν μια παράβαση από την οποία προσπαθούσε να με ελευθερώσει. Παρόλ’ αυτά, ήταν πολύ μεγαλύτερος από τον Παύλο που είχα ειδωλοποιήσει. Γνωρίζοντας τι σκεπτόμουν, έβαλε και τα δύο του χέρια πάνω στους ώμους μου και με κοίταξε ακόμη πιο αποφασιστικά απευθείας στα μάτια.

“Είμαι αδελφός σου. Σε αγαπώ όπως ο καθένας μας εδώ. Αλλά πρέπει να καταλάβεις. Ο δρόμος μας τώρα έχει τελειώσει.² Δεν μπορούμε ούτε να προσθέσουμε ούτε να αφαιρέσουμε κάτι από ό,τι φυτέψαμε στη γη, αλλά εσύ μπορείς. Εμείς δεν είμαστε η ελπίδα σου. Εσύ είσαι τώρα η ελπίδα μας. Ακόμη και σ’ αυτήν τη συνομιλία μπορώ μόνο να επιβεβαιώσω αυτά που ήδη έχω γράψει, αλλά εσύ ακόμη έχεις πολλά πράγματα να γράψεις. Λάτρευε³ μόνο το Θεό,⁴ και ωρίμαζε σε όλα τα πράγματα μέσα σ’ Αυτόν. Ποτέ μην κάνεις κανέναν άνθρωπο σκοπό σου, αλλά μόνο Αυτόν. Πολλοί σύντομα θα περπατούν στη γη που θα κάνουν πολύ μεγαλύτερα έργα απ’ όσα κάναμε εμείς. Οι πρώτοι θα είναι τελευταίοι, και οι τελευταίοι πρώτοι.⁵ Δε μας ενοχλεί αυτό. Είναι η χαρά των καρδιών μας γιατί είμαστε ένα μαζί σας. Η γενιά μου χρησιμοποιήθηκε, για να τοποθετήσει το θεμέλιο και ν’ αρχίσει να οικοδομεί πάνω στο θεμέλιο, και θα μας εκτιμούν πάντοτε γι’ αυτό. Αλλά κάθε πάτωμα που χτίζεται πάνω στο θεμέλιο θα πρέπει να πάει ψηλότερα. Δε θα γίνουμε το κτίριο που περιμένουμε να γίνουμε εκτός κι αν πάτε ψηλότερα”.

Καθώς συλλογιζόμουν αυτά τα λόγια, με κοίταξε προσεκτικά. Κατόπιν συνέχισε: “Υπάρχουν δύο ακόμη πράγματα που πετύχαμε στην εποχή μας, που χάθηκαν πολύ γρήγορα από την Εκκλησία, και που δεν έχουν ακόμη ανακτηθεί. Πρέπει να τα ανακτήσετε”.

“Ποια είναι αυτά;” ρώτησα, αισθανόμενος πως ό,τι επρόκειτο να πει ήταν κάτι περισσότερο από μια απλή προσθήκη σ’ αυτά που ήδη είχε πει.

“Πρέπει να ανακτήσετε τη διακονία και το μήνυμα”, είπε με έμφαση.

¹Βλέπε Ιωάννης 2:9-10: Μόλις, λοιπόν, γεύτηκε ο αρχιτρίκλιος το νερό που είχε γίνει κρασί και δεν ήξερε από πού είναι – ενώ οι διάκονοι που είχαν αντλήσει το νερό ήξεραν – ο αρχιτρίκλιος φωνάζει το γαμπρό και του λέει: «Κάθε άνθρωπος θέτει στο τραπέζι πρώτα το καλό κρασί και, όταν μεθύσουν, το κατώτερο. Εσύ έχεις φυλάξει το καλό κρασί ως τώρα».

²Βλέπε Β’ Τιμόθεον 4:7: “Τον καλό αγώνα έχω αγωνιστεί, το δρόμο έχω τελειώσει, την πίστη έχω τηρήσει”.

³Λάτρευε Αγγλικά: worship Άλλη ερμ.: Προσκύνα.

⁴Λάτρευε μόνο το Θεό. Σ.Μ. Βλέπουμε ξεκάθαρα από αυτά τα λόγια του Παύλου ότι σ’ αυτό το βιβλίο δεν υποστηρίζεται κανένα είδος λατρείας, προσκύνησης ή υπερβολικής τιμής κανενός αγίου.

⁵Αναφέρεται στο Ματθαίος 19:30: “Πολλοί όμως πρώτοι θα είναι τελευταίοι και τελευταίοι πρώτοι”.

Κοίταξα προς τον Κύριο κι Εκείνος έγνεψε καταφατικά, προσθέτοντας: **“Είναι σωστό που ο Παύλος θέλησε να σας πει αυτό. Μέχρις αυτήν την ώρα, αυτός υπήρξε ο πιο πιστός και στα δύο αυτά πράγματα”**.

“Σε παρακαλώ, εξήγησέ μου”, ικέτευσα τον Παύλο.

“Εντάξει”, απάντησε. “Εκτός από λίγα μικρά μέρη στον κόσμο όπου υπάρχει τώρα μεγάλος διωγμός ή δυσκολίες, μπορούμε με δυσκολία να αναγνωρίσουμε είτε τη διακονία είτε το μήνυμα¹ που κηρύττεται σήμερα. Γι’ αυτό η εκκλησία σήμερα δεν είναι παρά ένα φάντασμα εκείνου που ήταν ακόμη στον καιρό μας, και εμείς βρισκόμαστε μακριά απ’ όλα εκείνα που είχαμε καλεστεί να είμαστε. Όταν υπηρετούσαμε, το να είναι κανείς στη διακονία ήταν η μεγαλύτερη θυσία που μπορούσε να κάνει,² και αυτό αντανakλούσε το μήνυμα της μεγαλύτερης θυσίας που είχε γίνει: το σταυρό.³ Ο σταυρός είναι η δύναμη του Θεού, και είναι το κέντρο όλων αυτών βάσει των οποίων καλούμαστε να ζήσουμε⁴. Έχετε πολύ μικρή δύναμη, για να μεταμορφώσετε τα μυαλά και τις καρδιές των μαθητών τώρα, γιατί δεν ζείτε και δεν κηρύττετε το σταυρό. Γι’ αυτό έχουμε δυσκολία να δούμε μεγάλη διαφορά ανάμεσα στους μαθητές και στους εθνικούς⁵. Αυτό δεν είναι το ευαγγέλιο ούτε η σωτηρία που μας εμπιστεύτηκαν.⁶ Πρέπει να επιστρέψετε στο σταυρό”

Λέγοντας αυτά τα λόγια, έσφιξε τους ώμους μου σαν πατέρας και μετά ξαναγύρισε στην έδρα του. Αισθανόμουν σαν να είχα δεχτεί συγχρόνως μια απίστευτη ευλογία και μια δυνατή επίπληξη. Καθώς απομακρυνόμουν, άρχισα να σκέπτομαι για το επίπεδο της σωτηρίας επάνω στο όρος, και για τους θησαυρούς της σωτηρίας που είχα δει μέσα στο όρος. Άρχισα να καταλαβαίνω ότι οι περισσότερες αποφάσεις μου, ακόμη και η απόφαση να εισέλθω από την πόρτα που με οδήγησε εδώ, βασιζόταν ως επί το πλείστον στο τι ήταν αυτό που θα με πήγαινε μακρύτερα, όχι στην εξέταση για το ποιο είναι το θέλημα του Κυρίου. Σε όλα όσα είχα κάνει, ακόμη ζούσα για μένα, και όχι για Εκείνον. Ακόμη και

¹το μήνυμα. Εννοεί *το μήνυμα του Ευαγγελίου*.

²Βλέπε Β’ Κορινθίους 6:3-10: “Δε δίνουμε σε κανέναν κανένα πρόσκομμα, για να μην κατηγορηθεί η διακονία, αλλά ως διάκονοι του Θεού σε καθετί συνιστούμε τους εαυτούς μας: σε υπομονή πολλή, σε θλίψεις, σε ανάγκες, σε στενοχώριες, σε πληγές, σε φυλακές, σε ακαταστασίες, σε κόπους, σε αγρύπνιες, σε νηστείες, σε αγνότητα, σε γνώση, σε μακροθυμία, σε χρηστότητα, σε Πνεύμα Αγίο, σε αγάπη ανυπόκριτη, σε λόγο αλήθειας, σε δύναμη Θεού” με τα όπλα της δικαιοσύνης τα δεξιά και τα αριστερά, με δόξα και με ατιμία, με δυσφήμιση και με καλή φήμη. Σαν πλάνοι και όμως αληθινοί, σαν να μας αγνοούν και όμως μας γνωρίζουν καλά, σαν να πεθαίνουμε και ιδού ζούμε, σαν να παιδευόμαστε και όμως δε θανατωνόμαστε, σαν να λυπόμαστε, πάντα όμως χαιρόμαστε, σαν φτωχοί, πολλούς όμως πλουτίζουμε, σαν τίποτα να μην έχουμε και όμως τα πάντα κατέχουμε”.

Και Β’ Κορινθ. 11:23-29: “Διάκονοι Χριστού είναι; Παραφρονώντας μιλώ, υπερβολικά εγώ: σε κόπους περισσότερο, σε φυλακές περισσότερο, σε χτυπήματα υπερβολικά περισσότερο, σε θανάτους πολλές φορές. Από τους Ιουδαίους έλαβα πέντε φορές σαράντα παρά μία μαστιγώσεις, τρεις φορές ραβδίστηκα, μια φορά λιθοβολήθηκα, τρεις φορές ναυάγησα, ένα μερόνυχτο έχω κάνει στο βυθό. Σε οδοιπορίες πολλές φορές, σε κινδύνους ποταμών, σε κινδύνους ληστών, σε κινδύνους από το γένος μου, σε κινδύνους από τους εθνικούς, σε κινδύνους στην πόλη, σε κινδύνους στην ερημιά, σε κινδύνους στη θάλασσα, σε κινδύνους μεταξύ ψευδάδελφων, με κόπο και με μόχθο, σε αγρυπνίες πολλές φορές, με πείνα και με δίψα, με νηστείες πολλές φορές, με ψύχος και με γυμνότητα. Εκτός των άλλων, η επίβλεψη μου η καθημερινή, η μέριμνα για όλες τις εκκλησίες. Ποιος ασθενεί και δεν ασθενώ; Ποιος σκανδαλίζεται και εγώ δεν καίομαι;”

³Όσοι ενδιαφέρονται ας διαβάσουν επίσης το βιβλίο “Η πορεία της Εκκλησίας μέσα στους αιώνες” του E.H. Broadbent (κεντρική διάθεση: βιβλιοπωλείο “Ανώγειο”), και ειδικά τα κεφάλαια για τους Παυλικιανούς και τους Αναβαπτιστές, και θα καταλάβει τη σημαίνουν τα λόγια για τη διακονία, που λέει ο απ. Παύλος.

⁴βάσει των οποίων καλούμαστε να ζήσουμε Αγγλικά: live by Αλλιώς: ζούμε, βιοποριζόμαστε, επιβιώνουμε

⁵εθνικούς Αγγλικά: heathen. Είναι οι κοσμικοί, οι ειδωλολάτρες, οι άπιστοι, όσοι δεν είναι χριστινοί.

⁶το ευαγγέλιο και η σωτηρία που μας εμπιστεύτηκαν. Βλέπε Α’ Τιμόθεον 6:20-21: “Ω Τιμόθεε, την παρακαταθήκη φύλαξε, αποφεύγοντας τα βέβηλα κούφια λόγια και τις αντιθέσεις της ψευδώνυμης γνώσης, την οποία καθώς μερικοί επαγγέλλονται, ως προς την πίστη αστόχησαν”.

Επίσης Β’ Τιμόθεον 1:14: “Την καλή παρακαταθήκη φύλαξε την μέσω του Πνεύματος του Αγίου που κατοικεί μέσα μας”.

στην επιθυμία μου να αποδεχτώ τις κρίσεις εδώ, είχα ως κίνητρο το τι θα με βοηθούσε να κατορθώσω να επιστρέψω νικηφόρος, χωρίς να υποφέρω απώλειες. Ακόμη περπατούσα πολύ περισσότερο εγωκεντρικά παρά χριστοκεντρικά.

Ήξερα ότι η σύντομη συνομιλία με τον Παύλο θα είχε συνέπειες που θα έπαιρναν πολύ χρόνο, για να τις καταλάβω εντελώς. Κατά κάποιον τρόπο αισθάνθηκα ότι είχα δεχτεί μια ευλογία από ολόκληρη την αιώνια Εκκλησία. Το μεγάλο νέφος των μαρτύρων πράγματι μας ζητωκραύγαζε.¹ Κοίταζαν σ' εμάς σαν περήφανοι γονείς που ήθελαν καλύτερα πράγματα για τα παιδιά τους από όσα εκείνοι είχαν γνωρίσει. Η μεγαλύτερη χαρά τους θα ήταν να δουν την εκκλησία στις έσχατες ημέρες να γίνεται καθετί το οποίο η εκκλησία στις ημέρες τους είχε αποτύχει να πραγματοποιήσει. Ήξερα επίσης ότι ακόμη υστερούσα κατά πολύ σε όσα είχαν προετοιμάσει για μας, ώστε να περπατήσουμε σ' αυτά.²

“Η εκκλησία των έσχατων ημερών δε θα είναι μεγαλύτερη από τη γενεά τους,³ ακόμη και εάν κάνετε μεγαλύτερα έργα”, παρενέβη ο Κύριος. ***“Ό,τι έγινε, έγινε με τη χάρη Μου. Ωστόσο, θα διαθέσω περισσότερο μέρος της χάρης Μου και περισσότερο μέρος της δύναμής Μου στην εκκλησία των έσχατων ημερών, γιατί πρέπει να επιτελέσει περισσότερα από όσα έχει επιτελέσει η εκκλησία σε οποιαδήποτε άλλη εποχή μέχρι τώρα. Οι πιστοί των έσχατων ημερών θα περπατήσουν σε όλη τη δύναμη που επέδειξα, και σε ακόμη περισσότερη,⁴ επειδή θα είναι οι τελικοί αντιπρόσωποι όλων εκείνων που έχουν πορευτεί πριν από αυτούς. Η εκκλησία των έσχατων ημερών θα επιδειξεί τη φύση Μου και τους δρόμους⁵ Μου με τρόπο που δεν έχει επιδειχτεί προηγουμένως από ανθρώπους. Αυτό θα γίνει, επειδή σας δίνω περισσότερη χάρη, και σ' αυτόν που δίνεται πολύ θα του ζητηθεί πολύ⁶”.***

Αυτό ακριβώς μ' έκανε να σκεφθώ ακόμη περισσότερο για τον Παύλο. “Πώς θα μπορούσαμε να γίνουμε αφιερωμένοι και πιστοί ακόμη και στο βαθμό που είχε γίνει εκείνος;” σκέφτηκα μέσα μου.

“Δεν σας ζήτησα να το κατορθώσετε”, απάντησε ο Κύριος. ***“Σας ζητώ να μένετε ενωμένοι μ' Εμένα.⁷ Δεν μπορείτε να συνεχίζετε να κρίνετε τον εαυτό σας με τα μέτρα άλλων, ακόμα και με του Παύλου. Θα υστερείτε πάντα από εκείνον που κοιτάζετε, αλλά αν κοιτάζετε σ' Εμένα θα πάτε πολύ μακρύτερα απ' ό,τι θα είχατε καταφέρει διαφορετικά. Όπως εσύ ο ίδιος έχεις διδάξει, όταν οι δύο που βρίσκονταν στο δρόμο προς Εμμαούς με είδαν να τεμαχίζω το ψωμί, ήταν τότε που τα μάτια τους ανοίχτηκαν.***

¹ Αναφέρεται στο Εβραίους 12:1-2, 22-23: “Τι' αυτό λοιπόν και εμείς, επειδή έχουμε τοποθετημένο γύρω μας τόσο μεγάλο νέφος μαρτύρων, ας αποθέσουμε κάθε βάρος και την αμαρτία που εύκολα μας περιπλέκει... Έχετε προσέλθει στο όρος Σιών και στην πόλη του ζωντανού Θεού, στην επουράνια Ιερουσαλήμ, και σε μυριάδες αγγέλων, σε πανηγύρι και σε εκκλησία πρωτοτόκων που έχουν απογραφτεί στους ουρανούς και σε κριτή Θεό όλων και σε πνεύματα δικαίων τελειοποιημένων”. Θυμίζει είσοδο στο στάδιο δρομέων που τρέχουν για τη νίκη, και τις ζητωκραυγές του πλήθους των φιλάθλων που τους βλέπουν να τερματίζουν νικητές.

² Σύγκρινε επίσης Εφεσίους 2:10: “Γιατί δικά του (του Θεού) πλάσματα είμαστε, που δημιουργηθήκαμε μέσω του Χριστού Ιησού για έργα αγαθά τα οποία προετοίμασε ο Θεός, για να περπατήσουμε σε αυτά”.

³ τη γενεά τους. Εννοεί τη γενιά της εκκλησίας των πρώτων χριστιανών κατά την οποία έζησε και ο Παύλος.

⁴ Αναφέρεται στο Ιωάννης 14:12: “Αλήθεια, αλήθεια σας λέω, όποιος πιστεύει σ' εμένα τα έργα που εγώ κάνω κι εκείνος θα κάνει. Και μεγαλύτερα από αυτά θα κάνει, γιατί εγώ πορεύομαι προς τον Πατέρα”.

⁵ δρόμους Αγγλικά: ways Άλλη ερμ.: τρόπους

⁶ Αναφέρεται στο Λουκάς 12:48: “Και σε καθέναν που δόθηκε πολύ, πολύ θα ζητηθεί από αυτόν, και σ' όποιον παράθεσαν πολύ, περισσότερο θα του ζητήσουν”.

⁷ Αναφέρεται στο Ιωάννης 15:4: “Μείνετε ενωμένοι μ' εμένα, κι εγώ θα μένω ενωμένος μ' εσάς. Καθώς το κλήμα δε δύναται να φέρει καρπό από τον εαυτό του αν δε μένει ενωμένο με την άμπελο, έτσι ούτε εσείς αν δε μένετε ενωμένοι μ' εμένα”.

Όταν διαβάζετε τις επιστολές του Παύλου ή οποιουδήποτε άλλου, πρέπει να ακούτε Εμένα. Μόνον όταν δέχεστε το ψωμί σας άμεσα από Εμένα, θα ανοιχτούν τα μάτια της καρδιάς σας.

Μπορεί να αποσπαστεί περισσότερο η προσοχή σας από εκείνους που μοιάζουν περισσότερο σ' Εμένα, αν δεν κοιτάτε διαμέσου αυτών, για να δείτε Εμένα. Υπάρχει επίσης μια άλλη παγίδα για εκείνους που φτάνουν στο σημείο να γνωρίσουν μεγαλύτερο μέρος από το χρίσμα Μου και τη δύναμή Μου απ' όσο άλλοι. Αποσπάται συχνά η προσοχή τους, κοιτάζοντας τους εαυτούς τους. Καθώς σου έλεγα προτού μιλήσεις στον Παύλο, οι δούλοι Μου πρέπει να γίνουν τυφλοί, έτσι ώστε να μπορέσουν να δουν. Σου επέτρεψα να του μιλήσεις στη συνέχεια, επειδή αυτός αποτελεί ένα από τα καλύτερα παραδείγματα γι' αυτό το θέμα. Ήταν εξαιτίας της χάρις Μου που του επέτρεψα να καταδιώξει την εκκλησία Μου. Όταν είδε το φως Μου, κατάλαβε ότι η δική του λογική τον είχε οδηγήσει σε άμεση σύγκρουση με την ίδια την αλήθεια που ισχυριζόταν ότι υπηρετούσε. Η λογική σας θα κάνει πάντα αυτό. Θα σας οδηγεί να κάνετε εκείνο που είναι ακριβώς το αντίθετο από το θέλημά Μου. Το περισσότερο χρίσμα επιφέρει περισσότερο κίνδυνο να σας συμβεί αυτό, αν δε μάθετε αυτό που έμαθε ο Παύλος. Αν δεν παίρνετε το σταυρό σας καθημερινά,¹ βάζοντας πάνω του όλα αυτά που είσαστε και όλα αυτά που έχετε, θα πέσετε εξαιτίας της εξουσίας και της δύναμης που θα σας δώσω. Αν δε φτάσετε στο σημείο να μάθετε να κάνετε όλα τα πράγματα για χάρη του ευαγγελίου,² όσο περισσότερη επιρροή θα έχετε, τόσο μεγαλύτερος θα είναι ο κίνδυνος στον οποίο θα βρίσκεστε.

Μία από τις μεγαλύτερες πλάνες που έρχεται επάνω στους κεχρισμένους Μου είναι ότι αρχίζουν να πιστεύουν πως επειδή τους δίνω λίγη υπερφυσική γνώση ή δύναμη, γι' αυτό οι δρόμοι τους πρέπει να είναι οι δρόμοι Μου, και ότι αυτό που σκέφτονται είναι αυτό που Εγώ σκέφτομαι.³ Αυτό είναι μια μεγάλη πλάνη, και πολλοί έχουν προσκόψει εξαιτίας της. Σκέπτεσθε σαν Εμένα όταν είσθε σε τέλεια ένωση μαζί Μου. Ακόμη και με τους πιο χρισμένους που περπάτησαν μέχρι τώρα πάνω στη γη, ακόμη και για τον Παύλο, αυτή η ένωση υπήρξε μόνο μερική και για σύντομες χρονικές περιόδους.

Ο Παύλος πράγματι βάδισε μαζί Μου τόσο κοντά όσο κανείς άνθρωπος δεν έχει βαδίσει ποτέ μέχρι τώρα. Παρόλ' αυτά, ήταν περιστοιχισμένος από φόβους και αδυναμίες που δεν ήταν από Εμένα. Θα μπορούσα να τον είχα ελευθερώσει από αυτά, και πράγματι το ζήτησε αρκετές φορές,⁴ αλλά είχα ένα λόγο που δεν τον ελευθέρωσα. Η

¹ Αν δεν παίρνετε το σταυρό σας καθημερινά. Αναφέρεται στο Λουκάς 9:23: «Έλεγε λοιπόν προς όλους: “Αν κάποιος θέλει να έρχεται πίσω μου, ας αρνηθεί τον εαυτό του και ας σηκώσει το σταυρό του κάθε ημέρα και ας με ακολουθεί”».

² Αναφέρεται στο Μάρκος 8:35: “Γιατί όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει. Όποιος όμως χάνει τη ζωή του εξαιτίας μου και εξαιτίας του ευαγγελίου θα τη σώσει”.

Επίσης Μάρκος 10:29-30: “Είπε ο Ιησούς: «Αλήθεια σας λέω, κανείς δεν υπάρχει που να άφησε οικία ή αδελφούς ή αδελφές ή μητέρα ή πατέρα ή παιδιά ή αγρούς, εξαιτίας μου και εξαιτίας του ευαγγελίου, που να μη λάβει εκατό φορές περισσότερα τώρα, σε τούτο τον καιρό, οικίες και αδελφούς και αδελφές και μητέρες και παιδιά και αγρούς μαζί με διωγμούς, και στον αιώνα τον ερχόμενο ζωή αιώνια”.

³ Βλέπε Ησαΐας 55:8-9: “Επειδή οι βουλές (σκέψεις) μου δεν είναι όπως οι δικές σας βουλές (σκέψεις), ούτε οι δρόμοι σας είναι οι δρόμοι μου λέει ο Κύριος. Αλλά όσο είναι οι ουρανοί ψηλότεροι από τη γη έτσι και οι δρόμοι μου είναι ψηλότεροι από τους δρόμους σας, και οι βουλές μου από τις δικές σας βουλές”.

⁴ Στο Β' Κορινθίους 12:8, ο Παύλος αναφέρει ότι είχε παρακαλέσει τον Κύριο “τρεις φορές” να απομακρυνθεί από αυτόν, το “αγκάθι στη σάρκα του”, ο άγγελος του Σατανά που τον χαστούκιζε. Αλλά στη γλώσσα της εποχής “τρεις φορές” σήμαινε συχνά “πολλές φορές” (Χρυσόστομος).

μεγάλη σοφία του Παύλου ήταν να αγκαλιάσει τις δικές του αδυναμίες, κατανοώντας ότι, εάν τον είχα ελευθερώσει από αυτές, δε θα μπορούσα να του εμπιστευθώ το μέγεθος των αποκαλύψεων και της δύναμης που του εμπιστεύτηκα.¹ Ο Παύλος έμαθε να διακρίνει μεταξύ των δικών του αδυναμιών και της αποκάλυψης του Πνεύματος. Ήξερε ότι, όταν ήταν περιστοιχισμένος από αδυναμίες ή φόβους, δεν έβλεπε τα πράγματα από τη δική Μου άποψη, αλλά από τη δική του. Αυτό τον έκανε να με αναζητά και να εξαρτάται από εμένα ακόμη περισσότερο. Πρόσεχε, επίσης, να μην αποδίδει σ' Εμένα αυτό που προερχόταν από τη δική του καρδιά. Συνεπώς μπορούσα να του εμπιστευθώ αποκαλύψεις που δεν μπορούσα να εμπιστευθώ σε άλλους. Ο Παύλος γνώριζε τις δικές του αδυναμίες και γνώριζε το χρίσμα Μου, και διέκρινε μεταξύ των δύο. Δε συνέχεε αυτά που έρχονταν από το δικό του νου και την καρδιά με το νου και την καρδιά Μου”.

Άρχισα να σκέπτομαι για το πόσο ξεκάθαρα ήταν όλα αυτά εδώ, αλλά πόσο συχνά, ακόμη και ύστερα από μια τόσο μεγάλη εμπειρία που είχα όπως αυτή, ακόμα και τότε αυτά τα ξεχνούσα τόσο εύκολα. Είναι εύκολο να καταλαβαίνεις και να περπατάς στο φως εδώ, αλλά πίσω στη μάχη η κατάσταση γίνεται πάλι νεφελώδης. Συλλογίζομαι ότι εγώ δεν περιστοιχίζομαι τόσο από φόβους όσο από ανυπομονησία και οργή, οι οποίες είναι ακριβώς ο ίδιος βαθμός διαστρέβλωσης της προοπτικής που έχουμε όταν μένουμε στο Άγιο Πνεύμα.²

Η Σοφία σταμάτησε και γύρισε προς εμένα: *“Είσαι ένα γήινο σκεύος, και αυτό είναι ό,τι θα είσαι ενόσω περπατάς στη γη. Ωστόσο, μπορείς να με βλέπεις ακριβώς τόσο καθαρά εκεί όσο με βλέπεις εδώ, εάν κοιτάς με τα μάτια της καρδιάς σου. Μπορείς να είσαι ακριβώς τόσο κοντά σ' Εμένα εκεί όσο ποτέ κανείς δεν υπήρξε σ' Εμένα, και ακόμη περισσότερο. Έχω κατασκευάσει το δρόμο για όλους να βρίσκονται τόσο κοντά σ' Εμένα όσο αληθινά επιθυμούν να είναι. Αν αληθινά επιθυμείς να βρίσκεσαι ακόμη και πιο κοντά σ' Εμένα από όσο ήταν ο Παύλος, μπορείς. Μερικοί θα θελήσουν αυτό, και θα το θελήσουν τόσο παθιασμένα, ώστε θα παραμερίσουν οτιδήποτε παρεμποδίζει τη στενή σχέση τους μαζί Μου, για να αφιερωθούν εντελώς σ' αυτό, και θα έχουν ό,τι ζητούν.*

Αν αναζητάς να περπατάς εκεί, ακριβώς όπως μπορείς να περπατάς μαζί Μου εδώ, θα είμαι ακριβώς τόσο κοντά σ' εσένα εκεί όσο είμαι τώρα. Αν με αναζητήσεις, θα με βρεις. Αν πλησιάζεις κοντά Μου, θα πλησιάζω κοντά σου. Είναι επιθυμία μου να στρώσω τραπέζι για σένα ακριβώς στο μέσο των εχθρών σου.³ Αυτή δεν είναι επιθυμία Μου μόνο για τους ηγέτες Μου, αλλά για όλους εκείνους που επικαλούνται το όνομά

¹Βλέπε Β' Κορινθίους 12:7β-10: Γι' αυτό, για να μην υπερυψώνομαι, μου δόθηκε αγκάθι στη σάρκα, άγγελος του Σατανά, για να με χαστουκίζει, ώστε να μην υπερυψώνομαι. Γι' αυτό, τρεις φορές τον Κύριο τον παρακάλεσα, να απομακρυνθεί από εμένα. Και μου έχει πει: «Σου αρκεί η χάρη μου, γιατί η δύναμη μέσα σε ασθένεια τελειοποιείται». Πολύ ευχαρίστως, λοιπόν, μάλλον θα καυτηθώ στις ασθένειές μου, ώστε να κατασκηνώσει πάνω μου η δύναμη του Χριστού. Γι' αυτό ευαρεστούμαι σε ασθένειες, σε κακομεταχειρίσεις, σε ανάγκες, σε διωγμούς και σε στενοχώριες υπέρ του Χριστού. Γιατί όταν ασθενώ, τότε είμαι δυνατός.

²Βλέπε Εφεσίους 4:31: “Κάθε πικρία και θυμός και οργή και κραυγή και βλαστήμια ας αφαιρεθεί από εσάς μαζί με κάθε κακία”. Επίσης Ιάκωβος 1:19-20: “Να ξέρετε αυτά, αδελφοί μου αγαπητοί: ας είναι, λοιπόν, κάθε άνθρωπος γρήγορος στο να ακούσει, αργός στο να μιλήσει, αργός στην οργή. Γιατί η οργή του ανθρώπου δεν εργάζεται τη δικαιοσύνη του Θεού”.

³Αναφέρεται στον Ψαλμό 23:5: “Ετοίμασες μπροστά μου ένα τραπέζι απέναντι από τους εχθρούς μου. Αλειψες με λάδι το κεφάλι μου, το ποτήρι μου ξεχειλίζει”. Εννοεί ότι στο μέσο της μάχης με τους εχθρούς τους οι πιστοί θα απολαμβάνουν την αφθονία των ευλογιών του Θεού και θα ευφραίνονται.

Μου. Θέλω να είμαι πολύ πιο κοντά σου, και σε καθέναν που με επικαλείται, περισσότερο από όσο κατόρθωσα μέχρι τώρα να είμαι με οποιονδήποτε έχει ζήσει. Εσύ καθορίζεις πόσο κοντά θα είμαστε, όχι Εγώ. Θα βρεθώ από εκείνους που με αναζητούν.¹

Είσαι εδώ γιατί ζήτησες να δεις την κρίση Μου στη ζωή σου. Με αναζήτησες ως τον Κριτή και τώρα με βρίσκεις. Αλλά δεν πρέπει να νομίζεις, επειδή έχεις δει το βήμα της κρίσης Μου, ότι τώρα όλες οι κρίσεις σου θα είναι οι κρίσεις Μου. Θα κρίνεις όπως Εγώ, μόνον εφόσον περπατάς σε ενότητα μαζί Μου και αναζητάς το χρίσμα του Πνεύματός μου. Αυτό μπορεί να κερδηθεί ή να χαθεί κάθε ημέρα.

Σου έχω επιτρέψει να δεις αγγέλους και σου έχω δώσει πολλά όνειρα και οράσεις, γιατί συνέχισες να μου τα ζητάς. Μου αρέσει πολύ να δίνω στα παιδιά Μου τα καλά δώρα που ζητούν.² Για χρόνια μού ζητούσες Σοφία, γι' αυτό την παίρνεις. Μου έχεις ζητήσει να σε κρίνω, έτσι τώρα δέχεσαι την κρίση Μου. Αλλά αυτές οι εμπειρίες δε θα σε κάνουν ολοκληρωτικά σοφό ή δίκαιο κριτή. Θα έχεις σοφία και κρίση μόνο ενόσω μένεις σ' Εμένα. Ποτέ μη σταματάς να με αναζητάς. Όσο περισσότερο ωριμάζεις αληθινά, τόσο περισσότερο θα καταλαβαίνεις την απελπιστική σου ανάγκη για Μένα. Όσο περισσότερο ωριμάζεις, τόσο λιγότερο θα προσπαθείς να κρυφτείς από Εμένα ή από άλλους, έτσι ώστε να μπορείς πάντοτε να περπατάς στο φως.

Με έχεις δει ως Σωτήρα, Κύριο, Σοφία και Κριτή. Όταν επιστρέψεις στη μάχη, μπορείς ακόμη να βλέπεις το βήμα της κρίσης Μου με τα μάτια της καρδιάς σου. Όταν περπατάς σ' αυτήν την αλήθεια, στο να γνωρίζεις ότι όλα όσα σκέπτεσαι και κάνεις αποκαλύπτονται εδώ πλήρως, θα έχεις την ελευθερία να ζεις εκεί, ακριβώς όπως ζεις εδώ. Είναι μόνον όταν κρύβεσαι από Εμένα ή από άλλους, που τα πέπλα επιστρέφουν να με κρύψουν από εσένα. Είμαι η Αλήθεια, και εκείνοι που με λατρεύουν πρέπει να το κάνουν με Πνεύμα και με Αλήθεια.³ Η αλήθεια ποτέ δε βρίσκεται κρυμμένη στο σκοτάδι, αλλά πάντοτε ζητά να παραμένει στο φως. Το φως αποκαλύπτει και τα κάνει όλα φανερά. Μόνον όταν ζητάς να αποκαλυφτείς και επιτρέπεις αυτό που είσαι μέσα στην καρδιά σου να αποκαλύπτεται, θα περπατάς στο φως όπως Εγώ είμαι στο φως. Η αληθινή κοινωνία μαζί Μου απαιτεί πλήρη αποκάλυψη. Η αληθινή κοινωνία με το λαό Μου απαιτεί το ίδιο.⁴

Όταν στεκόσουν μπροστά στο βήμα της κρίσης αισθάνθηκες περισσότερη ελευθερία και ασφάλεια από όση έχεις αισθανθεί ποτέ, γιατί δε χρειαζόταν να κρύβεσαι άλλο πια. Αισθάνθηκες περισσότερη ασφάλεια, γιατί ήξερες ότι οι κρίσεις Μου ήταν αληθινές και δίκαιες. Η ηθική και πνευματική τάξη του σύμπαντός μου είναι ακριβώς τόσο ασφαλής

¹Βλέπε Ματθαίος 7:7-8: “Ζητάτε και θα σας δοθεί, ερευνάτε και θα βρείτε, κρούετε και θα σας ανοιχτεί. Γιατί καθένας που ζητά λαβαίνει και όποιος ερευνά βρίσκει και σ' όποιον κρούει θα του ανοιχτεί”.

²Βλέπε Ματθαίος 7:11: “Αν λοιπόν εσείς που είστε κακοί ξέρετε δοσίματα αγαθά να δίνετε στα παιδιά σας, πόσο μάλλον ο Πατέρας σας που είναι στους ουρανούς θα δώσει αγαθά σε όσους του ζητούν!”

³Αναφέρεται στο Ιωάννης 4:24: “Πνεύμα είναι ο Θεός, και εκείνοι που τον προσκυνούν (λατρεύουν), με Πνεύμα και με αλήθεια πρέπει να τον προσκυνούν (λατρεύουν)”.

⁴Βλέπε Α' Ιωάννου 1:5-7: “Και είναι αυτή η αγγελία που έχουμε ακούσει από αυτόν και αναγγέλλουμε σ' εσάς: ότι ο Θεός είναι φως και μέσα του δεν είναι κανένα σκοτάδι. Αν πούμε ότι κοινωνία έχουμε μαζί του και μέσα στο σκοτάδι περπατούμε, ψευδόμεσθε και δεν εφαρμόζουμε την αλήθεια. Αν όμως μέσα στο φως περπατούμε, όπως αυτός είναι μέσα στο φως, κοινωνία έχουμε μεταξύ μας και το αίμα του Ιησού, του Υιού του, μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία”.

όσο η φυσική τάξη που εδραιώθηκε πάνω στους φυσικούς νόμους. Εμπιστεύεσαι το νόμο Μου της βαρύτητας, χωρίς ούτε καν να τον σκεφτείς. Πρέπει να μάθεις να εμπιστεύεσαι τις κρίσεις Μου κατά τον ίδιο τρόπο. Τα κριτήρια της δικαιοσύνης Μου είναι αναλλοίωτα και ακριβώς το ίδιο ασφαλή. Το να ζει κανείς μέσω αυτής της αλήθειας σημαίνει ότι περπατά με την πίστη.¹ Αληθινή πίστη είναι να έχει κανείς εμπιστοσύνη σ' αυτό που Είμαι.

Επιζητάς να γνωρίζεις και να περπατάς στη δύναμή Μου, έτσι ώστε να μπορείς να θεραπεύεις τους αρρώστους και να εκτελείς θαύματα, αλλά δεν έχεις ούτε καν αρχίσει να κατανοείς τη δύναμη του λόγου Μου. Το να αναστήσω όλους τους νεκρούς που έχουν ζήσει κάποτε στη γη δε θα μου προξενούσε τον ελάχιστο κόπο. Κρατώ τα πάντα με τη δύναμη του λόγου Μου.² Η δημιουργία υπάρχει εξαιτίας του λόγου Μου ³, και συγκρατείται μέσω του λόγου Μου.⁴

Πριν από το τέλος, πρέπει να αποκαλύψω τη δύναμή Μου στη γη. Παρόλ' αυτά, η μεγαλύτερη δύναμη που έχω αποκαλύψει ποτέ στη γη ή που θα αποκαλύψω κάποτε, είναι ακόμη μια πολύ μικρή επίδειξη της δύναμής Μου. Δεν αποκαλύπτω τη δύναμή Μου, για να κάνω τους ανθρώπους να πιστέψουν στη δύναμή Μου, αλλά για να κάνω τους ανθρώπους να πιστέψουν στην αγάπη Μου. Αν είχα θελήσει να σώσω τον κόσμο με τη δύναμή Μου όταν περπατούσα στη γη, θα μπορούσα να είχα μετακινήσει βουνά, δείχνοντάς τα με ένα δάκτυλο. Τότε όλοι οι άνθρωποι θα με είχαν προσκυνήσει, αλλά όχι επειδή θα με αγαπούσαν ή επειδή θα αγαπούσαν την αλήθεια, αλλά επειδή θα φοβούνταν τη δύναμή Μου. Δε θέλω οι άνθρωποι να με υπακούν από φόβο προς τη δύναμή Μου, αλλά από αγάπη προς Εμένα και από αγάπη προς την αλήθεια.

Αν δε γνωρίζεις την αγάπη Μου, τότε η δύναμή Μου θα σε διαφθείρει. Δε σου δίνω αγάπη, για να σου επιτρέψω να γνωρίσεις τη δύναμή Μου, αλλά σου δίνω δύναμη, για να σου επιτρέψω να γνωρίσεις την αγάπη Μου. Ο σκοπός της ζωής σου πρέπει να είναι η αγάπη, όχι η δύναμη. Μετά θα σου δώσω δύναμη, για να αγαπάς με αυτή. Θα σου δώσω τη δύναμη να θεραπεύεις τους αρρώστους επειδή τους αγαπάς, και Εγώ τους αγαπώ, και δεν τους θέλω αρρώστους.

Έτσι, λοιπόν, πρέπει να αναζητάς πρώτα την αγάπη και μετά την πίστη. Δεν μπορείς να Μου αρέσεις χωρίς πίστη. Αλλά πίστη δεν είναι μόνο η γνώση της δύναμής Μου, αλλά η γνώση της αγάπης Μου και η δύναμη της αγάπης Μου. Η πίστη πρέπει να υπάρχει πρώτα για την αγάπη. Αναζήτησε πίστη, για να αγαπάς περισσότερο, και για να

¹Βλέπε Β' Κορινθίους 5:7: "...γιατί περπατούμε με την πίστη, όχι με την όραση".

²Βλέπε Εβραίους 1:3α: "Αυτός, που είναι ακτινοβολία της δόξας του Θεού και αποτύπωμα της υπόστασής του και φέρει τα πάντα με το λόγο της δύναμής του...".

³Βλέπε Αποκάλυψη 3:14: "Αυτά λέει ο Αμής, ο μάρτυρας ο πιστός και αληθινός, η αρχή της κτίσης (δηλαδή, η δημιουργική αρχή, η πρώτη αιτία της δημιουργίας) του Θεού".

Και Εβραίους 1:2: "Πολλές φορές και με πολλούς τρόπους αφού μίλησε παλιά ο Θεός στους πατέρες μας μέσω των προφητών, στις έσχατες τούτες ημέρες μάς μίλησε μέσω του Υιού, τον οποίο έθεσε κληρονόμο όλων, διαμέσου του οποίου και δημιούργησε τους αιώνες". Οι αιώνες είναι η δημιουργία του Θεού μέσα στο χρόνο.

⁴Βλέπε Ιωάννης 1:1-2: "Στην αρχή ήταν ο Λόγος, και ο Λόγος ήταν προς το Θεό, και Θεός ήταν ο Λόγος. Αυτός ήταν στην αρχή προς το Θεό. Τα πάντα μέσω αυτού έγιναν, και χωρίς αυτόν δεν έγινε ούτε ένα απ' ό,τι έχει γίνει".

Επίσης Ρωμαίους 11:36: "Γιατί από αυτόν και μέσω αυτού και σε αυτόν είναι τα πάντα".

κάνεις περισσότερα με την αγάπη σου. Μόνο όταν ζητάς πίστη, για να αγαπάς, μπορώ να σου εμπιστευθώ τη δύναμή Μου. Η πίστη ενεργεί με την αγάπη.¹

Ο λόγος Μου είναι η δύναμη που κρατά τα πάντα. Στο βαθμό που πιστεύεις ότι ο λόγος Μου είναι αληθινός μπορείς να κάνεις όλα τα πράγματα.² Εκείνοι που πραγματικά πιστεύουν ότι οι λόγοι Μου είναι αληθινοί, θα είναι επίσης αληθινοί και στους δικούς τους λόγους. Είναι στη φύση Μου να λέω την αλήθεια, και η δημιουργία εμπιστεύεται το λόγο Μου γιατί είμαι πιστός σ' αυτόν. Εκείνοι που είναι σαν Εμένα είναι επίσης αληθινοί στους δικούς τους λόγους. Ο λόγος τους είναι βέβαιος, και οι δεσμεύσεις τους είναι αξιόπιστες. Τα 'ναι' τους εννοούν 'ναι', και τα 'όχι' τους εννοούν 'όχι'.³ Εάν τα δικά σας λόγια δεν είναι αληθινά, θα αρχίσετε να αμφιβάλλετε επίσης και για τα λόγια Μου, γιατί θα υπάρχει πλάνη στην καρδιά σας. Εάν δεν είσθε πιστοί στα δικά σας λόγια, είναι γιατί πραγματικά δε με γνωρίζετε. Για να έχετε πίστη, πρέπει να είσθε αξιόπιστοι. Σας έχω καλέσει να περπατάτε μέσω της πίστης, γιατί Είμαι αξιόπιστος. Αυτή είναι η φύση Μου.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θα κριθείτε για τα απρόσεκτα λόγια⁴ που λέτε.⁵ Το να είναι κανείς απρόσεκτος σημαίνει ότι δεν προσέχει. Τα λόγια έχουν δύναμη, και σ' εκείνους που είναι απρόσεκτοι στα λόγια τους δεν μπορώ να τους εμπιστευθώ τη δύναμη του λόγου Μου. Είναι σοφό να είσαι προσεκτικός με τα λόγια σου και να τα τηρείς όπως Εγώ κάνω με τα δικά Μου”.

Οι λόγοι του Κυρίου κυλούσαν πάνω μου σαν μεγάλα κύματα της θάλασσας. Αισθάνθηκα σαν τον Ιώβ μπροστά στον ανεμοστρόβιλο.⁶ Νόμιζα ότι εγώ γινόμουν όλο και πιο μικρός και μετά συνειδητοποίησα ότι Εκείνος γινόταν όλο και πιο μεγάλος. Δεν είχα ποτέ αισθανθεί τόσο αλαζόνας. Πώς μπορούσα να είμαι τόσο απερίσκεπτος με το Θεό; Αισθάνθηκα σαν ένα μυρμήγκι που ατενίζει μια οροσειρά. Ήμουν μικρότερος κι από σκόνη, αλλά παρόλ' αυτά Εκείνος αφιέρωνε χρόνο να μου μιλάει. Δεν μπορούσα να αντέξω περισσότερο, και απομακρύνθηκα.

Ύστερα από λίγα λεπτά ένιωσα ένα καθησυχαστικό χέρι επάνω στον ώμο μου. Ήταν η Σοφία. Η δόξα Του ήταν ακόμη μεγαλύτερη τώρα, αλλά ήταν ξανά στο μέγεθός μου. **“Καταλαβαίνεις τι συνέβηκε μόλις προ ολίγου;”** ρώτησε.

Γνωρίζοντας πολύ καλά ότι, όταν ο Κύριος κάνει μια ερώτηση, δε ζητά μια πληροφορία, άρχισα να τη συλλογίζομαι. Ήξερα ότι αυτό ήταν πραγματικότητα: σε σύγκριση μ' Εκείνον είμαι μικρότερος από ένα μόριο σκόνης που θα μπορούσε να

¹Βλέπε Γαλάτας 5:6: “Γιατί στο Χριστό Ιησού... ισχύει... πίστη που εκδηλώνεται ενεργά με αγάπη”.

²Βλέπε Φιλιππησίους 4:13: “Όλα τα μπορώ μέσω Αυτού που με ενδυναμώνει”.

³Βλέπε Ματθαίος 5:37: “Ας είναι λοιπόν ο λόγος σας, ναι και να εννοεί ναι, όχι και να εννοεί όχι. Ενώ ό,τι είναι περισσότερο από αυτά προέρχεται από τον Πονηρό”.

⁴Απρόσεκτα λόγια Άλλη ερμηνεία: απερίσκεπτα, αδιάφορα λόγια Αγγλικά: careless words Έτσι αποδίδουν τις λέξεις “ρήμα αργόν” του αρχαίου κειμένου στο εδάφιο Ματθαίος 12:36 οι αγγλικές μεταφράσεις New American Standard και New International Version. Μερικές ελληνικές μεταφράσεις το αποδίδουν “λόγο κρίσης αστήρικτο” ή “λόγο ψευδή, συκοφαντικό” ή “λόγο ανώφελο” ή “λόγο περιττό”. Γενικά δεν υπάρχει ομοφωνία στην απόδοση της λέξης “αργός”.

⁵Βλέπε Ματθαίος 12:36-37: “Σας λέω, λοιπόν, ότι για κάθε αστήρικτο λόγο κρίσης (κείμενο: ρήμα αργόν) που θα μιλήσουν οι άνθρωποι θα αποδώσουν λόγο γι' αυτόν κατά την ημέρα της κρίσης. Γιατί από τα λόγια σου θα δικαιωθείς και από τα λόγια σου θα καταδικαστείς”.

⁶Βλέπε Ιώβ 38:1: “Τότε, ο Κύριος απάντησε στον Ιώβ από τον ανεμοστρόβιλο, και είπε...”

βρίσκεται στη γη, και για κάποιο λόγο ήθελε να το δοκιμάσω αυτό. Απαντώντας στις σκέψεις μου, ανέπτυξε το θέμα.

“Αυτό που σκέφθεσαι είναι αλήθεια, αλλά αυτή η σύγκριση του ανθρώπου με το Θεό δεν είναι μόνο σε μέγεθος. Άρχισες να δοκιμάζεις τη δύναμη των λόγων Μου. Το να εμπιστευθώ σε κάποιον τα λόγια Μου σημαίνει να του εμπιστευθώ τη δύναμη με την οποία συγκρατείται το σύμπαν. Δεν έκανα αυτό, για να σε κάνω να αισθανθείς μικρός, αλλά για να σε βοηθήσω να καταλάβεις τη σοβαρότητα και τη δύναμη αυτού που σου έχω εμπιστευθεί: το λόγο του Θεού. Σε όλες τις προσπάθειές σου να θυμάσαι ότι η σπουδαιότητα μιας μοναδικής λέξης του Θεού προς τον άνθρωπο έχει μεγαλύτερη αξία από όλους τους θησαυρούς της γης. Πρέπει να καταλάβεις και να διδάξεις τους αδερφούς Μου να σέβονται την αξία του λόγου Μου. Όπως πρέπει να κάνουν εκείνοι που καλούνται να μεταφέρουν τους λόγους Μου, έτσι κι εσύ πρέπει να σέβεσαι την αξία των δικών σου λόγων. Εκείνοι που μεταφέρουν την αλήθεια πρέπει να λένε την αλήθεια”.

Καθώς άκουγα, αισθάνθηκα την ανάγκη να κοιτάξω επάνω σ’ έναν από τους θρόνους πέρα από εμάς. Αμέσως είδα έναν άντρα που αναγνώρισα. Ήταν ένας μεγάλος ευαγγελιστής όταν ήμουν παιδί, και πολλοί θεωρούσαν ότι είχε περπατήσει με περισσότερη δύναμη από οποιονδήποτε άλλον από την εποχή της αρχέγονης εκκλησίας. Είχα διαβάσει γι’ αυτόν και είχα ακούσει μερικά από τα μαγνητοφωνημένα μηνύματά του. Ήταν δύσκολο να μην αγγιχτεί κανείς από την ειλικρινή ταπείνωσή του και τη φανερή αγάπη που είχε για τον Κύριο και τους ανθρώπους. Παρόλ’ αυτά, αισθανόμουν επίσης ότι μερικές από τις διδασκαλίες του είχαν παρεκκλίνει επικίνδυνα. Ήμουν έκπληκτος, αλλά επίσης ανακουφισμένος που τον είδα να κάθεται πάνω σ’ ένα μεγάλο θρόνο. Αιχμαλωτίστηκα από την ταπείνωση και την αγάπη που ακόμη ξεχυνόταν από αυτόν.

Καθώς γύρισα προς τον Κύριο, για να Τον ρωτήσω αν μπορούσα να του μιλήσω,¹ μπόρεσα να δω πόσο ο Κύριος αγαπούσε φανερά αυτόν τον άνθρωπο. Εντούτοις, ο Κύριος δε θέλησε να μου επιτρέψει να μιλήσω μαζί του, αλλά μου έγενεψε να συνεχίσω το δρόμο μου.

“Ήθελα μόνο να τον δεις εδώ”, εξήγησε ο Κύριος, *“και να καταλάβεις τη θέση που έχει μαζί Μου. Υπάρχουν πολλά που πρέπει να καταλάβεις γι’ αυτόν. Ήταν ένας αγγελιοφόρος στην εκκλησία Μου των έσχατων ημερών, αλλά η εκκλησία δεν μπόρεσε να τον ακούσει για λόγους που πρέπει να καταλάβεις στον κατάλληλο καιρό. Πράγματι, έπεσε σε αποθάρρυνση και πλάνη για κάποιο χρονικό διάστημα, και το μήνυμά του διαστρεβλώθηκε. Αυτό πρέπει να ανακτηθεί, όπως επίσης τα επιμέρους μηνύματα που έχω δώσει σε άλλους, τα οποία επίσης διαστρεβλώθηκαν”.*

Ήξερα πως εδώ όλα συνέβαιναν, έχοντας τέλειο συγχρονισμό με όλα εκείνα που προορίζομαι να μάθω, ώστε άρχισα να σκέφτομαι, βλέποντας αυτόν τον άνθρωπο, πόσο πρέπει να έχει σχέση με ό,τι μόλις είχαμε συζητήσει: τη δυνατότητα της δύναμης να διαφθείρει.

¹Βλέπουμε πάλι καθαρά ότι ο συγγραφέας ζητά την άδεια κάθε φορά, για να μιλήσει στους αγίους που βρίσκονται στον ουρανό.

“Ναι. Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος όταν βαδίζεις με μεγάλη δύναμη”, απάντησε ο Κύριος. “Έχει συμβεί σε πολλούς αγγελιοφόρους Μου, και αυτό είναι ένα μέρος του μηνύματος που πρόκειται να δώσουν στην εκκλησία Μου των έσχατων ημερών. Πρέπει να περπατάτε με τη δύναμή Μου, και με ακόμη μεγαλύτερη δύναμη από όση αυτοί δοκίμασαν, αλλά αν ποτέ αρχίσετε να σκέπτεστε ότι η δύναμη που σας δίνω μαρτυρεί την επιδοκιμασία Μου για σας, ή ακόμη και για το μήνυμά σας, θα ανοίξετε την πόρτα στην ίδια πλάνη.¹ Το Άγιο Πνεύμα έχει δοθεί, για να μαρτυρεί μόνο για Μένα.² Αν είσθε σοφοί, σαν τον Παύλο, θα μάθετε να καυχιέστε περισσότερο στην αδυναμία σας παρά στη δύναμή σας.

Αληθινή πίστη είναι η ακριβής αναγνώριση αυτού που Είμαι. Δεν είναι τίποτε περισσότερο και τίποτε λιγότερο. Αλλά πρέπει πάντοτε να θυμάστε, ακόμη κι αν μένετε στην παρουσία Μου, ακόμη κι αν με βλέπετε όπως Είμαι, ότι μπορεί ακόμη και τότε να πέσετε εάν στραφείτε από εμένα, για να κοιτάξετε πίσω στον εαυτό σας. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο έπεσε ο Εωσφόρος. Κατοικούσε μέσα σ’ αυτήν την αίθουσα. Έβλεπε τη δόξα Μου και τη δόξα του Πατέρα Μου. Παρόλ’ αυτά, άρχισε να κοιτάζει στον εαυτό του περισσότερο από όσο κοιτούσε σ’ Εμάς. Τότε άρχισε να αποκτά υπερηφάνεια για τη θέση και τη δύναμή του.³ Αυτό επίσης συνέβηκε σε πολλούς δούλους Μου που τους επιτράπηκε να δουν τη δόξα Μου, και που τους εμπιστεύθηκα δύναμη. Αν αρχίσεις να σκέπτεσαι ότι αυτά γίνονται εξαιτίας της σοφίας σου, της δικαιοσύνης σου, ή ακόμη και της αφιέρωσής σου στην καθαρή δογματική διδασκαλία⁴, θα προσκόψεις”.

Ήξερα ότι αυτή ήταν η πιο σοβαρή προειδοποίηση από οποιαδήποτε άλλη είχα δεχτεί ή μου είχε ειπωθεί εδώ. Ήθελα να πάω πίσω και να πολεμήσω στην τελευταία μάχη, αλλά συνέχιζα να έχω σοβαρές αμφιβολίες για το αν θα κατόρθωνα να το κάνω, χωρίς να πέσω μέσα στις παγίδες που τώρα φαίνονταν να βρίσκονται παντού. Κοίταξα πίσω στον Κύριο. Ήταν η Σοφία, και σκεπτόμουν πόσο τρομερά είχα ανάγκη να Τον γνωρίσω ως Σοφία όταν επιστρέψω.

¹Σημαντικότερο μήνυμα που έχει σχέση με όσα είπε ο Ιησούς στο Ματθαίος 7:21-23: «Καθένας που μου λέει “Κύριε, Κύριε” δε θα εισέλθει στη βασιλεία των ουρανών, αλλά αυτός που κάνει το θέλημα του Πατέρα μου που είναι στους ουρανούς. Πολλοί θα μου πουν εκείνη την ημέρα: “Κύριε, Κύριε, στο δικό σου όνομα δεν προφητέψαμε και στο δικό σου όνομα δε βγάλαμε δαιμόνια και στο δικό σου όνομα δεν κάναμε πολλές θαυματουργικές δυνάμεις”; Και τότε θα τους ομολογήσω: “Ποτέ δε σας γνώρισα” αποχωρείτε από εμένα οι εργαζόμενοι την ανομία”». Ας προσέξουμε ότι ο Κύριος δεν διαψεύδει αυτούς τους ανθρώπους, δε λέει ότι δεν έκαναν τις θαυματουργικές δυνάμεις που ισχυρίζονται ότι έκαναν. Απλά αρνείται ότι υπήρξαν ποτέ δικοί Του. Το να είσαι δικός Του εξαρτάται από το κατά πόσο υπακούς στο θέλημά Του, όχι από το αν κάνεις θαύματα ή όχι.

²Αναφέρεται στο Ιωάννης 15:26: “Όταν έρθει ο Παράκλητος τον οποίο εγώ θα στείλω σ’ εσάς από τον Πατέρα, το Πνεύμα της αλήθειας το οποίο από τον Πατέρα εκπορεύεται, Εκείνος θα μαρτυρήσει για μένα”. Το Άγιο Πνεύμα μαρτυρεί μόνο για τον Ιησού όχι για εκείνους που μεταφέρουν το μήνυμα.

³Βλέπε Ιεζεκιήλ 28:12β-17α: “Έτσι λέει ο Κύριος ο Θεός: Εσύ επισφράγισες τα πάντα, είσαι γεμάτος σοφία και τέλειος σε ωραιότητα. Στάθηκες στην Εδέμ, στον παράδεισο του Θεού. Ήσουν περισκεπασμένος από κάθε πολύτιμη πέτρα. Από σάρδιο, τοπάζιο, και διαμάντι, βηρύλλιο, όνυχα, και ίασπη, σάπφειρο, σμάραγδο και άνθρακα, και χρυσάφι. Η υπηρεσία των τυμπάνων σου και των αυλών σου ήταν ετοιμασμένη για σένα, κατά την ημέρα που χτίστηκες. Ήσουν ένα χρισμένο χερούβ, για να επισκιάζεις, και εγώ σε έστησα. Ήσουν στο άγιο βουνό του Θεού, περπατούσες ανάμεσα σε πύρινες πέτρες. Ήσουν τέλειος στους δρόμους σου, από την ημέρα που χτίστηκες, μέχρις ότου βρέθηκε σε σένα αδικία... Γι’ αυτό, θα σε απορρίψω από το βουνό του Θεού ως βέβηλο, και θα σε οδηγήσω από μέσα από τις πύρινες πέτρες σε απώλεια, χερούβ που επισκιάζεις. Η καρδιά σου υψώθηκε εξαιτίας της ωραιότητάς σου, έφθειρες τη σοφία σου εξαιτίας της λαμπρότητάς σου”.

⁴καθαρή δογματική διδασκαλία Αγγλικά: pure doctrine Αλλιώς: ορθοδοξία (με την ετυμολογική έννοια της λέξης).

“Είναι καλό για σένα να χάσεις την εμπιστοσύνη στον εαυτό σου. Δεν μπορώ να σου εμπιστευτώ τις δυνάμεις της ερχόμενης εποχής μέχρις ότου το κάνεις. Όσο περισσότερη εμπιστοσύνη χάσεις στον εαυτό σου, τόσο περισσότερη δύναμη θα μπορέσω να σου εμπιστευτώ, αν...”

Περίμενα πολύ χρόνο, για να συνεχίσει ο Κύριος, αλλά δεν το έκανε. Κατά κάποιον τρόπο ήξερα ότι ήθελε εγώ να συνεχίσω την πρόταση, αλλά δεν ήξερα τι να πω. Όμως, όσο περισσότερο κοιτούσα σ’ Αυτόν τόσο περισσότερη εμπιστοσύνη αισθανόμουν. Τελικά, πράγματι, κατάλαβα τι έπρεπε να πω.

“Αν θέσω την εμπιστοσύνη¹ μου σ’ Εσένα”², πρόσθεσα.

“Ναι, πρέπει να έχεις πίστη³, για να κάνεις ό,τι είσαι καλεσμένος να κάνεις, αλλά πρέπει να είναι πίστη σ’ Εμένα. Δεν αρκεί να χάσεις μόνο την εμπιστοσύνη στον εαυτό σου. Αυτό οδηγεί μόνο σε ανασφάλεια αν δε γεμίσεις το κενό με εμπιστοσύνη σ’ Εμένα. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους έπεσαν στις πλάνες τους. Πολλοί από αυτούς τους άντρες και τις γυναίκες ήταν προφήτες. Αλλά μερικοί από αυτούς, από ανασφάλεια, δεν επέτρεπαν στους ανθρώπους να τους καλούν προφήτες. Αλλά αυτό δεν ήταν η αλήθεια, γιατί ήταν προφήτες. Η ψευτοταπείνωση είναι επίσης πλάνη. Αν ο εχθρός μπορούσε να τους εξαπατήσει στο να νομίζουν ότι δεν ήταν πραγματικά προφήτες, μπορούσε επίσης να τους εξαπατήσει στο να νομίζουν ότι ήταν μεγαλύτεροι προφήτες από ό,τι ήταν, απλά τρέφοντας την αυτοπεποίθησή τους. Η ψευτοταπείνωση δε διώχνει την υπερηφάνεια. Είναι μόνο μια άλλη μορφή εγωκεντρισμού, που ο εχθρός έχει δικαίωμα να εκμεταλλευτεί.

Όλες οι αποτυχίες σας είναι το αποτέλεσμα αυτού του μοναδικού πράγματος: του εγωκεντρισμού. Ο μόνος τρόπος να ελευθερωθείς από αυτόν είναι να περπατάς στην αγάπη. Η αγάπη δε ζητάει τα δικά της”⁴.

Καθώς τα σκεφτόμουν όλ’ αυτά, μια υπέροχη διαύγεια άρχισε να έρχεται στο μυαλό μου. Μπορούσα να δω όλη την εμπειρία μου από την αρχή μέχρι το τέλος, έχοντας ως κέντρο αυτό το μοναδικό, απλό μήνυμα. “Πόσο εύκολα εξαπατήθηκα από την απλότητα της αφιέρωσής μου σ’ Εσένα”⁵, θρήνησα.

Ο Κύριος τότε σταμάτησε και με κοίταξε με μια έκφραση που προσεύχομαι ποτέ να μην ξεχάσω: Χαμογέλασε. Δεν ήθελα να εκμεταλλευτώ αυτήν την ευκαιρία, αλλά κατά κάποιον τρόπο αισθάνθηκα ότι όταν χαμογελούσε κατ’ αυτόν το τρόπο μπορούσα να του ζητήσω οτιδήποτε και θα μου το έδινε, έτσι άρπαξα την ευκαιρία.

“Κύριε, όταν είπες: ‘Ας γίνει φως’, έγινε φως. Προσευχήθηκες στο Ιωάννης 17 να σε αγαπήσουμε με την ίδια αγάπη που ο Πατέρας σε αγάπησε.⁶ Θα σε ευαρεστούσε να μου

¹εμπιστοσύνη. Αγγλικά: confidence. Αλλιώς: πεποίθηση

²Βλέπε Β΄ Κορινθίους 1:9: “Αλλά εμείς οι ίδιοι μέσα μας είχαμε πάρει την απόφαση του θανάτου, για να μην έχουμε πεποίθηση (αλλιώς: εμπιστοσύνη) στους εαυτούς μας, αλλά στο Θεό που εγείρει τους νεκρούς”.

³Πίστη σημαίνει επίσης “εμπιστοσύνη”.

⁴Βλέπε Α΄ Κορινθ. 13:4-5.

⁵Βλέπε Β΄ Κορινθίους 11:3: “Φοβάμαι όμως μήπως, όπως ο όφης εξαπάτησε την Εύα με την πανουργία του, έτσι φθαρούν τα διανοήματά σας από την απλότητα και την αγνότητα που είναι στο Χριστό”.

⁶Αναφέρεται στο Ιωάννης 17:26: “Και γνώρισα σ’ αυτούς το όνομά σου και θα τους το γνωρίζω, για να είναι η αγάπη με την οποία με αγάπησες μέσα τους κι εγώ να είμαι μέσα τους”.

πεις τώρα: ‘Ας υπάρχει αγάπη μέσα σου’, έτσι ώστε να σε αγαπώ με την αγάπη του Πατέρα;”

Δε σταμάτησε να χαμογελάει, αλλά μάλλον έβαλε το χέρι του γύρω από τον ώμο μου σαν φίλος. **“Αυτό το έχω πει σ’ εσένα πριν από τη δημιουργία του κόσμου, όταν σε κάλεσα. Το έχω πει επίσης και στους αδελφούς σου που θα πολεμήσουν μαζί σου κατά την τελευταία μάχη. Θα γνωρίσετε την αγάπη του Πατέρα Μου για Μένα. Είναι μια τέλεια αγάπη που θα διώξει έξω όλους τους φόβους σας. Αυτή η αγάπη θα σας κάνει ικανούς να Με πιστεύετε, έτσι ώστε να μπορέσετε να κάνετε τα έργα που Εγώ έκανα, και ακόμη μεγαλύτερα έργα, γιατί Εγώ είμαι μαζί με τον Πατέρα Μου, και εσείς θα γνωρίσετε την αγάπη Του για Μένα, και τα έργα που θα σας δοθούν να κάνετε θα δοξάσουν Εμένα. Τώρα, για χάρη σου, το ξαναλέω: Ας είναι η αγάπη του Πατέρα Μου μέσα σου”.**

Ήμουν γεμάτος από ευγνωμοσύνη για όλη αυτήν την εμπειρία. “Αγαπώ τις κρίσεις Σου”, είπα καθώς άρχιζα να στρέφομαι, για να κοιτάξω πίσω στο βήμα της κρίσης, αλλά ο Κύριος με σταμάτησε.

“Μην κοιτάζεις πίσω. Δεν είμαι εκεί για σένα τώρα είμαι εδώ. Θα σε οδηγήσω από αυτήν την αίθουσα και θα σε πάω πίσω στη θέση σου στη μάχη, αλλά δεν πρέπει να κοιτάζεις πίσω. Πρέπει να βλέπεις το βήμα της κρίσης Μου στη δική σου καρδιά, γιατί εκεί είναι που βρίσκεται τώρα”.

“Ακριβώς όπως ο Κήπος¹, και όπως οι θησαυροί της σωτηρίας...”, σκέφθηκα μέσα μου.

“Ναι. Οτιδήποτε κάνω, το κάνω μέσα στην καρδιά σου. Εκεί είναι όπου αναβλύζουν τα ζωντανά νερά.² Εκεί είναι όπου βρίσκομαι Εγώ”.

Στη συνέχεια, έκανε ένα νεύμα προς εμένα, έτσι κοίταξα προς τον εαυτό μου, σπρώχνοντας πίσω το μανδύα της ταπεινοφροσύνης. Έμεινα εμβρόντητος με αυτό που είδα. Η πανοπλία μου περιείχε την ίδια δόξα που περιέβαλλε Αυτόν. Γρήγορα την κάλυψα πάλι με το μανδύα.

“Προσευχήθηκα επίσης στον Πατέρα Μου τη νύκτα πριν από τη σταύρωσή Μου, ώστε η δόξα που είχα μαζί Του στην αρχή να είναι με το λαό Μου, ώστε να είστε ένα.³ Είναι η δόξα Μου που ενώνει. Καθώς συναθροίζεστε με άλλους που με αγαπούν, η δόξα Μου θα αυξάνεται. Όσο περισσότερο αυξάνεται η δόξα Μου με τη συνένωση εκείνων που Με αγαπούν, τόσο περισσότερο θα γνωρίζει ο κόσμος ότι στάλθηκα από τον Πατέρα.⁴ Τώρα ο κόσμος πραγματικά θα γνωρίσει ότι είστε μαθητές Μου, γιατί θα Με αγαπάτε και θα αγαπάτε ο ένας τον άλλον”⁵.

¹Κήπος. Αλλιώς: Παράδεισος.

²Αναφέρεται στο Ιωάννης 4:14: “Όποιος... πει από το νερό που εγώ θα του δώσω δε θα διψάσει στον αιώνα, αλλά το νερό που θα του δώσω θα γίνει μέσα του πηγή νερού που θα αναβλύζει για ζωή αιώνια”. Επίσης στο Ιωάννης 7:38: “Όποιος πιστεύει σ’ εμένα, καθώς είπε η Γραφή, “ποταμοί νερού ζωντανού θα ρευσούν από την κοιλιά του”. Η λέξη κοιλιά, αναφέρεται στο εσωτερικό μέρος του εαυτού μας. Συνώνυμα: η καρδιά, η ψυχή.

³Βλέπε Ιωάννης 17:22,24: “Κι εγώ τη δόξα που μου έχεις δώσει τους την έχω δώσει, για να είναι ένα καθώς εμείς είμαστε ένα... Πατέρα, αυτοί που μου έχεις δώσει, θέλω όπου είμαι εγώ κι εκείνοι να είναι μαζί μου, για να βλέπουν τη δόξα τη δική μου που μου έχεις δώσει, γιατί με αγάπησες πριν από τη δημιουργία του κόσμου”.

⁴Βλέπε Ιωάννης 17:23: “Εγώ μέσα τους κι εσύ μέσα μου, για να είναι τελειοποιημένοι σε ένα, ώστε να καταλαβαίνει ο κόσμος ότι εσύ με απέστειλες και ότι τους αγάπησες καθώς εμένα αγάπησες”.

⁵Βλέπε Ιωάννης 13:35: “Με αυτό θα γνωρίσουν όλοι ότι είστε δικοί μου μαθητές, αν αγάπη έχετε ο ένας για τον άλλο”.

Καθώς συνέχιζα να Τον κοιτάω, η εμπιστοσύνη μου συνέχιζε να αυξάνεται. Ήταν σαν να με καθάριζαν εσωτερικά. Γρήγορα αισθάνθηκα πως ήμουν έτοιμος να κάνω ό,τι μου ζητούσε.

“Υπάρχει ακόμη κάποιος που πρέπει να συναντήσεις προτού επιστρέψεις στη μάχη”, είπε καθώς περπατούσαμε. Καθώς περπατούσαμε, συνέχιζα να μένω κατάπληκτος για το πόσο πιο ένδοξος είχε γίνει από αυτό που ήταν ακόμη πριν από λίγα λεπτά.

“Κάθε φορά που με βλέπεις με τα μάτια της καρδιάς σου, ο νους σου ανανεώνεται λίγο περισσότερο”, συνέχισε να λέει. **“Κάποια μέρα θα κατορθώσεις να μένεις στην παρουσία Μου διαρκώς. Όταν το κάνεις αυτό, όλα όσα έχεις μάθει με το Πνεύμα Μου θα είναι εύκολα¹ διαθέσιμα σ’ εσένα, και Εγώ θα είμαι διαθέσιμος σ’ εσένα”.**

Μπορούσα ν’ ακούω καθετί που έλεγε και να το καταλαβαίνω, αλλά είχα τόσο σαηηνευτεί από τη δόξα Του, ώστε απλά αισθάνθηκα υποχρεωμένος να Τον ρωτήσω: “Κύριε, γιατί είσαι τόσο πολύ πιο ένδοξος τώρα απ’ όσο τις άλλες φορές, όταν αρχικά παρουσιάστηκες σ’ εμένα ως Σοφία;”

“Εγώ ποτέ δεν έχω αλλάξει, αλλά εσύ έχεις αλλάξει. Αλλάζεις καθώς κοιτούσες τη δόξα Μου με αποκαλυμμένο πρόσωπο. Οι εμπειρίες που είχες αφείρεσαν τα πέπλα από το πρόσωπό σου, έτσι ώστε να μπορείς να Με βλέπεις πιο καθαρά, αλλά τίποτε δεν τα αφαιρεί τόσο γρήγορα όσο όταν κοιτάξεις την αγάπη Μου”.

Τότε σταμάτησε και εγώ στράφηκα να δω εκείνους που ήταν στους θρόνους δίπλα μας. Ήμασταν ακόμη στο μέρος όπου κάθονταν οι πιο υψηλά ιστάμενοι βασιλείς. Τότε αναγνώρισα έναν άντρα που ήταν κοντά μου.

“Κύριε, κάπου σε γνωρίζω, αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ πού ακριβώς”.

“Με είδες μια φορά σε όραμα”, απάντησε.

Αμέσως θυμήθηκα και συγκλονίστηκα! “Ωστε ήσουν αληθινός;”

“Ναι”, απάντησε.

Τότε άρχισα να θυμάμαι την ημέρα που ως νέος Χριστιανός είχα απογοητευτεί με μερικά θέματα στη ζωή μου. Βγήκα έξω στο μέσον ενός πάρκου με το όνομα “Πεδίο Μάχης” κοντά στο διαμέρισμά μου, και αποφάσισα να περιμένω μέχρις ότου ο Κύριος μου μιλήσει. Καθώς κάθισα, διαβάζοντας τη Βίβλο μου, αρπάχτηκα σε όραμα, ένα από τα πρώτα που είχα μέχρι τότε.

Στο όραμα είχα δει έναν άντρα που υπηρετούσε με ζήλο τον Κύριο. Μαρτυρούσε συνεχώς στους ανθρώπους, δίδασκε και επισκεπτόταν τους αρρώστους, για να προσευχηθεί γι’ αυτούς. Ήταν πολύ ζηλωτής για τον Κύριο, και είχε ειλικρινή αγάπη για τους ανθρώπους. Τότε είδα έναν άλλον άντρα που ήταν προφανώς ένας αλήτης ή άστεγος. Ένα μικρό γατάκι τριγυρνούσε στο δρόμο του και ετοιμάστηκε να το κλοτσήσει. Συγκρατήθηκε, όμως, αλλά παρόλ’ αυτά το έσπρωξε μάλλον απότομα από μπροστά του με το πόδι του. Τότε ο Κύριος με ρώτησε ποιος από αυτούς τους δύο άντρες νόμιζα ότι Τον ευχαριστούσε περισσότερο.

¹εύκολα Αγγλικά: readily Άλλες ερμ.: πρόθυμα, γρήγορα

“Ο πρώτος”, είπα, χωρίς να διστάσω.

“Όχι, ο δεύτερος”, αποκρίθηκε, και άρχισε να μου διηγείται τις ιστορίες τους.

Ο πρώτος άντρας είχε μεγαλώσει σε μια θαυμάσια οικογένεια, που πάντοτε είχε γνωρίσει τον Κύριο. Μεγάλωσε σε μια ακμάζουσα εκκλησία, και μετά πήγε σ’ ένα από τα καλύτερα βιβλικά κολέγια. Του είχαν δοθεί εκατό μερίδια από την αγάπη του Κυρίου, αλλά εκείνος χρησιμοποίησε μόνο τα εβδομήντα πέντε.

Ο δεύτερος άντρας είχε γεννηθεί κουφός. Τον είχαν κακομεταχειριστεί και τον κρατούσαν σε μια σκοτεινή, κρύα σοφίτα, μέχρις ότου τον βρήκαν οι αρχές όταν ήταν οχτώ χρονών. Τον μετακινούσαν τότε από το ένα ίδρυμα στο άλλο όπου η κακομεταχείριση συνεχιζόταν. Τελικά, τον έδιωξαν στους δρόμους. Για να τα ξεπεράσει όλ’ αυτά, ο Κύριος του είχε δώσει μόνο τρία μερίδια από την αγάπη Του, αλλά εκείνος είχε συγκεντρώσει κάθε κομματάκι από αυτό που του έδωσε, για να καταπολεμήσει την οργή στην καρδιά του, ώστε να αποφύγει να χτυπήσει το γατάκι.

Κοίταζα τώρα αυτόν τον άντρα, ένα βασιλιά καθισμένο πάνω σ’ ένα θρόνο πολύ πιο ένδοξο από ό,τι ο Σολομώντας θα μπορούσε ποτέ να είχε φανταστεί. Πλήθη αγγέλων ήταν παρατεταγμένοι γύρω του, περιμένοντας να εκτελέσουν τις εντολές του. Στράφηκα προς τον Κύριο με δέος. Απλά, δεν μπορούσα ακόμη να πιστέψω ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν αληθινός, αλλά είχα ακόμη μεγαλύτερη δυσκολία να πιστέψω ότι ήταν τώρα ένας από τους μεγάλους βασιλιάδες.

“Κύριε, σε παρακαλώ, πες μου το υπόλοιπο μέρος της ιστορίας του”, παρακάλεσα.

“Βεβαίως”, απάντησε, **“γι’ αυτό είμαστε εδώ. Ο Άντζελο ήταν τόσο πιστός με τα λίγα που του είχα δώσει, ώστε του έδωσα τρία ακόμη μερίδια από την αγάπη Μου. Τα χρησιμοποίησε όλα, για να σταματήσει να κλέβει. Σχεδόν λιμοκτονούσε, αλλά αρνιόταν να πάρει οτιδήποτε δεν ήταν δικό του. Αγόραζε την τροφή του με ό,τι μπορούσε να κάνει, μαζεύοντας μπουκάλια, και περιστασιακά βρίσκοντας κάποιον που θα του επέτρεπε να κάνει εργασίες σε αυλές. Δεν μπορούσε ν’ ακούει, αλλά είχε μάθει να διαβάζει, έτσι του έστειλα ένα φυλλάδιο Ευαγγελίου. Καθώς το διάβαζε, το Πνεύμα άνοιξε την καρδιά του και Μου έδωσε τη ζωή του. Πάλι διπλασίασα τα μερίδια της αγάπης Μου σ’ αυτόν, και εκείνος πιστά τα χρησιμοποίησε όλα. Ήθελε να Με συμμαριστεί με άλλους, αλλά δεν μπορούσε να μιλήσει. Παρόλον ότι ζούσε μέσα σε τόση φτώχεια, άρχισε να δαπανά περισσότερο από τα μισά χρήματα που κέρδιζε σε φυλλάδια του Ευαγγελίου, για να τα διανέμει στις γωνιές των δρόμων”**.

“Πόσους οδήγησε σ’ Εσένα, Κύριε;” ρώτησα, νομίζοντας ότι έπρεπε να είχε οδηγήσει πλήθη, για να κάθεται μαζί με τους βασιλιάδες.

“Εναν”, απάντησε ο Κύριος. **“Του επέτρεψα να οδηγήσει έναν αλκοολικό που πέθαινε σ’ Εμένα, για να τον ενθαρρύνω. Αυτό τον ενθάρρυνε τόσο πολύ, ώστε θα είχε σταθεί όρθιος σ’ εκείνη τη γωνία για πολύ περισσότερα χρόνια, μόνο για να φέρει μια άλλη ψυχή σε μετάνοια. Αλλά όλος ο ουρανός με ικέτευε να τον φέρω εδώ, και Εγώ επίσης τον ήθελα, για να πάρει την αμοιβή του”**.

“Αλλά τι έκανε, για να γίνει Βασιλιάς;” ρώτησα.

“Ήταν πιστός με όλα όσα του δόθηκαν, τα υπερνίκησε όλα, ωστόσο έγινε σαν Εμένα, και πέθανε ως μάρτυρας”.

“Αλλά τι υπερνίκησε και πώς μαρτύρησε;”

“Νίκησε τον κόσμο με την αγάπη Μου. Πολύ λίγοι έχουν νικήσει τόσο πολλά με τόσο λίγα. Πολλοί άνθρωποι του λαού Μου κατοικούν σε οικίες που θα τις ζήλευαν βασιλιάδες μόλις πριν από έναν αιώνα εξαιτίας των ανέσεών τους, αλλά δεν τις εκτιμούν, ενώ ο Άντζελο θα εκτιμούσε τόσο πολύ ένα χαρτονένιο κουτί μια κρύα νύχτα, που θα το μετέτρεπε σ’ έναν ένδοξο ναό όπου θα υπήρχε η παρουσία Μου. Άρχισε να αγαπά τον καθέναν και το καθετί. Χαιρόταν περισσότερο για ένα μήλο από όσο μερικοί του λαού Μου χαίρονται για ένα πλούσιο γεύμα. Ήταν πιστός σε όλα όσα του έδωσα, αν και δεν ήταν πάρα πολλά σε σύγκριση με όσα έδωσα σε άλλους, μεταξύ των οποίων είσαι κι εσύ. Σου τον έδειξα σε όραμα, γιατί τον προσπέρασες πολλές φορές. Μια φορά μάλιστα τον έδειξες σ’ ένα φίλο σου και μίλησες γι’ αυτόν”.

“Αλήθεια, το έκανα; Και τι είπα;”

“Είπες: ‘Να, άλλος ένας από εκείνους τους ‘Ηλίες’¹ που πρέπει να έχει ξεφύγει από κάποιο σταθμό λεωφορείων’². Είπες ότι ήταν ‘ένας θρησκόληπτος παλαβός’ που είχε σταλεί από τον εχθρό, για να προκαλεί δυσαρέσκεια και να απομακρύνει τους ανθρώπους από το ευαγγέλιο”.

Αυτό ήταν το χειρότερο χτύπημα που είχα υποφέρει μέχρι τότε σ’ αυτήν την εμπειρία μου. Ήμουν περισσότερο από συγκλονισμένος, ήμουν τρομοκρατημένος. Προσπάθησα να θυμηθώ το συγκεκριμένο περιστατικό, αλλά δεν μπορούσα, απλά γιατί υπήρχαν τόσα άλλα σαν κι αυτό. Ποτέ δεν ένιωσα μεγάλη συμπάθεια για τους βρόμικους ιεροκήρυκες του δρόμου, που μου φαίνονταν ότι είχαν ιδιαίτερα σταλεί, για να προκαλούν δυσαρέσκεια στον κόσμο, ώστε να απομακρύνεται από το Ευαγγέλιο.

“Λυπάμαι, Κύριε”, αποκρίθηκα. “Πραγματικά λυπάμαι”.

“Και είσαι συγχωρημένος”, απάντησε γρήγορα. “Αλλά έχεις δίκιο. Είναι πολλοί που προσπαθούν να κηρύξουν το ευαγγέλιο στους δρόμους για λανθασμένους, ακόμη και για διεστραμμένους λόγους. Παρόλ’ αυτά, υπάρχουν πολλοί που είναι ειλικρινείς, παρόλον ότι είναι ανεκπαιδευτοί και αμαθείς. Δεν πρέπει να κρίνεις από την εξωτερική εμφάνιση. Υπάρχουν τόσοι αληθινοί εργάτες που μοιάζουν σαν κι αυτόν όσοι υπάρχουν ανάμεσα στους εκλεπτισμένους επαγγελματίες μέσα στους μεγάλους καθεδρικούς ναούς και στις οργανώσεις που οι άνθρωποι έχουν χτίσει στο όνομά Μου”.

Τότε μου έγνεψε να κοιτάξω πάνω προς τον Άντζελο. Όταν γύρισα, είχε κατεβεί τα σκαλιά του θρόνου του και βρισκόταν ακριβώς μπροστά μου. Ανοίγοντας τα χέρια του, με έσφιξε θερμά στην αγκαλιά του και με φίλησε στο μέτωπο σαν πατέρας. Αγάπη χύθηκε επάνω μου και μέσα μου μέχρις ότου αισθάνθηκα ότι θα υπερφορτιζόταν το νευρικό μου

¹εκείνους τους 'Ηλίες'. Εννοεί κάποιους τρελούς φανατικούς που παριστάνουν τους αδιάλλακτους προφήτες σαν τον Ηλία.

²ξεφύγει από κάποιο σταθμό λεωφορείων. Σ.Μ. Συνήθως πρόκειται για μεγάλους σταθμούς αφετηρίας λεωφορείων, όπου μαζεύονται όλοι οι περιθωριακοί και παράξενοι τύποι. Θυμίζει κάποιους φανατικούς που με σταυρούς στα χέρια και εικονίτσες στο στήθος περιφέρονται κηρύττοντας τη θρησκεία τους.

σύστημα. Όταν τελικά με άφησε, παραπατούσα σαν να ήμουν μεθυσμένος, αλλά ήταν ένα θαυμάσιο αίσθημα. Τέτοια αγάπη δεν είχα ποτέ αισθανθεί.

“Θα μπορούσε να σου είχε μεταδώσει αυτό στη γη”, συνέχισε ο Κύριος. “Είχε πολλά να δώσει στο λαό Μου, αλλά δε θα έρχονταν κοντά του. Ακόμη και οι προφήτες Μου τον απέφευγαν. Αυξήθηκε στην πίστη, αγοράζοντας μία Βίβλο και δύο βιβλία που διάβαζε ξανά και ξανά. Προσπάθησε να πάει σε εκκλησίες, αλλά δεν μπόρεσε να βρει ούτε μία που θα τον δεχόταν. Αν τον είχαν πάρει, θα είχαν πάρει Εμένα. Ήταν ο χτύπος Μου πάνω στην πόρτα τους”.

Μάθαινα μια νέα διάσταση της θλίψης. “Πώς πέθανε;” ρώτησα, επειδή θυμήθηκα ότι είχε μαρτυρήσει, μισοϋποθέτοντας ότι κατά κάποιο τρόπο ήμουν κι εγώ υπεύθυνος γι’ αυτό.

“Πάγωσε μέχρι θανάτου, προσπαθώντας να κρατήσει ζωντανό ένα γερομεθύστακα, που είχε χάσει τις αισθήσεις του στο κρύο”.

Καθώς κοιτούσα τον Άντζελο, απλά δεν μπορούσα να πιστέψω πόσο σκληρή ήταν η καρδιά μου. Παρόλ’ αυτά, δεν καταλάβαινα πώς αυτό τον έκανε μάρτυρα, πράγμα που νόμιζα ότι ήταν ένας τίτλος φυλαγμένος γι’ αυτούς που πέθαναν, επειδή δεν ήθελαν να κάνουν συμβιβασμούς στη μαρτυρία τους.

“Κύριε, ξέρω ότι αυτός είναι αληθινά ένας νικητής”, παρατήρησα. “Και είναι πολύ σωστό γι’ αυτόν να βρίσκεται εδώ. Αλλά εκείνοι που πεθαίνουν κατ’ αυτόν τον τρόπο θεωρούνται επίσης μάρτυρες;”

“Ο Άντζελο ήταν μάρτυρας κάθε μέρα που έζησε. Έκανε μόνο τα απαραίτητα στον εαυτό του, για να μένει ζωντανός, και ευχαρίστως θυσίασε τη ζωή του, για να σώσει έναν άπορο φίλο του. Όπως έγραψε ο Παύλος στους Κορίνθιους, ακόμη κι αν δώσετε το σώμα σας για να καεί, αλλά δεν έχετε αγάπη, δεν αξίζει τίποτα. Αλλά όταν προσφέρετε τον εαυτό σας με αγάπη, αξίζει πολύ. Ο Άντζελο πέθαινε κάθε μέρα,¹ γιατί δε ζούσε για τον εαυτό του, αλλά για τους άλλους. Όσο ήταν στη γη θεωρούσε πάντοτε τον εαυτό του ως τον ελάχιστο των αγίων, αλλά ήταν ένας από τους μεγαλύτερους. Όπως έχεις ήδη μάθει, πολλοί από εκείνους που θεωρούν τον εαυτό τους τον μεγαλύτερο, και θεωρούνται από τους άλλους ότι είναι οι μεγαλύτεροι, καταλήγουν να είναι οι ελάχιστοι εδώ. Ο Άντζελο δεν πέθανε για μια διδασκαλία, ή ακόμη και για τη μαρτυρία του, αλλά πέθανε για Μένα τον ίδιο”.

“Κύριε, σε παρακαλώ, βοήθα με να θυμάμαι αυτό. Σε παρακαλώ, μη με αφήσεις να ξεχάσω ό,τι βλέπω εδώ όταν επιστρέψω”, ικέτευα.

“Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είμαι μαζί σου εδώ, και θα είμαι μαζί σου όταν επιστρέψεις. Είναι σοφό να βλέπεις με τα μάτια Μου, και να μην κρίνεις από την εξωτερική εμφάνιση. Σου έδειξα τον Άντζελο στην όραση, έτσι ώστε να τον αναγνώριζες όταν τον προσπερνούσες στο δρόμο. Εάν είχες συμμεριστεί μαζί του τη γνώση του παρελθόντος του που σου είχα δείξει στην όραση, θα είχε δώσει τη ζωή του

¹Βλέπε Α΄ Κορινθίους 15:31: “Κάθε ημέρα πεθαίνω, μα την καύχηση που έχω για σας, αδελφοί, την οποία έχω στο Χριστό Ησού τον Κύριό μας”.

σ' Εμένα τότε. Θα μπορούσες στη συνέχεια να είχες μαθητεύσει αυτόν το μεγάλο βασιλιά, και θα είχε μια μεγάλη επιρροή επάνω στην εκκλησία Μου. Αν ο λαός Μου κοιτούσε τους άλλους με τον τρόπο που Εγώ τους κοιτώ, ο Άντζελο και πολλοί άλλοι σαν κι αυτόν, θα είχαν εκτιμηθεί. Εκείνοι θα είχαν παρελάσει από τους μεγαλύτερους άμβωνες, και ο λαός Μου θα ερχόταν από την άκρη της γης να μαθητέψει καθισμένος μπροστά στα πόδια τους, γιατί κάνοντας αυτό θα είχαν καθίσει μπροστά στα δικά Μου πόδια. Θα σε είχε διδάξει ν' αγαπάς, και πώς να επενδύεις τα χαρίσματα που σου έχω δώσει, έτσι ώστε θα μπορούσες να φέρεις πολύ περισσότερους καρπούς”.

Ήμουν τόσο ντροπιασμένος, ώστε δεν ήθελα ούτε να κοιτάξω προς τον Κύριο, αλλά τελικά επανήλθα σ' Αυτόν, καθώς αισθάνθηκα τον πόνο να με οδηγεί ξανά προς τον εγωκεντρισμό. Όταν Τον κοίταξα, σχεδόν τυφλώθηκα από τη δόξα Του. Χρειάστηκε κάποιο χρονικό διάστημα, αλλά σταδιακά τα μάτια μου προσαρμόστηκαν, έτσι ώστε μπόρεσα να Τον δω.

“Να θυμάσαι ότι έχεις συγχωρηθεί”, είπε. *“Δε σου δείχνω αυτά τα πράγματα, για να σε καταδικάσω, αλλά για να σε διδάξω. Πάντοτε να θυμάσαι ότι η ευσπλαχνία θα αφαιρεί τα πέπλα από την ψυχή σου γρηγορότερα από οτιδήποτε άλλο”.*

Καθώς αρχίσαμε να περπατάμε ξανά, ο Άντζελο μίλησε για πρώτη φορά. “Σε παρακαλώ, θυμήσου τους φίλους μου, τους άστεγους. Πολλοί θα αγαπήσουν το Σωτήρα μας αν κάποιος πάει σ' αυτούς”.

Τα λόγια του είχαν τόση δύναμη μέσα τους, ώστε ήμουν υπερβολικά συγκινημένος και δεν απάντησα, γι' αυτό απλώς κατένευσα. Ήξερα ότι εκείνες οι λέξεις ήταν το διάταγμα ενός μεγάλου βασιλιά, και ενός μεγάλου φίλου του Βασιλιά των Βασιλιάδων. “Κύριε, θα με βοηθήσεις, για να βοηθήσω τους άστεγους;”

“Θα βοηθήσω όποιον τους βοηθήσει”, απάντησε. *“Όταν αγαπάς εκείνους που Εγώ αγαπώ, θα γνωρίζεις πάντοτε την βοήθειά Μου. Θα τους δοθεί ο Βοηθός¹ σύμφωνα με το μέτρο της αγάπης τους. Πολλές φορές έχεις ζητήσει να έχεις περισσότερο από το χρίσμα Μου. Αυτός είναι ο τρόπος που θα το πάρεις: Αγάπα αυτούς που Εγώ αγαπώ. Εφόσον αγαπάς αυτούς, αγαπάς Εμένα. Καθώς δίνεις σ' αυτούς, δίνεις σ' Εμένα, και Εγώ θα σου δώσω περισσότερο σε ανταπόδοση”.*

Οι σκέψεις μου περιπλανήθηκαν στην όμορφη κατοικία μου και σε όλα τα άλλα υπάρχοντά μου. Δεν ήμουν πλούσιος, αλλά με τα γήινα κριτήρια ήξερα ότι πράγματι ζούσα πολύ καλύτερα από όσο είχαν ζήσει βασιλιάδες μόλις πριν από έναν αιώνα. Ποτέ δεν είχα αισθανθεί ένοχος στο παρελθόν γι' αυτό, τώρα όμως αισθανόμουν. Κατά κάποιον τρόπο ήταν ένα καλό συναίσθημα, αλλά συγχρόνως δε φαινόταν σωστό. Κοίταξα πάλι πίσω στον Κύριο, επειδή ήξερα ότι θα με βοηθούσε.

“Θυμήσου τι είπα σχετικά με το πώς ο τέλειος νόμος της αγάπης Μου έκανε να διακρίνεται το φως από το σκοτάδι. Όταν έρχεται σύγχυση, όπως τώρα αισθάνεσαι, γνωρίζεις πως αυτό που δοκιμάζεις δεν είναι ο τέλειος νόμος της αγάπης Μου. Χαίρομαι να δίνω στην οικογένειά Μου καλά δώρα, ακριβώς όπως εσύ κάνεις στη δική

¹Βοηθός. Εννοεί τον Παράκλητο, το Άγιο Πνεύμα.

σου. Θέλω να τα χαίρεσαι και να τα εκτιμάς. Μόνο δεν πρέπει να τα λατρεύεις, και πρέπει να τα μοιράζεις ελεύθερα όταν εγώ σε καλώ να το κάνεις. Θα μπορούσα να κουνήσω το χέρι μου και στιγμιαία να εξαφανίσω όλη τη φτώχεια από τη γη. Θα υπάρξει μια ημέρα τιμωρίας με εκκαθάριση λογαριασμών, όταν τα όρη και οι υψηλοί τόποι χαμηλώσουν, και οι φτωχοί και οι καταπιεσμένοι εξυψωθούν.¹ Δε θα ήθελα την τιμωρία, αλλά πρέπει να το κάνω. Η ανθρώπινη ευσπλαχνία² είναι ακριβώς τόσο αντίθετη σ' Εμένα³ όσο η ανθρώπινη καταπίεση. Η ανθρώπινη ευσπλαχνία χρησιμοποιείται ως υποκατάστατο για τη δύναμη του σταυρού Μου. Δε σε κάλεσα να θυσιάσεις, αλλά να υπακούς.⁴ Μερικές φορές θα πρέπει να θυσιάσεις, για να με υπακούσεις, αλλά αν η θυσία σου δε γίνει με υπακοή, θα μας χωρίσει.⁵

Είσαι ένοχος για τον τρόπο που έκρινες λαθεμένα και για το πώς συμπεριφέρθηκες σ' αυτόν το μεγάλο βασιλιά όταν Με υπηρετούσε στη γη. Μην κρίνεις κανέναν, χωρίς να ζητήσεις πληροφορίες από Μένα. Έχεις χάσει περισσότερες συναντήσεις που είχα οργανώσει για σένα απ' όσες έχεις ποτέ φανταστεί, απλά επειδή δεν ήσουν ευαίσθητος σ' Εμένα. Ωστόσο, δε σου το έδειξα αυτό, μόνο για να σε κάνω να αισθανθείς ένοχος, αλλά για να σε φέρω σε μετάνοια, έτσι ώστε να μη συνεχίσεις να τις χάνεις. Εάν αντιδράσεις μόνο με ενοχή, θα αρχίσεις να κάνεις έργα, για να αντισταθμίσεις την ενοχή σου, κάτι που είναι προσβολή για το σταυρό Μου.⁶ Μόνον ο σταυρός Μου μπορεί να εξαφανίσει την ενοχή σου, και επειδή πήγα στο σταυρό, για να εξαφανίσω την ενοχή σου, οτιδήποτε γίνεται με ενοχή δε γίνεται για Μένα”.

¹Βλέπε Λουκάς 3:4-6: Όπως είναι γραμμένο στο βιβλίο των λόγων του Ησαΐα του προφήτη: **Φωνή ενός που φωνάζει δυνατά στην έρημο: «Ετοιμάστε την οδό του Κυρίου, ίσια κάνετε τα μονοπάτια του. Κάθε φαράγγι θα γεμίσει και κάθε όρος και βουνό θα ταπεινωθεί, και τα στραβά θα γίνουν ίσια και οι τραχιές οδοί λείες. Και κάθε σάρκα θα δει τη σωτηρία του Θεού.**

²Η ανθρώπινη ευσπλαχνία. Σ.Μ.Εννοείται η λανθασμένη ευσπλαχνία που βασίζεται απλώς σε συναισθηματικά κριτήρια, χωρίς να αποβλέπει στην απόδοση της δικαιοσύνης του Θεού ούτε στον απώτερο σκοπό για τη λύτρωση και την τελειοποίηση αυτού που υποφέρει.

³Η ανθρώπινη ευσπλαχνία είναι αντίθετη σ' εμένα. Βλέπε Δευτερονόμιο 7:1-6α: “Όταν ο Κύριος ο Θεός σου σε φέρει στη γη στην οποία πηγαίνεις για να την κληρονομήσεις και διώξει από μπροστά σου πολλά έθνη... και όταν ο Κύριος ο Θεός σου τους παραδώσει μπροστά σου, θα τους πατάξεις κατά κράτος, θα τους εξολοθρεύσεις, δεν θα κάνεις συνθήκη μαζί τους ούτε θα δείξεις σ' αυτούς έλεος ούτε θα συμπεθερένεις μαζί τους, τη θυγατέρα σου δεν θα δώσεις στον γιο του, ούτε τη θυγατέρα του θα πάρεις στον γιο σου, επειδή θα αποπλανήσουν τους γιους σου από μήνα και θα λατρεύουν άλλους θεούς και θα εξαοφεί η οργή του Κυρίου εναντίον σας κι αμέσως θα σε εξολοθρεύσει. Αλλά, έτσι θα κάνετε σ' αυτούς, τους βωμούς τους θα τους καταστρέψετε και τα αγάλματά τους θα τα συντρίψετε και τα άλση τους θα τα κατακόψετε και τα γλυπτά τους θα τα κάνετε με φωτιά, επειδή εσύ είσαι άγιος λαός στον Κύριο τον Θεό σου...”

Και Δευτερονόμιο 13:6-11: “Αν ο αδελφός σου ο γιος της μητέρας σου, ή ο γιος σου ή η θυγατέρα σου, ή η γυναίκα του κόλπου σου, ή ο φίλος σου, που είναι όπως η ψυχή σου, σε παρακινήσει κρυφά λέγοντας: Ας πάμε και ας λατρεύουμε άλλους θεούς, που δεν γνώρισες ούτε εσύ ούτε οι πατέρες σου (από τους θεούς των εθνών που είναι ολόγυρά σας είτε αυτών που είναι κοντά σου είτε εκείνων που είναι μακριά από σένα, από το ένα άκρο της γης μέχρι το άλλο), δεν θα συγκατανεύσεις σ' αυτόν, ούτε θα στρέψεις σ' αυτόν την ακοή στο ούτε θα τον λυπηθεί το μάτι σου ούτε θα τον σπλαγνιστείς ούτε θα τον κρύψεις, αλλά εξάπαντος θα τον θανατώσεις, το χέρι σου θα είναι πρώτο επάνω του, για να τον θανατώσεις, και έπειτα το χέρι ολόκληρου του λαού. Και θα τον λιθοβολήσεις με πέτρες ώστε να πεθάνει, επειδή ζήτησε να σε αποπλανήσει από τον Κύριο τον Θεό σου που σε έβγαλε από τη γη της Αιγύπτου από οικο δουλείας. Κι όταν το ακούσει ολόκληρος ο Ισραήλ θα φοβηθεί και δεν θα κάνει πλέον τέτοιο κακό ανάμεσα σου”.

⁴Βλέπε Α' Σαμουήλ 15:22-23: “Να, η υποταγή είναι καλύτερη από τη θυσία η υπακοή παρά το πάχος των κριαριών” επειδή η απειθεια είναι όπως το αμάρτημα της μαγείας και το πείσμα όπως η ασέβεια και η ειδωλολατρία”.

⁵Βλέπε Γένεση 4:4α-7: “Και κοίταξε με ευμένια ο Κύριος επάνω στον Αβελ, κι επάνω στην προσφορά του επάνω στον Κάιν όμως κι επάνω στην προσφορά του δεν κοίταξε. Και αγανάκτησε ο Κάιν πάρα πολύ, και κατσούφιασε το πρόσωπό του. Και είπε ο Κύριος στον Κάιν: Γιατί αγανάκτησες; Και γιατί κατσούφιασε το πρόσωπό σου. Αν εσύ ενεργείς σωστά, δεν θα είσαι ευπρόσδεκτος; Αν, όμως, δεν ενεργείς σωστά, στην πόρτα βρίσκεται η αμαρτία. Αλλά σε σένα θα είναι η επιθυμία του, και εσύ θα εξουσιάζεις επάνω του”.

⁶Βλέπε Εφεσίους 2:8-9: “Γιατί με τη χάρη είστε σωσμένοι διαμέσου της πίστης. Και αυτό δεν προέρχεται από εσάς, του Θεού είναι το δώρο. Δεν είναι από έργα, για να μην καυχηθεί κανείς”.

“Δεν χαίρομαι να βλέπω τους ανθρώπους να υποφέρουν”, συνέχισε η Σοφία. “Αλλά η ανθρώπινη ευσπλαχνία δε θα τους οδηγήσει στο σταυρό, που μόνο αυτός μπορεί να ανακουφίσει τον πραγματικό τους πόνο. Έχασες τον Άντζελο, επειδή δεν περπατούσες με ευσπλαχνία¹. Θα έχεις περισσότερη όταν επιστρέψεις, αλλά η ευσπλαχνία σου πρέπει παρόλ’ αυτά να υποτάσσεται στο Πνεύμα Μου. Ακόμη κι Εγώ δε θεράπευσα όλους εκείνους για τους οποίους αισθανόμουν ευσπλαχνία, αλλά έκανα μόνο ό,τι είδα να κάνει ο Πατέρας Μου. Δεν πρέπει απλώς να κάνεις πράγματα από ευσπλαχνία, αλλά να τα κάνεις υπακούοντας στο Πνεύμα Μου. Μόνο τότε η ευσπλαχνία σου θα έχει τη δύναμη της λύτρωσης.

Σου εμπιστεύθηκα τα χαρίσματα του Πνεύματός Μου. Έχεις γνωρίσει το χρίσμα Μου στο κήρυγμά σου και στα γραπτά σου, αλλά το έχεις γνωρίσει πολύ λιγότερο από όσο συνειδητοποιείς. Σπάνια βλέπεις πραγματικά με τα μάτια Μου ή ακούς με τα αυτιά Μου ή καταλαβαίνεις με την καρδιά Μου. Χωρίς Εμένα δεν μπορείς να κάνεις τίποτε που θα ωφελήσει το βασίλειό Μου ή που θα συμβάλει στη πρόοδο του ευαγγελίου Μου. Έχεις πολεμήσει στις μάχες Μου, και ακόμη έχεις δει την κορυφή του όρους Μου. Έμαθες να ρίχνεις βέλη αλήθειας και να χτυπάς τον εχθρό. Έμαθες λίγο να χρησιμοποιείς τη μάχαιρά Μου. Αλλά η αγάπη είναι το μεγαλύτερο όπλο Μου. Η αγάπη ποτέ δεν πέφτει.² Η αγάπη είναι η δύναμη που καταστρέφει τα έργα του διαβόλου.³ Και η αγάπη είναι αυτή που φέρνει τη βασιλεία Μου. Η αγάπη είναι η σημαία που κυματίζει πάνω στο στράτευμά Μου. Κάτω από αυτήν τη σημαία πρέπει τώρα να πολεμήσετε”.

Αφού μου είπε αυτά, στρίψαμε σ’ ένα διάδρομο και δεν ήμασταν πια στο μεγάλο προθάλαμο της κρίσης. Η δόξα της Σοφίας ήταν όλη γύρω μου, αλλά δεν μπορούσα πλέον να Τον δω ευδιάκριτα. Ξαφνικά ήρθα σε μια πόρτα. Γύρισα, γιατί δεν ήθελα να φύγω, αλλά αμέσως κατάλαβα ότι όφειλα να το κάνω. Αυτή ήταν η πόρτα όπου η Σοφία με είχε οδηγήσει. Έπρεπε να περάσω από αυτή.

Συνεχίζεται...

¹Εδώ εννοεί φυσικά την κατά Θεό ευσπλαχνία.

²Βλέπε Α΄ Κορινθίους 13:8.

³Βλέπε Α΄ Ιωάννου 3:8: “Γι’ αυτό φανερώθηκε ο Υιός του Θεού, για να λύσει (=καταλύσει, καταστρέψει) τα έργα του διαβόλου”.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Απάντηση σε εύλογες απορίες

του *Σπύρου Καραλή*

Απορία 1η: Υπάρχουν προφήτες του Θεού στις ημέρες μας, και αν ναι, πώς μπορούμε να ξέρουμε ότι πραγματικά ο Θεός μας μιλά μέσω αυτών σήμερα;

Απάντηση: Πιστεύουμε ότι το χάρισμα της προφητείας υπάρχει και σήμερα όπως υπάρχουν όλα τα χαρίσματα που ο Θεός αναφέρει μέσα στον άγιο Λόγο Του. Η προφητεία είναι ένα από τα πολλά χαρίσματα που απαριθμούνται στην Καινή Διαθήκη και ιδιαίτερα στην επιστολή Α΄ Κορινθίους κεφάλαια 12 και 14. Αν έχει καταργηθεί το χάρισμα της προφητείας, τότε θα μπορούσαν να έχουν καταργηθεί και τα υπόλοιπα χαρίσματα, γιατί πουθενά ο λόγος του Θεού δεν κάνει διαχωρισμό μεταξύ προσωρινών και συνεχιζόμενων χαρισμάτων. Έτσι, θα μπορούσαν να έχουν καταργηθεί και τα χαρίσματα του ευαγγελιστή, του ποιμένα, του ιεροκήρυκα και του διδασκάλου, εφόσον έχουμε την Αγία Γραφή και το Άγιο Πνεύμα που μας τα διδάσκουν όλα.¹

Ο απόστολος Παύλος λέει: “Και αυτός έδωσε άλλους αποστόλους, άλλους προφήτες, άλλους ευαγγελιστές, άλλους ποιμένες και δασκάλους, με σκοπό τον καταρτισμό των αγίων σε έργο διακονίας, για την οικοδομή του σώματος του Χριστού, μέχρι να καταλήξουμε όλοι στην ενότητα της πίστης και της επίγνωσης του Υιού του Θεού, σε άνθρωπο τέλειο², στο μέτρο του πλήρους αναστήματος του Χριστού” (Εφεσίους 4:11-13). Εφόσον δεν καταλήξαμε ακόμη όλοι στην ενότητα της πίστης και της επίγνωσης του Υιού του Θεού, σε άνθρωπο τέλειο, στο μέτρο του πλήρους αναστήματος του Χριστού, χρειάζεται και το χάρισμα της προφητείας όπως και τα υπόλοιπα χαρίσματα σύμφωνα μ’ αυτά που λέει ο απ. Παύλος. Πιστεύουμε πως όλα ανεξαιρέτως τα χαρίσματα που έδωσε ο Θεός παραμένουν καθ’ όλη τη διάρκεια της ιστορίας της Εκκλησίας, εφόσον ο “Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος, χθες, σήμερα και στους αιώνες” (Εβραίους 13:8), *άσχετα με τη συχνότητα της παρουσίασης ορισμένων χαρισμάτων κατά εποχές*. Άλλωστε, αυτό το βιβλίο αποδεικνύει του λόγου το αληθές τουλάχιστον για την ύπαρξη του χαρίσματος της προφητείας.

Οπότε το ερώτημα θα έπρεπε να είναι, όχι αν υπάρχουν σήμερα προφήτες ή προφητείες, αλλά πώς μπορούμε να ξέρουμε αν κάποιες προφητείες είναι αληθινές ή όχι. Όπως μας συμβουλεύει η Γραφή ο τρόπος που θα γνωρίσουμε αν μια προφητεία είναι αληθινή εξαρτάται από ορισμένους παράγοντες όπως: α) Ποιος είναι αυτός που προφητεύει, είναι γνωστός και αποδεκτός γενικά από την εκκλησία; β) Ποιο είναι το παρελθόν του, είναι καλή η χριστιανική μαρτυρία του; Ο Κύριος είπε ότι από τους καρπούς τους θα γνωρίσουμε ποιοι είναι ψευδοπροφήτες και ποιοι όχι. γ) Έχουν επαληθευτεί στο παρελθόν

¹Βλέπε Β΄ Τιμόθεος 3:16-17: Όλη η Γραφή είναι θεόπνευστη και ωφέλιμη για διδασκαλία, για έλεγχο, για επανόρθωση, για παιδεία που γίνεται με δικαιοσύνη, για να είναι άρτιος (τέλειος) ο άνθρωπος του Θεού, για κάθε έργο αγαθό καταρτισμένος”.

Και Α΄ Ιωάννης 2:27: “Και εσείς το χρίσμα (Σ.Μ. εννοεί το Άγιο Πνεύμα) που λάβατε από αυτόν μένει μέσα σας και δεν έχετε ανάγκη να σας διδάσκει κάποιος. Αλλά καθώς το χρίσμα του σας διδάσκει για όλα, και είναι αληθινό και δεν είναι ψέμα, έτσι καθώς σας δίδαξε, μένετε σ’ Αυτόν”.

²13 άνθρωπο τέλειο Εννοεί: άνθρωπο ενήλικα πνευματικώς

προφητείες του; δ) Οι προφητείες που δίνει συμφωνούν με όλες τις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής; ε) Συμμαρτυρεί το πνεύμα μας και το πνεύμα άλλων αδελφών εν Χριστώ διαμέσου του Αγίου Πνεύματος για την αλήθεια κάποιας προφητείας; στ) Υπάρχει θετικός έλεγχος, ενθάρρυνση ή παρηγοριά σε ατομικό ή συλλογικό επίπεδο; Δηλαδή τι είδους επίδραση έχει επάνω μας η προφητεία που ακούμε ή διαβάζουμε;

Μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει μια θετική απάντηση για το βιβλίο η “Τελική Αναζήτηση” του Rick Joyner σε όλες αυτές τις ερωτήσεις.

Απορία 2η: Μπορούμε να θεωρούμε θεόπνευστα τα βιβλία για τα οποία οι συγγραφείς τους ισχυρίζονται ότι οι αποκαλύψεις τους προέρχονται από το Θεό;

Απάντηση: Οποσδήποτε, κανένα άλλο βιβλίο δε δικαιούμαστε να το τοποθετήσουμε σήμερα στον Κανόνα των θεόπνευστων βιβλίων της Αγίας Γραφής και να του προσδώσουμε την ίδια εξουσία με εκείνα. Αλλ’ όμως υπάρχουν και άλλα βιβλία που είναι κατά ιδιαίτερο τρόπο οδηγημένα από το Πνεύμα του Θεού και τα οποία βοήθησαν σημαντικά στην πνευματική αύξηση της τοπικής ή της παγκόσμιας εκκλησίας. Θεόπνευστος σημαίνει αυτός στον οποίο έχει πνεύσει, φυσήξει το Πνεύμα του Θεού. *“Γιατί δεν ήρθε ποτέ προφητεία από θέλημα ανθρώπου, αλλά φερόμενοι από Πνεύμα Άγιο μίλησαν άγιοι άνθρωποι από το Θεό” (Β’ Πέτρου 1:21).*

Απορία 3η: Ο απόστολος Παύλος αναφέρει στο Β’ Κορινθ. 12:2-7: “Ξέρω έναν άνθρωπο στο Χριστό πριν από δεκατέσσερα χρόνια – είτε με το σώμα, δεν ξέρω, είτε εκτός του σώματος δεν ξέρω, ο Θεός ξέρει – που αρπάχτηκε τέτοιος άνθρωπος ως τον τρίτο ουρανό. Και ξέρω ότι τέτοιος άνθρωπος – είτε με το σώμα είτε χωρίς το σώμα δεν ξέρω, ο Θεός ξέρει – αρπάχτηκε στον παράδεισο και άκουσε ανεκλάλητα λόγια που δεν επιτρέπεται¹ σε άνθρωπο να τα μιλήσει. Για τέτοιο άνθρωπο θα καυχηθώ, αλλά για τον εαυτό μου δε θα καυχηθώ παρά μόνο για τις ασθένειές μου. Αν πράγματι θελήσω να καυχηθώ, δε θα είμαι άφρονας, γιατί θα πω την αλήθεια. Αλλά το αποφεύγω, μήπως κάποιος λογιστεί για μένα κάτι παραπάνω από ό,τι με βλέπει ή ακούει από εμένα και εξαιτίας της υπερβολής των αποκαλύψεων”. Βασιζόμενοι σ’ αυτά τα λόγια του Παύλου, μήπως απαγορεύεται να δημοσιεύουμε τις πνευματικές εμπειρίες που μας δίνει ο Θεός;

Απάντηση: Δε νομίζουμε, πως αυτά τα λόγια του Παύλου είναι νόμος και κανόνας για κάθε περίπτωση. Κατ’ αρχάς, ο ίδιος ο Παύλος αναφέρει στις επιστολές του πολλές αποκαλύψεις και προφητείες που το Πνεύμα τού είχε δώσει. Βλέπε Α’ Θεσσαλονικείς 4:13-18 και Β’ Θεσσαλονικείς 2:1-11. Β’ Τιμόθεον 3:1-9 κ.ά. Ας προσέξουμε κυρίως τα λόγια του στο Α’ Κορινθίους 14:26-31: “Τι λοιπόν να γίνεται, αδελφοί; Όταν συνέρχεστε, καθένας σας ψαλμό μπορεί να έχει, διδαχή μπορεί να έχει, αποκάλυψη μπορεί να έχει, γλώσσα μπορεί να έχει, ερμηνεία μπορεί να έχει όλα προς οικοδομή ας γίνονται. Είτε γλώσσα κάποιος λαλεί, από δύο ή το περισσότερο τρεις ας μιλούν και με τη σειρά, και ένας ας διερμηνεύει. Αν όμως δεν υπάρχει διερμηνέας, ας σωπαίνει μέσα στην εκκλησία, και στον εαυτό του ας λαλεί και στο Θεό. Και προφήτες δύο ή τρεις ας λαλούν και οι άλλοι ας διακρίνουν. Αν όμως σε άλλον που κάθεται αποκαλυφτεί κάτι, ο πρώτος ας

¹4 δεν επιτρέπεται Κείμενο: ουκ εξόν Άλλη ερμηνεία: δεν είναι δυνατό

σωπαίνει. Γιατί δύναστε καθένας σας όλοι να προφητεύετε, για να μαθαίνουν όλοι και όλοι να ενθαρρύνονται”.

Βλέπουμε λοιπόν πως όλα πρέπει να έχουν σκοπό την οικοδομή των πιστών. *Αυτό είναι το κριτήριο για να μιλήσει ή όχι κανείς τα μυστήρια του Θεού.* Ο απόστολος Παύλος απέφευγε να μιλήσει για κάποιες εμπειρίες του με το Θεό (όχι όλες) από φόβο, όπως λέει ο ίδιος, μην τυχόν κάποιιο τον ειδωλοποιήσουν εξαιτίας των υπερβολικών αποκαλύψεων που ο Θεός τού είχε δώσει, και θεωρήσουν ότι ήταν κάτι περισσότερο από αυτό που έβλεπαν. Αλλά αν ο Θεός δεν ήθελε να κοινοποιούνται ποτέ οι αποκαλύψεις Του, δε θα έπρεπε ούτε ο απόστολος Ιωάννης να γράψει το βιβλίο της Αποκάλυψης, εφόσον ο Θεός του αποκάλυψε τόσα μυστήρια του ουρανού. Επίσης, όπως ο Θεός έδωσε εντολή στον απόστολο Ιωάννη να καταγράψει ό,τι είδε σε βιβλίο (Αποκάλυψη 1:11), την ίδια εντολή έδωσε ο Κύριος και στο συγγραφέα αυτού του βιβλίου, σύμφωνα με τα λεγόμενά του. Αν λοιπόν δεν κατέγραφε ό,τι είδε, θα παρήκουε τον Κύριο.

Απορία 4η: Γνωρίζουν οι πιστοί που έχουν κοιμηθεί εν Κυρίω τι συμβαίνει στη γη; Μπορούν οι άγιοι στον ουρανό να επικοινωνούν με εμάς εδώ στη γη;

Απάντηση: Η Αγία Γραφή δεν αναφέρει καθαρά τι γίνεται με τους αγίους που είναι κεκοιμημένοι στη γη και βρίσκονται τώρα στον Ουρανό. Αλλά οπωσδήποτε η Γραφή αντιστρατεύεται τη θεωρία περί “θνητοψυχίας”, όπως πιστεύουν οι Μάρτυρες του Ιεχωβά ή οι Αντβεντιστές. “Ο Θεός δεν είναι των νεκρών αλλά των ζωντανών, γιατί όλοι σε Αυτόν είναι ζωντανοί” (Λουκάς 20:38).

Αυτό που αναφέρεται στον Εκκλησιαστή 9:5, “οι νεκροί δε γνωρίζουν τίποτα”, πιστεύουμε ότι ο ιερός συγγραφέας το αναφέρει γενικά για την απλή ανθρώπινη εμπειρία πάνω στη γη χωρίς τη γνώση της μεταθανάτιας πραγματικότητας, ενώ βασανίζεται από πολλές αμφιβολίες και ερωτηματικά (Εκκλησιαστής 3:18-21, αλλά βλέπε και 12:7).

Εδάφια, όπως η ιστορία του πλούσιου και του Λαζάρου¹ (Λουκάς 16:19-31), το αίτημα-διαμαρτυρία των σφαγμένων κατά τη μεγάλη θλίψη (Αποκάλυψη 6:9-11), που ζητούν την καταδίκη των δημίων τους, αλλά κυρίως η εμφάνιση του Μωυσή και του Ηλία κατά τη μεταμόρφωση του Κυρίου Ιησού στο όρος, οι οποίοι συνομιλούσαν μαζί Του², δείχνουν ότι οι νεκροί που πέθαναν εν Κυρίω υπάρχουν, ενδιαφέρονται για τα πράγματα που συμβαίνουν στη γη, και επικοινωνούν με τους ζωντανούς σε εξαιρετικές περιπτώσεις μόνο και αποκλειστικά αν θελήσει να τους το επιτρέψει ο Κύριος. Αυτό φαίνεται και στο βιβλίο “η Τελική Αναζήτηση” όπου ο Κύριος απευθυνόμενος στο συγγραφέα, του λέει: “Σου επέτρεψα να μιλήσεις με διάφορους πιστούς...”.

Ερώτηση 5η: Μπορούμε εμείς να προσευχόμαστε σε νεκρούς αγίους και να ζητούμε τις μεσιτείες τους; Οι πιστοί που βρίσκονται στον ουρανό προσεύχονται για εμάς τους πιστούς στη γη;

¹ Αυτή η ιστορία δεν είναι “παραβολή” όπως ισχυρίζονται μερικοί. Σε άλλες παραβολές ο ιερός συγγραφέας, όταν ξεκινά μια παραβολή, αναφέρει τα λόγια: “Είπε σ’ αυτούς αυτήν την παραβολή...”. Είτε ο ίδιος ο Ιησούς λέει: “Τότε θα ομοιωθεί η βασιλεία των ουρανών...”, “θα γίνει όπως ακριβώς...”.

² Βλέπε Λουκάς 9:28-31: “Και ενώ αυτός προσευχόταν, έγινε η όψη του προσώπου του διαφορετική και ο ιματισμός του έγινε λευκός και αστραφτερός. Και ιδού, δύο άντρες συνομιλούσαν με αυτόν, οι οποίοι ήταν ο Μωυσής και ο Ηλίας, που εμφανίστηκαν με δόξα και μιλούσαν για την έξοδο του από τον κόσμο, την οποία έμελλε να εκπληρώσει στην Ιερουσαλήμ”.

Απάντηση: Ο Κύριος δεν επιτρέπει να αναζητούν οι άνθρωποι καμιά ιδιαίτερη προσωπική πνευματική σχέση γενικά με τους νεκρούς. Τέτοιου είδους σχέση χαρακτηρίζεται ως νεκρομαντεία και καταδικάζεται απερίφραστα (βλέπε Δευτερον. 18:9-14, Ησαΐας 8:19-22). Προσευχή σε νεκρούς αγίους δε συνιστάται πουθενά στην Αγία Γραφή. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι εύκολο να έχει κανείς, από άγνοια, επικοινωνία με δαιμόνια που εμφανίζονται ως άγιοι, τα οποία θα τον πλανήσουν. “Και αυτό δεν είναι θαύμα· γιατί ο ίδιος ο Σατανάς μετασχηματίζεται σε άγγελο φωτός” (Β΄ Κορινθίους 11:14).

Η μόνη προσευχή που μας διδάσκει ο λόγος του Θεού είναι προς τον Πατέρα (ή τον Υιό) στο όνομα του Υιού Του διαμέσου του Αγίου Πνεύματος. Ο μόνος μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων είναι ο άνθρωπος Ιησούς, ο οποίος μεσιτεύει στον Ουρανό για μας. Βλέπε Α΄ Τιμόθεος 2:5-6: “Γιατί ένας Θεός υπάρχει, ένας και μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Χριστός Ιησούς, ο οποίος έδωσε τον εαυτό του αντίλυτρο για όλους, τη μαρτυρία που δόθηκε στους δικούς του καθορισμένους καιρούς”. Επίσης Α΄ Ιωάννου 2:1-2: “Παιδάκια μου, αυτά σας τα γράφω για να μην αμαρτήσετε. Και αν κάποιος αμαρτήσει, έχουμε Παράκλητο προς τον Πατέρα, τον Ιησού Χριστό το δίκαιο. Και αυτός είναι ιλασμός¹ για τις αμαρτίες μας, και όχι μόνο για τις δικές μας, αλλά και για όλου του κόσμου”.

Μπορούν και οι ζωντανοί πιστοί στη γη να μεσιτεύουν για άλλους ανθρώπους στο όνομα του Χριστού, αλλά πουθενά δε συνιστάται να ζητούμε τις προσευχές νεκρών αγίων, ώστε να μεσιτεύουν για όσους είναι ζωντανοί.

Το τι κάνουν οι άγιοι στον ουρανό, αν προσεύχονται ή δεν προσεύχονται για τους πιστούς στη γη, είναι θέμα που εμάς δεν μας αφορά, γι’ αυτό και ο λόγος του Θεού δε μας αναφέρει τίποτε. Ούτε ότι προσεύχονται ούτε ότι δεν προσεύχονται. Εμείς δεν πρέπει να προχωρούμε, δογματίζοντας “σε περισσότερα από αυτά που είναι γραμμένα” (Α΄ Κορινθίους 4:6). Βεβαίως τα μυστήρια του ουρανού είναι πολύ περισσότερα από όσα μας έχουν πλήρως αποκαλυφτεί στη Γραφή μέχρι τώρα! Σ’ εμάς έχουν αποκαλυφτεί μόνο αυτά που πρέπει να πράττουμε.²

(Διευκρίνιση: Το ως άνω κεφάλαιο δημοσιεύεται ύστερα από γραπτή έγκριση του συγγραφέα Rick Joyner, αφού διάβασε τη μετάφρασή του στην αγγλική).

¹ Ιλασμός Σημαίνει: κατευνασμός, καταπράνιση. Η θυσία του Ιησού Χριστού είναι η μοναδική προσφορά για την αμαρτία, που κατευνάζει την οργή του Θεού κατά του αμαρτωλού ανθρώπου. Βλέπε Ρωμ. 3:25, Εβρ.2:17.

² Βλέπε Δευτερονόμιο 29:29: “Τα κρυμμένα πράγματα ανήκουν στον Κύριο τον Θεό μας, τα αποκαλυμμένα, όμως, σε μας και στα παιδιά μας, παντοτινά, για να εκτελούμε όλα τα λόγια αυτού του νόμου (διδασκαλίας)”.

“*Η Τελική Αναζήτηση*” συνεχίζεται...

Ο Rick Joyner στο “The Morning Star Prophetic Bulletin” (Το προφητικό ανακοινωθέν του “Πρωινού Αστέρα”) του μηνός Ιουλίου 1997 αναφέρει τα εξής:

“Μία από τις ερωτήσεις που συχνότερα μου γίνονται είναι αν ο Θεός συνεχίζει να μου δίνει περισσότερα πάνω στο θέμα της αποκάλυψης της *‘Τελικής Αναζήτησης’*. Ναι! Πέρασε περισσότερο από ένας χρόνος, χωρίς να δεχτώ τίποτε άλλο, αλλά τώρα ξανάρχεται. Επίσης αισθάνομαι πως αυτά που έρχονται τώρα είναι ενδεχομένως πιο βαθιά και πιο σημαντικά από αυτά που γράφτηκαν στον πρώτο τόμο. Μου φαίνεται ότι αυτές οι νέες εμπειρίες ωθούν τα μαθήματα του πρώτου τόμου βαθύτερα, και στη συνέχεια πηγαίνουν ψηλότερα.

Λυπάμαι, αλλά δεν έχω κανένα χρονοδιάγραμμα για την κυκλοφορία του επόμενου βιβλίου. Εφόσον δεν έρχεται από μένα, δεν μπορώ να ελέγξω πότε ο Κύριος πρόκειται να μου δώσει περισσότερα. Αυτό το πράγμα είναι άγιο για μένα, και δε θέλω να είμαι αλαζονικός μαζί του. Κάθε προφητική εμπειρία από αυτές που είχα έκανε μέσα μου ένα μεγάλο διορθωτικό έργο, και μερικές φορές χρειάζεται απλά χρόνος, για να τα αφομοιώσω όλα και να καταφέρω να τα γράψω κατάλληλα. Ακόμη κι όταν κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, φαίνεται ανεπαρκές όταν προσπαθώ να μεταφέρω αυτά τα μηνύματα. Πραγματικά εκτιμώ όσους από εσάς προσεύχεστε για μένα γι’ αυτό το θέμα. Είναι μια δοξασμένη εμπειρία, αλλά επίσης πολύ σκληρή”.¹

¹Θυμίζει το Β΄ Βασιλέων 2:9-10α: Και ο Ελισσαιέ είπε (στον Ηλία): Ας είναι διπλάσια μερίδα από το πνεύμα σου επάνω μου, παρακαλώ. Κι εκείνος είπε: Σκληρό πράγμα ζήτησες...”

Αυτή η πανοραμική όραση δόθηκε από την αρχή του 1995 στο συγγραφέα και διάρκεσε περίπου ένα έτος. Περιέχει την εξέλιξη της τελευταίας μάχης μεταξύ του Φωτός και του Σκότους, αλλά και την τελική αναζήτηση του Θεού για το χαμένο άνθρωπο. Το βιβλίο μάς αφήνει άφωνους από τις συγκλονιστικές εκπλήξεις που εναλλάσσονται η μία την άλλη, τις οποίες ο Κύριος αποκάλυψε στο συγγραφέα, ενώ είχε αρπαγεί στον τρίτο ουρανό μέσα σε πνευματική έκσταση. Ο συγγραφέας σύμφωνα με τα λεγόμενά του είχε προσευχηθεί εικοσιπέντε χρόνια για μια τέτοιου είδους εμπειρία. Αυτό είναι ένα βιβλίο βαθιά πνευματικό, που δεν έχει σκοπό τον εντυπωσιασμό, παρόλον ότι εντυπωσιάζει, αλλά τη γνήσια πνευματική οικοδομή όσων το διαβάσουν. Ο ίδιος ο Κύριος έδωσε εντολή στο συγγραφέα να το δημοσιεύσει, σύμφωνα με τα λεγόμενά του. Σύντομα έγινε το δημοφιλέστερο βιβλίο του μέχρι σήμερα.

“Πολλά βιβλία μιλούν για θεϊκά οράματα. Ελάχιστα από αυτά μας οδηγούν προς τον άγιο φόβο του Θεού. Στην ‘Τελική Αναζήτηση’, ωστόσο, ο αναγνώστης έρχεται αντιμέτωπος συγχρόνως και με το όραμα και με το φόβο του Θεού. Δε γνωρίζω κανέναν που να μην επηρεάστηκε, όταν διάβασε τις σελίδες αυτού του βιβλίου, και να έχει παραμείνει ο ίδιος”.

Francis Frangipane

Ο **Rick Joyner** είναι ο εκδότης του περιοδικού The Morning Star Journal, διευθυντής του Morning Star School of Ministry, ποιμένας της Morning Star Fellowship, και συγγραφέας μερικών επιτυχημένων βιβλίων, μεταξύ των οποίων είναι The Harvest, There were two trees in the Garden και το τελευταίο του, The Final Quest (Η Τελική Αναζήτηση). Ο συγγραφέας δίνει έμφαση στο συνδυασμό της προφητικής όρασης και της λεπτομερούς διδασκαλίας με διορατική, ιστορική αντίληψη των γεγονότων για μια καθαρή αποκάλυψη των στόχων και του σκοπού της εκκλησίας κατά τις έσχατες ημέρες.